

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2001/C 46 E/001)	E-1926/99 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Manglende opfyldelse af projektet til genopretning og forbedring af parken Casa de Campo i Madrid (supplerende svar)	1
(2001/C 46 E/002)	E-2036/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Knorr Bremse og europæisk støtte (supplerende svar)	2
(2001/C 46 E/003)	E-2629/99 af Francesco Speroni, Umberto Bossi og Gian Gobbo til Kommissionen Om: Kommissionsformand Romano Prodis deltagelse i venstrefløjpartiernes internationale topmøde	2
(2001/C 46 E/004)	P-2711/99 af Francesco Turchi til Kommissionen Om: Støjforurening	3
(2001/C 46 E/005)	P-0100/00 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Social sikring for sportsfolk	4
(2001/C 46 E/006)	E-0183/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forurening af grundvandet i forskellige områder i Grækenland	4
(2001/C 46 E/007)	E-0194/00 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Uudnyttede EU-midler	5
(2001/C 46 E/008)	E-0337/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Udviklingen af den anden fællesskabstøtteramme	7
(2001/C 46 E/009)	E-0366/00 af Carmen Fraga Estévez til Kommissionen Om: Manglende viden om indførsel af tunfisk	7
(2001/C 46 E/010)	E-0408/00 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: Forskellige importtoldsatser for Alaska-laks (3,5 %) og Hoki (langhalet kulmule) (7,5 %)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/011)	E-0420/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Vejledende tildeling af EFRU-midler til Galicien som mål 1-område i perioden 2000-2006	9
(2001/C 46 E/012)	E-0505/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Betaling af kontrahenter og leverandører	10
(2001/C 46 E/013)	E-0527/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Afskaffelse af told- og skatteprivilegier for diplomater	11
(2001/C 46 E/014)	E-0546/00 af William Newton Dunn til Kommissionen Om: Velfærd for burhøns	11
(2001/C 46 E/015)	E-0553/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Fortæring af kød fra udryddelsestruede aber	12
(2001/C 46 E/016)	E-0562/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: EU-retsakter og forarbejdningsindustrien	13
(2001/C 46 E/017)	E-0566/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Følgerne af en asymmetrisk retsstilling i forbindelse med ejendomsforhold	14
(2001/C 46 E/018)	E-0570/00 af Christopher Huhne til Rådet Om: Udvidelse af afstemningen med kvalificeret flertal	15
(2001/C 46 E/019)	E-0589/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik	16
(2001/C 46 E/020)	E-0592/00 af Margrietus van den Berg og Jan Wiersma til Kommissionen Om: Molukkerne	16
(2001/C 46 E/021)	E-0605/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Mulighederne for vedvarende at lade de yderste randområder omfatte af mål 1	17
(2001/C 46 E/022)	E-0608/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Manglende bagageopbevaringsfaciliteter i lufthavnen i Málaga	18
(2001/C 46 E/023)	E-0614/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af sprog i forbindelse med forbrugerpålysning	19
(2001/C 46 E/024)	E-0630/00 af María Ayuso González til Kommissionen Om: Virksomheder, der modtager eksportrestitutioner	21
(2001/C 46 E/025)	E-0631/00 af María Ayuso González til Kommissionen Om: Følgerne af afskaffelsen af eksportrestitution	21
(2001/C 46 E/026)	E-0633/00 af María Ayuso González til Kommissionen Om: De sociale og økonomiske følgevirkninger af den gradvise afskaffelse af eksportrestitutioner til forædlings- og eksportsektoren	22
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0631/00 og E-0633/00	22
(2001/C 46 E/027)	P-0638/00 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Støtte til landbrugsprodukter	22
(2001/C 46 E/028)	P-0640/00 af Lissy Gröner til Kommissionen Om: Adgang til EU's tolketjeneste	23
(2001/C 46 E/029)	E-0648/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Genetisk modificerede frø	25
(2001/C 46 E/030)	E-0650/00 af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya til Kommissionen Om: Regionalpolitik	26
(2001/C 46 E/031)	E-0655/00 af Michel Rocard til Rådet Om: Konventionen om Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) om de værste former for børnearbejde (nr. 182)	27

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/032)	E-0685/00 af Andrew Duff til Kommissionen Om: Regeringskonferencen	28
(2001/C 46 E/033)	E-0686/00 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Statsstøtte fra den spanske regering til elsektoren	28
(2001/C 46 E/034)	E-0701/00 af Francesco Turchi til Kommissionen Om: Forskrifter vedrørende information	29
(2001/C 46 E/035)	E-0710/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Gennemførelse af strømdirektiv	30
(2001/C 46 E/036)	E-0717/00 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Forberedelse af det VIII. topmøde for fremgang og udvikling i Ækvatorialguinea	31
(2001/C 46 E/037)	P-0735/00 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Fiskeaftale med Baltikum	33
(2001/C 46 E/038)	E-0736/00 af Karin Scheele til Kommissionen Om: Olie-tankskibet Erikas forlis i december 1999	34
(2001/C 46 E/039)	E-0741/00 af Jannis Sakellariou til Kommissionen Om: Kommunale virksomheder og loyal konkurrence	35
(2001/C 46 E/040)	E-0744/00 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Støtte til sydtyske, som er blevet idømt straffe af italienske domstole i modstrid med bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonventionen	36
(2001/C 46 E/041)	E-0745/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Sundhed, aids og befolkningspolitik i EU	37
(2001/C 46 E/042)	E-0746/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Sundhed, aids og befolkningspolitik i EU	37
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0745/00 og E-0746/00	38
(2001/C 46 E/043)	E-0753/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Regionalfondsstøtte til det sydøstlige Irland	38
(2001/C 46 E/044)	E-0765/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Skattereform i det sydlige Afrika	39
(2001/C 46 E/045)	P-0769/00 af Maria Carrilho til Kommissionen Om: Mozambique	40
(2001/C 46 E/046)	E-0774/00 af Jens-Peter Bonde til Rådet Om: Finansiering af forsvarsministtermøde	41
(2001/C 46 E/047)	E-0783/00 af Encarnación Redondo Jiménez til Kommissionen Om: Kontrol med anvendelsen af vegetabiliske fedtstoffer	41
(2001/C 46 E/048)	E-0784/00 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Tilpasningen til prioriterede miljømål og Sogama-planen	42
(2001/C 46 E/049)	E-0785/00 af Maria Sanders-ten Holte til Kommissionen Om: GD XIII's manglende opfyldelse af tilsagn om støtte til nederlandsk filmfestival	43
(2001/C 46 E/050)	P-0792/00 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Databeskyttelse	44
(2001/C 46 E/051)	E-0796/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Transport af landbrugshusdyr	45
(2001/C 46 E/052)	E-0798/00 af Sami Naïr til Kommissionen Om: Meddelelse fra Kommissionen om de strategiske mål 2000-2005 (KOM(2000) 154 endelig)	46

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/053)	P-0807/00 af Elizabeth Montfort til Kommissionen Om: Økonomisk støtte til de katastroferamte områder i regionen Auvergne i Frankrig	48
(2001/C 46 E/054)	E-0814/00 af Agnes Schierhuber og Xaver Mayer til Kommissionen Om: Opdrivning af kvæg til sæteren	49
(2001/C 46 E/055)	E-0820/00 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriation Act	50
(2001/C 46 E/056)	E-0821/00 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriation Act Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0820/00 og E-0821/00	51
(2001/C 46 E/057)	P-0829/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Miljøskadelige bestemmelser om udyrkede randbælter af landbrugsjord (supplerende svar)	52
(2001/C 46 E/058)	P-0830/00 af Maria Berger til Kommissionen Om: Aflytning af de internationale telekommunikationsforbindelser	53
(2001/C 46 E/059)	P-0831/00 af Claude Desama til Kommissionen Om: Den generelle forordning om gruppefritagelse af vertikale aftaler nr. 2790/99	55
(2001/C 46 E/060)	E-0833/00 af Bertel Haarder til Kommissionen Om: Ret til ansøgning om kompensation af eksproprieret ejendom i Polen	56
(2001/C 46 E/061)	E-0835/00 af Anna Karamanou til Rådet Om: Miljøkatastrofen i Donau og de omkringliggende områder som følge af NATOs bombardementer	57
(2001/C 46 E/062)	E-0838/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Brug af kemiske stoffer mod demonstranter	57
(2001/C 46 E/063)	E-0843/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Menneskelige ressourcer i Kommissionens generaldirektorat for transport	58
(2001/C 46 E/064)	E-0844/00 af María Rodríguez Ramos og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Udførsel af tomater fra Marokko	58
(2001/C 46 E/065)	E-0845/00 af Astrid Lulling til Kommissionen Om: Harmonisering af vilkårene for produktion af frugt og naturligt brændevin på familiebrug	59
(2001/C 46 E/066)	E-0848/00 af Marie-Arlette Carlotti til Rådet Om: Den Europæiske Unions aktion mod miner	60
(2001/C 46 E/067)	E-0852/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Mozambique	62
(2001/C 46 E/068)	E-0859/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Opførelse af et aftapningsanlæg på La Gomera (De Kanariske Øer)	63
(2001/C 46 E/069)	E-0861/00 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Problemer i forbindelse med transnationale forskningsprojekter finansieret af EU	65
(2001/C 46 E/070)	E-0866/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Beskyttelse af forbrugerne mod mangler i det nødvendige udstyr til den nye DAB-teknologi	67
(2001/C 46 E/071)	E-0874/00 af Lucio Manisco til Rådet Om: Embargo mod Irak og oliepriserne	68
(2001/C 46 E/072)	E-0880/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Ulykke i europæisk skibstransport	69
(2001/C 46 E/073)	E-0882/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Efterforskning af svig på kontoret i Stockholm	70

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/074)	E-0887/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien	70
(2001/C 46 E/075)	E-0889/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien	71
(2001/C 46 E/076)	P-0899/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Skattepolitikgruppen	72
(2001/C 46 E/077)	E-0900/00 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Lægemidler til børn	74
(2001/C 46 E/078)	E-0903/00 af Anna Karamanou og Minerva Malliori til Rådet Om: Voldsom forøgelse af narkotikamisbruget blandt europæiske skoleelever	74
(2001/C 46 E/079)	E-0904/00 af Anna Karamanou og Minerva Malliori til Kommissionen Om: Voldsom forøgelse af narkotikamisbruget blandt europæiske skoleelever	75
(2001/C 46 E/080)	E-0907/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: En olivenkerneoliefabriks forurenende virksomhed på Kreta	76
(2001/C 46 E/081)	E-0908/00 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Folkeafstemningen i Vestsahara	77
(2001/C 46 E/082)	E-0912/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Viagra	77
(2001/C 46 E/083)	E-0915/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Ophævelse af retsakter	78
(2001/C 46 E/084)	P-0926/00 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: Nyt indhold i forbindelserne EU-Indonesien	79
(2001/C 46 E/085)	P-0930/00 af Stefano Zappalà til Kommissionen Om: Jordskælvsramte i Lazio	81
(2001/C 46 E/086)	E-0934/00 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Kommissionens ansvar i forbindelse med overvågningen af grænseoverskridende overførsel af store mængder farligt affald fra Ungarn til lande i EU	82
(2001/C 46 E/087)	E-0938/00 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Fællesskabsstøtte til forarbejdning af druemost (GD Landbrug)	83
(2001/C 46 E/088)	E-0940/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Torino og det italienske forslag til områdeinddeling for mål 2	84
(2001/C 46 E/089)	E-0941/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Forbud mod anvendelse af visse imprægneringssalte til behandling af træ	85
(2001/C 46 E/090)	E-0942/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Forbud mod anvendelse af visse imprægneringssalte til behandling af træ	86
(2001/C 46 E/091)	E-0944/00 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Vedvarende energi	88
(2001/C 46 E/092)	E-0945/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Frigivelse af luftrum	89
(2001/C 46 E/093)	E-0954/00 af Giles Chichester til Kommissionen Om: Fusionen mellem telekommunikationsvirksomhederne MCI WorldCom og Sprint	90
(2001/C 46 E/094)	E-0955/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Produktion af tørret frugt i Catalonien	91
(2001/C 46 E/095)	E-0962/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Produktionen af hasselnødder i Catalonien	92
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0955/00 og E-0962/00	92

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/096)	E-0960/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Fremme af selskaber med kapitalrisiko i EU	93
(2001/C 46 E/097)	E-0965/00 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: EF-støtte til ophugningsvirksomheder	94
(2001/C 46 E/098)	E-0967/00 af Colette Flesch til Kommissionen Om: Uddannelse i nye teknologier	95
(2001/C 46 E/099)	E-0968/00 af Stefano Zappalà, Antonio Tajani, Francesco Fiori, Giuseppe Gargani, Enrico Ferri, Giorgio Lisi, Mario Mauro, Amalia Sartori, Raffaele Costa, Raffaele Fitto, Mario Mantovani, Francesco Musotto og Jas Gawronski til Kommissionen Om: Hundekampe	96
(2001/C 46 E/100)	E-0969/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Udvinning og afsætning af sand fra Lima-floden	97
(2001/C 46 E/101)	E-0970/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Opførelse af et forbrændingsanlæg i Meia Serra	98
(2001/C 46 E/102)	E-0971/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Udvinning og afsætning af sand fra Aveiro-floden	98
(2001/C 46 E/103)	E-0974/00 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Iran	99
(2001/C 46 E/104)	E-0991/00 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Proceduren i forbindelse med nyemission af aktier	100
(2001/C 46 E/105)	E-0996/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Hvidbogen om fødevaresikkerhed	101
(2001/C 46 E/106)	E-0999/00 af Neil MacCormick til Kommissionen Om: Færgeforbindelser i fjerntliggende områder	102
(2001/C 46 E/107)	E-1012/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Regler for import og besiddelse af farlige dyr	102
(2001/C 46 E/108)	E-1014/00 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Kalkstensudvinning, beton-, cement- og asfaltfabrik ved Algarve — Tavira-området	103
(2001/C 46 E/109)	E-1017/00 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Overdragelse af overskydende EU-fiskefartøjer til lande i den tredje verden	104
(2001/C 46 E/110)	E-1018/00 af Jean-Claude Martinez til Rådet Om: Fællesskabspræference for nødder, kastanjer og johannesbrød	105
(2001/C 46 E/111)	E-1019/00 af Lucio Manisco til Rådet Om: Fem tilfælde af tortur og menneskerettighedskrænkelser i Tyrkiet	106
(2001/C 46 E/112)	P-1023/00 af Niels Busk til Kommissionen Om: Betaling af medansvarsafgift	106
(2001/C 46 E/113)	E-1031/00 af Ulla Sandbæk til Kommissionen Om: Benzin og MTBE	107
(2001/C 46 E/114)	E-1036/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Faldende grundvandstand i Les Marínes-området (Valencia, Spanien)	108
(2001/C 46 E/115)	E-1040/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Finansiell støtte til den britiske olieindustri	109
(2001/C 46 E/116)	E-1041/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Finansiell støtte til den franske olieindustri	110
(2001/C 46 E/117)	E-1042/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Finansiell støtte til den italienske olieindustri	110
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1040/00, E-1041/00 og E-1042/00	110

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/118)	E-1046/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Omstrukturering af EPAC	111
(2001/C 46 E/119)	E-1050/00 af Ole Krarup til Kommissionen Om: Pris for overgangen til euro	111
(2001/C 46 E/120)	E-1053/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Forslag til direktiv fra Europa-Parlamentet og Rådet om beskyttelse af fodgængere og andre trafikanter i tilfælde af sammenstød med et motorkøretøj	112
(2001/C 46 E/121)	E-1055/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Cypern	112
(2001/C 46 E/122)	E-1058/00 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Dispensation for anvendelse af blyholdigt benzin	113
(2001/C 46 E/123)	E-1059/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Regulering af slugterne Poyo, Torrente, Chiva og Pozalet i Valencia	114
(2001/C 46 E/124)	E-1064/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Tilladelse af GMO i USA som følge af vildledende og forkerte oplysninger	115
(2001/C 46 E/125)	E-1070/00 af Gianfranco Fini og Francesco Turchi til Kommissionen Om: Mål 2-støtte til Viterbo og Provinsen Viterbo	116
(2001/C 46 E/126)	P-1072/00 af Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Reform af støtteordningen for bomuld	117
(2001/C 46 E/127)	E-1078/00 af Cristiana Muscardini og Francesco Turchi til Kommissionen Om: Manglende offentliggørelse i EFT, serie C, af det »forklarende direktiv« af 19. juli 1999 (KOM(1999) 372) . .	118
(2001/C 46 E/128)	E-1081/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Protest mod ødelæggelse af beboelses- og naturområder med bygningen af en kunstig dæmning i den spanske delstat Navarra	119
(2001/C 46 E/129)	E-1083/00 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: De kunstige søer Caldas, Cuntis og Moraña i Galicien (Spanien)	120
(2001/C 46 E/130)	E-1087/00 af Carmen Fraga Estévez til Kommissionen Om: Specielle problemer i den italienske konservesindustri	121
(2001/C 46 E/131)	E-1094/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Bomuldsproduktionen i Grækenland	122
(2001/C 46 E/132)	E-1100/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Anvendelse af nandrolon	123
(2001/C 46 E/133)	E-1102/00 af María Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Fremme af kvalitetsoksekød i Spanien	123
(2001/C 46 E/134)	E-1104/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Syntetisk narkotika og de sundhedsmæssige følger	124
(2001/C 46 E/135)	E-1105/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Følgerne af udsættelse for asbest	125
(2001/C 46 E/136)	E-1117/00 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Konkurrence inden for den spanske elsektor	126
(2001/C 46 E/137)	E-1119/00 af Lucio Manisco til Rådet Om: Fængsling af Arkin Birdal og dom over Necmettin Erkaban i Tyrkiet	126
(2001/C 46 E/138)	E-1121/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	127
(2001/C 46 E/139)	E-1124/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	128

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/140)	E-1126/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	128
(2001/C 46 E/141)	E-1129/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	128
(2001/C 46 E/142)	E-1130/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	129
(2001/C 46 E/143)	E-1131/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	129
(2001/C 46 E/144)	E-1132/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	129
(2001/C 46 E/145)	E-1135/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	130
(2001/C 46 E/146)	E-1136/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	130
(2001/C 46 E/147)	E-1137/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	130
(2001/C 46 E/148)	E-1138/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	131
(2001/C 46 E/149)	E-1139/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	131
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1121/00, E-1124/00, E-1126/00, E-1129/00, E-1130/00, E-1131/00, E-1132/00, E-1135/00, E-1136/00, E-1137/00, E-1138/00 og E-1139/00	132
(2001/C 46 E/150)	E-1123/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	132
(2001/C 46 E/151)	E-1125/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	133
(2001/C 46 E/152)	E-1133/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	133
(2001/C 46 E/153)	E-1134/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	134
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1125/00, E-1133/00 og E-1134/00	134
(2001/C 46 E/154)	E-1154/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	135
(2001/C 46 E/155)	E-1163/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	136
(2001/C 46 E/156)	E-1164/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	136
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1163/00 og E-1164/00	136
(2001/C 46 E/157)	E-1165/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed	137
(2001/C 46 E/158)	E-1172/00 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Forskelsbehandling på grund af alder på sundhedsområdet	138
(2001/C 46 E/159)	E-1177/00 af Gorka Knörr Borràs til Rådet Om: Udvidelse af EU og regioner	139

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/160)	E-1178/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Udvidelse af EU og regioner	139
(2001/C 46 E/161)	P-1192/00 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Lukning af SGL Carbon i Ascoli Piceno (Italien)	140
(2001/C 46 E/162)	E-1194/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Ulovlig slagtning af får i Frankrig	141
(2001/C 46 E/163)	E-1195/00 af William Newton Dunn til Rådet Om: Religionsforfølgelse i Indien	142
(2001/C 46 E/164)	E-1196/00 af William Newton Dunn til Kommissionen Om: Religionsforfølgelse i Indien	143
(2001/C 46 E/165)	E-1203/00 af Bart Staes til Rådet Om: Anvendelse af tyske sprænghoveder ved et kemisk angreb fra den tyrkiske hærs side	143
(2001/C 46 E/166)	E-1204/00 af Bart Staes til Rådet Om: Anvendelse af tyske sprænghoveder ved et kemisk angreb fra den tyrkiske hærs side	144
(2001/C 46 E/167)	E-1205/00 af Bart Staes til Rådet Om: Tysk støtte til opførelse af et laboratorium for kemiske våben	145
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1203/00, E-1204/00 og E-1205/00	146
(2001/C 46 E/168)	E-1211/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Deutsche Post og den tyske regering	146
(2001/C 46 E/169)	E-1212/00 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Brandsikkerhedsregler for møbler i det indre marked	147
(2001/C 46 E/170)	E-1217/00 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Galicia — beskæftigelse, uddannelse og geografisk mobilitet	148
(2001/C 46 E/171)	E-1226/00 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Miljø	149
(2001/C 46 E/172)	E-1232/00 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Repræsentation af regioner — som f.eks. Galicia — i Rådet (fiskeri)	149
(2001/C 46 E/173)	P-1233/00 af Rosemarie Müller til Kommissionen Om: Nødopkaldsnummer i EU	150
(2001/C 46 E/174)	E-1238/00 af Karin Scheele til Kommissionen Om: Retlig kvalificering af tatoveringsfarver	151
(2001/C 46 E/175)	E-1239/00 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Porto hos Deutsche Post AG	152
(2001/C 46 E/176)	E-1241/00 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Arbejdstidsdirektivets bestemmelser	153
(2001/C 46 E/177)	E-1242/00 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Lærere og arbejdstidsdirektivet	154
(2001/C 46 E/178)	E-1244/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Ministeriums tildeling af frekvenser på radiorelæer	155
(2001/C 46 E/179)	E-1248/00 af Ioannis Souladakis til Rådet Om: Tyrkiske »grønne pas«	155
(2001/C 46 E/180)	E-1249/00 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Tyrkiske »grønne pas«	156
(2001/C 46 E/181)	E-1252/00 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Tjæreindhold i cigaretter i Grækenland	157

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/182)	E-1253/00 af Cristiana Muscardini og Francesco Turchi til Kommissionen Om: »Forklarende direktiv« af 19.7.1999 — KOM(1999) 372 vedrørende fri bevægelighed for EU-borgere	158
(2001/C 46 E/183)	P-1262/00 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Sindelagskontrol rettet imod EUs medlemsstater	159
(2001/C 46 E/184)	P-1264/00 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Forbrænding af animalsk affald	160
(2001/C 46 E/185)	P-1265/00 af Hugues Martin til Kommissionen Om: Præcisioner vedrørende en exceptionel eksportstøttes forenelighed med fællesskabsretten	161
(2001/C 46 E/186)	E-1276/00 af Jan Andersson til Kommissionen Om: Kommissionens planer om at fremme aftaler vedrørende livslang uddannelse	161
(2001/C 46 E/187)	P-1281/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Eksport af affald til tredjelande — Basel-konventionen	162
(2001/C 46 E/188)	E-1284/00 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Flyredningskontrakter med hovedorganisationen for de østrigske socialforsikringsselskaber	164
(2001/C 46 E/189)	E-1293/00 af Paul Rübig til Kommissionen Om: GmbH (aktieselskab) — årsopgørelse i Internet	165
(2001/C 46 E/190)	E-1298/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: Dyreforsøg til kosmetik	165
(2001/C 46 E/191)	E-1299/00 af Charles Tannock til Rådet Om: Rådets evne til rettidigt at besvare Parlamentets forespørgsler	166
(2001/C 46 E/192)	E-1300/00 af Charles Tannock til Rådet Om: Rådets ofte manglende evne til rettidigt at besvare Parlamentets forespørgsler	166
(2001/C 46 E/193)	P-1541/00 af Michl Ebner til Rådet Om: Overtrædelse af artikel 44 i Europa-Parlamentets forretningsorden	167
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1299/00, E-1300/00 og P-1541/00	167
(2001/C 46 E/194)	E-1303/00 af Michl Ebner til Rådet Om: EU og Østrig	167
(2001/C 46 E/195)	E-1305/00 af Michl Ebner til Rådet Om: Spørgsmål H-0191/00	168
(2001/C 46 E/196)	E-1310/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Mærkning af tekstilvarer	168
(2001/C 46 E/197)	E-1315/00 af Cristiana Muscardini og Gianfranco Fini til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiv EF 86/653 i Italien	170
(2001/C 46 E/198)	P-1324/00 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Psykologhjælp i forbindelse med naturkatastrofer og andre alvorlige ulykker	170
(2001/C 46 E/199)	E-1328/00 af María Ayuso González til Kommissionen Om: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om afslutning af ECIP-programmet	171
(2001/C 46 E/200)	E-1336/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Bekæmpelse af den enorme arbejdsløshed i Pieria amt	172
(2001/C 46 E/201)	E-1337/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Sammenslutningen af Commercial Intertech Corporation og Parker Hannifin Corporation	173
(2001/C 46 E/202)	E-1342/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Dossier vedrørende Sammenslutningen af Automobilklubber (FIA) og Generaldirektoratet for Konkurrence.	173

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/203)	E-1349/00 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: Obligatorisk indførelse af metersystemet i stedet for britiske standardmål (varer i løs vægt)	174
(2001/C 46 E/204)	E-1353/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Den Europæiske Unions forsinkede beslutning vedrørende kapitaltilførsel til Santana Motor	175
(2001/C 46 E/205)	E-1354/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Forskning i Estanislao Sánchez Calvos værker	176
(2001/C 46 E/206)	E-1364/00 af Marielle De Sarnez til Kommissionen Om: Livslang uddannelse	177
(2001/C 46 E/207)	E-1366/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Venskabsbyer i Kommissionens arbejdsprogram	178
(2001/C 46 E/208)	P-1446/00 af Massimo Carraro til Kommissionen Om: Venskabsbyforbindelser	178
(2001/C 46 E/209)	E-1467/00 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Venskabsforbindelser	179
(2001/C 46 E/210)	E-1519/00 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Venskabsbyer i EU	179
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1366/00, P-1446/00, E-1467/00 og E-1519/00 .	179
(2001/C 46 E/211)	P-1373/00 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Frizonen på Madeira	180
(2001/C 46 E/212)	P-1374/00 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Fortrolige oplysninger i sagsakterne vedrørende statsstøtte til elektricitetssektoren i Spanien	181
(2001/C 46 E/213)	E-1376/00 af Giles Chichester til Kommissionen Om: Betaling af pension til en EU-borger, der flytter til Australien	182
(2001/C 46 E/214)	E-1382/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Positiv særbehandling til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder	183
(2001/C 46 E/215)	E-1384/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Den svenske model — et forbillede for ligestilling mellem mænd og kvinder inden for den offentlige sektor .	184
(2001/C 46 E/216)	E-1385/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Uddannelse som forebyggende foranstaltning i forbindelse med ligestilling mellem mænd og kvinder	185
(2001/C 46 E/217)	E-1386/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Afslutningen af Now-programmet	185
(2001/C 46 E/218)	E-1388/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Foranstaltninger til fremme af forældreorlov for fædre	186
(2001/C 46 E/219)	P-1394/00 af Gary Titley til Kommissionen Om: Det indre markeds principper	187
(2001/C 46 E/220)	E-1396/00 af Bernd Lange til Kommissionen Om: Normer for beskyttelsesudstyr til motorcyklister	187
(2001/C 46 E/221)	E-1409/00 af David Sumberg til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse — brandsikring i hjemmet	188
(2001/C 46 E/222)	P-1411/00 af Per Gahrton til Kommissionen Om: Redegørelse for information om euroen	189
(2001/C 46 E/223)	E-1495/00 af Per Gahrton til Kommissionen Om: »Infeuro«	189
(2001/C 46 E/224)	E-1496/00 af Per Gahrton til Kommissionen Om: Den svenske udgave af »Infeuro«	189
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-1411/00, E-1495/00 og E-1496/00	189

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/225)	P-1413/00 af Carlos Coelho til Kommissionen Om: Det indre marked — Gyldigheden af oprindelsescertificering i en anden medlemsstat	190
(2001/C 46 E/226)	E-1418/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Importandel	191
(2001/C 46 E/227)	E-1419/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Faste investeringer	191
(2001/C 46 E/228)	E-1435/00 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Dobbelt forskelsbehandling af handicappede kvinder	192
(2001/C 46 E/229)	E-1444/00 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Særdirektiv om bekæmpelse af forskelsbehandling af handicappede	193
(2001/C 46 E/230)	E-1450/00 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: Leasing af transportkøretøjer i det europæiske indre marked	193
(2001/C 46 E/231)	E-1455/00 af Béatrice Patrie til Kommissionen Om: Det direktiv om kosttilskud, der bebudedes i hvidbogen om fødevaresikkerhed	194
(2001/C 46 E/232)	E-1461/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Inhabilitet i Kommissionen	195
(2001/C 46 E/233)	E-1475/00 af Gilles Savary til Kommissionen Om: »Nationalisering« af Leonardo-programmet	196
(2001/C 46 E/234)	E-1476/00 af Marie-Arlette Carlotti til Kommissionen Om: Reaktivering af Euro-Middelhavspartnerskabet: Euro-Med-programmet for humanistiske videnskaber	197
(2001/C 46 E/235)	E-1493/00 af Mauro Nobilia til Kommissionen Om: Anvendelse af ESF til efteruddannelseskurser i Italien	198
(2001/C 46 E/236)	E-1508/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Oprettelse af aktieselskaber i Østrig	198
(2001/C 46 E/237)	E-1517/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Krænkelser af menneskerettigheder i Vietnam	199
(2001/C 46 E/238)	E-1538/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Nepal	200
(2001/C 46 E/239)	P-1540/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Foundationen for Videnskab og Forskning	200
(2001/C 46 E/240)	P-1542/00 af Margrietus van den Berg til Kommissionen Om: Sponsorering af EURO 2000	201
(2001/C 46 E/241)	P-1560/00 af Brigitte Wenzel-Perillo til Kommissionen Om: Medlemsstaternes pligt til at aflægge beretning	202
(2001/C 46 E/242)	E-1561/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Ændring af Bosman-dommen	202
(2001/C 46 E/243)	E-1577/00 af William Newton Dunn til Kommissionen Om: Pensioner til deltidsansatte universitetslærere i Det Forenede Kongerige	203
(2001/C 46 E/244)	P-1582/00 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Fondsmidler og forbrugersammenslutninger	204
(2001/C 46 E/245)	E-1590/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Europæisk kulturby	205
(2001/C 46 E/246)	E-1601/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Indledende møde i Den Interparlamentariske Sammenslutning for Landbrug, Skovbrug og Fiskeri	206
(2001/C 46 E/247)	P-1604/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Motorola's konkurrencebegrænsende adfærd	206

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 46 E/248)	E-1613/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Usikre ansættelsesforhold for midlertidigt ansatte på treårige kontrakter ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra	207
(2001/C 46 E/249)	P-1622/00 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Fejl ved godkendelse af medicinsk udstyr	207
(2001/C 46 E/250)	P-1623/00 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Arbejdstagernes situation i firmaet Tonno Nostromo i Vibo Valentia	208
(2001/C 46 E/251)	P-1663/00 af Jas Gawronski til Kommissionen Om: Informationskampagne om udvidelsen af Unionen	209
(2001/C 46 E/252)	E-1672/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Betaling af kontrahenter og leverandører	210
(2001/C 46 E/253)	E-1712/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: ESF-projekter og tidsplaner	210
(2001/C 46 E/254)	P-1720/00 af Cecilia Malmström til Kommissionen Om: Regeringskonferencen	211
(2001/C 46 E/255)	E-1731/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Kommissionens sprogpolitik — beskyttelse og fremme af mindretalssprog og/eller regionale sprog	211
(2001/C 46 E/256)	P-1734/00 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Ny forskningspersonalepolitik i Det Fælles Forskningscenter i Ispra	212
(2001/C 46 E/257)	E-1788/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Det asturiske netværk for overnatningsmuligheder i landdistrikterne	213
(2001/C 46 E/258)	P-1828/00 af Gilles Savary til Kommissionen Om: Social beskyttelse — samordning på europæisk plan	214
(2001/C 46 E/259)	E-1903/00 af Marietta Giannakou-Koutsikou til Kommissionen Om: Adnan Oktar-sagen	215
(2001/C 46 E/260)	E-1904/00 af Nirj Deva til Kommissionen Om: Udbud li 9701.01.04.02 under EF's Phare-program	216
(2001/C 46 E/261)	E-2011/00 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Græsk farvandsafgift	216
(2001/C 46 E/262)	E-2034/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Direkte støtte til landbrugssektoren	217
(2001/C 46 E/263)	E-2193/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Revision af det særlige program for De Kanariske Øer som følge af deres afsides beliggenhed og økarakter (Poseican)	217
(2001/C 46 E/264)	P-2237/00 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Sving ved import af bananer	218
(2001/C 46 E/265)	P-2264/00 af Vincenzo Lavarra til Kommissionen Om: Ret til markedsføring af spisedruer, der er opført med dyrkningstilladelse i den italienske sortliste i overensstemmelse med EU-bestemmelserne	218
(2001/C 46 E/266)	P-2319/00 af Véronique Mathieu til Kommissionen Om: Civilbeskyttelse og bekæmpelse af brande efter storm	219
(2001/C 46 E/267)	P-2321/00 af Roy Perry til Kommissionen Om: Europæiske midler	220

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2001/C 46 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1926/99

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Manglende opfyldelse af projektet til genopretning og forbedring af parken Casa de Campo i Madrid

Den 31. marts og den 20. november 1997 samt for nylig, den 1. oktober 1999, henvendte borgersammenslutningen til bevarelse af Casa de Campo, »Salvemos la Casa de Campo«, sig skriftligt til Kommissionens generaldirektorat XVI for at gøre opmærksom på den efter deres opfattelse manglende opfyldelse af projekt 95.11.61.021-E vedrørende genopretning af nedslidte områder og forbedring af miljøet i parken Casa de Campo, som finansieres af Samhørighedsfonden og udføres af Madrid kommunes miljøafdeling.

Borgersammenslutningen henviste specielt til opførelsen af to dæmninger ved bækken Meaques i projektets første fase, som senere blot blev til opstemmede ildelugtende damme med store mængder myg, ganske i modstrid med hovedformålet, nemlig en biologisk rensning af bækken som fastlagt i projektet. Disse to dæmninger er senere blevet ødelagt.

På den anden side vedtog Madrids byråd den 28. februar 1998 den anden samlede saneringsplan for Madrid, der også finansieres af Samhørighedsfonden. Denne plan omfatter bl.a. forskellige foranstaltninger i forbindelse med Meaques-bækken til et beløb af 388 millioner pesetas, herunder opførelse af fire andre dæmninger.

Kan Kommissionen undersøge, om ikke der er sket en fordobling af betalingerne i forbindelse med opførelse og ødelæggelse af disse dæmninger? Har der været forsinkelser i gennemførelsen af dette projekt, og hvad er årsagen hertil? Hvad er årsagen til, at projektet er blevet ændret, således at der etableres nye parkeringspladser i stedet for, at man bremser risikoen for tab af naturlige jordarealer og for erosion? Hvorfor er der endnu ikke blevet gjort forsøg på at bevare historiske og miljømæssige elementer som f.eks. den historiske mur fra det XVIII. århundrede? Hvorfor har man ikke begrænset trafikken på over 50.000 køretøjer, som dagligt kører gennem Casa de Campo og har en skadelig indvirkning på miljøet?

Supplerende svar

afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. april 2000)

I første fase af projektet medfinansierede Kommissionen to små dæmninger. På grundlag af nye hydrologiske undersøgelser mente de ansvarlige myndigheder, at disse dæmninger var utilstrækkelige, og de foreslog i anden fase anlæggelse af fem laguneområder som naturligt rensningssystem. Kommissionen skal ikke undlade at undersøge det videre forløb.

Alle betalinger fra Kommissionen er baseret på de fysiske elementer, der er anført i beslutningen. Der ydes således ikke dobbelt støtte til en og samme udgift. Første fase af projektet blev afsluttet efter den tidsplan, der blev fastlagt i forbindelse med beslutningen om medfinansiering.

Parkeringspladserne var medtaget i den oprindelige beslutning for at forhindre parkering i de beskyttede områder. Genopbygningen af muren omkring parken indgår i projektets anden fase. Denne restaurering er for en stor dels vedkommende afsluttet. Der er ikke i projektets to faser foreslået forbud mod kørsel på vejene gennem Casa de Campo-parken.

(2001/C 46 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2036/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Knorr Bremse og europæisk støtte

Virksomheden Knorr Bremse har bekendtgjort, at den vil nedlægge flere hundrede arbejdspladser i Kingswood, Bristol (UK), for at forlægge arbejdet til sine fabrikker i Frankrig, Italien, Tyskland eller Ungarn.

Kan Kommissionen oplyse, om virksomheden har anmodet om eller modtaget økonomisk støtte af nogen art til jobskabelse i Frankrig, Italien eller Tyskland eller, gennem Tacis- og Phare-programmerne, i Ungarn?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier**

(3. maj 2000)

På grundlag af oplysninger fra Den Europæiske Socialfonds kontor i Frankrig har virksomheden Knorr Dahl Freinage's filial i Lisieux (Basse-Normandie) i 1997 og 1998 under mål 4 modtaget en uddannelsesstøtte (forbedring af kvalifikationer på forskellige områder) på 909 000 FF. Der er ikke tale om en støtte til jobskabelse således som omtalt af det ærede medlem.

I Tyskland er der udbetalt 533 000 DEM til virksomheden Hasse & Wrede GmbH i Berlin, en filial af Knorr Bremse AG, til investeringer i maskiner og udstyr, hovedsagelig for at bevare beskæftigelsen i virksomheden.

Der har ikke været indgået aftale om medfinansiering med den nævnte virksomhed i Italien.

Efter Kommissionens vidende har Knorr Bremse aldrig hverken ansøgt om eller modtaget tilskud fra EU under PHARE i Ungarn, og dette land kan ikke komme i betragtning med hensyn til TACIS.

Endelig har Knorr Bremse ikke modtaget finansiering under fællesskabsinitiativerne ADAPT eller EMPLOI.

(2001/C 46 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2629/99

**af Francesco Speroni (TDI), Umberto Bossi (TDI) og Gian Gobbo (TDI)
til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Kommissionsformand Romano Prodis deltagelse i venstrefløjpartiernes internationale topmøde

Lørdag den 20. og søndag den 21. november 1999 deltog Romano Prodi i sin egenskab af formand for Europa-Kommissionen i det internationale topmøde mellem venstrefløjpartiernes ledere sammen med Jospin, D'Alema, Clinton, Blair og andre.

Mener Kommissionens formand, at han ved at deltage i dette møde helt har repræsenteret de forskellige politiske og kulturelle tendenser i Den Europæiske Union og dennes institutioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(21. februar 2000)

Romano Prodi deltog søndag den 21. november 1999 som observatør i et møde mellem stats- og regeringschefer fra venstrefløjspartier om emner, som direkte vedrører perspektiverne for udviklingen i Europa i lyset af globaliseringen. Han tog ordet lørdag den 20. november 1999 i forbindelse med mødets åbning, der blev afviklet særskilt fra det formelle program for topmødet.

Hans bidrag til mødet kan kort opsummeres som en skitsering af hans visioner og idéer om den europæiske socialmodel og kampen mod arbejdsløsheden.

Disse idéer har han givet udtryk for ved talrige lejligheder, ikke mindst i Parlamentet. Kommissionens formand har en politisk funktion. Han respekterer de forpligtelser, denne funktion pålægger ham, men forbeholder sig retten til give udtryk for sin politiske holdning helt uafhængigt og under eget ansvar.

(2001/C 46 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2711/99

af Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen

(11. januar 2000)

Om: Støjforurening

Alle, der bor i nærheden af støjkluder, løber en sundhedsmæssig risiko. Støjens virkninger kan variere alt efter dens fysiske karakteristika, og alt efter de tidspunkter og de måder, hvorpå den udsendes, og kan klassificeres som værende skadelige, forstyrrende eller ubehagelige. Udsættelsen for støj kan have alvorlige følger for hørelsen, men også forårsage fortumlethed, gøre det vanskeligt at finde de rigtige ord, nedsætte koncentrationsevnen, skabe en følelse af træthed, give hovedpine, give en almindelig følelse af udmattethed og være anledning til irritabilitet og angst. Støjinterferens i søvn kan forvolde vanskeligheder eller forstyrrelser.

Kan Kommissionen oplyse, hvad der allerede er gjort, eller hvad man er i færd med at gøre i Unionen for at beskytte folkesundheden, og hvilke foranstaltninger til sænkning af lydniveauet der er truffet for at begrænse dette fænomen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. februar 2000)

Støjens virkninger for sundheden, som f.eks. hukommelsestab, træthed, irritabilitet og andet er omfattende beskrevet i den medicinske litteratur. Disse virkninger har allerede i lang tid været behandlet som et spørgsmål, der henhører under folkesundheden. Nedsættelse af støjen i miljøet, i boliger og på arbejdspladsen, er en langsigtet opgave. Flere europæiske retsakter beskæftiger sig med støjgener og begrænser emissionsniveauet. De vigtigste tekster er Rådets direktiv 86/594/EØF af 1. december 1986 om luftbåren støj fra husholdningsapparater⁽¹⁾ og Rådets direktiv 86/188/EØF af 12. maj 1986 om beskyttelse af arbejdstagere mod risici ved at være udsat for støj under arbejdet⁽²⁾. Sidstnævnte direktiv vil snart blive revideret inden for rammerne af revisionen af direktivet om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed mod udsættelse for vibrationer, støj og elektromagnetiske felter⁽³⁾. Dette direktiv er nu delt, og kun aspektet »vibrationer« drøftes i øjeblikket i Rådet.

Til spørgsmålet om udsættelse af offentligheden har Kommissionen offentliggjort en grønbog den 4. november 1996 om støjgener, bekæmpelse af støj og »Fremtidens støjpolitik«⁽⁴⁾. Kommissionen arbejder endvidere med nedsættelse af støjmissioner fra fly ved hjælp af dæmpere, og den støtter forskningsarbejde og arbejde med støjforebyggelse gennem Fællesskabets handlingsprogram om støjrelaterede sygdomme⁽⁵⁾.

Disse forskellige aktiviteter vil efterhånden gøre det muligt at sænke det støjniveau, befolkningen udsættes for, således forbedre befolkningens sundhedstilstand i overensstemmelse med den kompetence, Kommissionen har fået tildelt i artikel 152 (tidl. artikel 129) i EF-traktaten.

⁽¹⁾ EFT L 344 af 6.12.1986.

⁽²⁾ EFT L 137 af 24.5.1986.

⁽³⁾ KOM(94) 284 endelig udg.

⁽⁴⁾ KOM(96) 540 endelig udg.

⁽⁵⁾ EFT C 219 af 30.7.1999.

(2001/C 46 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0100/00

af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Social sikring for sportsfolk

Kan Kommissionen oplyse Europa-Parlamentet om, hvilke socialsikringsordninger der findes i de forskellige lande i Den Europæiske Union for sportsfolk, der ikke betragtes som professionelle, men som alligevel udøver olympiske sportsdiscipliner og/eller sport på højt konkurrenceniveau?

1. Hvordan er dækningen under og efter den sportslige udøvelse?
2. Hvilke rettigheder findes der i forbindelse med midlertidig og permanent invaliditet?
3. Hvilke europæiske bestemmelser gælder der på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(7. februar 2000)

For personer, der udøver sport på amatørniveau, gælder den samme lovgivning som for lønnede og ulønnede arbejdstagere, og deres socialsikringsbidrag indbetales til socialsikringssystemerne i henhold til lovgivningen i det land, hvor de er sikrede. Det ærede medlem kan finde yderligere oplysninger om socialsikringssystemerne i medlemsstaterne i MISSOC-rapporten (Mutual Information System on Social Protection in the European Union), som ligger på følgende adresse på Europa-serveren:

<http://europa.eu.int/comm/dg05/soc-prot/missoc98>

Når personer, der udøver sport på amatørniveau, flytter mellem medlemsstaterne, samordnes deres rettigheder ifølge forordning (EØF) nr. 1408/71, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, der bl.a. også dækker invaliditetsrisikoen.

⁽¹⁾ EFT L 28 af 30.1.1997.

(2001/C 46 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0183/00

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Forurening af grundvandet i forskellige områder i Grækenland

Ifølge nogle oplysninger fra den græske presse er der i grundvandet i fem områder af grækenland, dvs. den thessaliske slette og sletterne i Ilia, Messinia, Thessaloniki og Thessalien konstateret et indhold af nitrater, der langt overstiger de tilladte værdier.

Kan Kommissionen oplyse, om den har kendskab til grundvandsforureningen i de ovennævnte områder? Hvad er de sandsynlige følger af nitratkoncentrationer langt over det tilladte niveau? Har Grækenland gennemført direktiv 91/676⁽¹⁾ og har det vedtaget regler for god landbrugspraksis samt et handlingsprogram, sådan som det kræves i direktivet, med henblik på at undgå forurening af vandet med nitrat?

⁽¹⁾ EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. marts 2000)

Kommissionen er bekendt med, at der i Grækenland er problemer med forurening af både grundvand og visse søer, reservoirer og lukkede bugter (eutrofiering) med kvælstof fra landbruget (intensiv dyrkning og husdyrhold). For højt indhold af nitrat i grundvandet kan være sundhedsskadeligt for børn, idet det kan omdannes til nitrit i brøndvand eller fordøjelseskana (spædbarnscyano), og nitrit mistænkes desuden for at blive kræftfremkaldende ved reaktion med mavesyren. Nitrater kan fra grundvandet transporteres ud til overfladevand og havet og dér fremme eutrofiering (unormalt høj alge- og planktonvækst).

Grækenland har først meget sent (1997) gennemført Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, og har netop (i 1999) udpeget syv sårbare zoner i forbindelse med grundvandsforurening, men samtidig påpeget, at der også vil blive udpeget andre zoner. Der findes endnu ikke officielle handlingsprogrammer for nogen af de udpegede områder.

I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje⁽¹⁾ har der i Thessalien siden 1995 forsøgsvis kørt et meget afgrænset program (30 000 ha bomuld) for nedbringelse af gødsning med kvælstof. Dette program har Kommissionen godkendt. Resultaterne lover godt, og denne fremgangsmåde vil utvivlsomt kunne danne inspiration for kommende handlingsprogrammer for sårbare områder.

Kommissionen har konstateret, at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 91/676/EØF, som de græske myndigheder har givet Kommissionen meddelelse om, ikke er i overensstemmelse med direktivet og besluttede den 22. december 1999 at indbringe sagen for Domstolen. Kommissionens klagepunkter er bl.a., at der mangler kodekser for godt landmandskab, overvågning af vandområderne med eutrofiering og handlingsprogrammer for de udpegede sårbare zoner.

Det skal bemærkes, at kodekser for godt landmandskab er obligatorisk både for nitratfølsomme områder og for områder, der er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0194/00

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Udnyttede EU-midler

Den italienske rigsrevisor, Vincenzo Apicella, meddelte den 17. januar 2000 i sin årlige beretning, at et beløb på 4 500 mia. lire i EU-fondsmidler ikke var blevet udnyttet i Italien i 1999 som følge af forsinkelser, forglemmelser og bureaukratiske procedurer.

Vil Kommissionen på baggrund af ovennævnte oplyse følgende:

1. Kan den bekræfte disse oplysningers rigtighed?
2. Agter den at træffe foranstaltninger desangående?
3. Agter den at forpligte sig til at løse problemet vedrørende den vanskelige adgang til midlerne som følge af bureaukratiske procedurer?
4. Findes der en sammenlignende undersøgelse om alle medlemsstater vedrørende dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(15. maj 2000)

Kommissionen har ikke i den italienske rigsrevisors seneste udtalelser kunnet finde hverken kilden til eller en forklaring på de tal, som det ærede medlem forelægger. Den skal dog præcisere, at der hvad angår EF-strukturfondene, navnlig Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU), ikke er forekommet tab i forbindelse med Kommissionens forpligtelsesdispositioner, og at de uindfrie forpligtelser, der synes at være kernen i forespørgslen, er et iboende element i programmeringen tillige med forvaltningen af Fællesskabets strukturfonde.

For Italiens vedkommende skal Kommissionen forelægge det ærede medlem følgende oplysninger om såvel budgetforpligtelserne som betalingerne. De resterende forpligtelser for strukturfondenes operationer i Italien pr. 31. december 1999 udgør (midlertidige tal):

(i mio. EUR)

Fællesskabets støtterammer:	
— Mål 1	27,5
Fællesskabsinitiativer:	
— Tilpasning/beskæftigelse	42,6
— Interreg	74,1
— Leader	28,1
— Urban-initiativet	12,8
I alt:	185,1

Kommissionen vil indfri sine forpligtelser, så snart bevillingerne er til rådighed på 2000-budgettet, og som hovedsagelig er fremførsler fra 1999 på grund af medlemsstaternes sene reprogrammering.

De uindfrie forpligtelser (UF) for strukturfondenes støtte i Italien udgør 9 604 mio. EUR (midlertidige tal) pr. 31. december 1999. De vedrører forskellige programmeringsperioder. Kommissionen vil foretage betalingerne i takt med anmodninger fra Italien om støtteberettigede betalinger. Ved udgangen af 1999 udgjorde beholdningen af indgivne, ikke-betalte anmodninger 356 mio. EUR, til dels som følge af sen reprogrammering. Alle berettigede betalinger er foretaget eller vil blive foretaget via de fremførte bevillinger fra 1999 til 2000 samt via 2000-budgettet.

Kommissionen afventer oplysninger fra de italienske myndigheder om forpligtelsesniveauet på stedet pr. 31. december 1999. Det skal nævnes, at medlemsstaten har en frist på to år (indtil den 31. december 2001) til at supplere udgifterne på basis af forpligtelser, der er indgået inden denne frists udløb.

(2001/C 46 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0337/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Udviklingen af den anden fællesskabsstøtteramme

Den anden fællesskabsstøtteramme for Grækenland er allerede ved at udløbe. Eftersom 2000 er gennemførelsesåret for projekter indeholdt i kontrakter, der er indgået inden slutningen af 1999,

bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvad er udnyttelsesgraden for programmerne under den nationale og den regionale del af den anden fællesskabsstøtteramme?
2. Hvilke programmer har den mindste udnyttelsesgrad, og hvad er hovedårsagerne til den forsinkede udnyttelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. april 2000)

1. Pr. 15. januar 2000 ligger udnyttelsesgraden for betalingsbevillingernes vedkommende for de forskellige operationelle programmer (OP) under fællesskabsstøtterammen (EFSR) for Grækenland i programmeringsperioden 1994-1999 — samtlige strukturfonde under et — på 72,5 % for de nationale operationelle programmer og 76,8 % for de regionale operationelle programmer.

Som følge af den omprogrammering, der har fundet sted indtil udgangen af 1999, skulle udnyttelsesgraden for samtlige programmer snart nå op på 100 %. Der er i bestemmelserne fastsat en ekstra frist på 2 år for gennemførelsen af betalingerne af de beløb, der er bevilget til ovennævnte EFSR.

2. For de programmer, der vedrører posttjenesten og de private infrastrukturer i Nordgrækenland, er der tale om en meget ringe udnyttelse af betalingsbevillingerne, men det drejer sig ikke om store beløb og de vil nemt i nær fremtid kunne udnyttes. Årsagerne til denne forsinkelse skyldes først og fremmest vanskelighederne med at igangsætte postprogrammerne men også den sene vedtagelse i 1997 af støtten til private infrastrukturer i Nordgrækenland.

(2001/C 46 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0366/00
af Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Manglende viden om indførsel af tunfisk

På baggrund af den nyligt fremsatte anmodning fra de thailandske myndigheder til Den Europæiske Union om åbning af et nyt kontingent for import af 8 000 tons varer under position 1604.14.00 (tunfisk og tunfiskekonserver), og fordi det fælles marked for tun synes at være tilstrækkeligt forsynet, som det netop er blevet godtgjort af en undersøgelse, Kommissionen havde bestilt, rettede jeg en skriftlig forespørgsel — E-2310/99⁽¹⁾ hvori jeg bl.a. udbad mig oplysninger om, hvor store mængder tunfisk og tunfiskekonserver Thailand havde udført til EU og hvilke virksomheder i EU-landene, der havde købt disse varer under de seneste to kontingenter.

Kommissionens svar lød overraskende nok, at den ikke var i stand til at forelægge den information, der var anmodet om, for da der var tale om private virksomheder, havde man ikke kendskab til oplysningerne.

Kommissionen bedes derfor oplyse:

- Hvordan er det muligt, at Kommissionen gentagne gange kan anmode Rådet om åbning af toldkontingenter, når den hverken ligger inde med nogen som helst oplysninger om, hvor store mængder der er indført i EU i henhold til tidligere kontingenter eller om de importerende virksomheder eller medlemsstater.
- Hvilken form for kontrol udøver Kommissionen af denne indførsel, når der desuden er tale om direkte konkurrence med et vigtigt erhverv i EU, hvor mange arbejdspladser og investeringer står på spil?

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 95.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. marts 2000)

Det ærede medlem anmodede i skriftlig forespørgsel E-2310/99 ⁽¹⁾ udelukkende Kommissionen om oplysninger om private virksomheder, dels i Thailand (liste over virksomheder, som har eksporteret tunfisk til EU, med angivelse af de eksporterede mængder for hver virksomhed), dels i EU (liste over EU-importører med angivelse af disse virksomheders beliggenhed).

Som anført i svaret kan Kommissionen ikke give oplysninger om private virksomheders kommercielle aktiviteter, da sådanne oplysninger ikke meddeles til Kommissionen.

Ved udarbejdelsen af forslag om åbning af toldkontingenter for fiskerivarer støtter Kommissionen sig bl.a. på de samlede tal om udnyttelsen af sådanne kontingenter og på de ansøgninger, der indgives af medlemsstaternes myndigheder.

Hvad angår kontrollen med de indførsler, der foretages under kontingentet, anvender Kommissionen og medlemsstaterne artikel 308a — 308c i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 95.

⁽²⁾ EFT L 253 af 11.10.1993.

(2001/C 46 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0408/00 af Brigitte Langenhagen (PPE-DE) til Kommissionen

(15. februar 2000)

Om: Forskellige importtoldsatser for Alaska-laks (3,5 %) og Hoki (langhalet kulmule) (7,5 %)

I perioden januar til marts 2000 kræves der nu forskellige toldsatser på toldpligtige varer, som tidligere havde fælles toldsatser. Ifølge dette skal der betales 3,5 % toldafgift fra årets begyndelse for Alaska-laks, medens der skal betales 7,5 % toldafgift for Hoki (langhalet kulmule). Med hensyn til bestræbelserne på at spare på ressourcerne er dette uforståeligt, da det i forbindelse med Alaska-laksen drejer sig om en fiskeart, som er truet af overfiskning, hvorimod hokien har sunde bestande.

Jeg anmoder derfor om at få besvaret følgende spørgsmål:

1. Hvilke årsager var der til en ensidig hævelse af toldafgiften for Hoki?
2. Hvilket mål blev der generelt fulgt i forbindelse med disse toldsatser?
3. Kan Kommissionen give oplysninger om situationen vedrørende bestanden af de nævnte fiskearter og eventuelle modforanstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(31. marts 2000)*

For frosne fileter af hoki (*Macrurus Novaezelandiae*) er den bundne toldsats 7,5 %. Der blev imidlertid åbnet et autonomt toldkontingent på 20 000 t med en toldsats på 3,5 % for perioden 1. april 1999-31. december 1999 ⁽¹⁾.

I forhold til alaskasej er Fællesskabets forarbejdningsindustri først for nylig begyndt at anvende hoki, og det i ret begrænset omfang. Derfor dækker kontingentperioden, som for hovedparten af de andre autonome toldkontingenter til forsyning af fællesskabsmarkedet, ikke årets første tre måneder, hvor den bundne toldsats anvendes.

I forbindelse med reformen af den fælles markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter ⁽²⁾ traf Rådet imidlertid beslutning om en toldsuspension for hoki, dvs. anvendelse af en nedsat toldsats uden kvantitative restriktioner, og åbnede dermed mulighed for en fremtidig løsning for markedets forsyning baseret på denne art. For toldens vedkommende havde Kommissionen foreslået, at satsen for hoki blev fastsat til 3,5 % (som for alaskasej) ⁽³⁾. Under hensyntagen til Tysklands anmodning besluttede Rådet dog at ophæve tolden for alaskasej.

Hvad angår situationen for disse fiskeressourcer, er alaskasej ganske rigtigt en art, der har været udsat for stærk udnyttelse, mens hoki synes at være en mindre udnyttet art. EF-forarbejdningsindustriens forsyningsbehov tyder dog på, at hoki endnu ikke kan opveje nedgangen i den mængde alaskasej, der er til rådighed.

I den henseende er det Fællesskabets politik at fremme forvaltningen af fiskeressourcerne inden for de multilaterale rammer og især ved hjælp af de regionale fiskerierorganisationer. For de to arter, det ærede medlem omtaler, deltager Fællesskabet ikke direkte i forvaltningen af ressourcerne, men tilskynder til en ansvarlig forvaltning af dem inden for de internationale organisationer, der beskæftiger sig med fiskeri (FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO), Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD)).

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 745/1999 af 30. marts 1999 om åbning og forvaltning af autonome fællesskabstoldkontingenter for visse fiskerivarer — EFT L 96 af 10.4.1999.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 af 17. december 1999 om den fælles markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter — EFT L 17 af 21.1.2000.

⁽³⁾ Forslag til Rådets forordning (EF) om den fælles markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter — EFT C 78 af 20.3.1999.

(2001/C 46 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0420/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen***(23. februar 2000)*

Om: Vejledende tildeling af EFRU-midler til Galicien som mål 1-område i perioden 2000-2006

I sit svar af 21. december 1999 på en forespørgsel fra undertegnede (E-1433/99) ⁽¹⁾ erklærede medlem af Kommissionen, Michel Barnier om den geografiske fordeling af EFRU-midler i perioden 2000-2006, at Kommissionen havde givet medlemsstaterne en vejledende orientering om, hvilken tildeling der skulle ske til de støtteberettigede regioner, hvis disse på nationalt niveau anvendte den metode, som Kommissionen benytter til fordeling af mål 1-bevillingerne til de enkelte medlemsstater.

Kan Kommissionen oplyse, hvor store midler der vejledende vil blive tildelt til Galicien, herunder både de midler, der skal forvaltes af centralregeringen og de, der skal forvaltes af den autonome region?

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 2.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(24. marts 2000)

Som meddelt det ærede medlem i svar på skriftlig forespørgsel E-1433/99 ⁽¹⁾ har Kommissionen faktisk sendt de medlemsstater, der er omfattet af strukturfondenes mål 1, et forslag til vejledende fordeling af de midler, som er afsat til dette mål i programperioden 2000-2006.

Kommissionen sender det fordelingsforslag, der er meddelt de spanske myndigheder, direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 2.

(2001/C 46 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0505/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Betaling af kontrahenter og leverandører

Hvilke retningslinjer har Kommissionen fastlagt for, hvornår den skal betale sine egne kontrahenter og leverandører? Hvor lang tid må der i henhold til Kommissionens retningslinjer gå mellem leverancerne eller faktureringen og betalingen, og hvilke foranstaltninger er der eventuelt truffet for at kontrollere, om disse tidsfrister overholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(4. maj 2000)

Kommissionen undersøger med jævne mellemrum, hvor god dens tjenestegrene er til at overholde betalingsfristerne.

Allerede i 1991 satte Kommissionen sig det mål, at betalinger skulle være foretaget inden for en frist på 60 dage, efter at dens tjenestegrene havde modtaget en korrekt udstedt betalingsanmodning. Ud af de 60 dage var de 40 afsat til den anvisningsberettigede tjenestegren (til fastsættelse af betalingsbeløbet og betalingsanvisning) og de 20 til de tværgående tjenestegrene (påtegning hos finanskontrollen, bekræftelse af den frigørende kvitterings gyldighed hos regnskabsføreren, effektivering af bankbetalingen).

I 1995 fastsatte Kommissionen som mål for tjenestegrene, at 95 % af transaktionerne skulle være afsluttet inden for 60 dage. Endelig ændrede Kommissionen i 1997 sin aftalepolitik, således at dens kreditorer fik ret til at kræve morarenter i tilfælde af for sen betaling.

De statistikker, der findes for 1999, viser, at den gennemsnitlige betalingsfrist for alle tjenestegrene (regnet fra datoen for fakturaens modtagelse indtil debitering af Kommissionens bankkonto) var på 54,1 dage. Men kun 65,1 % af betalingerne er blevet effektueret inden for de 60 dage.

En tværgående arbejdsgruppe sammensat af repræsentanter for de forskellige generaldirektoraters finanskontorer er i øjeblikket ved at undersøge, hvad der ligger til grund for forsinkelserne og vil fremsætte forslag til at nedbringe dem.

I handlingsplanen i del 2 i Kommissionens hvidbog om reformen ⁽¹⁾ bekræftes det således, at et af målene med reformen er inden 2002 at nå op på, at 95 % af betalingerne er effektueret inden for de 60 dage (aktion 10: tjenestegrene vil blive opfordret til at opstille deres egne mål for opfyldelsen af det mål, der er sat for Kommissionen som helhed, nemlig betaling inden for 60 dage for 95 % af fakturaerne i 2002, og at aflægge beretning om de trufne foranstaltninger og resultaterne i deres årlige aktivitetsrapport. Kommissionen vil tage hensyn til denne indikator ved vurderingen af tjenestegrenenes output).

Endvidere vil Kommissionen oprette et centralt fakturaregister, som gør det muligt at følge bedre op på behandlingen af fakturaerne (hvidbogens aktion 11).

⁽¹⁾ KOM(2000) 200 endelig udg.

(2001/C 46 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0527/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Afskaffelse af told- og skatteprivilegier for diplomater

Under henvisning til skriftlig forespørgsel E-1996/99 ⁽¹⁾ og Kommissionens svar, hvori det bl.a. hedder, at opretholdelsen af afgifts- og skatteprivilegierne, som fastlagt i Wienerkonventionen af 1961, ikke længere er begrundet i det indre marked og egentlig burde ophæves, bedes Kommissionen oplyse, om den sideløbende med den konsekvent gennemførte linje i spørgsmålet om afskaffelse af de toldfrie indkøbsmuligheder for alle EU-borgere ikke også, under hensyntagen til retfærdighedsprincippet og politisk anstændighed, agter at sætte en stopper for de tilsvarende særprivilegier for ansatte i diplomatiet i EU?

⁽¹⁾ EFT C 219 E af 1.8.2000, s. 63.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. april 2000)

Kommissionen har intet yderligere at tilføje til sit svar på det ærede medlems tidligere skriftlige forespørgsel E-1996/99 angående de privilegier, der indrømmes diplomater i henhold til Wienerkonventionen.

(2001/C 46 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0546/00
af William Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Velfærd for burhøns

Hvis EU ikke kan sikre en velfærds klausul under de kommende WTO-forhandlinger, hvad vil Kommissionen da gøre for at sikre, at producenterne beskyttes mod at blive oversvømmet af billig import fra tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(12. maj 2000)*

Som det ærede medlem ved, var der på Verdenshandelsorganisationens (WTO) ministermøde i Seattle betydelig modstand mod Fællesskabets opfordring til at medtage dyrevelfærd på dagsordenen for den næste runde af handelsforhandlingerne. Det er klart, at en stor del af modstanden var baseret på en misforståelse af vore hensigter. Kommissionen vil fortsat arbejde aktivt for gennemførelsen af omfattende handelsforhandlinger og for at øge forståelsen for vort ønske om at skabe større dyrevelfærd og derved sikre et mere tilfredsstillende resultat af disse forhandlinger.

*(2001/C 46 E/015)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0553/00****af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen***(29. februar 2000)*

Om: Fortæring af kød fra udryddelsestruede aber

Ifølge en rapport fra International Union for Conservation of Nature, en af de mest fremtrædende amerikanske miljøorganisationer, er ca. 25 abe- og halvabearter samt andre primater i fare for at forsvinde fra Jorden inden for de næste 10-20 år. Ud over fældningen af de tropiske skove er der også en anden, stærkt foruroligende årsag til udryddelsesfaren: den voldsomme stigning i fortæringen af kød fra aber.

Under anklage står i første række skovhugstselskaberne, der sælger tropisk træ, og som ikke sørger for tilstrækkeligt med fødevarer til arbejderne. Desuden er krybskytteri blevet mere udbredt på grund af krigene i Centralafrika, der har sat en stopper for turismen, som de lokale økonomier ellers bygger på, og gorillaerne, som nu er uproduktive i turistmæssig henseende, har opnået en høj værdi på grund af deres kød, der afsættes til en »forfinet« kundeskare.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke initiativer den agter at tage for at beskytte de udryddelsestruede abearter?

Kan Kommissionen træffe foranstaltninger i form af et direktiv, der forbyder enhver handel i EU af kød fra aber, bl.a. begrundet i den store smittefare, der er forbundet med fortæring af sådant kød?

Kan Kommissionen desuden lægge det fornødne pres på WHO med det formål at få indført et forbud i de berørte lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(4. april 2000)*

Ifølge Kommissionens oplysninger udgør handel med ulovligt primatkød til Fællesskabet ikke nogen betydelig faktor i forbindelse med udryddelsen af truede primater. International handel med dele eller biprodukter af store menneskeaber er allerede forbudt ifølge bestemmelser i konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES), hvilket også gælder alle andre udryddelsestruede arter, der er opført i liste I til konventionen og i bilag A til Rådets forordning (EF) nr. 338/97⁽¹⁾, hvorved CITES gennemføres i Fællesskabet. Et stort antal udviklingslande og 14 medlemsstater deltager i CITES.

Kommissionen er klar over, at et overdrevent forbrug af og handel med »bushmeat« (kød af afrikansk vildt) i udviklingslandene, navnlig i dele af Afrika, har skabt alvorlige problemer. Kommissionen har derfor givet støtte til en undersøgelse under budgetposten for miljø for at bestemme omfanget af bushmeat-handelen i Afrika, klarlægge årsagerne hertil og fastlægge eventuelle politiske foranstaltninger. Resultaterne af undersøgelsen vil blive offentliggjort snarest.

Truslen mod vilde dyr er for det første nedbrydning og ødelæggelse af levesteder. Kommissionen støtter projekter og programmer med fokus på bæredygtig forvaltning af økosystemer og bevarelse af beskyttede områder. Tropiske skove er et af de vigtigste levesteder for vilde dyr og navnlig for primater. De aktiviteter, der støttes under budgetposten for tropiske skove, vedrører på mange måder vilde dyr og planter. Opmærksomheden rettes også mod den lokale befolknings bevarelse og bæredygtige anvendelse af vilde dyr og planter gennem adskillige programmer for udvikling af landdistrikter, der finansieres af Den Europæiske Udviklingsfond eller af ordningen for stabilisering af eksportindtægterne i de mindst udviklede lande i Asien og Latinamerika. I begge tilfælde forsøger man at kæde de lokale udviklingsmuligheder sammen med bevarelsen af den biologiske mangfoldighed. Lokal anvendelse af vilde dyr behøver ikke at være ulovlig eller true dyrebestanden.

Ulovlige aktiviteter (f.eks. jagt og handel) øver ligeledes et betydeligt pres på truede dyrearter, ikke mindst i situationer med krig og samfundsuro. I den sammenhæng er Fællesskabets støtte til projekter og programmer til »god regeringsførelse« og »kapacitetsudvikling« derfor også vigtig for at løse problemet.

(¹) EFT L 61 af 3.3.1997.

(2001/C 46 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0562/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: EU-retsakter og forarbejdningsindustrien

Hvor mange forordninger vedrørende forarbejdningsindustrien har EU udarbejdet i hvert af de seneste fem år? Hvor mange tilsvarende forordninger er der blevet udarbejdet af hver medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(11. maj 2000)

Som følge af, at Fællesskabets aktiviteter spænder meget vidt, er det vanskeligt at udpege samtlige EU-retsakter, der kan have indirekte følger for fremstillingsindustrien. Hvad angår den lovgivning, der direkte gælder for industrien, vil det ærede medlem nedenfor finde de ønskede statistikker over, hvor mange retsakter Fællesskabet har vedtaget inden for de seneste 5 år. Af statistikken fremgår, dels hvor mange EF-retsakter der er vedtaget (i alt 387), dels hvor mange tekniske forskrifter der er givet meddelelse om til Kommissionen i medfør af direktiv 83/189/EØF og 98/34/EF (i alt 3 057).

Man vil normalt vente en vis forskel mellem de to talsæt, dels på grund af arten af de retsakter, som Fællesskabet bruger (forordninger og direktiver), dels på grund af tidsforskydninger ved gennemførelsen i national ret, men det ærede medlem vil alligevel bemærke de ret store afvigelser, disse statistikker viser.

Kommissionen undersøgte dette forhold i 1995 i sin rapport om »Nationale forskrifter for produkter på det indre marked« (¹) og fandt anledning til bekymring. Kort fortalt bekræftede rapporten den udbredte opfattelse, at medlemsstaterne ofte gør tilføjelser til EF-reglerne i deres gennemførelsesforanstaltninger, idet de undlader at gå ind for den enkleste valgmulighed eller forlanger indviklede procedurer for at opfylde kravene i direktiverne. Det betyder ikke blot en forøgelse af det begrænsede antal EF-regler, men også at industrien pålægges unødvendige byrder, samtidig med at opfattelsen af EU som kilde til bureaukratisk papirusseri forstærkes ubegrundet.

Kommissionen er ved at ajourføre ovennævnte rapport og står naturligvis til rådighed med yderligere oplysninger til det ærede medlem, hvis han skulle ønske det.

Statistik over retsakter vedtaget af Fællesskabet (CELEX-databasen) — 1995-1999					
1995	1996	1997	1998	1999	I alt 1995-1999
38	79	122	70	78	387

Statistik over tekniske forskrifter, der er givet meddelelse om i medfør af direktiverne 83/189/EØF og 98/34/EF — 1995-1999						
Medlemsstat	Notifikationer					
	1995	1996	1997	1998	1999	Total 1995-1999
Belgien	26	17	59	50	20	172
Danmark	36	28	40	55	43	202
Tyskland	92	88	99	76	85	440
Grækenland	12	16	12	11	17	68
Spanien	25	19	35	24	31	134
Frankrig	61	41	51	47	54	254
Irland	1	4	3	1	4	13
Italien	31	27	31	32	25	146
Luxembourg	1	0	0	2	1	4
Nederlandene	43	62	341	122	128	696
Østrig	25	61	106	69	69	330
Portugal	5	19	7	11	6	48
Finland	17	34	22	23	24	120
Sverige	5	34	23	30	35	127
Det Forenede Kongerige	59	73	71	51	49	303
I alt (15)	439	523	900	604	591	3 057

(¹) 28. februar 1995-III/2185-DA/final- erfaringerne med direktiv 83/189/EØF.

(2001/C 46 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0566/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Følgerne af en asymmetrisk retsstilling i forbindelse med ejendomsforhold

I hvilke sektorer inden for EU's økonomi findes der fortsat en asymmetrisk retsstilling i forbindelse med ejendomsforhold, med andre ord, hvor er det muligt, at en statsejet virksomhed i en medlemsstat opkøber en privat virksomhed i en anden medlemsstat, og hvor er det umuligt, at en privat virksomhed træder ind på en statsejet virksomheds marked? Er det stadig tilfældet på elektricitetsmarkedet i Frankrig? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at åbne de pågældende markeder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. maj 2000)

Kommissionen ligger ikke inde med tilstrækkelige oplysninger til at kunne fremkomme med et udtømmende svar på det ærede medlems forespørgsel vedrørende asymmetriske retsstillinger i forbindelse med ejendomsforhold inden for samtlige økonomiske sektorer.

Kommissionen ønsker at understrege, at spørgsmålet om forekomsten af statsvirksomheder inden for visse økonomiske sektorer helt og holdent henhører under medlemsstaternes kompetence, under forudsætning af, at EF-traktatens regler og de liberaliseringsregler, der i visse økonomiske sektorer er gældende på fællesskabsniveau, overholdes.

Elektricitetssektoren er reguleret ved Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾. Direktivet indeholder ikke regler for elektricitetsselskabernes ejerforhold, men indeholder bestemmelser om organisering af og regler for elektricitetssektoren og markedsadgangen. Kommissionen følger ikke desto mindre sammenslutninger og opkøb i elektricitetssektoren med største opmærksomhed. Under forudsætning af at fusioner og opkøb berører Fællesskabet, behandles de i overensstemmelse med fusionsforordningen, dvs. Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, senest ændret ved EFT L 40 af 13.2.1998.

(2001/C 46 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0570/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Rådet

(2. marts 2000)

Om: Udvidelse af afstemningen med kvalificeret flertal

Rådet bedes anføre, hvilke medlemsstater der under de seneste to regeringskonferencer har foreslået en udvidelse af afstemningen med kvalificeret flertal og på hvilke områder, og hvilke forslag der blev vedtaget, og hvilke medlemsstater der gik imod en sådan udvidelse?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at regeringskonferencen er et midlertidigt forum, der består af repræsentanter for medlemsstaternes regeringer og er adskilt fra Rådet.

Rådet har derfor ikke beføjelse til at besvare spørgsmål om regeringskonferencens forløb eller om medlemsstaternes holdninger på konferencen.

Det ærede parlamentsmedlem er bekendt med, at udvidet anvendelse af kvalificeret flertal har været et tilbagevendende spørgsmål på regeringskonferencerne, og at en sådan udvidet anvendelse finder sted gradvis, efterhånden som traktaterne udvikler sig. For så vidt angår de fremskridt, der blev gjort i Maastricht, henviser Rådet til en undersøgelse foretaget af Europa-Parlamentets generalsekretariat (Generaldirektoratet for Forskning, Afdelingen for Politiske og Institutionelle Spørgsmål) i januar 1996. Med hensyn til de fremskridt, der blev gjort i Amsterdam, erindrer Rådet om, at det blev besluttet, at to medlemmer af Europa-Parlamentet skulle deltage i møderne i Den Forberedende Gruppe under repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer som observatører, der kunne tage ordet for at gøre Europa-Parlamentets synspunkter gældende vedrørende alle behandlede spørgsmål, og som skulle have adgang til al relevant dokumentation. Denne løsning imødekom også ønsket om at sikre en bedre orientering af Europa-Parlamentets medlemmer om arbejdets forløb og de opnåede resultater.

For den igangværende regeringskonference gælder samme ordning. Det ærede parlamentsmedlem vil således blive informeret af Europa-Parlamentets observatører om konferencens forløb og navnlig om holdningerne til spørgsmålet om udvidet anvendelse af kvalificeret flertal.

(2001/C 46 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0589/00**af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(29. februar 2000)

Om: En bæredygtig europæisk transportpolitik

Med hensyn til udpegningen af de vigtigste byer langs linjeføringen af de prioriterede transeuropæiske transportnet bedes Kommissionen oplyse, hvordan beslutningerne blev truffet, og hvem der var inddraget i beslutningsprocessen? Hvilke kriterier blev der anvendt, og hvem var vindere og tabere i beslutningsprocessen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(13. april 2000)

Retningslinjerne for det transeuropæiske transportnet (TEN-T) angiver de vigtigste ruter af transeuropæisk betydning, heriblandt de ruter, der er omfattet af de prioriterede TEN-T-projekter. De indeholder en række kort, hvor disse ruter er indtegnet. De byer, som er angivet på kortene, tjener kun som referencepunkter. Mange byer med adgang til TEN-T-nettet er slet ikke angivet på kortene.

I tidsrummet 1990-1992 nedsatte Kommissionen en række arbejdsgrupper, hvori hver medlemsstat var repræsenteret, og som udarbejdede en serie skitseplaner. Disse planer angav ruter af transeuropæisk betydning under hensyn til trafikstrømme og til behovet for at forbinde EU's randområder med de centrale regioner. Arbejdsgrupperne identificerede ikke specifikt nogen byer langs TEN-T-ruterne. Skitseplanerne blev dernæst inkorporeret i TEN-T-retningslinjerne, som blev vedtaget af Rådet og Parlamentet ved den fælles beslutningsprocedure i 1996 ⁽¹⁾.

Kommissionen er for øjeblikket ved at overveje, hvordan den bedst kan tage disse spørgsmål op i sin rapport om revisionen af TEN-T-retningslinjerne, som skal forelægges Rådet og Parlamentet til sommer.

⁽¹⁾ EFT C 17 af 22.1.1996.

(2001/C 46 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0592/00**af Margrietus van den Berg (PSE) og Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen**

(29. februar 2000)

Om: Molukkerne

Det andet nødhjælpsprogram for Molukkerne (900 000 EUR) vil være opbrugt i slutningen af februar. Kommissionen er i øjeblikket i færd med at udarbejde et tredje program. Hidtil er denne bistand kanaliseret via franske og belgiske ngo'er. Er Kommissionen rede til også at inddrage nederlandske ngo'er, som samarbejder med molukkiske organisationer i Nederlandene med mangesidede forbindelser på Molukkerne for at opnå en fredelig stabiliserende virkning?

Vil Kommissionen også fremme, at strukturel bistand, som den har ydet bl.a. via Novib og Oxfam UK, og som ikke kan udbetales på grund af konflikterne, kan gå til fredsskabende og forebyggende aktiviteter som led i nødhjælp og rehabilitering?

Kan Kommissionen fremlægge oplysninger om den ekstra støtte til Indonesiens udvikling? Fra hvilket udgiftsområde vil eventuelle midler blive taget? Er Kommissionen rede til også at lade hjælpepakken omfatte muligheden af kontakter og udvekslinger mellem hovedstaden Djakarta og konfliktområderne som f.eks. Molukkerne og Aceh?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(10. april 2000)*

Kommissionens kontor for humanitær bistand (ECHO) intervenserer i Molukkerne for at sikre indbyggernes velfærd. I 1999 blev der bevilget 1 mio. EUR til to projekter, der omfattede lægemiddelforsyninger, vand og sanitet samt fødevarer. For øjeblikket er et bistandsprojekt på vej, der skal dække samme områder, og som beløber sig til 900 000 EUR. Kommissionen er i færd med at undersøge, om disse projekter kan videreføres i endnu et halvt år med henblik på at bistå fordrevne personer med levnedsmidler, medicin, vand og sanitet. Der forventes bevilget yderligere midler til dette formål.

Kommissionen har ikke modtaget nogen projektforslag fra nederlandske ngo'er om humanitær bistand til Molukkernes fordrevne personer.

Kommissionen er særlig opmærksom på de titusinder af fordrevne personer på de nordlige Molukker.

Vedrørende spørgsmål om, hvorvidt ubenyttede midler fra tidligere eller nuværende projekter kan omdirigeres, så de anvendes til støtte for genforsoning og en forebyggende indsats, er det klart, at en sådan omdirigering, der går ud over det oprindelige projekts mål, ikke er mulig i henhold til retsgrundlaget for Kommissionens indsats.

I den for nylig offentliggjorte meddelelse om udvikling af tættere forbindelser til Indonesien⁽¹⁾ skitseres Kommissionens proaktive udviklingsstrategi, forstået som en langsigtet og omfattende politik. Det indebærer en række bidrag — via de disponible samarbejdsinstrumenter — til Indonesiens sociale og økonomiske udvikling. Der lægges særlig vægt på fattigdomsbekæmpelse og bæredygtig forvaltning af naturressourcerne (samarbejdet på skovbrugsområdet er allerede et af nøgleområderne). Det indebærer også etablering af en omfattende politisk dialog til støtte for en befæstelse af demokrati, fremme af menneskerettigheder, retsstat, god regeringsførelse, intern dialog og genforsoning inden for landets grænser samt en intensivering af Fællesskabets handels- og investeringsforbindelser til Indonesien. I dokumentet opfordres alle Fællesskabets partnere til at støtte Indonesiens økonomiske omstrukturingsproces.

For tidsrummet 1995 til 1999 androg Fællesskabets finansiering til fordel for Indonesien — over budgetposten for den generelle udvikling i Asien — mindre end 20 mio. EUR om året, hvortil der skal føjes visse midler til menneskerettighedsprojekter, der har været til rådighed over budgetposten for menneskerettigheder i Asien. Kommissionen er indstillet på at øge sit finansielle input til fordel for Indonesien, i overensstemmelse med ovennævnte prioritering.

⁽¹⁾ KOM(2000) 50.

(2001/C 46 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0605/00

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: Mulighederne for vedvarende at lade de yderste randområder omfatte af mål 1

Situationen i Den Europæiske Unions yderste randområder er især kritisk på grund af deres afsides geografiske beliggenhed, som adskiller dem fra nervecentrene i de respektive fællesskabslande, som de er en del af.

Som følge heraf og på grund af den kendsgerning, at en række af Den Europæiske Unions yderste randområder vil kunne overskride grænsen på 75 % af gennemsnitsindkomsten i Fællesskabet — hvilket vil udelukke dem fra »Klubben« af regioner henhørende under mål 1 med fare for endnu en gang at vende tilbage til den nævnte klub på grund af manglende støtte — er det blevet foreslået, at de yderste randområder pr. definition skulle betragtes som regioner henhørende under mål 1.

Ville det ifølge Kommissionen være muligt at undersøge mulighederne for, at de yderste randområder pr. definition betragtes som henhørende under mål 1 uden at tage højde for indkomstniveauet, hvilket ville mindske problemerne som følge af deres geografiske beliggenhed alt for langt fra deres respektive moderlande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. april 2000)

I forbindelse med vedtagelsen af forordningerne om strukturfondene⁽¹⁾ traf Rådet under overholdelse af kriteriet om 75 % af bruttonationalproduktet beslutning om, at syv af Fællesskabets yderste randområder er støtteberettigede under mål 1. På denne dato opfyldte alle disse regioner ifølge de foreliggende statistiske oplysninger dette kriterium. Støtteberettigelsen dækker hele programmeringsperioden 2000-2006.

I den rapport om gennemførelsen af EF-traktatens artikel 299 (tidligere artikel 227), stk. 2⁽²⁾, som Kommissionen netop har fremsendt til Rådet, gør den opmærksom på, at den for perioden fra 2007 har til hensigt at overveje, hvordan der i forbindelse med berettigelse til støtte fra strukturfondene bedst kan tages højde for disse regioners særlige situation, der anerkendes i artikel 299, stk. 2.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ KOM(2000) 147 endelig udg.

(2001/C 46 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0608/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: Manglende bagageopbevaringsfaciliteter i lufthavnen i Málaga

Lufthavnen i Málaga (Spanien), der er samfinansieret af Den Europæiske Union med midler fra EFRU, har medvirket til at fremme turismen og dermed den økonomiske udvikling på hele Costa del Sol i Andalucía og til at forbedre livskvaliteten for alle brugere af den pågældende lufthavn.

På trods af lufthavnens fremragende serviceydelser til de 8,5 millioner passagerer, der årligt benytter lufthavnen, har den imidlertid den mangel, at den ikke blandt sine tjenesteydelser til så bredt et klientel tilbyder bagageopbevaringsfaciliteter, og mange passagerer på gennemrejse står derfor over for det problem, at de ikke har denne ydelse, der er så vigtig i lufthavne, på togstationer og i andre transportterminaler, til deres rådighed.

Mener Kommissionen, at lufthavnsmyndigheden i Málaga af sikkerhedsmæssige eller andre årsager kan undlade at tilbyde ovennævnte bagagefaciliteter til de rejsende — således som det rent faktisk er tilfældet — til gene for dem, der måtte ønske en sådan serviceydelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(6. april 2000)

Teknisk set udarbejdes og udvikles de projekter, som Den Europæiske Fond for Regionaludvikling medfinansierer, af medlemsstatens myndigheder som led i en erhvervsudviklingsstrategi, der er aftalt med Kommissionen. Kommissionen kan derfor ikke pålægge andre betingelser for anvendelsen af medfinansierede infrastrukturer end dem, der er fastlagt i de for driften gældende forskrifter.

(2001/C 46 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0614/00**af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Anvendelse af sprog i forbindelse med forbrugeroplysning

Af Kommissionens meddelelse om sprogbrug ved oplysning af forbrugerne i Fællesskabet (10.11.1993) fremgår, at der ikke på europæisk plan findes nogen forpligtelse til at anvende landets officielle sprog, bortset fra ved vin, medicin og tobak. Etiketter på levnedsmidler og oplysninger om levnedsmidlers næringsværdi skal udarbejdes på et sprog, som er nemt at forstå for køberen. Det kan ligeledes forekomme, at spørgsmålet om anvendelse af sprog slet ikke kommer på tale, som f. eks. ved misvisende reklame eller forbrugercredit, eller at det overlades til medlemsstaterne at opstille krav med hensyn til sproganvendelse (sikkert legetøj, kosmetiske produkter).

Kommissionen fastslår endvidere, at bestemmelser med hensyn til anvendelse af sprog kan betragtes som en hindring for den frie samhandel. Dette standpunkt er ikke i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse, nemlig at information som er vanskelig at læse og forstå kan få skadelige virkninger for forbrugers sundhed og sikkerhed. Desuden gøres der indgreb i hver forbrugers ret til oplysning og en brugsanvisning på i det mindste den pågældende medlemsstats officielle sprog. Jeg spørger Kommissionen om følgende:

1. Begrænser den europæiske forpligtelse til at anvende landets officielle sprog sig til vine, medicin og tobak, således som det er fastsat i Kommissionens meddelelse af 10. november 1993? I benægtende fald, for hvilke andre produkter skal indlægsseddelen eller/og brugsanvisningen være på landets officielle sprog?
2. Er Kommissionen rede til at udarbejde en generel sprogretningslinje for i det mindste at gøre det obligatorisk, at landets officielle sprog benyttes ved forbrugeroplysning i de 15 medlemsstater, da a) oplysninger, som er vanskelige at læse og forstå, ofte kan have skadelige virkninger for forbrugers sundhed og sikkerhed, og b) da der gøres indgreb i hver forbrugers ret til udførlig oplysning? I benægtende fald, hvilke argumenter har Kommissionen for at modsætte sig en generel retningslinje på sprogområdet med henblik på en omfattende forbrugeroplysning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. juni 2000)

I den meddelelse om sprogvvalg i forbindelse med forbrugeroplysning som det ærede medlem referer til⁽¹⁾, anførte Kommissionen, at »... Kommissionen anser bestemmelser om sprog for henrørende under medlemsstaternes naturlige kompetence, bl.a. under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet.« Meddelsen fremhævede endvidere, at »... Det bør derfor i hvert enkelt tilfælde vurderes, hvorvidt der er balance mellem de sproglige hensyn og hensynet til princippet om fri bevægelighed ud fra helt ufravigelige krav som sundhedsbeskyttelse, forbrugerbeskyttelse eller fair konkurrence ...«

Når der ikke forefindes særskilt lovgivning på europæisk niveau, har medlemsstaterne i princippet ret til at håndhæve deres egne regler og bestemmelser vedr. sprogvvalg, når blot disse er i overensstemmelse med EF-traktatens bestemmelser — navnlig hvad angår forbrugerbeskyttelse og den fri bevægelighed for varer — og står i rimeligt forhold til den nationale lovgivnings tilsigtede mål.

Den pågældende fremgangsmåde er i overensstemmelse med EF-domstolens retspraksis, som ved adskillige lejligheder — senest i sag C-33/97⁽²⁾ — har påpeget, at medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at etiketter på importerede varer skal være udformet på det pågældende områdes sprog eller på et hvilket som helst andet sprog, som er let forståeligt for forbrugerne i det pågældende område. Disse bestemmelser skal uden forskel gælde for hjemmemarkedsprodukter og for produkter fra andre medlemsstater og stå i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål om at beskytte forbrugerne og skal være begrænset til angivelser, som

er obligatoriske i henhold til det enkelte lands lovgivning. Gennemførelse af passende forbrugeroplysning skal have forrang over princippet om fri bevægelighed for varer i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 28 (tidligere artikel 30) i EF-traktaten.

Det er de nationale myndigheder og domstole, som har beføjelserne til at gøre ovennævnte principper gældende, og det må kun ske på grundlag af en vurdering af hvert enkelt tilfælde.

M.h.t. de præcise krav der for tiden er gældende på europæisk niveau — udover dem der vedrører vin, medicin og tobak — er følgende henvisninger særligt relevante for forbrugeroplysning: Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽¹⁾. Her foreskriver artikel 14, at medlemsstaterne skal sikre sig, at salg af fødevarer inden for deres område forbydes, såfremt nærmere oplysninger om varerne ikke er angivet i et sprog, som er let forståeligt for køberne (de nærmere oplysninger må gerne angives på flere sprog). Kommissionens beslutning 93/13/EØF af 22. december 1992 om procedurerne for EF-grænsekontrolstedernes veterinærkontrol af tredjelandsprodukter⁽²⁾ som foreskriver, at alle certifikater for animalske produkter fra tredje-lande, der føres ind i Fællesskabet er skrevet på mindst et af grænsekontrolstedets sprog og på mindst et af bestemmelseslandets sprog.

Det ærede medlem spurgte, hvilke produkter ud over vin, medicin og tobak der ifølge fællesskabslovgivningen skal være forsynet med indlægssedler eller brugsanvisninger på den pågældende medlemsstats officielle sprog. Kommissionen sender de nødvendige oplysninger direkte til det ærede medlem, så snart de foreligger.

M.h.t. muligheden for at indføre et generelt direktiv om sprogvalg, betegnede Kommissionen det i sin meddelelse fra 1993⁽¹⁾ som »ikke hensigtsmæssigt« at overveje ny fællesskabslovgivning, men bebudede i stedet en afbalanceret strategi baseret på fem temaer: at opfordre til udvikling af flersproget forbrugeroplysning, at fastholde medlemsstaternes frihed til at tillade brug af forbrugslandets sprog, at Fællesskabets retsakter i højere grad efterleves, at skabe bedre information om gældende sprogvalgsregler i medlemsstaterne og at gøre industrien ansvarlig for forbrugeroplysning.

En ny vurdering af situationen for sproglaterede krav inden for forbrugeroplysning blev gennemført i 1998 inden for rammerne af Rådets resolution om brugsanvisninger⁽²⁾. Vurderingen tog højde for de synspunkter, som medlemsstaterne og Kommissionen havde givet udtryk for. Ved denne lejlighed opfordrede Rådet medlemsstaterne og de erhvervsdrivende til »... fortsat at gøre en indsats for at stille oplysninger til rådighed for forbrugerne ...« ved at tage højde for en række faktorer, som kendetegner gode brugsanvisninger til tekniske forbrugsgoder, herunder for manualsprogets vedkommende sikre at forbrugerne »... i det mindste på deres eget fællesskabssprog skal have let adgang til brugsanvisninger, som skal være letlæselige og lette for forbrugeren at forstå ...« Resolutionen krævede ikke ny EU-lovgivning og gav heller ikke anledning til ændring af gældende retsakter.

På grundlag af ovenstående fastholder Kommissionen, at den afbalancerede strategi, som blev foreslået i meddelelsen fra 1993 — og som Domstolens retspraksis gentagne gange har bekræftet — forbliver gældende, især hvad angår: fordelingen af ansvar mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, muligheden for at indføre krav til sprogvalg, når det i konkrete tilfælde vurderes at være nødvendigt og at generel EU-lovgivning ikke er en hensigtsmæssig løsning, der på passende måde kan tage højde for de forskellige interesser, som omgiver sprogvalg i forbindelse med forbrugeroplysning.

⁽¹⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om sprogvalget i forbindelse med forbrugeroplysning i EF (KOM(93) 456 endelig udg.) En anden meddelelse (EFT C 345/3 af 23. december 1993) redegjorde for Kommissionens retningslinier for fødevarerområdet, specielt det grundlæggende krav om, at EU-politik skal afveje forbrugerens og producentens behov.

⁽²⁾ Domstolens dom af 3. juni 1999 i sagen C-33/97 »Colim NV«.

⁽³⁾ EFT L 33 af 8.2.1979.

⁽⁴⁾ EFT L 9 af 15.1.1993.

⁽⁵⁾ Rådets resolution af 17. december 1998 om brugsanvisninger for tekniske forbrugsgoder (EFT C 411 af 31.12.1998).

(2001/C 46 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0630/00**af María Ayuso González (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Virksomheder, der modtager eksportrestitutioner

Eksportrestitutionerne har spillet en vigtig rolle til fremme af landbrugseksporten. Hovedparten af EU's eksportvirksomheder beskæftiger sig ligeledes med markedsføring og forarbejdning, og de har derfor ansøgt om og modtaget sådanne restitutioner.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke virksomheder der har modtaget eksportrestitutioner til en værdi af mere end 100 000 ecu/euro pr. år med angivelse af a) det samlede støttebeløb for hvert år i perioden 1986-1999, b) de pågældende virksomheders hjemland eller det land, beløbet er tildelt, c) hvilke afgrøder eller eksportprodukter det drejer sig om (kapitler) og d) hvorvidt det udelukkende drejer sig om markedsførende virksomheder (eksportører og/eller forarbejdningsevnevirksomheder), eller om det ligeledes drejer sig om producenter (jordbrugere eller kvægavlere)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. april 2000)

Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på, at opgaverne i vidt omfang er uddelegeret til de udbetalende organer i medlemsstaterne. Denne uddelegering finder sted i henhold til lovbestemmelserne om EF-landbrugsstøtten, inkl. eksportrestitutionerne, som afholdes over EF-budgettet, herunder nærmere betegnet Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen (Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik⁽¹⁾) og Kommissionens forordning (EF) nr. 296/96 af 16. februar 1996 om de oplysninger, som medlemsstaterne skal fremsende, og om månedlig bogføring af de udgifter, der finansieres gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen (EUGFL), og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2776/88⁽²⁾ — denne forordning indeholder visse gennemførelsesbestemmelser for Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik (ordninger for direkte støtte⁽³⁾). Det er således direkte de udbetalende organer, der administrerer anmodningerne om landbrugsstøtte, og som derfor har alle oplysningerne om støttemodtagerne. De udbetalende organer godkendes for øvrigt af medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95 af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 729/70, for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen⁽⁴⁾.

Kommissionen råder derimod ikke over de oplysninger, som det ærede medlem udbeder sig. Med henblik på Kommissionens kontrol modtager den fra medlemsstaterne en række regnskabsoplysninger, som er nøje angivet i de gældende bestemmelser. Disse oplysninger gør det muligt at finde frem til, hvem der har fået støtte, men ifølge EU-bestemmelserne om beskyttelse af personlige oplysninger, som EU-institutionerne er bundet af i henhold til traktatens artikel 286 (ex 213B), kan Kommissionen ikke offentliggøre disse oplysninger.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 39 af 17.2.1996.

⁽³⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 8.7.1995.

(2001/C 46 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0631/00**af María Ayuso González (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Følgerne af afskaffelsen af eksportrestitution

Vil afskaffelsen af eksportrestitutioner (som oprindeligt blev indført som en hjælp for jordbrugere og kvægavlere til at komme af med deres overskudsproduktion) ifølge Kommissionen direkte berøre producenterne (jordbrugere og kvægavlere)? Hvilke følger vil dette få for en række landbrugssektorer — hvis

vigtigste kunder findes inden for eksport- og forarbejdningssektoren — i lyset af eventuelle kontinuitetsproblemer, især i de virksomheder, der er afhængige af bestemte produkter? Hvilke analyser og rapporter eksisterer der på området?

(2001/C 46 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0633/00

af María Ayuso González (PPE-DE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: De sociale og økonomiske følgevirkninger af den gradvise afskaffelse af eksportrestitutioner til forædlings- og eksportsektoren

Verdenshandelsorganisationen har presset på for at få nedbragt eller afskaffet eksportrestitutionerne, og samtidig er der mange handelsvirksomheder inden for eksportsektoren, der modtager eksportrestitutioner, og som forædler varerne eller lader dem undergå industrielle processer forud for eksporten. Har Kommissionen forudset de sociale og økonomiske følgevirkninger, som en gradvis afskaffelse af eksportrestitutionerne generelt vil få for forædlings- og eksportsektoren, idet disse er uundværlige eller af afgørende betydning for eksportmulighederne og undertiden også for virksomhedernes overlevelse? Kan den fremlægge undersøgelser eller rapporter herom?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-0631/00 og E-0633/00**

(13. april 2000)

For landbruget er det stadig det forhandlingsgrundlag, der blev fastsat i Kommissionens meddelelse til Rådet og Parlamentet om EU's dagsorden for WTO-millenniumrunden⁽¹⁾, der gælder. I denne meddelelse understreges det, at Kommissionens forhandlingsmandat til de kommende multilaterale forhandlinger i Verdenshandelsorganisationen i høj grad vil blive baseret på de beslutninger om en reform af den fælles landbrugspolitik, som er blevet truffet i forbindelse med Agenda 2000.

I meddelelsen siges der ikke noget om, at eksportstøtten skal afskaffes. Det bør imidlertid understreges, at ifølge beslutningerne om en reform af den fælles landbrugspolitik vil behovet for eksportstøtte blive mindre, eftersom støtten til markedspriserne vil blive reduceret, og støtten til landbrugerne i højere grad vil blive udbetalt i form af direkte støtte. Følgelig vil forarbejdningsindustrien stadig have adgang til de grundlæggende landbrugsprodukter og til lavere priser end i dag, og behovet for eksportstøtte til forarbejdede produkter vil også blive mindre. Herudover overvejer Kommissionen at modernisere proceduren for aktiv forædling, hvorved det skulle blive lettere at gennemskue og planlægge administrationen af proceduren. Kommissionen har ikke kendskab til, at der som antydnet af det ærede medlem skulle eksistere nogen undersøgelser eller rapporter.

⁽¹⁾ KOM(1999) 331 endelig udg.

(2001/C 46 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0638/00

af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Støtte til landbrugsprodukter

Vil Kommissionen oplyse, om den agter at inddrage Parlamentet i spørgsmål vedrørende direkte støtte til producenterne og subsidier til landbrugseksporten i perioden 2000-2006? Landbrugssektoren er stadig

hårdt ramt, efter at man har taget store beløb fra den og bl.a. kanaliseret dem over i genopbygningen af Kosovo. Tilsyneladende agter Kommissionen endnu en gang — bl.a. i strid med Parlamentets ønsker — at begunstige storindustrien på bekostning af primærsektoren, der, set i sammenhæng med den deprimerende stigende arbejdsløshed, udgør et økonomisk segment, der fortjener støtte.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. marts 2000)

Størrelsen af den direkte indkomststøtte til de sektorer, der er berørt af Agenda 2000-reformerne, er blevet fastsat som led i Agenda 2000-pakken. Parlamentet har deltaget i udformningen af Agenda 2000-retsakterne i henhold til de relevante regler. Der er fastsat nærmere bestemmelser om eksportsubsidier for hver enkelt sektor. Restitutionsbeløbene fastsættes normalt efter høring af den relevante forvaltningskomité. Kommissionen har på nuværende tidspunkt ikke til hensigt at foreslå ændringer af disse regler.

Støtte til demokrati, fred og stabilitet i Kosovo-regionen er en vigtig opgave for EF. For 2001 og 2002 vil Kommissionen foreslå en nedsættelse på 300 mio. € af det eksisterende årlige loft i det finansielle overslag for underudgiftsområde 1a i EF-budgettet vedrørende den fælles landbrugspolitik eksklusive udvikling af landdistrikterne med en tilsvarende forhøjelse for udgiftsområde 4 vedrørende foranstaltninger udadtil. Det er vigtigt at skelne mellem niveauet for loftet i det finansielle overslag og den fælles landbrugspolitik reelle finansieringsbehov. Nedsættelsen af loftet for underudgiftsområde 1a indebærer hverken, at støtten til landbrugerne nedsættes, eller at der sættes spørgsmålstejn ved beslutningerne i Berlin om reformen af den fælles landbrugspolitik. Efter Kommissionens opfattelse er forskellen mellem den fælles landbrugspolitik reelle budgetmæssige behov i 2001, baseret på de fælles markedsordninger efter reformen i Berlin, og det eksisterende loft tilstrækkeligt stor til, at der er plads til en nedsættelse på 300 mio. €.

(2001/C 46 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0640/00

af Lissy Gröner (PSE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Adgang til EU's tolketjeneste

1. I forbindelse med udvælgelsesprøven KOM/LA/1051 med henblik på ansættelse i Europa-Kommissionens tolketjeneste blev der ud over de i bekendtgørelsen nævnte betingelser stillet det yderligere krav til ansøgerne — som de først fik kendskab til ved afvisningen af deres ansøgning — at deres videregående uddannelse skulle være normeret til mindst otte semestre. Hvordan forklarer Kommissionen denne lidet ansørgervenlige procedure?

2. Hvilke uddannelser — nøjagtige betegnelser på eksamener og højere læreanstalter samt studiets minimumsvarighed — opfyldte de ansøgere fra de forskellige medlemsstater, der fik adgang til udvælgelsesprøven KOM/LA/1051 samt til den foregående udvælgelsesprøve for tolke?

3. I henhold til punkt II.B.2 i meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve KOM/LA/1051 udvælger udvælgelseskomitéen kandidaterne under hensyntagen til forskelle mellem uddannelsessystemerne.

a) Lægger Europa-Kommissionen direktiv 89/48/EØF og den deri omhandlede minimumsvarighed for videregående uddannelser til grund for sin vurdering?

b) Hvordan begrundes Kommissionen en eventuel fravigelse af visse bestemmelser i dette direktiv?

- c) Hvordan retfærdiggør Kommissionen i forbindelse med en fravigelse af direktivets bestemmelser, at kandidater fra tyske læreanstalter (»Fachhochschulen«) stilles dårligere end kandidater fra højere læreanstalter i andre medlemsstater, hvor der ikke stilles højere krav end ved de tyske læreanstalter i forbindelse med eksamener, der i henhold til direktivet er på samme niveau?
 - d) Hvordan sikres ansøgerne størst mulig gennemskuelighed og retssikkerhed i tilfælde, hvor der anvendes yderligere kriterier og bestemmelser?
4. Hvor mange kandidater fra tyske »Fachhochschulen« er blevet ansat i kategori A og LA i Kommissionen (ud over de nationale eksperter) uden at være blevet afkrævet bevis for yderligere uddannelse ud over deres eksamensbevis fra en »Fachhochschule«?
5. Hvor mange personer er der beskæftiget i kategori A og LA, der ikke har skullet forelægge bevis for yderligere uddannelse ud over deres Bachelor-eksamen fra en engelsk eller irsk læreanstalt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. april 2000)

I punkt II.B.2 i meddelelsen om udvælgelsesprøven KOM/LA/1051 ⁽¹⁾ er det anført, at ansøgerne skal have en uddannelse på universitetsniveau: »Die Bewerber müssen ein abgeschlossenes Hochschulstudium nachweisen.« Udvalgelseskomitéen, der arbejder uafhængigt inden for de grænser, som fastlægges i meddelelsen om udvælgelsesprøven, træffer altid afgørelse om hver ansøgers adgang til prøven, og den tager hensyn til forskelle i uddannelsessystemer og princippet om ligebehandling af ansøgerne.

Ved at overholde kravet om, at ansøgerne skulle have en videregående uddannelse af en varighed på mindst fire år, handlede udvalgelseskomitéen ud fra de principper, som anvendes af Kommissionen. Kommissionen kræver, at ansøgere til A/LA-stillinger har en uddannelse på universitetsniveau, der giver adgang til ph.d.-studier. Hvad de tyske »Fachhochschulen« angår, tager Kommissionen hensyn til den tyske lov »Hochschulrahmengesetz« (HRG) af 1976 (der regulerer »Universitäten, Pädagogische Hochschulen, Kunsthochschulen, Fachhochschulen«). I loven defineres »Hochschulabschluss«, uden at der skelnes mellem de forskellige eksamensbeviser. Kommissionen giver derfor ansøgere, der fremlægger et tysk eksamensbevis svarende til mindst fire års (otte semestres) studier, adgang til at deltage i en A/LA-udvælgelsesprøve. Kommissionen anerkender, at der er forskelle mellem medlemsstaternes uddannelsessystemer. I nogle tilfælde er den normerede varighed af uddannelser, der giver adgang til ph.d.-studier, kortere end fire år, og Kommissionen anerkender derfor disse særlige eksamensbeviser.

Som skitseret ovenfor er Kommissionen bekendt med det forhold, at efter tysk lov giver kravet om »Nachweis eines abgeschlossenen Hochschulstudiums« principielt »Hochschul-« og »Fachhochschulabsolventen« adgang til udvælgelsesprøven, og derfor var de tyske ansøgere til udvælgelsesprøven KOM/LA/1051 ikke bekendt med yderligere restriktioner. Kommissionen beklager denne utilsigtede mangel på information, og ved fremtidige udvælgelsesprøver vil den derfor i meddelelsen om udvælgelsesprøve for de forskellige medlemsstater tydeliggøre, hvilke yderligere betingelser der skal opfyldes. Tyske deltagere vil således kun få adgang til A/LA-udvælgelsesprøver, hvis de kan fremlægge bevis for »Fachhochschulabschluß von 8 Semestern«.

1. De betingelser, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøve, og som er beskrevet ovenfor, gjaldt for alle ansøgere til KOM/LA/1051. Udvalgelseskomitéerne for tidligere prøver for tolke, der fandt sted på 11 sprog, har truffet tilsvarende afgørelser om ansøgernes adgang, idet de har taget hensyn til forskelle i medlemsstaternes uddannelsessystemer. Kommissionen vil dog gerne understrege, at hver udvælgelsesprøve behandles selvstændigt.

2. Direktiv 89/48/EØF (om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed ⁽²⁾) vedrører anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser af mindst tre års varighed med henblik på lovreguleret erhvervsarbejde i en medlemsstat. Det vedrører ikke anerkendelsen af akademiske uddannelser,

som fortsat hører under medlemsstaternes beføjelse. Det er Kommissionens opfattelse, at direktiv 89/48/EØF ikke gælder for de udvælgelsesprøver, der arrangeres af EU's institutioner. Når Kommissionen skal afgøre, om et eksamensbevis giver adgang til at blive ansat i Kommissionen, skal den i stedet lægge den eksisterende lovgivning i hver medlemsstat til grund.

4. Hvad angår de tyske ansøgere fra »Fachhochschulen«, som det ærede medlem henviser til i sin forespørgsel, gør Kommissionen opmærksom på, at deres eksamensbeviser i Tyskland ikke giver dem adgang til en karriere i »Höherer Dienst« (der kan sammenlignes med A/LA-stillinger), men til »Gehobener Dienst«, der kan sammenlignes med B-stillinger i Kommissionen. Ved at give ansøgere med eksamensbevis fra en »Fachhochschule« efter studier af mindst fire års varighed adgang til A/LA-udvælgelsesprøver har Kommissionen handlet til fordel for disse ansøgere, og den har taget hensyn til forskellene mellem uddannelsessystemerne i medlemsstaterne.

3. og 5. For tiden findes der ikke centrale registre, hvor de ønskede oplysninger kan hentes. Som en del af reformprocessen vil der blive oprettet en database med oplysninger om akademiske profiler og jobkvalifikationer for Kommissionens ansatte.

(¹) EFT C 312 af 14.10.1997.

(²) EFT L 19 af 24.1.1989.

(2001/C 46 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0648/00

af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Genetisk modificerede frø

Vil Kommissionen oplyse, hvad der nøjagtigt meddeles medlemsstaterne med hensyn til optagelse af genmodificerede frø af a) 98/294/EF Elgira Monsanto Bt- majs, b) 97/98/EF Compa CB Novartis Bt/Ht- majs, c) 97/98/EF CB Novartis Bt/Ht- majs og d) 98/293/EF Chardonell Aventis Ht- majs på EU's fælles sortliste?

Vil Kommissionen oplyse, om der er givet tilladelse til markedsføring af a) 97/98/EF Chardonell Aventis herbicidtolerant majs b) 97/98/EF Compa CB Novartis Bt/herbicidtolerant majs c) 97/98/EF Jordi CB Novartis Bt/Ht- majs og d) 98/293/EF Chardonell Aventis Ht- majs, hvilke nationale frøfortegnelser disse frø i øjeblikket er opført på, og om nogen af disse frø er underlagt markforsøg i nogen medlemsstat?

Vil Kommissionen oplyse, om den støtter opførelsen af genmodificerede frø af 98/294/EF Elgira Monsanto Bt- majs, 97/98/EF Compa CB Novartis Bt/Ht- majs, 97/98/EF Jordi CB Novartis Bt/Ht- majs og 98/293/EF Chardonell Aventis Ht- majs på EU's fælles sortliste, og hvornår der kan forventes en afgørelse om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. maj 2000)

Den nuværende status for de specifikke genmodificerede majs sorter, som det ærede medlem nævner, er som følger:

Markedsføringen af genmodificerede sorter af landbrugsplantearter, herunder majs, er på nuværende tidspunkt underlagt tilladelse i henhold til to forskellige fællesskabsforskrifter: tilladelse til markedsføring af »transformationsbegivenheder og -produkter« i henhold til Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer (¹), som har til formål at beskytte menneskers sundhed og miljøet, samt bestemmelserne i Rådets direktiv 70/457/EØF af 29. september 1970 om den fælles sortliste over landbrugsplantearter (²), som har til formål at sikre overholdelse af en række kriterier for landbruget.

Der er under direktiv 90/220/EØF blevet givet følgende tilladelser til markedsføring af genmodificeret udgangsmateriale: sorterne Compa CB og Jordi CB ved Kommissionens beslutning 97/98/EF (majslinjen Novartis Bt-176), sorten Chardon LL ved Kommissionens beslutning 98/293/EF (majslinjen AgrEvo T25) og sorten Elgina ved Kommissionens beslutning 98/294/EF (majslinjen Monsanto 810).

På dette grundlag har tre medlemsstater meddelt Kommissionen, at de har optaget disse sorter på deres nationale frøfortegnelser (Spanien og Portugal: Compa CB; Spanien: Jordi CB; Nederlandene: Chardon LL og Portugal: Elgina) i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 70/457/EØF med henblik på markedsføring af frøene inden for deres respektive territorier. I forbindelse med de godkendelsesprocedurer, som de pågældende tre medlemsstater har gennemført, er materiale fra disse sorter blevet underlagt markforsøg.

Fri markedsføring af sådanne frø i hele Fællesskabet vil ifølge samme direktiv kræve, at de fire sorter optages på den fælles sortsliste over landbrugsplantearter.

Optagelsen af sorterne Compa CB og Elgina på Portugals nationale frøfortegnelse blev dog suspenderet ved det portugisiske landbrugsministeriums beslutning af 27. december 1999. Som følge heraf er der ikke længere mulighed for, at sorten Elgina kan optages på den fælles sortsliste eller markedsføres i Fællesskabet. Det gælder ikke for sorten Compa CB, da den er godkendt i Spanien.

På nuværende tidspunkt foregår der drøftelser mellem medlemsstaterne med henblik på at finde et sammenhængende svar på alle spørgsmål vedrørende markedsføring af genmodificerede produkter. Derfor har Kommissionen for nærværende ikke afsluttet undersøgelserne af, hvorvidt de tre resterende sorter kan optages på den fælles sortsliste. Den stående Komité for frø- og plantemateriale henhørende under landbrug, havebrug og skovbrug har fået meddelelse herom.

(¹) EFT L 117 af 8.5.1990.

(²) EFT L 225 af 12.10.1970.

(2001/C 46 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0650/00

af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Regionalpolitik

Landaburu har over for Udvalget om Regionalpolitik, Transport og Turisme udtalt, at det for at sikre bedre resultater og større effektivitet var nødvendigt at ændre kriterierne eller gøre dem bredere, således at man ikke blot så på BNP pr. indbygger.

Hvilke andre kriterier mener man bør inddrages?

Er der allerede truffet beslutning om disse nye indikatorer?

Hvornår påtænker man at træffe beslutning herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(31. marts 2000)

I artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (¹) henvises der til bruttonationalproduktet (BNP) pr. indbygger. I artiklen fastsættes det, at mål 1-områder (dvs. områder med udviklingsefterslæb) er de områder på NUTS II-niveau, hvis BNP pr. indbygger målt i købekraftstandarder og beregnet på grundlag af de pr. 26. marts 1999 disponible fællesskabsdata for de seneste tre år er lavere end 75 % af gennemsnittet i Fællesskabet.

Det regionale bruttonationalprodukt er en syntetisk indikator for produktionsaktiviteten i et område. Det er derfor velegnet til at måle niveauet for erhvervsudviklingen i et område. BNP pr. indbygger udtrykt i købekraftstandarder og beregnet på NUTS II-niveau er et kriterium, der siden 1988 anvendes til at bestemme, hvilke mål 1-områder der er støtteberettigede.

I henhold til nævnte forordnings artikel 3 fastlagde Kommissionen den 1. juli 1999 listen over de områder, der er støtteberettigede under mål 1. Listen er gyldig indtil 31. december 2006.

Under disse omstændigheder påtænker Kommissionen ikke at foreslå andre kriterier for bestemmelse af retten til støtte under mål 1 i perioden 2000-2006 end dem, der er vedtaget af Rådet efter aftale med Parlamentet.

Ved fordelingen af de finansielle bevillingsrammer mellem de områder, der er støtteberettigede under mål 1, er der i øvrigt taget hensyn til andre kriterier end det regionale BNP pr. indbygger. Det gælder således arbejdsløshedsraten.

Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på, at der i forbindelse med mål 2 (områder under omstilling) i nævnte forordnings artikel 4 er fastsat en række andre kriterier end BNP pr. indbygger, som kan tjene til begrundelse, at de foreslåede områder bliver støtteberettigede.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0655/00

af Michel Rocard (PSE) til Rådet

(13. marts 2000)

Om: Konventionen om Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) om de værste former for børnearbejde (nr. 182)

ILO vedtog i juni 1999 en ny konvention om de værste former for børnearbejde (nr. 182).

Hvilke medlemsstater har ratificeret denne konvention?

Agter Rådets nuværende formandskab at træffe foranstaltninger med det formål at fremme ratificeringen af denne konvention snarest muligt i alle medlemsstaterne?

Svar

(10. juli 2000)

Ved udgangen af marts 2000 havde Det Forenede Kongerige, Finland og Irland ratificeret nævnte konvention. Herudover har to andre europæiske stater og syv ikke-europæiske stater ratificeret konventionen. I Spanien er ratifikationsinstrumentet til behandling i parlamentet.

Formandskabet understreger, at det er vigtigt, at denne konvention ratificeres af så mange stater som muligt, og minder om, at den helt enestående blev enstemmigt vedtaget af Den Internationale Arbejdskonference i 1999, og at den spiller en betydelig rolle i bestræbelserne på at forbedre forholdene for verdens børn.

Formandskabet er klar over forskellene i medlemsstaternes ratifikationsprocedurer, men vil benytte de midler, det har til sin rådighed, for over for medlemsstaterne at understrege nødvendigheden og betydningen af, at denne vigtige konvention snarest ratificeres.

(2001/C 46 E/032)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0685/00
af Andrew Duff (ELDR) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Regeringskonferencen

Hvorledes skelner Kommissionen mellem en »åben markedsøkonomi« og en »social markedsøkonomi«?

Går Kommissionen ind for en revision af ordlyden i artikel 4 og artikel 98?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(11. maj 2000)

Efter Kommissionens mening er forskellen mellem en »åben markedsøkonomi« og en »social markedsøkonomi«, at førstnævnte henviser til de regulative og institutionelle rammer for de markeder, som virksomhederne konkurrerer på, medens sidstnævnte kan ses som en form for rettesnor for den økonomiske politik, som forskellige regeringer kan vælge at følge. Helt specifikt betyder »åbne markeder«, at der er fri konkurrence uden importhindringer. Heroverfor står begrebet »social markedsøkonomi«, som henviser til politiske målsætninger som formuleret i artikel 2 i EF-traktaten, nemlig fremme af en »harmonisk, afbalanceret og bæredygtig udvikling af den økonomiske virksomhed« og et »højt beskæftigelsesniveau og et højt socialt beskyttelsesniveau«. Som inden for al anden politisk virksomhed er det nødvendigt at finde en balance mellem forskellige målsætninger, men det er vigtigt at understrege, at der ikke er nogen grundlæggende modsætning mellem at søge at skabe et åbent marked og samtidig opbygge en økonomi med en klar og tydelig social dimension.

Formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 vidner om den politiske målsætning, der går ud på at sikre, at målene for den økonomiske og sociale politik forfølges på en sammenhængende måde. Rådet har vedtaget at overvåge udviklingen inden for social beskyttelse og kohærens som led i en større kontrolindsats, som også omfatter beskæftigelse, innovation og økonomiske reformer. Denne kontrolindsats skal ses som et bidrag til opfyldelsen af målsætningen om økonomisk fremgang og kohærens gennem fastsættelse og forfølgelse af politiske mål, sammenligning af de mest effektive fremgangsmåder og gennemførelse af en sammenlignende analyse af de strukturelle indikatorer. Det følger af ovenstående, at målsætningerne i artikel 4 og 98 (ex artikel 3, stk. a, og 102, stk. a) i EF-traktaten må bedømmes i sammenhæng med den samlede EF-traktat, og Kommissionen ser derfor ingen grund til at ændre ordlyden i disse artikler.

(2001/C 46 E/033)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0686/00
af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Statsstøtte fra den spanske regering til elsektoren

Agter Kommissionen at godkende de spanske elvirksomheders omkostninger i forbindelse med overgangen til konkurrenceforhold på 1,3 mia. ESP?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(18. april 2000)

Som led i liberaliseringen af elmarkedet på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾ fastsatte de spanske myndigheder kompensationer for »omkostningerne for overgang til konkurrenceforhold« (CTC) på ca. 1,3 mia. ESP. De spanske myndigheder anmeldte disse foranstaltninger den 29. januar 1999 i henhold til artikel 24 i ovennævnte direktiv. I artikel 24, stk. 1, hedder det, at »Medlemsstater, i hvilke forpligtelser

eller driftsgarantier, som er givet inden dette direktivs ikrafttræden, ikke vil kunne opfyldes på grund af bestemmelserne i dette direktiv, kan anmode om en overgangsordning, som kan indrømmes dem af Kommissionen under hensyn til bl.a. det berørte systems størrelse, systemets sammenkoblingsgrad og den berørte elektricitetsindustri's struktur. Kommissionen underretter under iagttagelse af kravet om fortrolighed medlemsstaterne om sådanne anmodninger, inden den træffer afgørelse. Afgørelsen offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende«. De spanske myndigheder anmeldte samtidig disse foranstaltninger, således som det kræves, i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93), stk. 3.

Kommissionen besluttede den 8. juli 1999, at disse foranstaltninger ikke hører under artikel 24 i ovennævnte direktiv, men at de skal behandles på grundlag af reglerne om statsstøtte, herunder især EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92), stk. 3, litra c) ⁽¹⁾. De spanske myndigheder har indgivet et annullationssøgsmål, som i øjeblikket behandles af EF- Domstolen ⁽²⁾.

Sideløbende hermed behandler Kommissionen sagen som en ikke-anmeldt støtte, fordi foranstaltningen er iværksat, inden den er anmeldt, jf. ovennævnte artikel 88, stk. 3. Kommissionen vil inden længe træffe en beslutning i denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 319 af 11.12.1999.

⁽³⁾ Sag C-369/99, Kongeriget Spanien mod Kommissionen.

(2001/C 46 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0701/00

af Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen

(17. marts 2000)

Om: Forskrifter vedrørende information

Direktiv 98/34/EF ⁽¹⁾ som ændret af Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF ⁽²⁾ af 20. juli 1998 foreskriver en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som medlemsstaterne fra den 5. august 1999 meddeler Kommissionen i forberedelsesfasen forud for enhver ny forskrift om informationssamfundets tjenesteydelser med det formål at forhindre, at der opstår hindringer for den fri bevægelighed for on-line-tjenesteydelser.

I betragtning af at en eventuel vedtagelse af et nationalt forslag til forskrift uden forudgående underretning af Kommissionen kunne udgøre en overtrædelse af fællesskabsretten fra den pågældende medlemsstats side, uafhængigt af indholdet af den nationale lovgivning, kan Kommissionen da oplyse, om den italienske regering har overholdt ovennævnte procedure i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 4197 B fra senatet under betegnelsen »par condicio«, og i benægtende fald, om den agter at indlede traktatovertrædelsesprocedure mod den pågældende medlemsstat?

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(27. april 2000)

Kommissionen nævnte i sine svar på de skriftlige forespørgsler P-1608/99 af Antonio Tajani ⁽¹⁾ og E-1734/99 af Enrico Ferri ⁽²⁾, at det italienske lovforslag om politisk og valgrelateret information og reklame (den såkaldte »par condicio«-lov) dengang indeholdt bestemmelser om informationssamfundstjenester.

Det har imidlertid vist sig, at der ikke længere forekommer sådanne bestemmelser i den endelige lov af 22. februar 2000, nr. 28, som det italienske parlament har vedtaget, og som alene regulerer politiske meddelelser og budskaber i forbindelse med radiospredning (jf. artikel 2 og 4).

Eftersom politisk og valgrelateret information og reklame ad elektronisk vej (f.eks. på Internet) ikke er omfattet af nævnte italienske lov, og eftersom direktiv 98/34/EF (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter)⁽³⁾ udtrykkeligt udelukker tjenester i forbindelse med radiospredning og tv-radiospredning fra anvendelsesområdet, udgør vedtagelsen af den italienske »par condicio«-lov ikke nogen overtrædelse af den procedure om forudgående underretning, der er fastsat i nævnte direktiv.

⁽¹⁾ EFT C 27 E af 29.1.2000.

⁽²⁾ EFT C 170 E af 20.6.2000.

⁽³⁾ EFT L 217 af 5.8.1998.

(2001/C 46 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0710/00

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(17. marts 2000)

Om: Gennemførelse af strømdirektiv

1. Er omlægningen inden for strømsektoren, især hvad angår adskillelsen af transmissions- og fordelingsnettene fra produktion og salg af strøm, sket i tilstrækkeligt omfang til at sikre fair og ligeberettiget konkurrence i strømsektoren?
2. Er der taget hensyn til, at transaktionsomkostningerne i de små udbyderes interesse bør holdes så lave som muligt?
3. Hvorledes kontrolleres størrelsen af transmissionsgebyrerne i forbindelse med den regnskabsmæssige adskillelse?
4. a) Findes der allerede en sammenligning mellem EU-medlemsstaterne, f.eks. af hvad en kilowatt-time transporteret over 150 km koster?
b) I benægtende fald hvorfor ikke? Hvordan er det ellers muligt at kontrollere, at konkurrencen er fair, når der ikke er foreliggende sammenlignelige data?
5. Er der nogen begrundelse for forskellene i transmissionsgebyr?
6. Hvordan sikres gennemførelsen af strømdirektivet, hvis der ikke føres nogen kontrol i forbindelse hermed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. maj 2000)

1. Den regnskabsmæssige adskillelse inden for el-industrien er afgørende for at sikre fair konkurrence, som det ærede medlem med rette påpeger. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾ skal medlemsstaterne foretage en adskillelse mellem transmissionssystemoperatørens aktiviteter i såvel regnskaber som administrationsmæssigt. Medlemsstaterne har ikke pligt til ved lov at adskille transmissionssystemoperationer eller at kræve særskilt ejerskab af de naturlige monopolaktiviteter fra produktion og levering. Distributionsaktiviteterne er underkastet en forpligtelse vedrørende fortrolighed omkring kommercielt følsomme

oplysninger, så de ikke spredtes til andre dele af elektricitetsselskabet. De fleste medlemsstater har besluttet at gå videre end direktivets forpligtelser på den måde, at de enten ved lov har adskilt transmissions-systemoperatøren, eller endog har adskilt ejerskabet af transmissionssystemoperatøren. Kommissionen har anmodet de medlemsstater, som kun har adskilt administrationen af transmissionssystemoperatøren til at fremlægge oplysninger med hensyn til den praktiske gennemførelse af dette krav. Kommissionen er i færd med at vurdere besvarelsene og vil træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis den fornemmer, at den administrative adskillelse ikke har fundet sted i tilstrækkelig udstrækning.

2. Det er tilsynsmyndighedernes opgave at regulere transmissionspriser, og det er alle uafhængige regulatorers mål at holde transmissionspriserne så lavt som muligt.

3. Transmissionsafgifterne er for nylig blevet fastsat i medlemsstaterne som følge af gennemførelsen af elektricitetsdirektivet. Transmissionsafgifterne kontrolleres af tilsynsmyndigheder i medlemsstaterne. Det er Kommissionens opfattelse, at det er vigtigt at sammenligne transmissionsafgifterne i medlemsstaterne for at sikre gennemsigtighed på el-markedet. Lige og retfærdig adgang til nettet er en grundlæggende betingelse for at nå frem til et konkurrencedygtigt el-marked. Kommissionen vil derfor iværksætte en sammenlignende undersøgelse af transmissionsafgifterne i medlemsstaterne i år.

4. Da transmissionsafgifterne først er blevet udviklet for nylig og stadig er under udvikling i de medlemsstater, som havde en længere periode til at gennemføre direktivet, er disse oplysninger endnu ikke blevet indsamlet for Fællesskabet.

5. Kommissionen er imidlertid gennem sine kontakter med markedsaktørerne opmærksom på, at der er ret store forskelle i transmissionsafgifterne i Fællesskabet. Årsagerne til disse forskelle vil blive et af elementerne i den undersøgelse, som Kommissionen vil iværksætte i år. Det kan imidlertid allerede fastslås, at disse afgifter vil være forskellige som følge af forskelle i netværkenes størrelse, det forbrugergrundlag, som omkostningerne skal fordeles på, som følge af forskellige produktivits- og effektivitetsniveauer og som følge af der er forskellige investeringsniveauer, også for investering i netkapacitet mellem nettene for at fremme handelen på det interne marked.

6. Kontrol med de forskellige niveauer for transmissionsafgifterne er et vigtigt element i forbindelse med at sikre, at det interne el-marked fungerer på et grundlag, der er uden forskelsbehandling. Kommissionen ser det i høj grad som sin opgave at sikre, at transmissionsafgifterne giver lige adgang til transmissions-nettet.

(¹) EFT L 27 af 30.1.1997.

(2001/C 46 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0717/00

af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen

(17. marts 2000)

Om: Forberedelse af det VIII. topmøde for fremgang og udvikling i Ækvatorialguinea

Nyhedsbureauet France Presse oplyste i et telegram den 11. februar 2000 om et møde i Malabo den 10. februar mellem Ækvatorialguineas præsident, Teodoro Obiang, og Friedrich Nagel, Kommissionens delegerede i Yaoundé (Cameroun).

Ifølge nyhedstelegrammet udtalte Nagel til radioen, at formålet med hans besøg var at overrække Obiang en officiel notifikationsskrivelse om det VIII. topmøde for fremgang og udvikling i Ækvatorialguinea. Tid og sted for topmødet blev ikke meddelt offentligt.

En række ngo'er, bl.a. den spanske organisation ASODEGUE og den internationale organisation Læger uden Grænser har gjort opmærksom på, at situationen i Ækvatorialguinea nu er blevet så forværret, at sidstnævnte organisation har været nødt til at opgive sit humanitære arbejde på stedet.

Den generelle situation i landet er kendetegnet ved manglende demokrati og manglende respekt for menneskerettighederne samt en udbredt fattigdom blandt befolkningen, som står i modsætning med den øgede udnyttelse af landets naturrigdomme.

Ansvar for denne beklagelige situation påhviler klart Obiangs styre, idet denne systematisk har undladt at opfylde alle sine løfter om en udvikling hen imod en retsstat.

I denne situation giver Nagels besøg anledning til berettiget bekymring, da det skaber indtryk af, at Kommissionen agter at genoprette samarbejdet med Ækvatorialguinea på trods af det urokkelige diktatur, der hersker i landet.

Kan Kommissionen på den baggrund:

- detaljeret redegøre for Nagels besøg i Malabo?
- Hvorledes bedømmer den den manglende demokratiske udvikling i Guinea?
- Agter den at anvende demokratiklausulen i forbindelse med en genoprettelse af samarbejdet med dette land?
- Hvori består det omtalte VIII. topmøde for fremgang og udvikling i Ækvatorialguinea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(18. april 2000)

Oplysningerne om forbindelserne mellem Kommissionen og Ækvatorialguinea er ikke korrekte.

Kommissionen har ikke kendskab til et »VIII. topmøde for fremgang og udvikling i Ækvatorialguinea«. Det er imidlertid rigtigt, at lederen af Kommissionens delegation i Ækvatorialguinea mødtes med præsident Obiang den 11. februar 2000. Der var to formål med dette møde: Dels at overrække en notifikation om det beløb, som Ækvatorialguinea vil modtage fra den 8. Europæiske Udviklingsfond (EUF), og dels at meddele, at et EU-eksperthold for menneskerettighedsspørgsmål i nær fremtid vil besøge landet.

Forholdet mellem EU og Ækvatorialguinea har i de seneste år været stærkt præget af de problemer, der er opstået i landet i forbindelse med dets udvikling mod demokrati og respekt for menneskerettighederne. Kommissionen samt de medlemsstater, der er repræsenteret i Ækvatorialguinea, fører en intens politisk dialog med regeringen med henblik på at fremskynde demokratiseringsprocessen.

Ækvatorialguinea er ikke desto mindre et land, hvor samarbejdet med EU kan komme til at spille en væsentlig rolle til fordel for de fattigste befolkningsgrupper.

Kommissionen finansierer f.eks. et projekt om rehabilitering og udbygning af drikkevandsforsynings- og sanitetssystemet i Malabo by, og det er planlagt at finansiere et lignende projekt i Bata. De to projekter vil på væsentlig måde bidrage til at forbedre levevilkårene i de mest udsatte dele af den ækvatorialguineanske befolkning.

Endvidere vil Kommissionen i nær fremtid udsende et hold på tre uafhængige eksperter til Ækvatorialguinea med det formål at udarbejde en handlingsplan på områderne demokratisering, menneskerettigheder, kampen mod fattigdommen og udvikling af civilsamfundet.

Kommissionen følger nøje situationen i landet både via sit kontor i Malabo og gennem sine talrige kontakter med medlemsstaterne og de andre internationale donorer.

Kommissionen vil som hidtil fortsat handle med største forsigtighed i sine forbindelser med dette land med henblik på at bidrage til etableringen af en retsstat og udviklingen af demokrati. Disse to spørgsmål er fortsat blandt de vigtigste i diskussionerne med de ækvatorialguineanske myndigheder.

(2001/C 46 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0735/00
af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen

(6. marts 2000)

Om: Fiskeaftale med Baltikum

Konflikten er optrappet mellem de svenske og baltiske fiskere i Østersøen. De svenske vestkystfiskere har problemer med at fiske i svensk farvand, eftersom de baltiske fiskere blokerer fiskepladserne. Gennem en aftale med EU har fiskeflåden i Letland og Litauen ret til at fiske en del af deres nationale kvote i andre EU-landes fiskerizoner. Udenlandske fiskerbåde skal rapportere ind- og udsejling i svenske fiskerizoner. Før gik rapporterne til den svenske kystbevogtning. I dag går de via Bruxelles med flere dages forsinkelse til følge. Dette indebærer, at bådene får tid til at forlade svensk farvand, inden kystbevogtningen får meddelelsen.

Hvorledes agter Kommissionen at løse det åbenlyse kontrol- og samordningsproblem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. april 2000)

Efter vedtagelsen af en erklæring på fiskeriministrenes rådsmøde i december 1995 forelagde Kommissionen en rapport om kontrollen med de EU-bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger, der gælder for fiskerfartøjer fra tredjelande (¹). På grundlag af denne rapport konkluderedes det, at en skærpelse af kontrollen med disse fartøjer var nødvendig, og at en sådan skærpelse kunne foretages under anvendelse af de gældende bestemmelser.

I henhold til artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik (²) foretager hver medlemsstat på sit område og inden for de farvande, der hører under dens højhedsområde eller jurisdiktion, kontrol, inspektion og overvågning af alle fiskeriaktiviteter, herunder fiskeri der udøves af tredjelandsfartøjer.

Den svenske kystvagt foretog i 1997 og 1998 henholdsvis 46 og 23 inspektioner på havet af fartøjer, der førte et af de baltiske landes flag. Det svarer til mellem 1 og 3 % af de pågældende fartøjers fangstrejser. Kommissionen finder, at denne kontrolindsats bør forøges betydeligt.

Hvad angår meddelelserne om indsejling i og udsejling af fiskerizonen, skal de baltiske fartøjer benytte de radiostationer, der er angivet i EU-bestemmelserne.

Via radiostationerne sendes disse meddelelser til Kommissionen, som videresender dem i deres helhed til alle berørte medlemsstater. De svenske myndigheder modtager således alle meddelelser, herunder også meddelelserne fra baltiske fartøjer, der driver fiskeri i de danske og tyske dele af EU-farvandene. Selv om dette normalt ikke tager mere end et par timer, kan der dog efter en weekend gå op til 48 timer. I praksis indebærer dette imidlertid ikke noget problem for de svenske myndigheder, da næsten alle baltiske fartøjer (mere end 98 % af meddelelserne) sender deres meddelelser via kystvagtstationen Gryd i Sverige. De foreligger således, inden de sendes til Kommission.

Inspektionsmyndighedernes problemer skyldes i højere grad unøjagtigheden af de geografiske positioner, der meddeles af de baltiske fartøjer. Ved kontrolbesøg aflagt af Kommissionens fiskeriinspektører er det i den forbindelse blevet konstateret, at ingen af fartøjerne kunne findes i nærheden af de positioner, der var oplyst i meddelelserne. Kommissionen konstaterede også, at nogle af meddelelserne end ikke var afsendt af skibsføreren fra fartøjet, men af en repræsentant på land.

Under alle omstændigheder har den skærpelse af EU-bestemmelserne om kontrollen med tredjelandsfartøjers fiskeriaktiviteter, som blev vedtaget i december 1998, medført, at kontrollen af indsejlings- og udsejlingsmeddelelser ikke længere er relevant. Fra begyndelsen af dette år er alle fartøjer med en længde overalt på over 24 meter, herunder også tredjelandsfartøjer, undergivet en ordning med satellitovervågning. Under denne ordning modtager kontrolmyndighederne mindst hver anden time reeltidsoplysninger om fartøjernes geografiske position, og dette sker uden medvirken fra skibsførerens side. Denne effektive ordning giver således mulighed for løbende at have kendskab til alle de baltiske fartøjers geografiske positioner.

En fuldstændig anvendelse af de nugældende bestemmelser åbner mulighed for en effektiv kontrol, hvis der afsættes de fornødne midler til kontrollen med fiskeriaktiviteterne. Det samlede antal baltiske fartøjer, der samtidigt driver fiskeri i EU-farvandene, er gennemsnitligt ikke på over 20.

Med henblik på en generel styrkelse af kvaliteten og intensiteten af inspektioner og overvågning af fiskeriaktiviteterne i Østersøen indkaldte Kommissionen i begyndelsen af 1999 til et møde i Bruxelles, hvor alle Østersøens kyststater deltog. Endnu et møde af denne art afholdes i april 2000 på Bornholm (DK).

⁽¹⁾ KOM(96) 493 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 261 af 20.10.1993.

(2001/C 46 E/038)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0736/00
af Karin Scheele (PSE) til Kommissionen**

(17. marts 2000)

Om: Olie-tankskibet Erikas forlis i december 1999

Olie-tankskibet Erikas forlis i december 1999 fik tungtvejende følger for miljøet. Grunden til disse miljøkatastrofer forårsaget af olie-tankskibe er ifølge en beretning offentliggjort i den østrigske dagsavis »Der Standard« af 19. og 20. februar 2000 først og fremmest, at sikkerhedsforanstaltninger tilsidesættes til fordel for profitjagten inden for søtransporten på verdensplan. Som led i denne udvikling er også verdenshandelsflådens gennemsnitsalder steget gennem de seneste årtier. For øjeblikket ligger skibenes gennemsnitsalder på 14,5 år, idet over halvdelen af disse skibe er over 15 år gamle. Endvidere har man i løbet af de senere år kunnet konstatere et voksende antal bekvemmelighedsflag, hvilket medfører en yderligere risiko for skibenes sikkerhed.

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter at træffe for at forhøje sikkerheden inden for søtransport?
2. Hvilke særlige foranstaltninger har Kommissionen truffet for skibe, der sejler under bekvemmelighedsflag?
3. Allerede i 1993 opfordrede Europa-Parlamentet Kommissionen til at udstede et opankringsforbud for olie-tankskibe, der er ældre end 15 år. Har Kommissionen efterkommet denne opfordring? I benægtende fald hvorfor ikke?
4. Har Kommissionen udarbejdet en tidsplan for anløbsforbud for olie-tankskibe uden dobbelt skrog samt afskaffelse af skibe under bekvemmelighedsflag, eller har den planer om at gøre dette i nærmeste fremtid?
5. Træffer Kommissionen foranstaltninger til indførelse af princippet om, at redere, befragtere, forsikringsselskaber og skibsklassifikationsselskaber hæfter solidarisk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. maj 2000)

For at mindske mulighederne for ulykker til søs så meget som muligt og i endnu højere grad beskytte de europæiske kyster mod de ødelæggende virkninger fra olieforurening vedtog Kommissionen den 21. marts 2000 en meddelelse om sikkerhed til søs og olie-transport ⁽¹⁾, som indeholder svar på alle de spørgsmål, som det ærede medlem har stillet.

Kommissionen foreslår en række øjeblikkelige aktioner og derudover en indsats på længere sigt.

I første omgang bør fællesskabsbestemmelserne vedrørende kontrol af skibe, der anløber europæiske havne, samt kontrol med klassifikationsselskaberne styrkes. Spørgsmålet om klassifikationsselskabernes ansvar behandles også. Disse foranstaltninger vil gøre det muligt at gøre en mere målrettet indsats over for flagstater, som ikke overholder de internationale sikkerhedsstandarder, bl.a. visse bekvemmelighedsflagstater.

Kommissionen foreslår rent faktisk et forbud for fartøjer, der er ældre end 15 år, som tidligere ikke har overholdt sikkerhedsstandarderne og som er opført på »den sorte liste« over flagstater. Denne foranstaltning vedrører ikke kun olietankskibe, men også andre former for fartøjer, som f.eks. massegodsskibe.

Kommissionen foreslår desuden et forbud mod enkeltskrogede tankskibe i Fællesskabets farvande og anvender en tidsplan, der svarer nogenlunde til den, der er vedtaget i USA. Det er ikke Kommissionens hensigt automatisk at forbyde skibe, der sejler under bekvemmelighedsflag, i betragtning af forslagene om øget kontrol.

I en senere omgang er det Kommissionens hensigt at fremsætte supplerende forslag vedrørende systematisk udveksling af informationer mellem alle aktører inden for søfarten, forbedring af overvågningen til søs, og skabelse af et europæisk organ for sikkerhed til søs. Det er Kommissionens hensigt at fremlægge forslag inden for denne ramme til udvikling af foranstaltninger vedrørende de forskellige aktørers ansvar inden for olietransport.

(¹) KOM(2000) 142 endelig udg.

(2001/C 46 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0741/00
af Jannis Sakellariou (PSE) til Kommissionen

(13. marts 2000)

Om: Kommunale virksomheder og loyal konkurrence

Erfaringer fra USA og England viser, at der kun kan oprettes frie markeder, hvis der findes stærke kontrolmyndigheder.

1. Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen for at sikre, at der gives garanti for de sociale krav og miljønormer, forbrugerbeskyttelse, gennemsækelighed i årsberetninger samt loyale konkurrencebetingelser for alle leverandører af kommunale tjenesteydelser?
2. Giver Kommissionen garanti for, at der oprettes myndigheder, der skal føre kontrol med overholdelsen af disse sociale normer og miljønormer?
3. I direktivet om elektricitet prioriteres behandlingen af vedvarende energikilder og kombineret kraft-varmeproduktion? Med hvilke midler vil dette blive fulgt op?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(10. maj 2000)

1. Det ærede medlems første spørgsmål drejer sig om de foranstaltninger, der er truffet på fællesskabsplan for at sikre, at leverandører af tjenesteydelser, der deltager i en kommunes offentlige udbud, overholder visse forpligtelser eller normer.

Med hensyn til sociale krav og miljønormer skal det bemærkes, at der i øjeblikket findes bestemmelser i fællesskabsdirektiverne om offentlige kontrakter (navnlig Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (¹)), som under visse betingelser giver den ordregivende myndighed mulighed for at udelukke en tjenesteyder fra deltagelse i en udbudsprocedure, hvis tjenesteyderen ikke har opfyldt sine forpligtelser bl.a. på det sociale område.

Generelt skal direktiverne om offentlige kontrakter sikre gennemsækelige procedurer for indgåelse af offentlige kontrakter samt loyal konkurrence mellem tjenesteydere for at undgå enhver form for diskrimination mellem potentielle tjenesteydere.

2. Som fællesskabsretten er i dag, er det medlemsstaternes myndigheder, der skal sikre, at virksomheder, der leverer kommunale tjenesteydelser, overholder de miljømæssige bestemmelser i henhold til fællesskabsretten. Det er Kommissionen selv, der har kompetence til at undersøge, om de nationale myndigheder har varetaget denne kontrolfunktion korrekt. Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen som traktatens vogter ikke har beføjelse til at gribe ind, når de pågældende miljømæssige normer ikke er baseret på fællesskabsdirektiver.

3. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet ^(?) indeholder i artikel 8, stk. 3, en eksplicit mekanisme, der direkte favoriserer fremstilling af elektricitet på grundlag af vedvarende energikilder og kombineret kraftvarmeproduktion:

En medlemsstat kan kræve, at systemoperatøren ved lastfordelingen af produktionsanlæg giver produktionsanlæg, der anvender vedvarende energikilder eller affald, eller som har en kombineret produktion af varme og elektricitet, forrang.

Det bør imidlertid bemærkes, at direktivet begrænser sig til favoriserende lastfordeling. Det indeholder ingen ordninger for direkte eller indirekte støtte til vedvarende energikilder

Det er i princippet op til medlemsstaterne at træffe afgørelse om en særlig støtteordning for vedvarende energikilder eller kraftvarmeproduktion, forudsat at den er i overensstemmelse med bestemmelserne i EF-traktaten, navnlig bestemmelserne om statsstøtte som omhandlet i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93).

Der findes et stort antal forskellige nationale støtteordninger, heriblandt garanteret forpligtelse til køb til en garanteret pris (ofte for at undgå omkostningerne eller efter beregning af det støtteniveau, som kræves for at skabe den ønskede elektricitetsproduktion på grundlag af vedvarende energikilder); afgiftsfritagelser, det gælder især fritagelse for energi- og CO₂-afgifter, men også andre afgifter; støtteordninger pr. produceret kWh samt andre støtteordninger, herunder støtte til forskning og udvikling og kapitalinvestering.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(2001/C 46 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0744/00
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(13. marts 2000)

Om: Støtte til sydtyrolere, som er blevet idømt straffe af italienske domstole i modstrid med bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonventionen

I 1960'erne blev sydtyrolere idømt livsvarige fængselsstraffe i Italien, som de til dels endnu ikke har afsonet. Dette gælder især for de personer, som af de italienske domstole er blevet idømt livsvarige fængselsstraffe in absentia på grund af påståede voldsforbrydelser. De omfattende undersøgelser og retssager i Østrig, der også blev gennemført under deltagelse og høring af de italienske parter, viser dog med sikkerhed, at anklagen om voldsforbrydelser i hvert enkelt retssag var ubegrundet. På grund af de talrige kendelser, der er blevet afsagt af de højeste domstole i Forbundsrepublikken Tyskland (Forbundsforfatningsdomstolen, Forbundsdomstolen) og af Forvaltningsdomstolen i Republikken Østrig udgør disse sydtyrolske retssager ved de italienske domstole en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, således at Italien ophæver de domme, der er blevet afsagt mod sydtyrolske aktivister i 1960'erne i strid med menneskerettighederne?
2. Er Kommissionen i givet fald rede til at forelægge dette problem for De Europæiske Fællesskabers Domstol med henblik på en afgørelse herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(12. maj 2000)*

1. I artikel 6 (tidl. artikel f), stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union står der: »Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati, og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles.«

I afsnit 2 står der endvidere, at »Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten«.

Det skal bemærkes, at disse bestemmelser vedrører Unionen, men ikke de enkelte medlemsstater. I henhold til artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union er det kun i tilfælde af at »en medlemsstat groft og vedvarende overtræder principper i artikel 6, stk. 1,« at der kan blive tale om at iværksætte en proces.

Hvis der ikke er tale om en overtrædelse af fællesskabsretten, kan Kommissionen heller ikke træffe andre retslige forholdsregler med udgangspunkt i artikel 226 (tidl. artikel 169) i traktaten om oprettelse af det Europæiske Fællesskab. Der er i det foreliggende tilfælde ikke tale om en overtrædelse af fællesskabsretten.

2. Hverken traktaten om Den Europæiske Union eller traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab giver Kommissionen mulighed for at indbringe sager om medlemsstaternes overtrædelse af menneskerettighederne for Domstolen, hvis disse sager ikke har nogen relation til anvendelsen af fællesskabsretten.

Hvis de berørte personer mener, at Italien har overtrådt de rettigheder, som den europæiske menneskerettighedskonvention garanterer dem, kan de med udgangspunkt i artikel 34 i konventionen indbringe sagen for Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Det skal i den forbindelse imidlertid bemærkes, at artikel 35, stk. 1, i konventionen indeholder en forældelsesfrist på 6 måneder.

(2001/C 46 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0745/00**af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen***(13. marts 2000)*

Om: Sundhed, aids og befolkningspolitik i EU

Kan Kommissionen redegøre for, hvilken status EF-dokumentet »Sundhed, aids og befolkningspolitik« har? Blev det godt modtaget af medlemsstaterne? Er det tilfældet, at der ikke er taget behørigt hensyn til det på administrativt plan i Kommissionen? Kan Kommissionen forelægge dokumentet til behandling i Parlamentet?

(2001/C 46 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0746/00**af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen***(13. marts 2000)*

Om: Sundhed, aids og befolkningspolitik i EU

Har Kommissionen til hensigt at udvide personalet, der forvalter de (nu sammenlagte) budgetposter for aids og befolkning?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson
på skriftlige forespørgsler E-0745/00 og E-0746/00**

(17. april 2000)

Kommissionen analyserer for øjeblikket de erfaringer, Fællesskabet tidligere har gjort på området for sundhed, aids og befolkningspolitik, med henblik på fastlæggelsen af retningslinierne for Fællesskabets fremtidige arbejde.

Analysen er en del af den generelle drøftelse og nyformuleringen af Fællesskabets udviklingspolitik og af drøftelserne vedrørende handlingsplanerne for bekæmpelse af fattigdom og for kønspolitiske spørgsmål og af nyvurderingen af prioriteterne på området for socialpolitik.

Der har været afholdt uformelle drøftelser med eksperter fra medlemsstaterne og enkelte andre vigtige partnere. Retningslinierne er generelt blevet gunstigt modtaget og vil nu blive drøftet på ledelsesplan efterfulgt af yderligere konsultationer.

De politiske retningslinier vil naturligvis også blive gjort til genstand for drøftelser i Parlamentet, men skal i alle tilfælde ses i den ovenfor nævnte større sammenhæng.

Hvad angår forvaltningen af den særlige budgetpost, som nævnes af det ærede medlem, skal der ved fastlæggelsen af den generelle politik og prioriteterne for tildeling af midlerne tages hensyn til de menneskelige ressourcer og den faglig bistand. Dele af denne analyse vil blive taget op i forbindelse med opfølgningen af hvidbogen ⁽¹⁾ om reformen af Kommissionen.

Fordelingen af de menneskelige og finansielle ressourcer vil ligeledes udgøre en del af den generelle opgave med fastsættelse af prioriteterne og fordelingen af ressourcerne, der vil blive afsluttet inden september 2000.

⁽¹⁾ KOM(2000) 200 endelig udg.

(2001/C 46 E/043)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0753/00
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. marts 2000)

Om: Regionalfondsstøtte til det sydøstlige Irland

Under henvisning til at den sydøstlige del af Irland er klassificeret som et mål 1-område, der er berettiget til at modtage støtte som en overgangsforanstaltning, vil Kommissionen da være særligt opmærksom på regionen, når man forhandler om fordelingen af de forskellige støtteprogrammer på baggrund af de seneste tal ⁽¹⁾, der er offentliggjort af Irlands Centrale Statistiske Kontor, og som viser, at regionen ikke nyder godt af væksten i irsk økonomi i samme udstrækning som andre områder i Irland, der hidtil har været klassificeret som mere trængende?

⁽¹⁾ Publiceret den 21.2.2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. maj 2000)

Klassificeringen af den sydøstlige del af Irland som mål 1-område i en overgangsperiode vil gøre det muligt at opnå en mere afbalanceret økonomisk vækst i hele området. Der er gennem et særligt operationelt program (OP for den sydøstlige del af Irland) afsat knap 4 000 mio. EUR som supplement til de investeringer, der foretages gennem de tværregionale operationelle programmer i området, nemlig 31 000 mio. EUR. De underområder, der har et udviklingsefterslæb med hensyn til infrastruktur og industri eller tjenesteydelser, vil modtage en støtte, der differentieres efter behovet, således at ubalancerne i hele området kan elimineres.

(2001/C 46 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0765/00**af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(13. marts 2000)

Om: Skattereform i det sydlige Afrika

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-2382/99 ⁽¹⁾ meddelte kommissær Nielson, at Fællesskabet er rede til at bistå Botswana, Lesotho, Namibien og Swaziland i gennemførelsen af de skattereformer, der er nødvendige for en diversificering af deres indtægtskilder. På denne måde vil disse lande kunne afbøde de finansielle konsekvenser af frihandelsaftalen mellem Fællesskabet og Sydafrika.

1. Hvilke konkrete foranstaltninger har Kommissionen i tankerne for at bistå henholdsvis Botswana, Lesotho, Namibien og Swaziland i reformen af deres skattesystem?
2. Hvordan agter Kommissionen at gennemføre disse foranstaltninger i henholdsvis Botswana, Lesotho, Namibien og Swaziland?
3. Hvornår indleder Kommissionen gennemførelsen af disse foranstaltninger i henholdsvis Botswana, Lesotho, Namibien og Swaziland og hvornår vil den påkrævede skattereform være afsluttet?

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 36.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(13. april 2000)

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at Fællesskabet er rede til at bistå Botswana, Lesotho, Namibia og Swaziland (BLNS) med gennemførelsen af deres skattereformer i overensstemmelse med landenes egne tidsplaner og prioritering.

Man må huske på, at gennemførelsen af handels- og udviklingssamarbejdsaftalen ikke forventes at få nogen fiskale eller finansielle følger for BLNS-landenes økonomi før år 2006. De fleste af Sydafrikas toldnedsættelser vil først blive påbegyndt seks år efter aftalens ikrafttræden, og de fleste toldnedsættelser vil først være realiseret ved udgangen af overgangsperioden på tolv år.

Skattereformen i BLNS-landene skal ikke kun ses i lyset af de mulige finansielle konsekvenser af handels- og udviklingssamarbejdsaftalen, men der skal også tages højde for mulige konsekvenser af de igangværende forhandlinger om reformen af Toldunionen for Det Sydlige Afrika (SACU) og af forhandlingerne om et frihandelsområde for SADC-medlemsstaterne (Southern African development community).

Kommissionen forbereder et støtteprogram i tæt samarbejde med BLNS-landene. I første fase vil der blive foretaget en analyse af de tilpasningsspørgsmål, der opstår som følge af handelsliberaliseringen, og tilrettelagt aktiviteter, således at man ud over at gennemføre den påkrævede tilpasningsproces kan udnytte de nye muligheder. Denne fase er vurderet til 6 mio. EUR og forventes at blive gennemført i løbet af en 3-års periode fra januar 2001 til december 2003. Anden fase omfatter en bistandspakke, der skal hjælpe den private sektor til at forbedre sin konkurrenceevne dels ved at indføre nye teknikker og bedre styring og arbejdsmetoder, dels ved at efteruddanne arbejdskraften og om nødvendig tilrettelægge overgangsprogrammer for budgetstøtte som led i sammenhængende makroøkonomiske programmer. I en tredje fase kunne der fokuseres på gennemførelsen af sådanne programmer.

(2001/C 46 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0769/00**af Maria Carrilho (PSE) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Mozambique

Det er på nuværende tidspunkt endnu ikke muligt at bedømme omfanget af den katastrofe, der har ramt Mozambique og dets befolkning. Dette gælder ikke kun i umiddelbar fremtid, hvor spørgsmålet om overlevelse har absolut førsteprioritet, men også fremover, under genopbygningen, hvor det vil være vigtigt at genskabe forhåbningerne og stille Mozambiques befolkning de midler til rådighed, som de skal bruge for igen at slå ind på den kurs, der hidtil har haft så positive resultater for landets udvikling.

1. Hvordan agter Kommissionen, som omgående reagerede ved at sende katastrofehjælp, at sikre overgangen fra denne fase til genopbygningsfasen?
2. Hvilke materielle og organisatoriske midler agter den at stille til rådighed under genopbygningsfasen, og, hvis dette er muligt, i hvilket tidsrum?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(17. april 2000)

Kommissionens intervention gennem Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) i den nødsituation, som oversvømmelserne i Mozambique har forårsaget, forventes at fortsætte i mindst seks måneder. Aktiviteterne bygger på en strategi, der falder i to faser: i første fase sigtes der i første række mod at skaffe husly, vand og sanitet samt sundhedspleje til de mest udsatte befolkningsgrupper, der er blevet fordrevet af oversvømmelserne; i anden fase (som på nogle områder kommer til at forløbe side og side med første fase) vil der blive sat ind på at genetablere disse befolkningsgrupper sammen med levering af frø til udsæd og landbrugsredskaber og mindre projekter for rehabilitering af væsentlig sundhedsinfrastruktur.

Kommissionens partnere satte ind på stedet straks fra krisens begyndelse, og der blev i februar 2000 udsendt en ledende specialist til Maputo til at vurdere de humanitære behov og til at koordinere Kommissionens nødhjælps- og genetableringsstrategi med det nationale institut for krisestyring (INGC), delegationen og medlemsstaternes repræsentationer på stedet. Der er siden udsendt endnu en teknisk ekspert til Mozambique til at føre tilsyn med gennemførelsen af den af Kommissionen finansierede bistand og til at varetage koordinationen og sørge for en gnidningsløs overdragelse af rehabiliterings- og udviklingsaktiviteterne. Der vil desuden blive ansat en ekstra tjenestemand på delegationen til at hjælpe med den praktiske gennemførelse af Kommissionens intervention i genopbygningsfasen.

Kommissionen er ganske klar over, at det er vigtigt at sørge for en glat overgang fra nødhjælp og genetablering til rehabilitering og udvikling. Der er nedsat en Mozambique-taskforce til at varetage en nær koordination mellem ECHO og Generaldirektoratet for Udvikling og den fælles tjeneste for de eksterne forbindelser, og denne hjælper aktivt delegationen i Maputo med at fastlægge en sammenhængende og alsidig strategi for intervention. Strategien, som vil blive præsenteret på donorkonferencen, der skal finde sted inden udgangen af april 2000, vil blive baseret på et globalt overblik over situationen i de berørte områder og på resultaterne af de vurderinger af sektorbehov, der i øjeblikket foretages i Mozambique.

Med hensyn til finansielle ressourcer er der allerede stillet nødhjælpsfinansiering på 4,15 mio. EUR til rådighed for Mozambique, og der vil snarest blive truffet afgørelse om endnu 5,58 mio. EUR. Kommis-særen for udvikling og humanitær bistand har desuden givet løfte om et indledende beløb på 21 mio. EUR i yderligere midler til rehabiliteringsfasen med mulighed for endnu flere ressourcer, når behovene er blevet opgjort. Kommissionen vil bevilge sine finansieringsmidler til rehabiliteringen i nær koordination med medlemsstaterne og andre donorer.

Kommissionen er også i færd med sammen med Mozambiques regering og Verdensbanken at anslå behovet for yderligere budgetstøtte i 2000 og 2001. Kommissionen vil om kort tid få forelagt forslag om hjælp til landet til at opretholde den makroøkonomiske stabilitet. Der vil hertil kunne afsættes yderligere ressourcer på indtil 15 mio. EUR.

Ellers fortsætter Kommissionen med sit normale udviklingsprogram, hvorfra der ikke er taget midler. Udbetalingerne er tværtimod blevet fremskyndet og forventes at nå op på 150 mio. EUR sammenlignet med 100 mio. EUR i 1999.

Kommissionens intervention i nødhjælps- og genetableringsfasen forventes at fortsætte i mindst seks måneder. Kommissionen er nu i færd med at fastlægge sin interventionsstrategi for genopbygningsfasen, som skal sammenkobles med nødhjælpsoperationerne, således at der kan sikres en uafbrudt bistandsstrøm.

(2001/C 46 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0774/00

af Jens-Peter Bonde (EDD) til Rådet

(15. marts 2000)

Om: Finansiering af forsvarsministermøde

Er der på nogen måde afholdt udgifter over EU's budget til forsvarsministrenes uformelle møde i Portugal den 28. februar 2000, og i givet fald hvilke?

Svar

(10. juli 2000)

Der har ikke været afholdt udgifter over EU's budget til forsvarsministrenes uformelle møde i Portugal den 28. februar 2000. Formandskabet betalte omkostningerne, bortset fra enkelte tjenestemænds udgifter i forbindelse med tjenesterejse, der sorterer under tjenesternes almindelige forvaltning.

(2001/C 46 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0783/00

af Encarnación Redondo Jiménez (PPE-DE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Kontrol med anvendelsen af vegetabiliske fedtstoffer

Hvorledes agter Kommissionen at kontrollere anvendelsen af vegetabiliske fedtstoffer til fremstilling af chokolade, hvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kakao- og chokoladevarer bestemt til konsum (KOM(97) 682)⁽¹⁾ vedtages?

⁽¹⁾ EFT C 118 af 17.4.1998, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. april 2000)

Kommissionen understreger indledningsvis, at det er medlemsstaterne, som er ansvarlig for kontrollen med fødevarer. I betragtning af de specifikke tekniske data, der er fastsat i EF-bestemmelserne (herunder for

kontrol af de maksimale grænseværdier for bestanddele eller migrering af andre elementer) anvender medlemsstaterne analysemetoder i deres kontrolindsats. Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler⁽¹⁾ bekræfter, at sådanne midler og analysemetoder påhviler medlemsstaternes myndigheder.

Det bemærkes også, at medlemsstaternes myndigheder baserer deres kontrolindsats på en lang række elementer (som f.eks. tekniske anlæg, lagerregnskaber, analysemetoder osv.) for at fastslå, om produkterne overholder kravene. En analysemetode kan derfor ikke i sig selv betragtes som det eneste middel til uigendriveligt at fastslå, om et givet produkt opfylder retsforskrifterne eller ikke.

Under hensyn til den følsomme politiske situation og til ønsket om på europæisk plan at råde over en enkelt analysemetode har Kommissionen dog anmodet Det Fælles Forskningscenter i Ispra om at udvikle en analysemetode. Efter at forskningcentret sammen med medlemsstaternes laboratorier har undersøgt alle mulige metoder, er det nu nået frem til en metode for almindelig chokolade, som det finder tilfredsstillende. Metoden er baseret på bestemmelse af triglyceridprofilen, som har vist sig at være bedst egnet (rapport EUR 18992 EN⁽²⁾). Som for alle andre analysemetoder gælder der naturligvis kriterier for reproducerbarhed og repeterbarhed, men de skaber ikke grundlæggende tvivl om metoden. For at gøre endnu lettere at foretage analysen udarbejder forskningscentret for tiden referencemateriale, der vil kunne anvendes som intern standard for analysen og gøre det muligt at kalibrere analyseteknikken (gaskromatografi ved høj temperatur).

Som allerede nævnt i meddelelsen af 18. november 1999 til Parlamentet om Rådets fælles holdning vedrørende chokoladeprodukter⁽³⁾ vil Kommissionen i det kommende samordnede fællesskabsprogram for kontrol med fødevarer medtage ordningerne for kontrollen med disse fedtstoffers overholdelse af kravene i det nye direktiv, som Rådet i nær fremtid skal vedtage efter Parlamentets nylige udtalelse efter andenbehandlingen. Ordningen kan omfatte de analysemetoder og andre kontrolforanstaltninger, der er fastsat ved direktiv 89/397/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 186 af 30.6.1989.

⁽²⁾ Rapporten, der indeholder en beskrivelse af metoden, er til rådighed hos FFC (E. Anklam, Institut for Sundheds- og Forbrugerbeskyttelse, I-21020 Ispra).

⁽³⁾ SEK(1999) 1912 endelig udg.

(2001/C 46 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0784/00
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Tilpasningen til prioriterede miljømål og Sogama-planen

Behandlingen af affald i tætbefolkede områder, som f.eks. Galicia, bør ske under iagttagelse af strenge sikkerhedsnormer, da der ellers vil kunne opstå stor fare for befolkningen som følge af luft-, vand- og jordforurening.

Den galisiske lokalregerings plan — Sogama — vedrørende behandling af faste affaldsstoffer fra bymæssige bebyggelser, er blevet kritiseret for ikke at tilstræbe opfyldelsen af de fem overordnede målsætninger, der ligger til grund for fællesskabets miljøpolitik på dette område: forebyggelse af affaldsproduktion, genbrug af affald som råstoffer, en mere effektiv bortskaffelse af affald, stramning af bestemmelserne vedrørende transport af affald og rensning af forurenet jord.

Hvilke tekniske krav lå til grund for godkendelsen af støtte til Sogama-planen?

Vil Kommissionen i tilfælde af en eventuel omformulering af den pågældende plan med henblik på i større grad at tilpasse den til miljøkravene kunne tage finansieringen til en sådan forbedring af planen op til fornyet overvejelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(26. april 2000)*

Ved beslutning af 7. maj 1998 besluttede Kommissionen at yde økonomisk støtte til »Plan de Gestión de Residuos Sólidos Urbanos de Galicia«⁽¹⁾ (forvaltningsplan for faste affaldsstoffer fra byområder i regionen Galicia). Beslutningen blev truffet efter en grundig evaluering af forslaget og konstatering af, at det opfylder kravene i alle relevante EF-politikker, herunder miljøpolitikken. Af vurderingen af projektets miljøvirkninger fremgår det, at det vil medføre miljøforbedringer for regionen Galicia.

Hvad systemet for forvaltning af affald angår, fremgår det af vurderingen, at alt det affald, der ikke kan genanvendes eller genbruges efter særskilt indsamling på oprindelsesstedet, skal sorteres efterfølgende på centralanlægget. Den andel, der ikke kan genanvendes eller genbruges, vil blive brugt til at fremstille brændstof, som anvendes til elfremstilling på kraftanlægget i »Complejo Medioambiental de Cerceda«. Størstedelen af det affald, der produceres i området, vil blive transporteret i jernbanevogne fra omladningsstationerne til centralanlægget.

Projektet er blevet udviklet under fuld overholdelse af betingelserne i Kommissionens beslutning.

⁽¹⁾ Samhørighedsfondens projekt nr. 97.11.61.047.

*(2001/C 46 E/049)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0785/00****af Maria Sanders-ten Holte (ELDR) til Kommissionen***(16. marts 2000)*

Om: GD XIII's manglende opfyldelse af tilsagn om støtte til nederlandsk filmfestival

I 1995 vedtog Kommissionen (GD XIII) at tildele den nederlandske filmfestival et beløb på 12 000 ecu til tilrettelæggelsen af »Scientific Technical Festival«. Beløbet blev dog først modtaget i begyndelsen af 1997 efter adskillige skrivelser, telefonopringninger og udbetalingsanmodninger. I 1996 blev der igen givet tilsagn om støtte, denne gang 2 x 12 000 ecu, ved en bestemt tjenestemand i Kommissionens GD XIII. Støttemodtagerne udfyldte og tilbagesendte de nødvendige papirer. Pengene er imidlertid endnu ikke modtaget trods adskillige skrivelser, andragender og indgivelse af en klage til den europæiske ombudsmand.

I svaret på et tidligere spørgsmål stillet af et medlem af Europa-Parlamentet (E-2730/98⁽¹⁾) om samme emne anførte Kommissionen, at den ville afvente »en indgående undersøgelse ved den europæiske ombudsmand«. I mellemtiden har ombudsmanden for længst reageret. Ombudsmanden har tillagt den nederlandske filmfestival den moralske sejr i dette anliggende, tildelt GD XIII en »kritisk anmærkning« og talt om »dårlig forvaltning«. Et opfølgningsspørgsmål af 20. april 1999 fra samme medlem af EP til Kommissionen er aldrig blevet besvaret.

1. Er Kommissionen bekendt med sagsforløbet ved tildelingen af penge gennem en tjenestemand i GD XIII, og at vedkommende dækker sig bag undskyldninger om »ikke at have modtaget post og at være blevet overflyttet til anden tjeneste«?

2. Har den pågældende tjenestemand eventuelt lovet mere, end han kan holde?

3. Føler Kommissionen sig moralsk forpligtet til at udbetale pengene til den nederlandske filmfestival, nu da ombudsmanden har givet den nederlandske filmfestival medhold i klagen? I benægtende fald hvorfor ikke?

⁽¹⁾ EFT C 135 af 14.5.1999, s. 106.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(2. maj 2000)*

1. Kommissionen er bekendt med den situation, der resulterede i, at der ikke blev ydet støtte for anden gang til den nederlandske filmfestival. Forholdene er beskrevet udførligt i den afgørelse, der blev truffet af EU-ombudsmanden den 20. oktober 1998 efter en tilbundsgående undersøgelse foranlediget af en klage, der blev indgivet den 23. januar 1997.
2. Kommissionen har taget afgørelsen ad notam, herunder de kritiske bemærkninger i ombudsmandens konklusion, hvori den anvendte fremgangsmåde betegnes som »dårlig administration«.
3. Kommissionen yder støtte i overensstemmelse med præcise retsforskrifter, bl.a. med hensyn til form, indhold og frister, som Kommissionen er forpligtet til at overholde nøje.

(2001/C 46 E/050)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0792/00
af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen***(9. marts 2000)**Om: Databeskyttelse*

For nylig blev der afholdt en høring i Europa-Parlamentet om databeskyttelse. Ved denne lejlighed blev også aflytningssystemet Echelon bragt på bane. Med dette system kan telefon-, fax-, mobiltelefon- og e-mail-korrespondance overalt i verden aflyttes af USA. Det har også vist sig, at der kan indbygges adgangskoder i software, hvormed den enkelte brugers aktiviteter på datamaten kan følges via denne bagdør.

I direktivet om databeskyttelse inden for telesektoren (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽¹⁾) pålægges leverandører af tjenester og netværker en række forpligtelser, medens software til gengæld lades ude af betragtning.

1. Har Kommissionen modtaget klager om dette anliggende?
2. Er Kommissionen villig til gennem en ajourføring af direktiv 97/66/EF at lukke dette »software-smuthul« af hensyn til en reel beskyttelse af borgerne mod uønsket indblik i datafiler og aflytning af kommunikation?
3. Er det Kommissionens opfattelse, at der med myndighedernes almindelige aflytningspraksis og de generelle forpligtelser for leverandører til at lagre deres kunders data er fundet den rette balance mellem beskyttelse af privatlivets fred og de nationale sikkerhedsinteresser og bekæmpelsen af kriminalitet?
4. Har Kommissionen som led i sin opgave med at overvåge direktivernes korrekte gennemførelse i national lovgivning undersøgt proportionaliteten i de foranstaltninger, medlemsstaterne iværksætter i henhold til de undtagelsesmuligheder, som er tilladt i databeskyttelsesdirektiverne? Hvad har Kommissionen i den forbindelse konstateret?

⁽¹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(3. maj 2000)*

1. Nej.
2. Direktiv 95/46/EF⁽¹⁾ om behandling af personoplysninger omfatter al behandling af personoplysninger, uanset hvilken hardware eller software der benyttes. Den arbejdsgruppe vedrørende databeskyttelse, der er nedsat i henhold til artikel 29 i det nævnte direktiv, har behandlet problemet med den usynlige og automatiske behandling af personoplysninger på Internettet, der udføres af software og hardware. I sin henstilling 1/99 af 23. februar 1999 beskrev arbejdsgruppen problemet med privatlivskrænkende funktioner, der er indbygget i software og hardware, der anvendes til kommunikation via Internettet. Arbejds-

gruppen opfordrede software- og hardwarebranchen til at udvikle produkter, der respekterer privatlivets fred, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne i det generelle databeskyttelsesdirektiv 95/46/EF og direktivet om databeskyttelse inden for telesektoren, 97/66/EC⁽²⁾. En af målsætningerne for 1999-revurderingen af lovrammerne for telesektoren er at sikre, at de eksisterende regler anvendes på en sammenhængende, teknologineutral måde, samt at foreslå ændringer, hvor den teknologiske neutralitet ikke er sikret. I dag er udbydere af offentlige teletjenester og -net lovmæssigt forpligtet til at garantere sikkerheden i deres net, sikre, at kommunikation holdes fortrolig, og slette trafikdata.

Siden direktivet om databeskyttelse inden for telesektoren blev vedtaget, har de tjenester, der leveres via telenet udviklet sig i takt med Internettets fremvækst. Hvad angår den software, der er nødvendig for disse nye teletjenester, såsom noget af den software, der bruges til at sende e-mail, og browsere, der bruges til at surfe på Internettet, er overholdelsen af databeskyttelsesreglerne ikke fuldt tilfredsstillende, sådant som arbejdsgruppen vedrørende databeskyttelse har bemærket. Det er klart, at der ikke hersker teknologisk neutralitet under forhold, hvor beskyttelsen af privatlivets fred afhænger af, om visse funktioner, der er nødvendige for en teletjeneste, ligger i nettet eller i softwaren. Kommissionen overvejer forskellige mulige løsninger på dette problem. Der vil blive fremsat konkrete forslag i forbindelse med Kommissionens lovforslag om nye lovrammer for elektronisk kommunikation.

3. og 4. Kommissionen vil fortsat opfylde sin forpligtelse i henhold til EF-traktaten til at overvåge, hvordan direktiverne gennemføres i national lov og anvendes i praksis i medlemsstaterne, under hensyntagen til Domstolens retspraksis vedrørende en stram fortolkning af mulighederne for undtagelser fra grundlæggende retsprincipper og borgerlige frihedsrettigheder. Som led i denne overvågning vil Kommissionen undersøge proportionaliteten i medlemsstaternes lovforanstaltninger på grundlag af artikel 13 i direktiv 95/46/EF og artikel 14, stk. 1, i direktiv 97/66/EF. Disse bestemmelser tillader medlemsstater at træffe lovmæssige foranstaltninger, der begrænser rækkevidden af databeskyttelsesprincipperne i direktiverne af hensyn til de interesser, der er nævnt i artikel 13 og 14. Sådanne begrænsninger i henhold til den nationale lovgivning kan dog kun accepteres, hvis de er nødvendige for at sikre de interesser, der er nævnt i artikel 13 og 14.

Hidtil er processen med at gennemføre databeskyttelsesdirektiverne i national ret og anvende dem i praksis i medlemsstaterne kun skredet langsomt frem. Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedurer, men det er vanskeligt på nuværende tidspunkt at skabe sig et komplet overblik over situationen med hensyn til proportionaliteten i de nationale lovforanstaltninger, der danner grundlag for lovlig aflytning af telekommunikation. Kommissionen vil berette videre om fremskridtene i den næste rapport om gennemførelsen af lovpakken for telesektoren.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (EFT L 24 af 30.1.1998).

(2001/C 46 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0796/00

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Transport af landbrugshusdyr

Under henvisning til de tilsagn, som Kommissionsmedlem David Byrne på mødet den 16. februar i Europagruppen om Dyrs Velfærd gav om håndhævelse af lovgivningen vedrørende transport af levende

landbrugshusdyr, og ligeledes under henvisning til, at kommissionsmedlemmet på samme møde lod forstå, at der kun er en enkelt inspektør i Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret, som specielt beskæftiger sig med transportanliggender, bedes Kommissionen oplyse, hvilke yderligere skridt den agter at tage for at sikre, at medlemsstaterne håndhæver den pågældende lovgivning, samt, det nøjagtige antal ansatte, der vil være til at varetage denne opgave som en udtrykkelig målsætning.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(2. maj 2000)

Kommissionen har konstant beskæftiget sig med dyrs velfærd under transport.

Det første direktiv om beskyttelse af dyr under transport blev vedtaget i 1977 (Rådets direktiv 77/489/EØF af 18. juli 1977 ⁽¹⁾). Det blev afløst af Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 ⁽²⁾, senere ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 ⁽³⁾.

På det daglige plan er medlemsstaternes myndigheder ansvarlige for gennemførelsen af fællesskabsreglerne.

Ifølge artikel 13 i Rådets direktiv 95/29/EF skal Kommissionen forelægge Rådet en rapport om de erfaringer, medlemsstaterne har indhøstet efter direktivets gennemførelse, ledsaget af eventuelle forslag. Rapporten vil blive forelagt Rådet inden juni 2000 på grundlag af alle tilgængelige oplysninger. Kommissionen vil fremsætte forslag om ændring af den nuværende lovgivning for at sikre en bedre håndhævelse i lyset af konklusionerne i nævnte rapport.

Kommissionen har i øjeblikket tre veterinærekspertter, der arbejder på Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret (FVO) i Dublin og specielt beskæftiger sig med dyrevelfærd. De besøg, de aflægger i medlemsstaterne, omfatter aspekter af dyrevelfærd under transport. Gennemførelsen af Rådets direktiv 91/628/EØF om beskyttelse af dyr under transport vil fortsat blive højt prioriteret i FVO-dyrevelfærdsgruppens arbejde.

Også andre FVO-inspektørers besøg har undertiden relation til velfærdsspørgsmål, særlig vedrørende burhøns og i forbindelse med slagtning.

⁽¹⁾ EFT L 200 af 8.8.1977.

⁽²⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽³⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

(2001/C 46 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0798/00

af Sami Naïr (PSE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Meddelelse fra Kommissionen om de strategiske mål 2000-2005 (KOM(2000) 154 endelig)

1. I sin introduktion omtaler Kommissionen moderniseringen af vores samfundsmodel.
 - a) Hvorfor mener Kommissionen, at det er absolut nødvendigt at reformere velfærdsstaten?
 - b) På hvilken måde skal denne velfærdsstat moderniseres for at vedblive med at være »retfærdig, omsorgsfuld og tilgængelig for alle, på baggrund af en mere forsigtig udgiftspolitik«?

2. Endvidere erklærer Kommissionen sig »parat til inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagten at fremlægge forslag til en styrkelse af kontrollen« med de offentlige finanser.

- a) Hvad forstår Kommissionen ved en styrkelse af kontrollen?
- b) Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(13. juni 2000)

- 1. a) I sin meddelelse af 14. juli 1999 om »En samordnet strategi til modernisering af den sociale beskyttelse«⁽¹⁾ har Kommissionen begrundet, hvorfor den anser en modernisering af socialbeskyttelsessystemerne for nødvendig.
- b) Behovet for reformer, og hvordan disse skal gennemføres, varierer fra medlemsstat til medlemsstat. Kommissionen vurderer imidlertid, at socialbeskyttelsessystemerne i alle medlemsstater står over for de samme grundlæggende problemer. Med henblik på at påvise bedste praksis inden for den sociale beskyttelse skønner Kommissionen det derfor formålstjenligt at etablere et nærmere samarbejde, som skal bygge på erfaringsudveksling, gensidige samråd og en vurdering af den nyeste politiske udvikling. Kommissionen har ingen planer om at anbefale en konkret moderniseringsmetode, som skal gennemføres i alle medlemsstater. Dog skønner den, at reformerne bør bidrage til Fællesskabets grundlæggende mål om at fremme et højt beskæftigelsesniveau og et højt socialt beskyttelsesniveau (EF-traktatens artikel 2).
- 2. a) Kommissionen og Rådet har næsten afsluttet bedømmelsen af de ajourførte stabilitets- og konvergensprogrammer. I disse bekræftes det, at næsten alle medlemsstater er på vej til at opfylde stabilitets- og vækstpagtens centrale mål, dvs. balance i eller overskud på de offentlige budgetter, i 2002. Dette fremskridt understreger de eksisterende rammers effektivitet, og Kommissionen har derfor ikke til hensigt at stille forslag om ændring af stabilitets- og vækstpagten.

Kommissionen anser det ikke desto mindre for nødvendigt at overvåge medlemsstaternes budgetter. Med gunstige udsigter for væksten må der holdes et vågent øje med udviklingen i de offentlige budgetter for at forhindre en procyklisk lettelse af finanspolitikken. Desuden er der mere plads til skattelettelser, når der er ligevægt i de offentlige finanser. Kommissionen anerkender, at det er vigtigt at nedbringe skattebyrden i Fællesskabet, navnlig på de lave lønindkomster. Kommissionen og Rådet skal imidlertid altid sikre, at forpligtelserne i stabilitets- og vækstpagten opfyldes, når de bedømmer forslag om skattelettelser i forbindelse med fremtidige stabilitets- og vækstprogrammer.

Som det blev fremhævet på Det Europæiske Råds særlige møde, der for nylig blev afholdt i Lissabon, skal de offentlige finansers kvalitet og bæredygtighed forbedres. Man er begyndt at behandle spørgsmålet om bæredygtighed. Sammen med Udvalget for Økonomisk Politik deltager Kommissionen aktivt i arbejdet med at opstille sammenlignelige pensionsfremskrivninger frem til 2050.
- b) Kommissionen har offentliggjort en rapport om de offentlige finanser i ØMU⁽²⁾. I denne foretages en grundig analyse af budgetsituationen i 1999 og en prognose for 2000. Rapporten indeholder også en samlet bedømmelse af målsætningerne på mellemlang sigt og budgetstrategierne i de ajourførte stabilitets- og konvergensprogrammer. Rapporten indeholder endvidere en udførlig gennemgang af stabilitets- og vækstpagtens resultater i det første år efter indførelsen af denne. Endelig indeholder den en dybdeborende vurdering af beskatningssystemer og de reelle skattesatser i Fællesskabet — to centrale elementer i de offentlige finansers »kvalitet«.

⁽¹⁾ KOM(1999) 347 endelig udg.

⁽²⁾ SEK(2000) 849.

(2001/C 46 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0807/00**af Elizabeth Montfort (UEN) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Økonomisk støtte til de katastroferamte områder i regionen Auvergne i Frankrig

Under henvisning til kommissionsmedlem Michel Barniers indlæg under mødeperioden i januar 2000 om stormens ødelæggelser og til kommissionsformand Romano Prodis svar til premierminister Lionel Jospin hvilke foranstaltninger kan regionen Auvergne da konkret forvente fra Kommissionens side

1. i form af nødhjælp som følge af risikoen for forurening af plante- og havmiljøet;
2. i form af økonomisk støtte:
 - inden for rammerne af EUGFL, Garantisektionen (artikel 33 i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999⁽¹⁾, der indeholder bestemmelser om forholdsregler i tilfælde af naturkatastrofer), og med anvendelse af støtten til skovbrugsaktivitet,
 - til mål 2-områder (fleksibel anvendelse af kriterierne)
 - uden for områderne
 - fra Life-programmet
 - som supplement til den nationale eller lokale støtte, i hvilken forbindelse der ønskes svar på, om Kommissionen vil være mere fleksibel, når det gælder statsstøtte til virksomhederne?
3. i form af skattebegunstigelse: i hvor lang tid vil Kommissionen dispensere fra princippet om fri konkurrence ved at tillade Frankrig at nedsætte momsafgiften fra 20,6 til 5,5 % for en række skovbrugsaktiviteter?
4. på logistikområdet: hvilken koordinering kan der forventes som led i Fællesskabets handlingsprogram om civilbeskyttelse, der blev vedtaget af Rådet den 9. december 1999?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. april 2000)

1. Der findes ikke i EF-budgettet nogen speciel konto for nødhjælp i forbindelse med naturkatastrofer. Det er derfor inden for rammerne af de eksisterende instrumenter, at Kommissionen vil forsøge at yde den hjælp, der er nødvendig for genopbygningen i de katastroferamte områder.
2. Strukturfondene omfatter ikke nødhjælp. De kan imidlertid i betragtning af deres anvendelsesområde yde en væsentlig støtte til den økonomiske og sociale udvikling i katastroferamte områder.

De franske myndigheder har inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾ forelagt et nationalt program for udvikling af landdistrikterne, som indeholder et væsentligt afsnit om støtte til skovene, og da det skal anvendes på hele det franske område, vil regionen Auvergne også nyde godt deraf. I den forbindelse fremsatte de franske myndigheder i januar 2000 en yderligere anmodning vedrørende aktioner til fordel for de skove, der er blevet ødelagt af stormene. Der blev ved samme lejlighed også fremlagt forslag til supplerende foranstaltninger vedrørende skovdrift samt oplagring og beskyttelse af træ. Hele denne pakke er for tiden til behandling, og den er genstand for forhandlinger mellem Kommissionen og den franske landbrugsminister. Det er allerede nu muligt sige, at Kommissionen ser positivt på disse forslag. Den endelige afgørelse om dette program forventes truffet i begyndelsen af sidste halvdel af i år.

Regionen Auvergne er som de andre regioner i moderlandet Frankrig fortsat delvist berettiget til struktur-fondsstøtte i perioden 2000-2006 under det nye mål 2. De franske myndigheder har bebudet, at de senest sidst i april vil have forelagt udkastene til enhedsprogrammeringsdokumenter. Udgifter fra før 1. januar 2000 vil derefter blive støtteberettigede med tilbagevirkende kraft, hvis datoen for denne forelæggelse overholdes.

For eksempel vil mål 2-programmerne kunne finansiere retableringen af infrastrukturer, udstyr og produktionsredskaber og rehabiliteringen af kulturarven, såfremt det regionale partnerskab accepterer disse foranstaltninger. Samme ordning vil kunne benyttes i form af overgangsstøtte i de områder, der i den nye periode ikke længere modtager EF-midler.

Hvad angår LIFE-forordningen, der er taget op til revision, giver den ikke mulighed for at yde nødhjælp uden for den normale procedure for indkaldelse af projekter. Det er dog muligt, at målsætningen for visse LIFE-naturprojekter kan ændres, således at der tages hensyn til ødelæggelser af naturområder eller arter af fællesskabsinteresse, såfremt sådanne støtteomlægninger ellers er i overensstemmelse med projekternes formål.

Den franske regering påtænker at anmelde den nationale støtte via skattelettelser til skovbruget til Kommissionen, der vil behandle den ud fra EF-traktatens artikel 87 (tidl. artikel 92), stk. 2, litra b), der giver medlemsstaterne mulighed for at yde støtte for at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer. I den forbindelse skal der være en tydelig sammenhæng mellem skader og støtte, idet den nævnte støtte kun dækker de skader, der er sket. Kommissionen har forpligtet sig til at behandle de franske anmodninger hurtigst mulig under hensyn til den nødsituation, der er opstået.

3. Der er tale om, at Frankrig anvender en nedsat momssats for en række skovbrugsaktiviteter, men denne nedsættelse er ikke en fravigelse af sjette momsdirektiv 77/388/EØF⁽¹⁾. Den er derimod et resultat af en brevsveksling mellem de franske myndigheder og Kommissionen, hvorefter Kommissionen meddelte, at dette direktivs bestemmelser, særlig anvendelsen af artikel 12, stk. 3, litra a), sammen med kategori 10 i bilag H, ikke var nogen hindring for anvendelsen af en nedsat sats for visse skovbrugsaktiviteter, såfremt direktivets betingelser er opfyldt. Denne ordnings anvendelse er ikke tidsmæssigt begrænset.

4. Bortset fra ovenstående svar på de enkelte spørgsmål har Kommissionen det generelle ønske, at der indledes overvejelser om, hvordan Fællesskabet kan etablere sit eget beredskab på civilbeskyttelsesområdet.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, direktivet er senest ændret ved direktiv 1999/85/EF (EFT L 277 af 28.10.1999).

(2001/C 46 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0814/00

af Agnes Schierhuber (PPE-DE) og Xaver Mayer (PPE-DE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Opdrivning af kvæg til sæteren

Mærkning og registrering af kvæg er en nødvendig forudsætning for i forbindelse med den obligatoriske oksekødsmærkning at sikre en fuldstændig tilbagefølgning. I medlemsstater med bjerg regioner og alpine regioner foreligger der på grund af opdrivning af kvæget til sæteren en særlig situation. Alene i Østrig opdrives hvert år om foråret ca. 300.000 køer og i Bayern ca. 54.000 køer til sæterne, hvor de forbliver i ca. i 3 måneder. Som regel er disse sætere fælles græsarealer, hvor dyr fra forskellige bedrifter samles og passes i fællesskab. Med de eksisterende opdrivningslister kan hvert dyr henføres til sin bedrift.

Forordning 820/97⁽¹⁾ om identifikation og registrering af kvæg tager ikke hensyn til disse særlige krav og forenklinger hvad angår registrering af kvæg, som opdrives til sæterne.

1. Hvordan bedømmer Kommissionen det særlige tilfælde, som opdrift af kvæg til sæterne og dyrenes forbliven på sæterne udgør med hensyn til registreringerne henholdsvis de allerede førte opdrivningslister?

2. De nuværende registreringsforpligtelser ved opdrivning til sæterne kræver en dyr og omfattende administration, der går langt ud over det nødvendige omfang. Er Kommissionen rede til at overveje en forenkling, som er baseret på hensigtsmæssigheden?
3. Kan Kommissionen foreslå en mere praktisk og praksisnær håndhævelse?
4. Er Kommissionen rede til at overlade det til medlemsstaterne at vurdere, hvilke krav der skal stilles til en praksisorienteret registrering?

(¹) EFT L 117 af 7.5.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. april 2000)

1. Kommissionen har fra de østrigske myndigheder modtaget oplysninger om problemerne i forbindelse med registreringen i den elektroniske database, der er foreskrevet i artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter (¹), af flytningerne af det kvæg, der om sommeren sættes på græs forskellige steder i bjergene. EF-bestemmelserne fastsætter utvetydigt, at alle flytninger af kvæg skal registreres i den elektroniske database, så det sikres, at denne er fuldt anvendelig. Rådsforordningen indeholder ingen undtagelser fra denne grundlæggende regel, og dette er efter Kommissionens mening fornuftigt. I den forbindelse er det ikke tilstrækkeligt at føre lister over ankomne dyr.
2. Kommissionen har intet imod at åbne mulighed for, at der kan fastsættes særlige regler for registreringen i de nationale databaser af flytninger som nævnt i punkt 1. Sådanne regler ville ikke være en undtagelse fra selve princippet om registrering af alle flytninger, men ville blot vedrøre de metoder, der skal anvendes ved registreringen. Kommissionens vedtagelse af sådanne særlige regler vil dog forudsætte en tilføjelse til artikel 7, stk. 1, andet led, i Rådets forordning (EF) nr. 820/97. Dette spørgsmål drøftes i øjeblikket i Europa-Parlamentet og Rådet i forbindelse med behandlingen af forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 (²).
3. Hvis Europa-Parlamentet og Rådet bliver enige om at give Kommissionen mulighed for at fastsætte særlige regler som nævnt i punkt 2, vil Kommissionen foretage en grundig undersøgelse af, hvordan dette bedst kan gøres rent teknisk.
4. Nej. Kommissionen mener, at dette spørgsmål bør reguleres i EF-bestemmelserne. Ellers vil der være en betydelig risiko for, at der anvendes forskellige løsninger, hvilket kunne skade selve tilliden til oplysningerne og den obligatoriske mærkningsordning for oksekød.

(¹) EFT L 117 af 7.5.1997.

(²) KOM(1999) 487 endelig udg.

(2001/C 46 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0820/00

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriation Act

Kan Kommissionen i forbindelse med uoverensstemmelsen mellem EU og USA om artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriation Act fra 1998 oplyse følgende:

- Skal TRIP-aftalerne, som af Kommissionen anses for uforenelige med artikel 211, fortolkes således, at de giver de deltagende stater beføjelse til at anerkende en eksterritorial virkning af beslægtet intellektuel ejendomsret uden passende erstatning til de retmæssige ejere?

- Har Kommissionen, inden den henviste sagen til WTO-panelet, foretaget hensigtsmæssige undersøgelser for at evaluere, om artikel 211 i forbindelse med andre amerikanske love om udnyttelse af goder uden godtgørelse rent faktisk diskriminerer de cubanske statsborgere i forhold til alle andre?
- For ikke at give indtryk af, at henvisningen til panelet snarere udgør en taktisk handling til fordel for en privatperson og et tredjeland, mener Kommissionen da ikke, at det ville være hensigtsmæssigt at genåbne forhandlingerne med USA for at forsøge at foreslå en formulering af artikel 211, som med opretholdelse af det grundlæggende retsprincip også kan tilfredsstille Kommissionens fortolkning af TRIP-aftalerne?

(2001/C 46 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0821/00**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(21. marts 2000)

Om: Artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriation Act

Kan Kommissionen i forbindelse med uoverensstemmelsen mellem EU og USA om artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriation Act fra 1998 oplyse følgende:

1. Hvilke generelle europæiske interesser forsvares i konflikten?
2. På grundlag af en pressemeddelelse fra en fransk virksomhed, Pernod Ricard, af 7. februar om en modstridende afgørelse af 4. februar fra USA's appelret kan der udledes en slags foregriben af Kommissionens afgørelser fra den pågældende franske virksomheds side. Man får indtryk af et forsøg på manipulation af Kommissionens kontorer.

Med kendskab til kommissionsformand Prodis indsats for at gennemføre princippet om gennemskuelighed i Kommissionens og dens tjenestemænds akter, kan det da sikres, at Kommissionen forsvarer interesser, der virkelig er generelle og ikke kun berører én enkelt erhvervsgruppe?
3. Det er af generel interesse, at konfiskation uden godtgørelse til de retmæssige ejere ikke får international virkning. Dette princip anerkendes i vidt omfang i forfatningerne i Europa og er flere gange blevet anvendt af domstolene. Artikel 211 i den amerikanske Omnibus Act fastslår også dette princip.

Mener Kommissionen ikke, at en konflikt mellem Europa og USA for WTO-panelet med henblik på at afskaffe artikel 211 kan se ud som en kamp for, at beslaglæggerens argumenter skal vinde over den undertrykte, og magten skal vinde over retfærdigheden?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy
på skriftlige forespørgsler E-0820/00 og E-0821/00

(14. april 2000)

Det ærede medlem henviser til flere aspekter i striden med USA om, hvorvidt artikel 211 i den amerikanske Omnibus Appropriations Act fra 1998 er forenelig med bestemmelserne i Verdenshandelsorganisationens (WTO) aftale om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIP-aftalen)

Hvad angår landenes anerkendelse af ekspropriation af udenlandsk ejendom uden kompensation drejer den nuværende WTO-tvist sig ikke om, hvorvidt ekspropriation af udenlandsk ejendom uden kompensation skal anerkendes af andre tredjelande. Amerikanske varemærker hverken blev eller kunne blive eksproprieret af den cubanske regering. Privatpersoner og virksomheder, som besad ejendom, der blev eksproprieret af den cubanske regering, forblev ejendomsindehavere uden for Cuba. Især var deres rettigheder i forbindelse med varemærker registreret i USA upåvirket af revolutionen i Cuba.

WTO-tvisten drejer sig snarere om behandlingen af amerikanske varemærker, der blev opgivet af deres tidligere cubanske indehavere, og som kun kan registreres, fornys og håndhæves i USA af den nye ejer på visse betingelser. Disse betingelser er fastlagt i artikel 211, som blev vedtaget af USA næsten 40 år efter den cubanske revolution. Princippet om ikke-anerkendelse af ekspropriation af udenlandsk ejendom, som det ærede medlem omtaler, er hverken omhandlet eller underbygget i artikel 211.

Efter en omhyggelig gennemgang af artikel 211 nåede Kommissionen frem til den konklusion, at artikel 211 er i strid med visse bestemmelser i WTO's TRIP-aftale, navnlig bestemmelserne om national behandling, varemærkning og håndhævelse. Alle medlemsstater delte denne opfattelse.

Hvad angår de diskriminerende virkninger af artikel 211, gentager Kommissionen, at WTO-tvisten ikke drejer sig om spørgsmålet om ekspropriation af varemærker uden compensation. Betingelserne for registrering og håndhævelse af varemærker i artikel 211 er ifølge Fællesskabet og dets medlemsstater i strid med TRIP-aftalen, især for så vidt som artikel 211 kun gælder såkaldte »udvalgte statsborgere«, herunder cubanere og cubanske virksomheder. Under WTO-rådslagningerne i september 1999 og december 1999 kunne USA ikke påvise, at lignende betingelser pålægges statsborgere i USA eller i andre tredjelande end Cuba.

Kommissionens vigtigste mål i WTO-tvisten er fortsat, at USA gennemfører og anvender WTO's TRIP-aftale korrekt i betragtning af, at artikel 211 kan få indflydelse på alle de europæiske virksomheder, der handler med Cuba. Det bør være i Fællesskabets og dets medlemsstater interesse at sikre, at bestemmelserne i WTO's TRIP-aftale overholdes af alle WTO-medlemmer.

Fællesskabet og dets medlemsstater har rejst spørgsmålet om artikels 211's uforenelighed med WTO's TRIP-aftale ved flere lejligheder, herunder også på de seneste tre EU/USA-topmøder og i WTO's råd for TRIP for at finde en fredelig løsning på problemet. Den amerikanske regering har imidlertid hele tiden nægtet at gå ind i nogen form for diskussion. Fællesskabet og dets medlemsstater anmodede i juli 1999 om rådslagning i henhold til WTO's forståelse vedrørende reglerne og procedurerne for tvistbilæggelse. To serier rådslagninger fandt sted i september 1999 og december 1999, men USA fastholder, at artikel 211 er forenelig med USA's internationale forpligtelser.

Efter at have vurderet resultatet af WTO-rådslagningerne og de økonomiske og politiske interesser, der står på spil, nåede Kommissionen frem til den konklusion, at Fællesskabets og dets medlemsstater eneste mulighed for at sikre, at USA anvender WTO's TRIP-aftale korrekt, i dette tilfælde er at anmode om nedsættelse af et WTO-panel.

Endelig vil Kommissionen gerne understrege, at hvad angår påstanden om, at en europæisk virksomhed har ladet sine interesser i tvisten komme til udtryk, og at dette skulle have påvirket Kommissionens beslutningsprocedure, så har Kommissionen hele tiden været bekymret for, om USA gennemfører og anvender WTO's TRIP-aftale korrekt. Selv om artikel 211 indtil videre kun er blevet anvendt en gang, risikerer den at få indflydelse på alle europæiske virksomheder, der handler med Cuba. Kommissionen garanterer det ærede medlem, at den forsat vil modsætte sig ethvert forsøg fra interesserede parter side på at påvirke Kommissionens holdning.

(2001/C 46 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0829/00

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(10. marts 2000)

Om: Miljøskadelige bestemmelser om udyrkede randbælter af landbrugsjord

Over 50 % af de udyrkede bælter rundt om markerne i min valgkreds (det sydvestlige England) er på over 2 meter. Kommissionen og Revisionsretten har for nylig pålagt Ministeriet for Landbrug, Fiskeri og

Levnedsmidler (MAFF) at begrænse støttebeløbene til landbrugere, der har marker, som er omgivet af randbælter på over to meter. Hvis landbrugere i det sydvestlige England ikke ønsker at miste et gennemsnitligt beløb på £ 969 om året, vil de skulle pløje helt op til deres hegn og eventuelt skære dem tilbage. Dette vil skade dyrelivet og fjerne jordlag, der i høj grad medvirker til at forhindre jorderosion på stejle marker, og vil modarbejde de miljømål, som EU har vedtaget.

Det Forenede Kongerige har anmodet Kommissionen om inden for rammerne af braklægningsordningen at øge dette bælte til tre meter for Det Forenede Kongerige. Vil Kommissionen i miljøbevarelsens navn være villig til at tage sin holdning op til revision, i det mindste for landbrugere, som traditionelt har opretholdt brede randbælter?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(2. maj 2000)

Den situation, det ærede medlem omtaler, er ikke ny. Anvisningerne vedrørende randbælters maksimumsbredde har eksisteret siden 1994 og er fra da af blevet anvendt i hele Fællesskabet.

Kommissionen mener, at spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang arealer, der er tilplantet med hegn, kan betragtes som en del af de marker, der er berettiget til agerjordsstøtte, må præciseres ved en forordning. En sådan ændring af fællesskabslovgivningen vil klart ikke træde i kraft tidligt nok til at gælde for støtte i forbindelse med 2000-høsten. Derfor har Kommissionen for i år foreslået myndighederne i Det Forenede Kongerige, at den praksis vedrørende reglerne for arealopmåling, der har været anvendt i de foregående år, opretholdes som fastsat i punkt 2 i Kommissionens arbejdsdokument VI/8388/94, hvoraf en kopi sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets Sekretariat.

(2001/C 46 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0830/00

af Maria Berger (PSE) til Kommissionen

(10. marts 2000)

Om: Aflytning af de internationale telekommunikationsforbindelser

Under høringen »Databeskyttelse i Den Europæiske Union«, der blev afholdt i Europa-Parlamentet den 22. og 23. februar 2000, redegjorde Duncan Campbell som STOA-kommitteret for det verdensomspændende aflytningssystem Echelon. Det fremgik heraf, at økonomisk relevante data i Europa blev aflyttet via Echelon, hvilket har påført det europæiske erhvervsliv skader.

I modsætning hertil udtalte John Mogg, generaldirektør i Kommissionen, og tidligere kommissær Martin Bangemann, at Echelon kun var »presseforlydender«, hvilket klart blev bestridt af udtalelser fra ledende embedsmænd som Martin Brady, direktør for den australske efterretningstjeneste Defence Signal Directorate.

Mange indicier taler for, at Rådet og Kommissionen havde kendskab til dette aflytningssystem, men ikke har foretaget sig noget og ikke har informeret Europa-Parlamentet.

Til trods herfor har Rådet og Kommissionen endog ændret EU-lovgivningen i en »USA-venlig« retning, idet de fulgte grundtrækkene i en amerikansk lov fra 1994 (CALEA) og tog hensyn til ønskerne heri i Rådets resolution af 17.1.1995 (!) om lovlig aflytning af telekommunikation.

1. Hvilke afdelinger i Kommissionen havde på hvilket tidspunkt kendskab til aflytninger af telekommunikationsforbindelserne i Europa, og hvilke skridt blev der taget?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for fremover at sikre den elektroniske kommunikation i Europa mod aflytning og sikre beskyttelsen af personlige og økonomiske data?
3. Var Kommissionen klar over, at Enfopol-dokumenterne stammer fra ILETS-konferencer (International Law Enforcement Telecommunications Seminar) under amerikansk forsæde, og hvorfor blev Enfopol 90 aldrig drøftet, men kun behandlet via en skriftlig procedure?

(¹) EFT C 329 af 4.11.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. juni 2000)

Ved parlamentshøringen den 12. og 13. februar 2000 tog hverken kommissæren for det indre marked eller den generaldirektør, der repræsenterede Kommissionen, stilling til Echelon. Kommissionen blev informeret om Echelon på samme måde som og samtidig med Parlamentet via den undersøgelse, der blev forberedt til Parlamentets STOA-panel i januar 1998.

Ifølge artikel 5 i Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (¹) skal medlemsstaterne forbyde enhver form for aflytning eller overvågning af samtaler eller teletjenester ved brug af offentlige telenet eller offentligt tilgængelige teletjenester. Ifølge artikel 14, stk. 1, i samme direktiv kan medlemsstaterne vedtage lovbestemmelser med henblik på at indskrænke rækkevidden af de forpligtelser og rettigheder, der nævnes i dette direktiv, hvis en sådan indskrænkning er nødvendig af hensyn til statens sikkerhed, forsvaret, den offentlige sikkerhed og retsforfølgning i straffesager. I henhold til Domstolens praksis vedrørende streng fortolkning af anvendelsesområdet for undtagelser fra grundlæggende retsprincipper og borgerlige frihedsrettigheder skal Kommissionen opfylde sin forpligtelse til at overvåge transponering og gennemførelse af direktiver i medlemsstaterne, således som det er fastlagt i EF-traktaten. Som led i denne overvågning vil Kommissionen i særdeleshed undersøge proportionaliteten i medlemsstaternes lovforanstaltninger på grundlag af artikel 14, stk. 1, i direktiv 97/66/EF.

Derudover kan »teknologi til forbedring af privatlivets fred« forstærke enkeltpersoners kontrol af relevante personoplysninger og bidrage til at styrke sådanne oplysningers ukrænkelighed på telenettene. Kommissionen har iværksat flere aktioner med henblik på at styrke forståelsen for denne teknologiske udvikling (f.eks. »workshop om teknologi til forbedring af privatlivets fred«). Endelig omfatter programmet om informationssamfundsteknologi (IST, som er en del af det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling) en aktionslinje om »teknologibyggesten for øget tillid og sikkerhed« som fokuserer på teknologier, der sætter brugerne i stand til bevidst og effektivt at forvalte og forhandle om deres personlige rettigheder (IST - II.4.1).

Kommissionen minder om, at Enfopol-forkortelsen kun er en administrativ reference til dokumenterne fra arbejdsgruppen om politisamarbejde. Denne arbejdsgruppe forbereder arbejdet for Artikel 36-Udvalget, dernæst for Coreper og endelig for Rådet inden for de områder, der hører under samarbejde mellem medlemsstaternes polititjenester. Enfopol-referencerne er udelukkende et middel til omdeling af mødedokumenter. Disse dokumenter stammer på ingen måde fra »ILETS-konferencer«, som er et organ uden for EU-institutionerne, der samler eksperter på teleområdet.

Hvad angår Enfopol 90, er der tale om en rådsresolution fra 1995 om lovlig aflytning af telekommunikation (²), som indeholdt en liste over de retshåndhævende myndigheders behov på dette område med henblik på at definere fælles tekniske normer for aflytning. Kommissionen ønsker at minde om, at denne resolution ikke er obligatorisk. Resolutionen blev vedtaget ved skriftlig procedure den 17. januar 1995 og derefter offentliggjort (³). Kommissionen kan ikke oplyse, hvorfor vedtagelsen skete ved skriftlig procedure, da Kommissionen ikke selv deltager i afstemningen.

(¹) EFT L 24 af 30.1.1998.

(²) EFT C 329 af 4.11.1996.

(2001/C 46 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0831/00**af Claude Desama (PSE) til Kommissionen**

(10. marts 2000)

Om: Den generelle forordning om gruppefritagelse af vertikale aftaler nr. 2790/99

Den generelle forordning om gruppefritagelse af vertikale aftaler nr. 2790/1999⁽¹⁾ viser sig at skade mange tusinde SMV'er, der indgår i strukturerede distributionsnet især inden for automobilektoren.

Den nye generelle forordning indeholder ingen klausul, der tillader at straffe leverandørers eventuelle misbrug i forholdet til distributører og forhandlere.

For ikke at skade adskillige SMV'er, som er motoren i vores europæiske økonomi, er det da ikke bydende nødvendigt at supplere forordningen ved at indføje en ekstra sort klausul (hard core), der forbyder koncessionsgiverne at udnytte SMV'ernes store afhængighed af distribution og tjenesteydelser?

⁽¹⁾ EFT L 336 af 29.12.1999, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. april 2000)

I henhold til artikel 2, stk. 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3 (tidligere artikel 85), på kategorier af vertikale aftaler, gælder forordningen ikke for vertikale aftaler, som omhandles i forordning (EF) nr. 1475/95 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3 på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer⁽¹⁾. Det følger heraf, at de små og mellemstore virksomheder (SMV), som opererer som forhandlere inden for bilsektoren, ikke på nuværende tidspunkt berøres af de nye bestemmelser om vertikale begrænsninger.

Forordning (EF) nr. 1475/95 er gældende indtil den 30. september 2002. I forbindelse med forordningens udløb er Kommissionen på nuværende tidspunkt i færd med at udarbejde den evalueringsrapport, der er nævnt i forordningens artikel 11. Kommissionen vil på grundlag af rapporten derpå fremsætte forslag, med hensyn til hvilken ordning der skal være gældende for bilforhandlersektoren, og de berørte parter og medlemsstaterne vil senere blive rådspurgt i forbindelse med disse forslag.

Hvad angår det mere generelle spørgsmål, som det ærede medlem rejser, vedrørende manglen i forordning (EF) nr. 2790/1999 på sorte klausuler, som forbyder leverandørerne at udnytte den økonomiske afhængighed, som forhandlerne befinder sig i, kan der anføres følgende.

- Formålet med den reform, som Kommissionen har gennemført med indførelsen af den nye forordning (EF) nr. 2790/1999, er at fastlægge en konkurrencepolitik vedrørende begrænsning af vertikale aftaler, som reelt bygger på en økonomisk tilgang, og som er centreret omkring en analyse af de vertikale aftalers virkninger for markedet. Fællesskabets konkurrenceregler har ikke til formål at fastlægge de kontraktmæssige forhold mellem parterne med henblik på at skabe ligevægt i deres styrkeforhold. Formålet med reglerne er udelukkende at beskytte konkurrencen og forhindre, at der indføres former for praksis, som modarbejder konkurrencen, bl.a. af leverandører, som har en vis magtposition på markedet.
- Imidlertid indeholder Kommissionens nye regler på området store garantier for de små og mellemstore virksomheder, som opererer inden for distributionssektoren. For det første dækker den nye forordning (EF) nr. 2790/1999 til forskel fra de tidligere forordninger om gruppefritagelser, som var gældende for visse former for distribution, ikke virksomheder, hvis markedsandel overstiger 30 %, hvilket i sig selv kan afholde leverandører, som har en stærk stilling på markedet, fra at udnytte den økonomiske afhængighed, som deres forhandlere befinder sig i.
- For det andet indeholder ovennævnte forordning en liste over bestemte begrænsninger, som indebærer, at gruppefritagelsen bortfalder, og forordningen afspejler i høj grad Fællesskabets retspraksis bl.a. vedrørende begrænsninger af forhandlerens salgsaktiviteter.

- For det tredje omfatter forordningen for første gang vertikale aftaler, der er indgået mellem detailhandlersammenslutninger, hvis medlemmer er små og mellemstore virksomheder, hvilket skulle gøre det muligt for sådanne SMV at styrke deres stilling på markedet både over for deres leverandører og de integrerede distributionskæder.
- For det fjerde indeholder den nye juridiske ramme specifikke mekanismer, der gør det muligt for konkurrencemyndighederne at gribe ind over for konkurrencebegrænsende praksis også under grænsen på 30 %. Der er tale om den ordning med bortfald af gruppefritagelsen, som kan anvendes enten af Kommissionen (artikel 6) eller på visse vilkår af en medlemsstats kompetente myndighed (artikel 7), samt den procedure, der gør det muligt for Kommissionen at begrænse anvendelsesområdet for fritagelsen ved hjælp af en forordning, når mere end 50 % af det pågældende marked er omfattet af parallelle net af lignende vertikale begrænsninger (artikel 8).
- Endelig omfatter gruppefritagelsen i henhold til den nye forordning (EF) nr. 2790/1999 kun »konkurrenceklausuler«, der pålægges forhandlerne, og hvis varighed ikke overstiger fem år, medens sådanne forpligtelser i henhold til den tidligere ordning kunne binde forhandlerne op til 10 år og i visse tilfælde endog i en ubestemt periode. De nye konkurrenceregler giver således forhandlerne en konkret mulighed for at vælge alternative leveringskilder og derved at udøve et direkte pres på deres leverandører, hvilket er mere effektivt end at fastlægge de kontraherende parter rettigheder og pligter i detaljer.

(¹) EFT L 145 af 29.6.1995.

(2001/C 46 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0833/00
af Bertel Haarder (ELDR) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Ret til ansøgning om kompensation af eksproprieret ejendom i Polen

Nye regler i Polen har medført, at kun polske statsborgere, som har resideret i Polen i mere end 5 år, kan søge om kompensation for privat ejendom, som blev eksproprieret efter 2. Verdenskrig. Det betyder, at mennesker, der var tvunget til at flygte fra Polen under og efter 2. Verdenskrig, ikke kan søge om kompensation fra den polske stat.

Kan Kommissionen oplyse, om man er bekendt med denne problemstilling, og i så fald om den er blevet diskuteret i forbindelse med Polens forhandlinger om optagelse i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(27. april 2000)

Som det fremgår af Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel H-0642/99 fra Titley under spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i november 1999 (¹), følger Kommissionen med stor interesse debatten i Polen om den polske regerings nye lovforslag om tilbagegivelse af konfiskeret ejendom.

Kommissionen er helt klar over, at det er et kompliceret anliggende, i første række i den polske indenrigspolitik. Hvad angår de eksisterende medlemsstater, er det en opgave for Polen at udforme ordninger for tilbagegivelse af ejendom.

De ændringer, der er stillet forslag om, til loven om tilbagegivelse af ejendom, og som relaterer til statsborgerskabs- og bopælsklausulen, angribes i øjeblikket i Sejm og skal behandles af forfatningsdomstolen, for at det kan fastslås, om de er forenelige med den polske forfatning. Tiden vil vise, hvilket anvendelsesområde den nye lovgivning får.

Kommissionen ser gerne et fremskridt med vedtagelsen af loven, den vil fortsat nøje følge sagen og rapportere herom i sin næste periodiske rapport.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger (november 1999).

(2001/C 46 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0835/00**af Anna Karamanou (PSE) til Rådet**

(20. marts 2000)

Om: Miljøkatastrofen i Donau og de omkringliggende områder som følge af NATOs bombardementer

Ifølge erklæringer fra den rumænske miljøminister, Liliane Mara, er Donau som følge af NATOs bombardementer, som ødelagde broer, olieraffinaderier og kemiske fabrikker, blevet ramt af en større miljøkatastrofe end den, der forårsagedes af det nylige cyanidudslip. Ødelæggelsen af flodregionens miljø, økonomi og kulturarv rækker langt videre end til Serbien og berører samtlige områder omkring Donau og vil få alvorlige konsekvenser i adskillige år fremover.

Har Rådet kendskab til ødelæggelsernes omfang, og med hvilke foranstaltninger agter Rådet at bistå de pågældende lande i arbejdet med så hurtigt som muligt at få genoprettet den miljømæssige og økonomiske ligevægt samt restaurere kulturværdierne i dette følsomme område?

Svar

(10. juli 2000)

1. Det fremgår klart af den rapport, der blev udarbejdet i slutningen af 1999 af FN's Balkan-taskforce, at nogle af bombardementerne under Kosovo-konflikten har bidraget til forureningen af Donau, men rapporten anfører ligeledes, at Donau i lang tid og helt bestemt inden konflikten har været en af de mest forurenede floder i Europa på grund af et stort antal forureningskilder, der direkte kan tilskrives de lande, som den gennemløber.

2. Rapporten anfører ligeledes, at det på grund af den høje forureningsgrad i regionen allerede inden konflikten er vanskeligt at foretage en sammenlignende vurdering af skaderne.

Rådet noterer sig også, at Ungarn og Rumænien efter ulykken i Baia Mare har nedsat en ekspertkommission til at vurdere de skader, som Donau er blevet påført. Rådet vil omhyggeligt studere dens konklusioner så vel som konklusionerne fra den taskforce, der efter samme ulykke blev oprettet af Kommissionen.

3. I alle tilfælde, og som den højtstående FUSP-repræsentant erindrede om ved åbningen af den regionale finansieringskonference den 29. marts 2000, kan man ikke anfægte EU's engagement i Sydøsteuropa.

Dette engagement inden for rammerne af Stabilitetspagten omfatter allerede et betydeligt finansielt element, så vel fra Fællesskabet som fra medlemsstaterne, og det vil bl.a. kunne komme til udtryk i støtte til det regionale program for genopretning af miljøet (Regional Environment Reconstruction Programme for South Eastern Europe, ReReP), som er under udvikling.

Dette program er endvidere udtryk for landenes bestræbelser for indbyrdes samarbejde, der støttes af EU, og er nødvendigt, hvis man virkelig ønsker en genopretning af miljøet i denne region.

(2001/C 46 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0838/00**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. marts 2000)

Om: Brug af kemiske stoffer mod demonstranter

Til bekæmpelse af demonstrationer bruger det græske politi kemiske stoffer, som påvirker åndedrætssystemet, huden og slimhinderne, idet de forårsager åndedrætsbesvær, muskelkramper og synsforstyrrelser

hos alle, der befinder sig inden for virkningsområdet. Fra journalistiske kilder er det blevet oplyst, at de kemikalier, som er indeholdt i politiets håndgranater og sprøjtepistoler, tilhører kategorien CS og CN, og de støvkorn, som de indeholder, forbliver i miljøet i lang tid, trænger ind i de menneskelige lunger og skader huden i alvorlig grad.

Kan Kommissionen oplyse:

1. Hvilke stoffer er der tale om, hvor fremstilles de, og hvordan er de sammensat?
2. Hvor længe forbliver de i den menneskelige organisme og i miljøet generelt, og hvilke sundhedsskader forårsager de? Er det sandt, at de sandsynligvis er kræftfremkaldende?
3. Agter den at undersøge spørgsmålet, især hvad angår risiciene for folkesundheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. maj 2000)

Kommissionen er ikke i besiddelse af oplysninger om de stoffer, som det ærede medlem nævner. Den kan derfor ikke vurdere de eventuelle sundhedsskadelige virkninger, der måtte opstå som følge heraf.

(2001/C 46 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0843/00

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Menneskelige ressourcer i Kommissionens generaldirektorat for transport

Er Kommissionen på baggrund af den stadig mere betydningsfulde rolle, den spiller i bestræbelserne på at forbedre jernbaneselskabernes passagerydelser og vende den faldende tendens inden for jernbanegodstransporten, overbevist om, at transportafdelingen råder over tilstrækkeligt personale til, at det krævede arbejde kan udføres effektivt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. maj 2000)

Efter sammenlægningen af generaldirektoraterne for transport og energi, der blev besluttet af Kommissionen den 22. december 1999, afspejler den nye struktur og organisation hovedlinjerne i EU-politikken på de pågældende områder. I den forbindelse er der foretaget en omrokering af personalet, bl.a. til fordel for jernbanetransporten. Skulle dette vise sig at være utilstrækkeligt, kan det blive nødvendigt med nye omrokeringer inden for generaldirektoratet og eventuelt føre til anmodning om yderligere personale.

(2001/C 46 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0844/00

af María Rodríguez Ramos (PSE) og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Udførsel af tomater fra Marokko

Overskridelsen af den samlede mængde tomater, som Marokko kan udføre til Fællesskabet, med 190 % i oktober 1999 og med 37 % i november samme år (som de vigtigste spanske landbrugersammenslutninger havde klaget over i månedsvis), nødvendiggjorde indførelsen af en ordning med indførselsattester, hvad der gennemførtes med forordning af 23. december 1999.

Da medlem af Kommissionen, Franz Fischler, den 25. januar 2000 gav møde i EP's Landbrugsudvalg, fastslog han som svar på spørgsmål fra flere spanske parlamentsmedlemmer om ophævelsen af denne forordning, at dette skyldtes, at Marokko havde stillet præcise garantier for, at den samlede eksport af tomater ikke ville overskride de aftalte mængder.

Kan Kommissionen mere præcist oplyse, hvilke nye og konkrete garantier Marokko har tilbudt for at undgå, hvad det endnu ikke har været i stand til at sikre, nemlig at tomateksporten ikke overstiger de fastsatte mængder?

Hvad vil Kommissionen gøre for at hindre, at der indføres større mængder tomater end de fastsatte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. maj 2000)

Indførelsen af en ordning med importlicenser for tomater fra Marokko til EU ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2767/1999 af 23. december 1999⁽¹⁾, medførte — ud over protester og officielle henvendelser fra de marokkanske myndigheder — klager fra importører og andre erhvervsdrivende i EU.

De marokkanske myndigheder anmodede om samråd med Kommissionen for at få belyst situationen med hensyn til overskridelserne af de aftalte EU-importmængder. Under dette samråd forpligtede Marokko sig til for det igangværende produktionsår ikke at overskride de mængder, der blev fastsat i aftalerne mellem Marokko og EU på dette område, nemlig 145 676 t for perioden november 1999 — marts 2000.

Endvidere anmodede Kommissionen om hurtigt og regelmæssigt at få meddelelse om, hvor store mængder der importeres. Med henblik herpå meddeler medlemsstaterne hver uge Kommissionen, hvor store mængder marokkanske tomater der i den foregående uge er blevet importeret til deres markeder.

Under disse omstændigheder kunne Kommissionen igen gå tilbage til ordningen som fastsat i aftalen og ophæve importlicensordningen.

⁽¹⁾ EFT L 333 af 24.12.1999.

(2001/C 46 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0845/00

af Astrid Lulling (PPE-DE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Harmonisering af vilkårene for produktion af frugt og naturligt brændevin på familiebrug

Der gælder forskellige lovbestemmelser i EU's medlemsstater om fremstilling af naturligt brændevin.

I visse medlemsstater ydes der økonomisk bistand til familiebrug, hvor der produceres naturligt brændevin, fordi de sikrer vedligeholdelsen af frugtplantager, overfører know-how til næste generation og fordi den motiverer dem til at fortsætte frugtdyrkningen og dermed bevarelse af grønne områder med frugttræer i landdistrikterne. I andre lande som f.eks. Frankrig kan retten til at destillere 10 liter alkohol om året ikke længere nedarves med det resultat, at de unge ikke længere tilskyndes til at fortsætte denne virksomhed, hvilket har haft katastrofale følger for vedligeholdelsen af frugtplantagerne og navnlig for bevarelsen af gamle frugttræssorter og som følge heraf også for landskabsbevarelsen.

Mener Kommissionen ikke, at der for at sikre landskabets kulturelle og økonomiske værdi og fortsætte fremstillingen af naturligt brændevin i Fællesskabet, som kun udgør 0,1 % af det samlede alkoholforbrug, og for at undgå enhver form for forskelsbehandling mellem producenter og enhver konkurrenceforvridning på det indre marked bør gennemføres en vis harmonisering af lovgivningen, som gælder for disse producenter?

Hvilke muligheder har Kommissionen for inden for rammerne af politikken for udvikling af landdistrikterne at støtte tiltag, som vil gøre det muligt at bevare frugtplantagerne og de gamle frugttræssorter, hvis frugter danner grundlaget for fremstilling af frugtsaft, syltetøj og for destillering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(19. april 2000)

Kommissionen er opmærksom på, at der ikke findes fælles regler inden for alkoholsektoren, herunder for de små producenters brændevinsproduktion. Kommissionen har igennem de sidste 30 år fremlagt mange udkast til en fælles markedsordning for landbrugsethanolsektoren, men der er aldrig blevet opnået enighed i Rådet, fordi medlemsstaterne altid har foretrukket at bevare deres egne ordninger. Da disse ordninger i mellemtiden er ophørt med at eksistere eller er under omfattende revision, har sektoren selv og visse medlemsstater vist interesse for indførelsen af fælles regler for sektoren. Kommissionen drøfter for øjeblikket med de nationale eksperter, om det er nødvendigt at indføre en sådan fælles ramme. På beskatningsområdet harmoniserer Rådets direktiv 92/83/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer⁽¹⁾ punktafgiftsreglerne, og artikel 22 giver medlemsstaterne mulighed for at anvende reducerede punktafgiftssatser på ethanol, der fremstilles af små destillerier. De konkrete gennemførelsesbestemmelser hertil hører under medlemsstaternes kompetence.

Inden for rammerne af politikken for udvikling af landdistrikterne, hvis retsgrundlag udgøres af Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽²⁾, kan medlemsstaterne foreslå programmer, som yder støtte til flere landbrugsaktiviteter og deres omstilling. Blandt de forskellige foranstaltninger, der kan sikre opretholdelsen af de bedrifts- og produktionsformer, som det ærede medlem nævner, spiller miljøforanstaltningerne inden for landbruget en særlig rolle. Disse foranstaltninger yder støtte til landbrugproduktionsmetoder, der tager sigte på at beskytte miljøet og bevare naturen. Det præciseres i artikel 13 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1750/1999 af 23. juli 1999 om gennemførelsesbestemmelser til ovennævnte rådsforordning⁽³⁾, at støtten kan vedrøre forpligtelser til at bevare plantegenetiske ressourcer, der er naturligt tilpasset til de lokale og regionale forhold og truet af genetisk erosion. Dette kan bl.a. omfatte fremme af bevarelsen af gamle frugtsorter og traditionelle frugtplantager.

⁽¹⁾ EFT L 316 af 31.10.1992.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 214 af 13.8.1999.

(2001/C 46 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0848/00

af Marie-Arlette Carlotti (PSE) til Rådet

(20. marts 2000)

Om: Den Europæiske Unions aktion mod miner

Den Europæiske Union er gået i spidsen for bekæmpelsen af personelminer ved at vedtage to fælles aktioner (1995 og 1997). Parlamentet er også resolut gået ind i kampen med adskillige beslutninger herom og en offentlig høring i 1995.

Nu da alle medlemsstaterne (undtagen Finland) har underskrevet Ottawa-konventionen, og hvor Rådet og Europa-Parlamentet skal udtale sig om det forslag til forordning, der er vedtaget af Kommissionen, bør den Europæiske Union bekræfte sit engagement til fordel for en reel gennemførelse af denne konvention og dens udbredelse.

1. Hvad er Rådets vurdering af den fælles aktion i 1997? Hvad er Rådets holdning til en ny revision af den fælles aktion som et politisk tegn på Unionens engagement?
2. Hvor langt er de nationale lovgivninger med hensyn til medlemsstaternes implementering af konventionens bestemmelser? Har medlemsstaterne udfærdiget de rapporter, der kræves? Er de blevet offentliggjort?
3. Hvilken plads har personelminerne haft i den politiske dialog med Unionens partnere, og især med ansøgerlandene (hvoraf de fem ikke har underskrevet konventionen)?

Svar

(10. juli 2000)

1. Umiddelbart inden Ottawa-konferencen i 1997 vedtog Den Europæiske Union en ny fælles aktion vedrørende personelminer, hvori den på ny gav udtryk for, at den havde sat sig som mål at eliminere personelminer fuldstændigt overalt i verden. EU noterede sig derfor med tilfredshed, at konventionen blev åbnet for undertegnelse i Ottawa, og glædede sig over de bestræbelser, som signatarstaterne udfoldede for at tilskynde til global tiltrædelse af konventionen.

I forbindelse med den første konference mellem de stater, der var parter i Ottawa-konferencen, (3.-7. maj 1999) opfordrede EU alle stater til at samarbejde om at opnå fuldstændig afskaffelse af personelminer i hele verden. De associerede lande Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Estland, Ungarn, Letland, Litauen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien og Cypern (ikke Polen) tilsluttede sig denne erklæring. For at støtte en fuldstændig og hurtig gennemførelse af konventionen foretog EU en række demarcher, som viste, at der var bred støtte til konventionens målsætninger. Det er i denne ånd, medlemsstaterne i den fælles aktion også har givet tilsagn om at deltage aktivt i konferencerne efter undertegnelsen af konventionen og i alle relevante fora at søge at fremme enhver bestræbelse, som formodes at kunne bidrage til opfyldelsen af den fælles aktions målsætninger.

2. I den fælles aktion er der fastlagt en ramme for specifikke EU-foranstaltninger og finansielle EU-bidrag til minerydningsaktiviteter. I perioden 1993-1997 bidrog EU med 140 mio. US-dollar til minerydningsaktiviteter og hjælp til ofre. Dette beløb omfatter ikke individuelle bidrag fra EU-medlemsstaterne. I 1998 beløb de samlede midler fra Det Europæiske Fællesskab og medlemsstaterne sig til ca. 95 mio. US-dollar. Det gør EU til verdens største donor på disse områder.

EU-Rådet vedtog den 28. november 1997 en afgørelse om iværksættelse af fælles aktion 96/588/FUSP af 1. oktober 1996 vedrørende personelminer med henblik på ydelse af bidrag til finansiering af bestemte SADC-programmer (2,07 mio. ECU) og IRKK's »Mine Awareness Programme« i det tidligere Jugoslavien samt rehabiliteringsprogrammet for ofre, der er blevet handicappet af miner i Irak (1,43 mio. ECU). Rådet vedtog samme dag en afgørelse om iværksættelse af fælles aktion 96/588/FUSP vedrørende personelminer med henblik på samfinansiering af IRKK's særlige opgaver (maksimumbidrag på 8 mio. ECU).

3. EU bemærkede i sin erklæring på den første konference mellem de stater, der var parter i Ottawa-konventionen, at alle deltagerstater havde forpligtet sig til aldrig under nogen omstændigheder at anvende personelminer. EU forventer desuden, at alle signatarstater fuldt og helt holder sig til Ottawa-konventionens målsætning, hensigt og ånd. EU lader sig især lede af humanitære hensyn og vil koncentrere sin indsats om deltagerstater og signatarstater, der i praksis fuldt ud følger de principper og målsætninger, der er fastlagt i konventionen. Der har i den senere tid været mange civile ofre for udlagte miner, og dette viser klart, at det er meget vigtigt at få dette dødbringende våben afskaffet, og at målsætningerne i den fælles EU-aktion er højst relevante: fuldstændig afskaffelse af personelminer og bidrag til løsning af problemer, der allerede er opstået på grund af disse våben. Da den fælles aktions målsætninger fortsat har gyldighed, agter EU ikke at ændre på dem.

4. På det første møde i Det Stående Ekspertudvalg vedrørende Ottawa-konventionens Generelle Status og Anvendelse, som fandt sted den 10. og 11. januar 2000, blev det med tilfredshed noteret, at konventionen udbredtes mere og mere og nu omfatter 137 lande, der har undertegnet eller tiltrådt konventionen, og at 90 lande har ratificeret den. Det blev oplyst, at 31 stater allerede havde indsendt deres rapport om gennemførelse af konventionen til De Forenede Nationers generalsekretær (konventionens artikel 7), og at 34 stater var forsinket i fremsendelsen af deres rapport. Sydafrika og Canada meddelte på mødet, at de som formænd for Det Stående Ekspertudvalg vedrørende Ottawa-konventionens Generelle Status og Anvendelse sammen med interesserede stater foretog demarcher over for de berørte stater for at tilskynde dem til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at vise, at de fortsat fuldt ud støtter forbuddet mod personelminer. Selv om Ottawa-konventionen ikke indeholder noget krav om offentliggørelse af rapporter, indeholder den dog i artikel 7 bestemmelse om, at De Forenede Nationers generalsekretær skal fremsende alle de modtagne rapporter til deltagerstaterne, som så drøfter de spørgsmål, rapporterne giver anledning til, på mødet mellem deltagerstaterne. Rapporterne er desuden tilgængelige på FN's nedrustningsafdelings websted:

<http://domino.un.org/ottawa.nsf>.

5. Den Europæiske Union ser positivt på signatarstaternes bestræbelser på at fremme den verdensomspændende tiltrædelse af Ottawa-konventionen og inddrager spørgsmålet om dens gennemførelse i forbindelse med de politiske dialogmøder om global nedrustning og våbenkontrol med alle de associerede lande, de EFTA-lande, der er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, Canada, USA og andre lande (Australien) eller regionale grupper (SADC).

For så vidt angår forhandlingerne om tiltrædelse af Den Europæiske Union, forventes ansøgerlandene at tilslutte sig gældende fællesskabsret fuldt ud, herunder de fælles holdninger og fælles aktioner inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

(2001/C 46 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0852/00

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. marts 2000)

Om: Mozambique

Mange dage efter tragedien i Mozambique, hvor en million mennesker lider under følgerne af de omfattende oversvømmelser som følge af de intense regnskyl med mange døde, savnede og enorme materielle tab til følge, har hverken Den Europæiske Union eller medlemsstaterne iværksat de hasteforanstaltninger, der er nødvendige for at afhjælpe de forvoldte skader, pleje de syge, skaffe fødevarer til katastrofens ofre og undgå tab af flere menneskeliv.

Hvad skyldes denne ligegyldighed fra Den Europæiske Unions side, og hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for i den nærmeste fremtid at undgå en så uacceptabel opførsel i Mozambique og i andre lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(28. april 2000)

Kommissionen og medlemsstaterne har lige fra krisens udbrud støttet regeringen i Mozambique såvel økonomisk som med naturalier. Alle medlemsstater uden undtagelse har svaret på den mozambiquiske regerings første appel med omfattende støtte i form af fødevarehjælp, helikoptere, transportfly, bistands-personale, medicin, drikkevand, telte og tæpper, og har ydet finansiell støtte via FN, f.eks. til verdensfødevarerprogrammet. Donorsporingsystemet i De Forenede Nationers kontor for koordination af humanitære anliggender (OCHA) bekræfter, at EU er den største bidragsyder i det internationale samfund til krisen i Mozambique. Hjælpen fra EU vurderes til at andrage ca. 120 mio. EUR alene i de indledende faser i forbindelse med redning og nødhjælp.

Kommissionen har ikke mulighed for at deltage direkte i eftersøgnings- og redningsaktionerne, men den reagerede øjeblikkeligt gennem EU's Kontor for Humanitær Bistand (ECHO), hvis partnere var operationelle i marken fra de første oversvømmelser lokaliseret i begyndelsen i februar. Kommissæren med ansvar for udviklingssamarbejde og det portugisiske formandskab besøgte Mozambique i dagene umiddelbart efter den anden bølge af oversvømmelser i kølvandet på cyklonen Eline, for at foretage en førstehåndsvurdering af ødelæggelsernes omfang. En højtstående ECHO-ekspert blev endvidere udsendt til Maputo for at koordinere Kommissionens nødhjælps- og genetableringsstrategi med regeringen, FN, EU's delegation og medlemsstaternes repræsentationer på stedet.

Udtrykt i finansielle ressourcer har Kommissionen bevilget 1 mio. EUR til nødhjælp til ofrene for den første bølge af oversvømmelser i Mozambique og Botswana. Kommissionen reagerede også hurtigt på de oversvømmelser, der fulgte i kølvandet på cyklonen Eline med en meddelelse om, at der ville blive ydet yderligere 2 mio. EUR til nødhjælp til de hjemløse. Derudover er 1,4 mio. EUR blevet stillet til rådighed lokalt for Kommissionens delegation og Mozambiques regering med henblik på at forbedre fødevarerikkerheden for de nødstedte.

Der er senere blevet afsat yderligere 5,58 mio. EUR til hjælpe- og genetableringsaktioner, som først og fremmest skal anvendes til at skaffe husly, vand, sanitet og sundhedspleje til de 100 000, der er blevet fordrevet af oversvømmelserne i de hårdestramte provinser. Denne støtte skal også hjælpe de nødstedte til at blive genetableret så hurtigt som muligt ved at forsyne dem med såsæd og redskaber for at sikre en ny høst og gøre det muligt at genopbygge de mest nødvendige mindre sundhedsfaciliteter. Kommissionens og dens partners intervention i Mozambique vil sandsynligvis fortsætte i mindst seks måneder. En nødhjælpsaktion er desuden planlagt efter oversvømmelserne i Madagascar på baggrund af de behovsvurderinger, som er blevet gennemført sideløbende i hele området.

Under sit besøg i Mozambique den 2. og 3. marts 2000 meddelte kommissæren, at der yderligere vil blive bevilget de første 21 mio. EUR for at imødekomme behovene for rehabilitering på mellemlang sigt i de ramte områder. Dette beløb vil sandsynligvis blive forhøjet, når der foreligger en klar vurdering af behovene for genopbygning og rehabilitering.

Med henblik på at bevare det økonomiske opsving, som Mozambique havde realiseret i de seneste år, vil EU endvidere fortsætte med at udvide samarbejdet som planlagt før katastrofen. Som resultat heraf vil der i år blive udbetalt omkring 150 mio. EUR mod ca. 100 mio. EUR i 1999.

Denne strøm af interventioner viser, at medlemsstaternes og Kommissionens støtte til regeringen i Mozambique har været omfattende, hurtig og ansvarsfuld. Tallene fra FN (OCHA) i Maputo fra midten af marts anslår, at den internationale støtte udgør ca. 115 mio. EUR. Heraf har medlemsstaterne og EU stillet 85 mio. EUR til rådighed, dvs. faktisk ca. 74 % af det samlede beløb.

Kommissionen (via sin delegation i Maputo) og medlemsstaterne fortsætter med at tage aktivt del i de regeringsstyrede donor-koordineringsordninger på stedet. Disse donor-koordinerende grupper følger nøje de behovsvurderinger, der er under udarbejdelse, og Kommissionen vil i lyset af resultaterne heraf tage stilling til, hvilke foranstaltninger der eventuelt bør træffes fremover.

(2001/C 46 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0859/00

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Opførelse af et aftapningsanlæg på La Gomera (De Kanariske Øer)

På øen La Gomera er et anlæg til flaskeaftapning ved at blive opført med EF-støtte fra, idet projektet indgår i investeringsplanen for La Gomera, hvortil der ydes finansiering fra Fællesskabet. Der er imidlertid udbredt

modstand mod projektet, som allerede befinder sig i sin anden fase, fra beboere, landbrugsforeninger og miljøforeninger, som har klaget til lokale, nationale og fællesskabsorganer over, at aftapningsanlægget:

- vil få negativ indvirkning på to områder, som er beskyttet på grund af deres miljømæssige værdi (Palmeral de Tagalucha og Lomo del Carretón (LIFE-nummer ES 7020108 og ES 7020037))
- ikke har været genstand for en miljørisikovurdering, hvilket De Kanariske Øers miljøstyrelse også har erkendt. Der foreligger kun en usikker undersøgelse, som er udført på bestilling af Valle Gran Rey kommune, der er projektets bygherre, og går ind for det
- vil tage vand beregnet til kunstvanding fra de landmænd, som ved hjælp af systemet med græsgange forsynes fra kilderne Mena, el Choquete og las Tederas. Ifølge klagerens oplysninger vil det øverste vandførende lag, som nærer kilderne, med den planlagte vandudvinding til aftapningsanlægget være udtømt i løbet af fem år
- er erklæret for at være af interesse for samfundet, selv om der faktisk kun vil blive oprettet syv arbejdspladser, hvorimod 116 landmænd berøres. Fortsættes arbejdet, sættes de private interesser i aftapningserhvervet over de berørte beboeres offentlige interesser.

På denne baggrund:

- Mener Kommissionen, at opførelsen af aftapningsanlægget, som støttes med EF-midler, vil kunne udgøre en overtrædelse af vigtige miljødirektiver som f.eks. direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet eller direktiv 92/43⁽²⁾ om bevaring af naturtyper samt visse dyr og planter?
- Kan Kommissionen oplyse, hvor langt den er nået med behandlingen af klage 99/4875, SG(99) A/10714/2, som er indgivet af M.A. Rodríguez på vegne af foreningen for bevarelsen af vandressourcerne i Tagaluche?
- Vil Kommissionen i givet fald sende en delegation til La Gomera for at undersøge, hvilke virkninger aftapningsanlægget rent faktisk vil få for miljøet i de nævnte beskyttede områder og for landbruget?

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. maj 2000)

De spanske myndigheder har opført Tagaluche og Lomo del Carretón henholdsvis på 140 og 263 hektar på deres nationale liste over potentielle lokaliteter af fællesskabsbetydning, der i fremtiden kunne optages i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Det bør bemærkes, at Kommissionen har modtaget en klage, der netop drejer sig om projektet vedrørende opførelse af et vandaftapningsanlæg i Tagaluche i kommunen Valle Gran Rey på La Gomera, der som en af De Kanariske Øer hører til Spanien.

Denne sag er til undersøgelse i Kommissionen, således at der kan blive taget stilling til, om det projekt, der omtales af det ærede medlem, kan få betydelige konsekvenser for de nævnte lokaliteter på baggrund af målsætningerne i direktiv 92/43/EØF. I så fald skal proceduren som foreskrevet i direktivets artikel 6 anvendes. I forbindelse med undersøgelsen af klagen har Kommissionen rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet dem om at meddele deres bemærkninger til omtalte projekt.

Der skal gøres opmærksom på, at projektet ikke får fællesskabsstøtte som led i foranstaltningerne under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU).

Under alle omstændigheder træffer Kommissionen i sin egenskab af traktatens vogter de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det pågældende tilfælde.

(2001/C 46 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0861/00

af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Problemer i forbindelse med transnationale forskningsprojekter finansieret af EU

I et forskningsprojekt om fiskeri (FAIR CT-97-3508) tog et af de deltagende institutter æren for en fælles forskningside, et fælles forskningskoncept og de foreløbige resultater, der i fællesskab var opnået, og offentliggjorde dem i sit eget navn. Det var aftalt med hvert institut, at resultaterne indtil videre ikke blev offentliggjort, da de stadig var foreløbige, og at det af hensyn til den videre anvendelse var vigtigt nøje at overveje offentliggørelsestidspunktet. EU-koordinatoren orienterede også pr. brev ledelsen for det pågældende institut.

Det pågældende institut handlede så hemmeligt, at de øvrige EU-partnere først ca. et år efter, fik at vide, hvad der var sket med det fælles koncept og de fælles resultater. Denne praksis forårsagede økonomisk og videnskabelig skade for EU, de andre institutter og videnskabsfolk på verdensplan samt for mange af de virksomheder, der samarbejdede om projektet. Skadernes omfang kan endnu ikke anslås. Det var imidlertid muligt at videreføre det pågældende projekt, da det hvilede på et særdeles solidt grundlag og var godt planlagt, og fordi de institutter, der deltog i projektet, var førende på deres område.

EU har ikke nogen undersøgelsesordning, f.eks. »en supranational etisk komite«, der i sådanne situationer ville kunne handle hurtigt, for at gennemførelsen af forskningsprojekterne ikke ville lide under af, at tingene trækkes i langdrag. En sådan etisk komite, der ville have indsigt i forskning og de anvendte metoder, ville ikke være en domstol, men den ville kunne afgive henstillinger, anbefalinger og i sin egenskab af bidragsyder, kunne den om nødvendigt sørge for, at der føres særlig kontrol med en umiddelbart egoistisk og ukontrollerbar deltager. Alene tilstedeværelsen af et supranationalt organ ville kunne forhindre videnskabelig uhæderlighed.

Såfremt sagen på trods af alle disse forhold bliver indbragt for en domstol, kan en international udtalelse være til gavn for den lokale retsinstans i denne immaterielle sag, og det kan siden hen blive en faktor, der øger retssikkerheden for alle parter.

Komplicerede aftaler og et system, der baserer sig på retsinstanser, er særdeles fremmede for videnskabsfolk og desuden langsommelig. Grundlaget for et resultatfyldt forskningssamarbejde skal stadig være gensidig tillid og informering om viden, med andre ord visse etiske normer, der heldigvis er en selvfølge for hovedparten af videnskabsfolk.

For at der imidlertid fremover hurtigere kan gribes ind over for problemerne, bedes Kommissionen oplyse:

1. Hvordan Kommissionen agter at forholde sig til sådanne aftalebrud?
2. Hvilke foranstaltninger Kommissionen vil træffe, for at sådanne brud ikke længere vil finde sted? Hvordan EU vil undersøge sådanne sager?

3. Hvorvidt Kommissionen vil træffe foranstaltninger for at nedsætte en forskningsetisk komite, eller hvorvidt den ligeledes vil forelægge en model for løsning af sådanne problemer ved hjælp af en anden tilsvarende procedure?
4. Hvordan kan forskernes immaterielle rettigheder sikres under hele projektet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(19. maj 2000)

Det ærede medlem henviser til projektet »Fish cysteine proteinase inhibitors and infectious diseases« (kontrakt FAIR 5-CT97-3508), der støttes under det 4. rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU). Det afsluttes den 30. november 2000 og ser til at ville give betydelige videnskabelige resultater.

1. I henhold til den standardkontrakt, der gælder for det 4. FTU-rammeprogram, kan Kommissionen hæve kontrakten eller bringe en kontrahents deltagelse til ophør, i) når projektet i væsentlig grad berøres af større tekniske eller økonomiske årsager, eller hvis den potentielle udnyttelse af resultaterne af kontrakten mindskes væsentligt, eller ii) når konsortiet eller en kontrahent ikke har truffet nogen foranstaltninger til at korrigere mangel på resultater eller kontraktbrud. Kommissionen kunne anvende sådanne muligheder, hvis en kontrahent for tidligt offentliggør projektforskningsresultater uden de andre deltageres samtykke.

I det tilfælde, det ærede medlem henviser til, har Kommissionen fået oplyst, at en PhD-studerende for tidligt offentliggjorde nogle baggrundsviden, der var erhvervet, inden projektet startede. Dette berørte ikke projektets afvikling. Så snart Kommissionen var blevet informeret om problemet, mindede det parterne om deres rettigheder og forpligtelser i henhold til kontrakten og om eventuelle korrigerende foranstaltninger. Ingen af kontrahenterne ønskede, at der blev truffet sådanne foranstaltninger på det pågældende tidspunkt. Eftersom projektet som sådant ikke var blevet berørt, var det ikke op til Kommissionen at tage yderligere tiltag.

2. I henhold til standardkontrakterne for det 4. og 5. FTU-rammeprogrammer ejes resultaterne af projekterne af de kontrahenter, der udvirker dem. De foranstaltninger der skal træffes til at beskytte sådanne resultater, er normalt fastlagt i en konsortiumaftale, der indgås mellem deltagerne, som Kommissionen ikke er part i. Denne konsortiumaftale, der er indgået til gennemførelse af projektet, supplerer kontrakten og fastlægger ligeledes, hvilken national lovgivning, der finder anvendelse.

I det 5. FTU-rammeprogram standardkontrakt er beskyttelsen af partnere mod for tidlig offentliggørelse af projektresultater blevet udvidet gennem bestemmelser om beskyttelse af viden, teknologisk iværksættelsesprogram, omtale og kommunikation omkring projektet og viden og fortrolighed.

3. Kommissionen mener, at kontraktens bestemmelser sammen med passende konsortiumaftaler er tilstrækkelige til at behandle sådanne tilfælde. I tilfælde af tvister mellem konsortiets medlemmer er det op til dem at træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte deres intellektuelle ejendomsret, som regel på grundlag af en konsortiumaftale. Kommissionen har allerede gjort partnerne opmærksomme på det vigtige i at indgå konsortiumaftaler om intellektuel ejendomsret og kraftigt opfordret hertil i projekter, selv om kontrakten ikke indeholder en sådan forpligtelse. Denne juridiske ramme forekommer bedre egnet til at bilægge tvister om intellektuel ejendomsret end oprettelse af et udvalg, der kun vil kunne give ikke bindende henstillinger og ikke kunne rette mulige overtrædelser.

4. Reglerne om intellektuel ejendomsret (herunder ejendomsforhold og adgangsret) gælder i hele kontraktens løbetid. I henhold til standardkontrakten, der anvendes for det 5. FTU-rammeprogram, fortsætter alle kontraktbestemmelser om intellektuel ejendomsret desuden med at gælde efter kontraktens ophør eller afslutning.

(2001/C 46 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0866/00**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Beskyttelse af forbrugerne mod mangler i det nødvendige udstyr til den nye DAB-teknologi

1. Er Kommissionen bekendt med de nyligt offentliggjorte artikler i tidsskrifterne »New Scientist« den 12. februar 2000 og »Hifi Choice« i februar 2000, hvori det om udsendelser transmitteret med den nye digitale radioteknik (benævnt »Digital Audio Broadcasting«, DAB) blev anført:

- a) at køberne af DAB-radioudstyr stilles »næsten CD-lydkvalitet« i udsigt, skønt kvaliteten af visse typer musik i virkeligheden er dårligere end lydkvaliteten ved FM-radiotransmission,
- b) at DAB-teknikken fjerner en del af lydbilledet og undertiden tilføjer støj, hvorved lyd, som ikke umiddelbart findes på originalindspilningen af en CD eller er lagt ind i et DAB-bånd, kan blive stærkt forvrænget,
- c) at anskaffelsesprisen for en DAB-radio i øjeblikket udgør mindst 800 euro og sagtens kan løbe op i godt 1 600 euro, og
- d) at en stor del af problemet skyldes afhængigheden af den internationale standard på 48 kilohertz og de efter denne frekvens afstemte chips, som benyttes i radioerne, skønt det i modsætning til de oprindelige forventninger ville give et bedre resultat af benytte 32 kilohertz?

2. Deler Kommissionen forventningerne om, at den endnu ganske kostbare DAB-teknologi inden for en overskuelig fremtid bliver til at betale for en stadig større gruppe forbrugere, og at et stigende salg kan medføre, at stadig flere købere påføres ulemperne ved denne teknik, således at der nu er al mulig grund til ikke at vente længere med foranstaltninger til beskyttelse af forbrugerne mod yderligere udbredelse af et mangelfuldt produkt?

3. Er Kommissionen villig til at træffe forholdsregler, som kan udvirke,

- a) at forbrugere, som allerede har investeret i den nye DAB-teknologi — i forventning om at have erhvervet sig topkvalitet — får kompensation af producenten for deres køb,
- b) at der iværksættes foranstaltninger, som medfører tilpasning eller forbedring af denne teknologi, og
- c) at radiosenderne tilpasser deres signaler for således at forbedre modtagekvaliteten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(3. maj 2000)

1. Kommissionen er bekendt med de spørgsmål, det ærede medlem har rejst.

Artiklerne fokuserer på det DAB-system, som er udviklet under Eureka 147-forskningsprojektet, og som Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI) har standardiseret⁽¹⁾. De tager imidlertid samtidig et problem op, som har mere generelt tilslut. Ethvert transmissionssystem, der benytter digital kompression, vil komme ud for de samme vanskeligheder, hvis udgangsmaterialet for udsendelsen allerede er komprimeret under produktionsfasen.

En sådan sammenkædning af digitale kompressionssystemer forringer kvaliteten af den udsendelse, den endelige bruger modtager. Alle unøjagtigheder forplanter sig videre i kæden, således at den endelige radioudsendelse kan være af dårligere kvalitet end det oprindelige input.

Problemet er allerede beskrevet og løst inden for digitalt tv. Man er nu i stand til at benytte kompression til produktion og post-produktion og uden mærkbart kvalitetstab at foretage en yderligere kompression med henblik på digital transmission. Det er tænkeligt, at der inden for digital radio kan anvendes lignende teknikker, men så vidt Kommissionen er orienteret, findes en teknisk løsning ikke som hyldevare på radioområdet.

2. Hvad beskyttelse af forbrugerne angår, finder Kommissionen ikke, at der er behov for at give forbrugerne kompensation. DAB er stadig den standard, som radiostationer ønsker at benytte. Kommissionens holdning til teknologi og standarder på de dynamiske og konvergerende kommunikationsmarkeder er at begrænse indgrebene mest muligt. Valgene skal træffes af markedet og forbrugerne. Og selv om DAB er en europæisk standard, er der ikke på EU-plan påbud om brug heraf.

3. Efter Kommissionens opfattelse bør radiostationer hurtigst muligt finde en teknisk løsning på problemet med kædekompensation. Problemet vil f.eks. kunne behandles i et projekt inden for femte rammeprogram. Der er imidlertid ingen tvivl om, at branchen kunne gøre mere for at advare om problemet og forbedre sin forretningsskik.

(¹) ETS 300 401 osv.: DAB-specifikationer.

(2001/C 46 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0874/00

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Rådet

(23. marts 2000)

Om: Embargo mod Irak og oliepriserne

I de sidste 12 måneder er prisen på raffinerede olieprodukter steget betydeligt i Europa (i Italien med 21,1 %), og i de seneste dage blev grænsen på 32 dollars pr. tønde råolie overskredet på børsen i New York. Denne foruroligende prisstigning for brændstof og biprodukter heraf skyldes udelukkende en formindsket tilførsel af dette produkt på markedet fra OPEC-landenes side.

Samtidig er vi vidne til Iraks døds kamp på grund af en embargo, der fortsat går ud over de svageste befolkningslag (Verdenssundhedsorganisationen gjorde allerede i 1996 opmærksom på, at sanktioner direkte havde medført døden for over 1 million personer, herunder en halv million børn).

Mener Rådet ikke, at en embargo, der udelukkende går ud over de svageste befolkningsgrupper, krænker de mest elementære menneskerettigheder?

Mener Rådet ikke, at det er nødvendigt, at det tager skridt over for FN, for at det hurtigst muligt undersøger nødvendigheden af embargoen over for Irak?

Mener Rådet ikke, at en fornyet markedsføring af råolie fra Irak vil kunne svække OPEC-landenes uforsonlige holdning?

Svar

(10. juli 2000)

Den Europæiske Union vil også fremover gennemføre den embargo, som FN's Sikkerhedsråd ved forskellige resolutioner har pålagt Irak. Den Europæiske Union lægger frem for alt vægt på varig sikkerhed og stabilitet i området samt på den irakiske befolknings levevilkår. Den Europæiske Union er bekymret over den humanitære situation i Irak og prøver at afhjælpe vanskelighederne inden for rammerne af Sikkerhedsrådets resolutioner. Den Europæiske Union understreger desuden, at det er vigtigt, at den irakiske regering udviser smidighed og samarbejdsvilje, hvis den humanitære situation skal forbedres; dog har de stærkt stigende oliepriser i løbet af det seneste år indvirket positivt på Irak.

(2001/C 46 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0880/00**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Ulykke i europæisk skibstransport

To europæiske skibe, Zafir og Espresso Catania, kolliderede for nylig i italiensk farvand af endnu ukendte årsager, hvorved Zafir gik ned. Ti europæiske besætningsmedlemmer savnes, og ligene af dem befinder sig muligvis i resterne af det sunkne skib på ca. 400 meters dybde.

Har Kommissionen i betragtning af denne europæiske tragedie, som endnu en gang berører sikkerheden for skibstrafikken i europæisk farvand, for europæiske skibe og europæiske borgere, truffet nogen foranstaltninger til at opklare, hvad der er sket?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger der er blevet truffet, og om de foranstaltninger, som de forskellige involverede medlemsstater eventuelt iværksætter, bliver koordineret på europæisk niveau?

Den passivitet, som både institutionerne i Fællesskabet og i de involverede medlemsstater lægger for dagen med hensyn til at bjærge ligene af de søfolk, der er fanget i det sunkne skib, og som deres familier med rette forlanger at få udleveret, skaber både harme og afmagt. Hvilke hasteforanstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at afhjælpe denne dramatiske situation?

Hvilke foranstaltninger mener Kommissionen der bør iværksættes for at undgå, at sådanne episoder gentager sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(2. maj 2000)

Kommissionen har ligesom det ærede parlamentsmedlem gennem medierne fået kendskab til fragtskibet Zafirs forlis ud for Calabriens kyst i Italien. Den beklager de forfærdelige konsekvenser af ulykken og de uerstattelige tab af menneskeliv. Kommissionen deler de efterladte familiers sorg.

Hvad angår årsagerne til ulykken, må man afvente resultaterne af den undersøgelse, som de italienske myndigheder har igangsat. Kommissionen må dog understrege, at den ikke er kompetent med hensyn til redningsaktioner til søs, hvilket forklarer, hvorfor de myndigheder, der står for opfølgning af ulykken, ikke har anmodet Kommissionen om hjælp.

For at undgå flere ulykker af denne type har Kommissionen den 21. marts 2000 vedtaget en meddelelse om sikkerhed til søs og olietransport⁽¹⁾, som foreslår en række kortsigtede og langsigtede foranstaltninger.

På kort sigt skal kontrollen med fartøjer, der anløber Fællesskabets havne, øges, og der skal træffes strengere foranstaltninger over for de fragtskibe, der ikke opfylder kravene. Klassifikationsselskaberne skal ligeledes under strengere kontrol.

Kommissionen foreslår endvidere at forbyde enkeltskrogede tankskibe i de europæiske farvande efter samme tidsplan, som den, der er vedtaget i USA.

På længere sigt har Kommissionen til hensigt at udarbejde yderligere forslag om systematisk udveksling af informationer mellem de forskellige aktører inden for søfart, strengere havovervågning, oprettelse af et europæisk organ for sikkerhed til søs samt foranstaltninger vedrørende de forskellige aktørers ansvar inden for olietransport.

⁽¹⁾ KOM(2000) 142 endelig udg.

(2001/C 46 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0882/00
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Efterforskning af svig på kontoret i Stockholm

Kan Kommissionen redegøre for, hvad der sker med efterforskningen af de påståede tilfælde af svig på Europa-Parlamentets informationskontor i Stockholm? Hvordan skrider efterforskningen frem? Vil sagen eller bevismaterialet blive overdraget til svensk politi og den offentlige anklager for videre retsforfølgning i det svenske retssystem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(16. maj 2000)

Det ærede medlem henvises til det svar, som Kommissionen har afgivet på mundtlig forespørgsel H-712/99 fra Pierre Schori i Parlamentets spørgetid i mødeperioden i december 1999 ⁽¹⁾.

Kommissionen har ikke i skrivende stund rådighed over den rapport, som omhandler forholdene i Kommissionens repræsentation i Sverige (Stockholm), og som er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, i Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) ⁽²⁾, med henblik på opfølgning af sagen i henhold til nævnte forordnings artikel 9, stk. 4.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (december 1999).

⁽²⁾ EFT L 136 af 31.5.1999.

(2001/C 46 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0887/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien

Dioxinkrisen i Belgien har endnu en gang vist, hvor sårbar fødekæden og kontrollen hermed er. En evaluering som den, det såkaldte dioxinudvalg i Repræsentanternes Hus har foretaget, kan bidrage til at afhjælpe problemer. Både Den Europæiske Union og de femten EU-medlemsstater har en vigtig rolle at spille i denne forbindelse.

Dioxinudvalgets konklusioner på fjorten sider indeholder en række henvisninger til Den Europæiske Unions adfærd under dioxinkrisen i Belgien: »Med hensyn til foders sammensætning og forurenende stoffer har Den Europæiske Union ikke noget regelsæt, som er tilstrækkelig effektivt. Bestemmelserne om indberetningspligten til EU-myndighederne er ikke tilstrækkelige. EU forstærkede yderligere krisens kaotiske udvikling«.

Erkender Kommissionen, at Den Europæiske Union »med hensyn til foders sammensætning og forurenende stoffer ikke har et regelsæt, der er tilstrækkelig effektivt«, som det hævdes i dioxinudvalgets rapport?

- a) Hvilke argumenter kan Kommissionen i benægtende fald fremføre for at vise, at EU's regelsæt med hensyn til foders sammensætning og forurenende stoffer er effektivt i modsætning til, hvad der hævdes i dioxinudvalgets rapport?
- b) Er Kommissionen i bekræftende fald villig til at foretage ændringer i regelsættet for foders sammensætning og forurenende stoffer for at sikre en større effektivitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(23. maj 2000)*

Fællesskabets nuværende regelsæt vedrørende fodermidler indeholder generelt tilstrækkelige bestemmelser til at garantere foders sikkerhed. Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at der er fastsat strenge regler for markedsføring og etikettering af foder og fodermidler, uønskede stoffers og produkters tilstedeværelse i foder, de betingelser, der skal opfyldes af foderfabrikanter, samt den kontrol, der skal udføres for at sikre, at fodermidlerne er sikre.

Det siger sig selv, at disse regler skal gennemføres korrekt for at være effektive, og også at lovgivningen aldrig vil kunne forhindre alle hændelser eller al svindel, som berører fodermidler og fødekæden, medmindre den bliver korrekt gennemført. Manglende intern kontrol (god fremstillingspraksis, egenkontrol, nødplaner) og manglende sporingsmekanismer giver forureningen mulighed for at udvikle sig og brede sig igennem hele fødekæden. Det er derfor nødvendigt at fastsætte passende regler og udføre kontroller, som giver mulighed for tidlig konstatering af problemerne og for hurtige indgreb. Foderfremstilling og forsyningsindustrien skal tydeligvis gøres til genstand for strengere krav og kontroller, herunder officiel godkendelse af alle foderfabrikker. Desuden skal der ske en styrkelse af bestemmelserne vedrørende de officielle kontroller på nationalt og EU-plan, reglerne for, hvad der kan anvendes til dyrefoder, samt grænseværdierne for og kontrollerne med uønskede stoffer.

Man er for øjeblikket ved at gennemgå denne ikke-udtømmende liste over mulige forbedringer af gældende lovgivning i forbindelse med opfølgningen af hvidbogen om fødevarer sikkerhed ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

(2001/C 46 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0889/00**af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen***(22. marts 2000)*

Om: Vurdering af dioxinkrisen i Belgien

Dioxinkrisen i Belgien har endnu en gang vist, hvor sårbar fødekæden og kontrollen hermed er. En evaluering som den, det såkaldte dioxinudvalg i Repræsentanternes Hus har foretaget, kan bidrage til at afhjælpe problemer. Både Den Europæiske Union og de femten EU-medlemsstater har en vigtig rolle at spille i denne forbindelse.

På de ni sider om manglerne er den mest bemærkelsesværdige sætning, at »ordningen med indberetningspligt for medlemsstaterne til EU's myndigheder i tilfælde af forurening af foder er ikke klar«.

Er Kommissionen som dioxinudvalget af den opfattelse, at bestemmelserne om indberetningspligten til EU-myndighederne ikke er tilstrækkelige?

- Hvilke argumenter kan Kommissionen i benægtende fald fremføre for at påvise, at bestemmelserne om indberetningspligten i modsætning til dioxinudvalgets konklusioner er tilstrækkelige?
- Er Kommissionen i bekræftende fald villig til at foretage ændringer i bestemmelserne om indberetningspligten med henblik på en bedre kriseforebyggelse og/eller -styring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. maj 2000)

Rådets direktiv 95/53/EF af 25. oktober 1995 om principperne for tilrettelæggelse af offentlig kontrol på foderstofområdet⁽¹⁾ udgør retsgrundlaget for den øjeblikkelige indberetning af overtrædelser på foderstofområdet til Kommissionen, enten når der konstateres uregelmæssigheder under kontrol af indførsler og uregelmæssighederne medfører afvisning af varepartiet, eller når proceduren for løsning af problemer mellem medlemsstater ikke er tilstrækkelig til at løse et problem, og der konstateres gentagne uregelmæssigheder under kontrol på bestemmelsesstedet.

Bestemmelserne om indberetningspligt til Kommissionen i tilfælde af forurening af foder er også indeholdt i Rådets direktiv 1999/29/EF af 22. april 1999 om uønskede stoffer og produkter i foderstoffer⁽²⁾. Indberetningspligten gælder dog kun i situationer, hvor mere end en medlemsstat er involveret.

Herudover skal en medlemsstat ifølge Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked⁽³⁾ straks underrette de øvrige medlemsstater og Kommissionen om enhver sygdom eller et hvilket som helst andet forhold, der kan udgøre en alvorlig fare for dyr eller mennesker, hvis det konstateres inden for dens område.

Bestemmelserne i de eksisterende EF-retsfor skrifter om indberetningspligten er derfor klare om end begrænsede.

For at fuldende og forbedre de nuværende bestemmelser, som det er planen ifølge hvidbogen om fødevarer sikkerhed⁽⁴⁾, vedtog Kommissionen desuden den 21. marts 2000 et forslag⁽⁵⁾ om ændring af Rådets direktiv 95/53/EF og Rådets direktiv 1999/29/EF. Ifølge forslaget skal oplysninger om krisesituationer i forbindelse med foderstoffer udveksles via systemet for hurtig udveksling af oplysninger under Rådets direktiv 92/59/EF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed⁽⁶⁾.

Det foreslås især, at medlemsstaterne i standardiseret form skal underrette Kommissionen, så snart der konstateres en alvorlig forurening eller risiko herfor, der har spredt sig til fødevarekæden eller foderkæden eller sandsynligvis vil sprede sig til andre lande. Medlemsstaterne skal desuden underrette Kommissionen, når hyppigheden af en bestemt forurening eller faren herfor stiger.

I hvidbogen om fødevarer sikkerhed har Kommissionen desuden omtalt sin plan om at foreslå et integreret system for hurtig udveksling af oplysninger, der skal omfatte både foderstof- og fødevaresektoren, som en yderligere forbedring på linje med fra jord til bord-programmet.

⁽¹⁾ EFT L 265 af 8.11.1995.

⁽²⁾ EFT L 115 af 4.5.1999.

⁽³⁾ EFT L 224 af 18.8.1990.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

⁽⁵⁾ KOM(2000) 162 endelig udg.

⁽⁶⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(2001/C 46 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0899/00**af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Skattepolitikgruppen

1. Vil Kommissionen venligst oplyse, hvad der er Skattepolitikgruppens opgave, og hvordan den er sammensat?
2. Hvad blev drøftet på Skattepolitikgruppens tiende møde den 2. marts 2000, hvilke konklusioner blev der draget, og hvem var til stede under dette møde?

3. Hvornår er Skattepolitikgruppens tidligere møder afholdt, hvad blev der drøftet på disse, og hvilke konklusioner blev der draget?
4. Hvilke fremtidige møder er der planlagt i Skattepolitikgruppen, og hvilke spørgsmål skal drøftes på disse?
5. Vil Kommissionen med henblik på at sikre transparens give Parlamentet referater fra disse møder samt alle dokumenter, der har dannet grundlag for drøftelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. april 2000)

1. Skattepolitikgruppen er en arbejdsgruppe bestående af personlige repræsentanter for finansministrene (to for hver), der drøfter europæiske beskatningsspørgsmål ud over de konkrete forslag, der behandles i Rådet. Gruppen sætter Kommissionen og medlemsstaterne i stand til at få et strategisk overblik over skattepolitikkerne og til at sikre den nødvendige forbindelse mellem skattepolitikken og andre politikker. Den kommissær, der har ansvar for skatter og afgifter, fører forsædet.

Gruppen blev oprettet i kølvandet af Kommissionens rapport af 22. oktober 1996 om udviklingen i skatte- og afgiftssystemerne i Den Europæiske Union⁽¹⁾. I denne rapport foreslog Kommissionen, at en mere permanent og strategisk gruppe på højt plan tilvejebragte den nødvendige oversigt over diverse skattepolitiske problemer, samtidig med at den kunne give de nødvendige impulser med henblik på løsning af afgørende spørgsmål. Det Europæiske Råds accept heraf i Dublin den 13. til 14. december 1996 understregede medlemsstaternes tilslutning til denne styrkelse af samarbejdet. Skattepolitikgruppen er efterfølgeren for den arbejdsgruppe på højt plan vedrørende skatter og afgifter, der var blevet nedsat efter det uformelle ØKOFIN-rådsmøde i Verona i 1996.

2. På det tiende møde i Skattepolitikgruppen var der først og fremmest en dybtgående drøftelse af en ny strategi til forbedring af forvaltningen af momssystemet inden for rammerne af det indre marked. Denne drøftelse var meget konstruktiv og nyttig. Gruppen kunne dog ikke blive enig om nogen formelle konklusioner, hvilket er normalt for dens arbejdsområde.

3. De foregående møder i Skattepolitikgruppen blev afholdt den 11. marts 1997, den 6. maj 1997, den 20. juni 1997, den 18. september 1997, den 20. oktober 1997, den 24. februar 1998, den 3. juli 1998, den 12. november 1998, den 8. marts 1999 og den 2. marts 2000.

I begyndelsen fokuserede arbejdsgruppen meget på spørgsmålet om (skadelig) skattekonkurrence, hvilket mandede ud i, at Rådet (ØKOFIN) den 1. december 1997 vedtog en »pakke« af skatte- og afgiftsbestemmelser. På de senere møder har gruppen behandlet mange forskellige spørgsmål, f.eks.: overvågning af den økonomiske reform og strukturreformen; beskatning af supplerende pension og livsforsikringer; e-handel — opfølgning af den tværministerielle konference i Ottawa den 7. oktober 1998; beskatning af energiprodukter; moms og SLIM.

4. Det næste møde i Skattepolitikgruppen vil sandsynligvis finde sted i begyndelsen af maj 2000. Det vil blive centreret om en drøftelse af revisionen af adfærdskodeksen om erhvervsbeskatning.

5. Den grundlæggende tanke med Skattepolitikgruppen er at åbne mulighed for en uformel udveksling af synspunkter mellem topembedsmænd fra Kommissionen og medlemsstaterne om væsentlige EU-skattepolitiske spørgsmål, uden at gruppen behøver at formulere nogen officielt bindende udtalelse. Derfor udsendes der hverken officielle skriftlige resuméer eller konklusioner af møderne. Af samme grund er gruppen blevet enig om ikke at offentliggøre de kortfattede arbejdsdokumenter, der lejlighedsvis udarbejdes til styring af drøftelserne om specifikke spørgsmål. Kommissionen vil dog gerne holde Parlamentet og især dets Udvalg om Økonomi og Valutaspørgsmål regelmæssigt orienteret om resultaterne af Skattepolitikudvalgets møder.

⁽¹⁾ KOM(96) 546 endelig udg.

(2001/C 46 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0900/00**af Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. marts 2000)

Om: Lægemidler til børn

Er Kommissionen klar over, at 67 % af børnene på hospitaler i Europa får lægemidler, som ikke specielt er beregnet til børn (såkaldte »unlicensed og off-label« lægemidler). For nyfødte babyer er tallet så højt som 90 %! (se bilag).

I De Forenede Stater har den amerikanske regering tilpasset lovgivningen, således at medicinalfabrikkerne tilskyndes til at drive forskning i lægemidler, som specielt er beregnet til børn. Der er også ydet økonomisk støtte for yderligere at fremme denne forskning.

Er Kommissionen rede til også at (lade) udføre en sådan forskning i Europa og stille de nødvendige midler til rådighed hertil?

Er Kommissionen rede til at foreslå et direktiv om lægemidler, som specielt er beregnet til børn, i overensstemmelse med lovgivningen i De Forenede Stater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(17. maj 2000)

Det er korrekt, at i langt de fleste tilfælde og inden for de fleste behandlingsområder har lægemidler, der anvendes til børn, ikke den rette lægemiddelform og har ikke været gjort til genstand for målrettede kliniske undersøgelser af denne kategori af patienter. Markedsføringstilladelseerne omfatter i disse tilfælde ikke anvendelse hos børn. Læger, som er nødt til at behandle deres børnepatienter, anvender medicin, der er beregnet til voksne, og bygger så på de få foreliggende oplysninger, tilpasser doseringen og lader på hospitalet tilberede lægemiddelformer, som kan anvendes af børn.

Ligesom for lægemidler til sjældne sygdomme skyldes denne situation den manglende rentabilitet men også vanskeligheden ved at fremstille en lang række doseringer, som kan svarer til de forskellige aldersklasser. Rent faktisk er det kun flydende lægemiddelformer, der muliggør en praktisk tilpasning. De fleste af de aktive stoffer er imidlertid i fast form, da denne form generelt er mere stabil.

Det er rigtigt, at adgangen til behandlinger, bør udvides for denne kategori af patienter med de samme incitamenter, som anvendes i USA. I denne forbindelse vil de bestemmelser, som Kommissionen har udarbejdet for lægemidler til sjældne sygdomme, kunne tjene som grundlag for en lovgivning ved at tilpasse de kriterier, der er blevet anvendt.

(2001/C 46 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0903/00**af Anna Karamanou (PSE) og Minerva Malliori (PSE) til Rådet**

(24. marts 2000)

Om: Voldsom forøgelse af narkotikamisbruget blandt europæiske skoleelever

Ifølge årsberetningen fra FN's komité for kontrol med narkotika er europæiske skoleelevers misbrug af cannabis vokset eksplosivt: 1/3 af eleverne på mellemskoleniveau i Frankrig, 25 % af de trettenårige elever i Storbritannien og 69 % af de unge, der deltager i »teknofester« i Tyskland har prøvet dette rusmiddel, og der er konstateret en stigning i forbruget af sammensatte narkotika (Ecstasy, LSD) som følge af, at de unge forbinder disse stoffer med fornøjelige sammenkomster. Det nævnes endvidere i beretningen, at Albanien har udviklet sig til en stor producent af cannabis, som hovedsagelig eksporteres til Grækenland, Italien og Slovenien. Det bør endvidere bemærkes, at udbredelsen af oplysninger vedrørende dyrkningen af denne plante samt dens producenter via Internettet har medført, at den private fremstilling af narkotika er vokset eksplosivt. Ved Rådet, hvilke faktorer der har ført til dette kolossalt øgede forbrug af indisk cannabis? Hvilke foranstaltninger har Rådet truffet med henblik på gennemførelse af lovgivningerne og EU's forenede indsats for at bekæmpe misbruget af de forskellige narkotiske stoffer?

Svar*(10. juli 2000)*

I EU's narkotikastrategi for 2000-2004, der blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Helsingfors, slås det fast, at cannabis stadig er den mest udbredte form for ulovlig narkotika.

I denne strategi, der nu er ved at blive omsat til en handlingsplan, tillægges begrænsning af efterspørgslen særlig betydning. EU's initiativer med hensyn til begrænsning af efterspørgslen er i overensstemmelse med de retningslinjer og den handlingsplan for begrænsning af efterspørgslen, der blev vedtaget i 1999 inden for De Forenede Nationer. EU-aktionerne omfatter alle forebyggelsesområder. Strategier for forebyggelse af narkotikamisbrug bør være en integrerende del af Fællesskabets sundhedspolitikker. Disse strategier bør navnlig fokusere på børn og unge. Der bør også udvikles forebyggelsesforanstaltninger til brug i fængsler samt alternativer til fængsling.

Alle disse principper er ved at blive omsat til konkrete aktioner, som Parlamentet vil blive underrettet om.

*(2001/C 46 E/079)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0904/00****af Anna Karamanou (PSE) og Minerva Malliori (PSE) til Kommissionen***(25. marts 2000)*

Om: Voldsom forøgelse af narkotikamisbruget blandt europæiske skoleelever

Ifølge årsberetningen fra FN's komité for kontrol med narkotika er europæiske skoleelevers misbrug af cannabis vokset eksplosivt: 1/3 af eleverne på mellemskoleniveau i Frankrig, 25 % af de trettenårige elever i Storbritannien og 69 % af de unge, der deltager i »teknofester« i Tyskland har prøvet dette rusmiddel, og der er konstateret en stigning i forbruget af sammensatte narkotiske stoffer (Ecstasy, LSD) som følge af, at de unge forbinder disse stoffer med fornøjelige sammenkomster. Det nævnes endvidere i beretningen, at Albanien har udviklet sig til en stor producent af cannabis, som hovedsagelig eksporteres til Grækenland, Italien og Slovenien. Det bør endvidere bemærkes, at udbredelsen af oplysninger vedrørende dyrkningen af denne plante samt dens producenter via Internettet har medført, at den private fremstilling af narkotika er vokset eksplosivt. Ved Kommissionen, hvilke faktorer der har ført til dette kolossalt øgede forbrug af indisk cannabis? Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet med henblik på at gennemføre lovgivningen og EU's forenede indsats for at bekæmpe misbruget af de forskellige narkotiske stoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(18. maj 2000)*

Kommissionen er bekendt med oplysningerne i INCB's (Det internationale narkotikakontrolråd) årsrapport. Den øgede brug af cannabis og syntetisk narkotika blandt skoleelever fremgår også af EMCDDA's (Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug, der er beliggende i Lissabon) årsrapport. Andelen af 15-16-årige i Fællesskabet, der angiver, at de anvender cannabis, svinger mellem 5 og 40 %, medens andelen af dem, der har prøvet syntetiske narkotiske stoffer (amfetamin, ecstasy, LSD), svinger mellem 1 og 13 %.

Hvad forsyningssituationen angår, bekræfter de sidste Europol-rapporter, at der foregår storstilet cannabisdyrkning i Albanien, men samtidig slås det fast, at 85 % af den cannabis, der beslaglægges i Fællesskabet, stammer fra Marokko. Stigende cannabisproduktion og fremstilling af syntetisk narkotika i Fællesskabet er også problemer, der peges på i Kommissionens meddelelse om et fællesskabsprojekt til narkotikabekæmpelse (2000-2004), som udgør grundlaget for Fællesskabets narkotikabekæmpelsesstrategi (2000-2004), som blev godkendt på Det Europæiske Råd i december. Herudover samarbejder Kommissionen med det portugisiske formandskab om udarbejdelsen af en fællesskabshandlingsplan om narkotika (2000-2004), der

vil komme til at indeholde konkrete foranstaltninger med henblik på opfyldelsen af de målsætninger, der er opstillet i Fællesskabets narkotikabekæmpelsesstrategi. Strategien og handlingsplanen opstiller fælles rammer for narkotikabekæmpelsesforanstaltninger i Fællesskabet.

Strategien understreger ligeledes betydningen af at tage den moderne teknologs, som f.eks. Internettets, udfordringer op. Internettet kan imidlertid også anvendes til at begrænse narkotikaefterspørgslen.

Som de ærede medlemmer uden tvivl forstår, er det ikke muligt i dette svar at gøre rede for de underliggende grunde til narkotikamisbrug. Baggrunden for narkotikamisbrug er en kompleks blanding af sociale, økonomiske og kulturelle faktorer. Generelt anvendes ecstasy-lignende syntetisk narkotika oftest i klubber og til fester, hvor der danses, i weekenden. Den øgede brug af cannabis blandt unge står i forbindelse med forskellige ungdomskulturer, og narkotika anvendes ofte i stedet for alkohol. Der er behov for nyskabende efterspørgselshæmmende foranstaltninger, således at man kan tage hensyn til disse forskellige grupper af narkotikabrugeres specifikke karakteristika.

Lovgivning på narkotikaområdet henhører hovedsageligt under medlemsstaternes kompetence. På trods af forskelle i lovgivningen vedrørende narkotikaafhængighed og narkotikarelateret kriminalitet, er der stigende sammenfald medlemsstaternes foranstaltninger imellem. Der er kun behov for harmonisering af lovgivningen, hvis der er tale om et lovgivningsmæssigt tomrum, som det er tilfældet med kontrollen med de nye former for syntetisk narkotika. Den fælles aktion vedrørende nye former for syntetisk narkotika⁽¹⁾ kan anvendes til at føre kontrol med forskellige stoffer i samtlige medlemsstater. Den er allerede blevet anvendt i forbindelse med kontrol af stoffet 4-MTA. Kommissionen har endvidere til hensigt at igangsætte en undersøgelse vedrørende fælles definitioner, sigtelser og straffe i forbindelse med narkotikahandel.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 25.6.1997.

(2001/C 46 E/080)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0907/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(25. marts 2000)

Om: En olivenkerneoliefabriks forurenende virksomhed på Kreta

På min forespørgsel E-2328/99⁽¹⁾ om sundhedsproblemer på grund af en olivenkerneoliefabrik i Iraklion, Kreta, svarede Kommissionen, at den »ikke har nogen oplysninger om en eventuel forurening fra den nævnte fabrik« og opfordrede mig til at »sende den en redegørelse for fabrikkens forurenende virksomhed«.

Eftersom problemerne så vidt jeg er informeret fortsætter og skaber uudholdelige levevilkår i området, sender jeg en samling dokumenter fra ministerier og lokale myndigheder og sammenslutninger samt artikler fra pressen og anmoder hermed Kommissionen om at besvare mine spørgsmål samt om muligt fremsende yderligere oplysninger.

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 103.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. maj 2000)

Kommissionen har netop modtaget de dokumenter, som det ærede medlem har tilsendt, vedrørende den forurening, som er forårsaget af driften af en fabrik til behandling af olivenpresserester i Iraklion på Kreta. Den type virksomhed, som det ærede medlem omtaler, hører under bilag II til direktiv 85/337/EØF, ændret ved direktiv 97/11/EF⁽¹⁾.

I sin egenskab af EF-traktatens vogter vil Kommissionen undersøge dokumenterne for at sikre, at Fællesskabsretten ikke er blevet overtrådt under udarbejdelsen af den miljøvurdering, som virksomheden har foretaget. Hvis Kommissionen konstaterer, at fællesskabsretten er blevet overtrådt, tager den stilling til, om der er grundlag for at indlede en overtrædelsesprocedure mod Grækenland i henhold til artikel 226 (tidl. artikel 169) i EF-traktaten.

(¹) Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 46 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0908/00

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(24. marts 2000)

Om: Folkeafstemningen i Vestsahara

Den 29. februar 2000 vedtog FN's Sikkerhedsråd en resolution om Vestsahara i forbindelse med den fredsplan, der er udarbejdet for området og accepteret og undertegnet af de berørte parter, Kongeriget Marokko og Den Demokratiske Arabiske Republik Sahara, og som indeholder bestemmelser om afholdelse af en folkeafstemning, der skal tage stilling til områdets fremtid.

Spørgsmålet om Saharas fremtid kan få direkte betydning for visse områder i Den Europæiske Union. Påtænker Rådet gennem sin højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik på den baggrund at medtage deltagelse i kontrol og opfølgning af spørgsmål, der berører Saharas fremtid, herunder navnlig folkeafstemningen, i sit arbejdsprogram?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet følger nøje spørgsmålene vedrørende Vestsaharas fremtid. Det støtter fuldt ud de bestræbelser, som FN's generalsekretær, hans særlige repræsentant for Vestsahara og hans personlige udsending, James Baker, udfolder med hensyn til Vestsaharas fremtid. Rådet ønsker at bidrage til denne proces og medvirke til at skabe et klima af tillid mellem de berørte parter for således at bane vejen for en løsning, der kan accepteres af alle i regionen, og som bygger på respekten for menneskerettighederne og de demokratiske principper.

Rådet noterer sig, at det i den seneste rapport fra De Forenede Nationers generalsekretær fremhæves, at den tidsplan, man havde regnet med, ikke længere gælder, og at datoen for folkeafstemningen endnu ikke kan fastsættes med sikkerhed. Rådet noterer sig med tilfredshed, at FN's generalsekretær agter at anmode sin personlige udsending om at undersøge, hvordan man kan finde en hurtig og varig forhandlingsløsning på konflikten. Rådet støtter i øvrigt James Bakers initiativ med henblik på direkte forhandlinger og noterer sig med tilfredshed, at første møde fandt sted i London den 14. maj.

(2001/C 46 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0912/00

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Viagra

1. Hvorfor er Viagra blevet godkendt som lægemiddel af Det Europæiske Lægemiddelagentur, selv om der er indtruffet 22 dødsfald blandt de 4 000 testpersoner i gruppen med det biologisk virksomme stof (i sammenligning med 2 dødsfald i placebogruppen)?

2. Mener Kommissionen, at det i betragtning af den dramatiske stigning i antallet af dødsfald i forbindelse med Viagra er nødvendigt at trække godkendelsen heraf tilbage? I benægtende fald hvorfor ikke?
3. Hvad agter Kommissionen at gøre i betragtning af det tiltagende antal dødsfald i forbindelse med Viagra?
4. Kan Kommissionen redegøre for, hvorfor Viagra i forbindelse med de kommende møder i Lægemiddelagenturet med repræsentanter fra medlemsstaterne på trods af adskillige dødsfald på ny ikke er opført på dagsordenen?
5. Har Kommissionen kendskab til, at produktinformationen på indlægssedlen i lægemidlet er ufuldstændig? Hvad agter den at gøre herimod?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. maj 2000)

1. Kommissionen godkendte lægemidlet Viagra på grundlag af en positiv udtalelse fra det videnskabelige udvalg for farmaceutiske specialiteter under Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA). Tallene vedrørende de kliniske forsøg, som viser, at der er indtruffet 22 dødsfald blandt patienter, der har modtaget Viagra, mod to dødsfald hos patienter, der har fået placebo, tager ikke hensyn til de forskelle, der er mellem antallet af patienter i hvert tilfælde, og heller ikke til behandlingens længde. Rent faktisk er tallene sammenlignelige, de er på ca. 0,5 dødsfald pr. 100 patienter, der er behandlet i løbet af et år. Desuden viser det sig efter en gennemgang, at ingen af disse 22 dødsfald anses for at skyldes behandlingen med Viagra.
2. Der er indtil nu ingen oplysninger, der kan bekræfte, at der er sket en dramatisk stigning i antallet af dødsfald, samtidig med at antallet af behandlede patienter er steget fra nogle tusinde til flere millioner. Det skal bemærkes, at dette lægemiddel er beregnet til patienter, som lider af erektionsproblemer, som berører mere end 50 % af mænd fra og med 70 år. Dette indebærer, at der i mange tilfælde er tale om vaskulære problemer, som kan være ansvarlige for dødsfaldene.
3. Kommissionen sikrer sig, at indehaveren af markedsføringstilladelsen for dette lægemiddel meget regelmæssigt indsender oplysninger om sikkerheden til EMA. For dette lægemiddels vedkommende er indehaveren af markedsføringstilladelsen blevet anmodet om at indsende disse oplysninger hver måned, hvilket er oftere end hvad der normalt kræves.
4. Da kontrollen med dette lægemiddel er omfattende er der ingen grund til at ændre den nuværende holdning. Hvis evalueringen af nye oplysninger gør det nødvendigt, vil der straks blive truffet foranstaltninger for at beskytte patienternes sikkerhed.
5. EMA har også evalueret de oplysninger, der er anført i indlægssedlen for dette lægemiddel, og Kommissionen har godkendt disse. De omfatter i et sprog, som er bedre tilpasset patienten, alle de oplysninger, som er anført i produktresumeeet til medicinalpersonalet. Enhver ændring i dette produktresumeeet medfører en tilsvarende ændring af indlægssedlen.

(2001/C 46 E/083)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0915/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(25. marts 2000)

Om: Ophævelse af retsakter

Hvor mange retsakter (direktiver, forordninger, afgørelser) er der blevet ophævet hvert år inden for de seneste ti år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(18. maj 2000)

Antal retsakter fra Rådet/ fra Rådet og Europa-Parlamentet, der er blevet ophævet, eller som er udløbet			
År	Forordninger	Direktiver	Beslutninger/ Afgørelser
1999	193	57	127
1998	146	44	187
1997	271	38	82
1996	227	23	20
1995	457	50	27
1994	356	27	49
1993	416	29	28
1992	317	28	46
1991	278	13	25
1990	315	17	35

Kilde: Den almindelige beretning (1997-1999); Celexdatabasen (1990-1996)

Antal selvstændige retsakter fra Kommissionen, der er blevet ophævet, eller som er udløbet ⁽¹⁾			
År	Forordninger	Direktiver	Beslutninger/ Afgørelser
1999	612	17	381
1998	551	13	260
1997	503	27	199
1996	698	8	227
1995	957	7	241
1994	922	10	390
1993	949	6	483
1992	848	12	237
1991	884	22	242
1990	881	6	228

Kilde: Den almindelige beretning (1997-1999); Celexdatabasen (1990-1996)

⁽¹⁾ Med undtagelse af retsakter, der ikke er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, eller som er trykt med magre typer (løbende forvaltningsakter med begrænset gyldighedsperiode).

(2001/C 46 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0926/00**af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen**

(22. marts 2000)

Om: Nyt indhold i forbindelserne EU-Indonesien

Kommissionen har bebudet, at den ønsker at føre en ny politik over for Indonesien, og at den er ved at udarbejde en samarbejdsaftale. Den indonesiske præsident Abdurrahman Wahid besøgte for nylig Bruxelles og havde et møde med Kommissionens formand, Romano Prodi, hvor dette spørgsmål angiveligt skulle have været behandlet. I forlængelse heraf blev det bebudet, at kommissionsmedlemmet Chris Patten skulle aflægge et arbejdsbesøg i Indonesien.

Bestræbelserne på at styrke demokratiet i Indonesien må hilses velkommen. Det må dog ikke lades ude af betragtning, at situationen ikke blot er kritisk og usikker, men at der fortsat er vigtige områder, som med rette har påkaldt sig det internationale samfunds og især EU's opmærksomhed. Det er tilfældet med Østtimor, der endnu ikke kan betragtes som en afsluttet sag, og situationen på Molukkerne, hvortil kommer andre alvorlige krænkelse af menneskerettighederne. Der henvises navnlig til de fem seneste beslutninger, som Europa-Parlamentet har vedtaget mellem september 1999 og januar 2000⁽¹⁾.

Ved ethvert initiativ fra EU's side over for Indonesien bør der stilles følgende fem betingelser for at fremme en positiv udvikling: 1) garanti for, at den indonesiske stat ikke på nogen måde vil modsætte sig en udtømmende afklaring og domfældelse i FN's regi af de ansvarlige for de alvorlige hændelser på Østtimor i 1999 og de brutale krænkelse af menneskerettighederne, og at Indonesien skal bidrage aktivt hertil både internt og internationalt; 2) garanti for, at den indonesiske stat vil påtage sig sit ansvar ved at deltage i finansieringen af Østtimors genopbygning efter den fuldstændige ødelæggelse, der fandt sted, mens den indonesiske hær udøvede sin myndighed i området; 3) fuldstændig og fri repatriering af de titusinder af østtimorer, der opholder sig i koncentrationslejre i Vesttimor eller andre steder i Indonesien; 4) garanti for, at der ikke vil ske tilbageslag i demokratiseringsprocessen, og at militæret mister enhver indflydelse på den politiske beslutningstagning; 5) garanti for fuld respekt for Østtimors uafhængighed fra Indonesiens side og for godt naboskab med den nye uafhængige stat; 6) garanti for ubetinget overholdelse af menneskerettighederne fra den indonesiske stats side på hele landets område — forstået som overholdelse og gennemtvungelse heraf.

Vil disse seks krav blive iagttaget i forbindelse med Kommissionens nye initiativ, og anvendes de under kontakterne med landets myndigheder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets beslutninger om situationen i Østtimor, B5-0067/1999 af 16.9.1999; om alvorlige overtrædelse af menneskerettighederne på Molukkerne, B5-0145/1999 af 7.10.1999; om Østtimor, B5-0271/1999 af 18.11.1999; om Indonesien, B5-0339/1999 af 16.12.1999 og om situationen på Molukkerne, B5-0034/1999 af 20.1.2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. april 2000)

Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet⁽¹⁾ om »Udvikling af nærmere forbindelser mellem Indonesien og Den Europæiske Union« er en reaktion på Unionens behov for at omdefinere sine forbindelser med et så vigtigt land i lyset af den seneste udvikling. Meddelelsen indeholder en anerkendelse af, at Indonesien befinder sig i en vanskelig omstillingsproces, og en aktiv strategi for, hvordan en konstruktiv og omfattende dialog kan udvikles, politisk stabilitet og god regeringsførelse kan fremmes, demokratiet kan styrkes, samt hvordan reformen og genopbygningen af den økonomiske tillid kan understøttes. Den indeholder intet forslag om indgåelse af en samarbejdsaftale. Rådet vedtog den 20. marts 2000 konklusioner om at støtte linjen i Kommissionens meddelelse, som også stemmer overens med holdningen i de seneste parlamentsbeslutninger.

Det er Kommissionens opfattelse, at den indonesiske regering gør en prisværdig indsats for at tage de udfordringer op, som den står overfor. Det drejer sig om regionale voldelige uroligheder, strukturelle økonomiske og sociale problemer, behovet for at omdefinere de væbnede styrkers fremtidige stilling og for en effektiv decentralisering af administration og budget. I sin kontakt med den indonesiske regering, senest på det første møde mellem embedsmænd på øverste plan den 30. og 31. marts 2000, hilste Kommissionen den indonesiske regerings reformer og dens tilsagn om at ville fremme og respektere menneskerettighederne og retsstatsprincippet velkommen.

Den foreslåede nye dialog med Indonesien får ingen indflydelse på Kommissionens forpligtelser over for Østtimor, hvor den bidrager aktivt til det internationale samfunds omfattende fælles bestræbelser på genopbygning. Kommissionen har flere gange udtrykkeligt tilkendegivet over for de indonesiske

myndigheder, at det er nødvendigt at etablere et godt naboforhold mellem Indonesien og Østtimor. Det er blevet betydeligt bedre efter Indonesiens præsident Wahids besøg i Dili. Kommissionen deler de alvorlige bekymringer, der er kommet til udtryk, over den fortsatte tilstedeværelse af hjemstedsfordrevne i Vesttimor og er fortsat rede til at støtte de indonesiske myndigheders og det internationale samfunds bestræbelser på at finde en løsning på deres fremtid.

Ligeledes følger Kommissionen nøje Indonesiens bestræbelser på at efterforske tidligere overtrædelser af menneskerettighederne i Østtimor. Den ser med tilfredshed på de indonesiske myndigheders erklæring om at retsforfølge de ansvarlige for overtrædelserne.

(¹) KOM(2000) 50 endelig udg.

(2001/C 46 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0930/00
af Stefano Zappalà (PPE-DE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Jordskælvsramte i Lazio

Den 11. marts 2000 blev visse kommuner i Lazio ramt af et jordskælv af betydeligt omfang. Disse kommuner er beliggende i bakkeområder med særlige økonomiske og sociale samt infrastruktur-mæssige vanskeligheder.

Kommunerne er kendetegnet af historiske bygninger, som ikke er tilpasset de seneste bestemmelser om modstandsdygtighed over for jordskælv, og som derfor er meget sårbare.

Indtil der foreligger nærmere oplysninger, som myndighederne er ved at tilvejebringe, skønnes de synlige skader at beløbe sig til mange milliarder lire (mange millioner euro).

Den pågældende befolkning er midlertidigt blevet anbragt i telte, containere eller hos slægtninge i andre lokaliteter. Der er generelt tale om ældre personer med økonomiske vanskeligheder, hvilket også medfører en emotionel belastning.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvilke hasteforanstaltninger agter den at vedtage for hurtigt at iværksætte en genopbygning af de pågældende områder?
2. Hvilke initiativer agter den at tage for at tilskynde til passende foranstaltninger fra de regionale og nationale myndigheders side?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. maj 2000)

Kommissionen er i allerhøjeste grad opmærksom på de sociale og økonomiske konsekvenser af det jordskælv, som ramte et antal kommuner i Lazio den 11. marts 2000.

Selv om der ikke længere findes en særlig budgetpost til nødhjælp efter naturkatastrofer, vil Kommissionen gøre alt, hvad der står i dens magt, for at hjælpe de ramte områder med genopbygning efter ødelæggelserne og yde den nødvendige hjælp til de mennesker, der er ramt heraf.

Det skal understreges, at det væsentligste formål for Fællesskabets struktur- og samhørighedspolitik ganske vist er at bidrage til mindskelsen af de økonomiske og sociale uligheder, men at strukturfondene ikke er beregnet til nødhjælp. Imidlertid kan der inden for fondenes rammer ydes en betydelig hjælp til økonomisk og social genopbygning af de ramte områder.

Rådets nye forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om generelle bestemmelser for strukturfondene ⁽¹⁾ for programmeringsperioden 2000-2006 omfatter faktisk flere instrumenter, der kunne bruges til hjælp til genopbygning af infrastrukturen og af det produktionspotentiel og -apparat, der er af afgørende betydning for den økonomiske regionaludvikling inden for Fællesskabet.

Der vil kunne ydes støtte fra strukturfondene til de områder, der vil blive omfattet af den nye områdeinddeling under mål 2 for Italien; de ramte områder, der ikke ligger inden for den nye zoneopdeling, men som tidligere var støtteberettigede ifølge de tidligere mål 2 og 5b, vil ligeledes kunne få lån i form af overgangsstøtte. De ramte områder, der ikke opfylder kriterierne for ret til støtte, vil ikke kunne opnå støtte i henhold til mål 2 for strukturfondene.

Kommissionen vil inden for disse lovgivningsmæssige rammer meget nøje overveje enhver anmodning fra nationale og regionale myndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0934/00

af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Kommissionens ansvar i forbindelse med overvågningen af grænseoverskridende overførsel af store mængder farligt affald fra Ungarn til lande i EU

Kommissionen oplyser i sit svar af 11.1.2000 på min forespørgsel om overførsel af 14 000 tons PCB-holdigt affald fra Ungarn (E-2824/99) ⁽¹⁾, at artikel 4, stk. 9, i forordning nr. 259/93 ⁽²⁾ gennemfører Basel-konventionen ved, at målet »nærhed« i forbindelse med bortskaffelsen af affald afvejes mod nødvendigheden af en miljøvenlig bortskaffelse af affald.

Det er i mellemtiden oplyst, at en del af affaldsmængden vil blive overført til den tyske delstat Sachsen-Anhalt, hvilket betyder, at transporterne vil foregå gennem Østrig og/eller Tjekkiet.

1. Hvordan kan Kommissionen vurdere, om afvejelsen til skade for princippet om nærhed i dette tilfælde er berettiget, og om så lange transportveje kan accepteres, når den ikke ligger inde med oplysninger om mulighederne for en nærmere, miljøvenlig bortskaffelse af affaldet?
2. Hvori ser Kommissionen sit ansvar i forbindelse med overvågningen af, at forordning nr. 259/93 gennemføres i medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne?
3. Er Kommissionen af den opfattelse, at den i et tilfælde, hvor der muligvis kan være tvivl om overholdelsen af forordningen, bør anmode om at få forelagt alle nødvendige oplysninger fra de kompetente myndigheder, som har ansvaret for at give tilladelse til grænseoverskridende overførsler af farligt affald i medlemsstaterne, med henblik på at kunne kontrollere den korrekte gennemførelse af forordningen?
 - a) Vil den i bekræftende fald foretage en sådan kontrol i forbindelse med sagen om PCB-affald fra Gare (Ungarn), og har den allerede taget skridt hertil?
 - b) Hvad er i benægtende fald begrundelsen for, at den ikke anser en sådan kontrol for påkrævet?
4. Har Kommissionen i mellemtiden modtaget yderligere oplysninger i forbindelse med Gare-sagen?
 - a) I bekræftende fald hvilke?
 - b) Hvorfor har den i benægtende fald, jf. svaret på forespørgsel E-2824/99, endnu ikke modtaget de oplysninger, den mangler?

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 139.

⁽²⁾ EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. maj 2000)

Som anført i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2824/99 ⁽¹⁾, har Kommissionen ikke selv nogen direkte kontrolfunktioner med hensyn til transport af affald i henhold til Rådets forordning (EØF) 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald i, til og fra Fællesskabet. Overvågnings- og kontrolprocedurerne i forordningen, som finder direkte anvendelse i medlemsstaterne, gennemføres af de myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget hertil i henhold til forordningens artikel 36. Det er op til dem at anmode Ungarn om de oplysninger, der kræves i forordningens artikel 19, stk. 3, og, mere generelt, ud fra deres oplysninger om det konkrete tilfælde at afgøre, om en given transport skal tillades eller ej.

Kommissionen mærker sig det ærede medlems oplysninger om, at den pågældende forsendelse tilsyneladende gik til Tyskland med henblik på endelig bortskaffelse. Kommissionen har ikke kendskab til forhold, der ville indebære, at de tyske myndigheder ved at tillade denne transport har overtrådt EF-retten i almindelighed og Rådets forordning (EØF) 259/93 i særdeleshed.

Kommissionen vil anmode de tyske myndigheder om yderligere oplysninger og vil på dette grundlag afgøre, om den bør gribe ind.

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 139.

(2001/C 46 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0938/00**af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen**

(29. marts 2000)

Om: Fællesskabsstøtte til forarbejdning af druemost (GD Landbrug)

I forbindelse med ændringen af den fælles markedsordning for vin (forordning (EF) nr. 1493/1999) ⁽¹⁾, som træder i kraft den 1. august 2000, fastsættes det i artikel 35, at fællesskabsstøtten til forarbejdning af druemost fra spisedruer bortfalder (anvendelsen af disse til fremstilling af vin er under alle omstændigheder forbudt); dette vil for de italienske producenter af druemost medføre yderligere omkostninger på 11 986 lire pr. hektoliter produkt som følge af den manglende udbetaling af fællesskabsstøtte med en heraf følgende social spænding i særlig de økonomisk dårligt stillede regioner. Kan Kommissionen oplyse, om der i gennemførelsesforordningerne for den fælles markedsordning for vin, som i øjeblikket er ved at blive ændret, kan fastsættes en opretholdelse af støtten til most fra spisedruer for at sikre lige muligheder for alle de erhvervsdrivende i Fællesskabet?

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. maj 2000)

Kommissionen gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at Rådet den 17. maj 1999 udstedte (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999, som er den nye fælles markedsordning for vin. Denne forordning træder i kraft den 1. august 2000. Ifølge artikel 35, stk. 3, i forordningen er støtten for druer, druemost og koncentreret druemost, der anvendes til fremstilling af druesaft eller andre spiselige produkter af druesaft, beholdt produkter fremstillet af druesorter, der er klassificeret udelukkende som druesorter til persning, og som således kan anvendes til fremstilling af vin til markedet.

I betragtning af ovenstående ydes der ingen støtte til fremstilling af druesaft og andre afledte spiselige produkter heraf, hvis de fremstilles af spisedruer, dvs. af druesorter, der ikke er klassificeret som druesorter til persning.

Rådet har nemlig ønsket at lade den disponible støtte udelukkende være forbeholdt druer til persning, idet formålet med som led i den fælles markedsordning at yde støtte til anvendelsen af vinavlsprodukter netop er begrænse vinmængderne på markedet. Kommissionen minder i den forbindelse om, at spisedruer specifikt er medtaget i den fælles markedsordning for frugt og grøntsager.

Under disse omstændigheder og i betragtning af, at Rådet direkte siger, at det er forbudt at finansiere fremstilling af druesaft af spisedruer, kan Kommissionen ikke begynde at foreslå gennemførelsesbestemmelser, der er i modstrid med Rådets anvisninger.

(2001/C 46 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0940/00

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Torino og det italienske forslag til områdeinddeling for mål 2

Italien indgav den 1. oktober 1999 sit forslag vedrørende områdeinddeling for mål 2 under strukturfonde i tidsrummet 2000-2006, men det er blevet afvist. De data, som Italien havde anvendt, og som var baseret på de lokale beskæftigelsessystemer, var ikke i overensstemmelse med Eurostat-dataene for de administrative provinser, som Kommissionen havde benyttet som referencegrundlag (referencedata for alle medlemsstater). Italien skal derfor »tilpasse« sit forslag.

Sagen vedrører hovedsagelig Torino med dens 936 000 indbyggere; ifølge dataene for arbejdsløsheden i Torino i tidsrummet 1995-1997 vil Torino ikke kunne falde ind under mål 2 (medmindre man også medregner modtagere af arbejdsløshedsunderstøttelse, hvilket er et rimeligt synspunkt, som Den Europæiske Union mærkværdigvis ikke synes at dele), mens de seneste data (1996-1998) ville gøre det muligt for Torino og en stor del af byen at blive omfattet af områdeinddelingen.

Italien har i tidsrummet 2000-2006 ret til ca. 4.000 mia. (til mål 2) fra Den Europæiske Union. Piemonte skulle kunne modtage ca. 1 400 mia. (dog under hensyntagen til den nationale samfinansiering) i løbet af en periode på syv år, og Torino skulle (også på grundlag af de tidligere data) kunne få over 100 mia. om året.

Det er imidlertid nødvendigt, at Bruxelles omsider giver tilladelse hertil. Mener Kommissionen, at der ikke skulle være nye hindringer herfor? Hvilke punkter skal endnu afklares? Hvilke frister er fastsat for en om end forsinket fastlæggelse af procedurerne? Er den nationale samfinansiering sikret?

Er Kommissionen klar over, at hver dag med forsinkelse betyder ringere udsigter til et økonomisk genopsving for befolkningen i Piemonte og for Torino?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(12. maj 2000)

Italien indgav den 1. oktober 1999 sit forslag til områdeinddeling for mål 2 til Kommissionen. Den 11. oktober 1999 svarede Kommissionen, at den måtte afvise forslaget, idet det ikke var i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 4, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om generelle bestemmelser for strukturfonde⁽¹⁾, hvori det hedder, at de områder, der opfylder fællesskabskriterierne i stk. 5 og 6 i samme artikel, skal omfatte mindst 50 % af befolkningen.

Anvendelsen af fællesskabskriterierne kræver, at alle medlemsstater bruger samme statistiske data, så de kan behandles ens. Allerede den 23. juni 1999 sendte Kommissionen derfor i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, de statistiske data vedrørende disse kriterier til alle de medlemsstater, der hører under mål 2. I overensstemmelse med Rådets beslutning drejede det sig om data, der var til rådighed under Det Europæiske Råds møde i Berlin. Hvad angår arbejdsløshedstallene, stammer de anvendte data fra tidsrummet 1995-1997. Disse data blev brugt til områdeinddelingen under mål 2 i de 11 medlemsstater, for hvilke Kommissionen allerede har udarbejdet en liste over støtteberettigede områder for programmeringsperioden 2000-2006.

Ud fra disse data opfylder Torino ikke kriterierne i artikel 4, stk. 5 og 6, i de generelle bestemmelser for strukturfondene. Imidlertid har Kommissionen tilkendegivet, at områderne i Torino-provinsen sagtens kunne være støtteberettigede under mål 2 ifølge de nationale prioriteter i henhold til kriterierne i artikel 4, stk. 7-9.

Den 11. oktober 1999 opfordrede Kommissionen de italienske myndigheder til hurtigst muligt at udarbejde et revideret forslag til støtteberettigede områder under mål 2, som skulle være i overensstemmelse med de lovbestemmelser, som Rådet enstemmigt har vedtaget med fuld indsigt i sagen. Desværre har Kommissionen endnu ikke modtaget noget nyt forslag. Den har gentagne gange mindet de italienske myndigheder om nødvendigheden af snarest at fremsende et sådant forslag for ikke at straffe de berørte områder, idet Italien er den eneste medlemsstat, for hvilken områdeinddelingen under mål 2 ikke har kunnet vedtages.

Kommissionen besluttede 1. juli 1999 at tildele Italien 2 522 mio. € (1999-priser) fra strukturfondene under mål 2 for programmeringsperioden 2000-2006. Denne beslutning vil ikke blive ændret på grund af den forsinkede fastlæggelse af de støtteberettigede områder.

Så snart listen over de støtteberettigede områder under mål 2 er godkendt af Kommissionen på grundlag af et nyt forslag fra de italienske myndigheder, skal disse selv afgøre fordelingen af støtten mellem de pågældende områder. De italienske myndigheder bør sørge for at samle strukturfondenes støtte i de hårdest belastede områder.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0941/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen
(29. marts 2000)

Om: Forbud mod anvendelse af visse imprægneringssalte til behandling af træ

Visse salte, der anvendes til imprægnering af træ, har alvorlige konsekvenser for mennesker og miljø. Disse salte rummer de meget giftige stoffer arsen, chrom IV og kobber. Imprægneret træ anvendes bl.a. til havehuse, rækværker, legetøj, pergolaer, havemøbler og jernbanesveller.

Fra februar 2000 må der i Nederlandene ikke længere sælges produkter, der er fremstillet af imprægneret træ. Kronrådet har for nylig også udtalt sig imod, at der produceres flis af imprægneret træ. Træet må heller ikke anvendes som brændsel i elektricitetsværker, som råstof til spånplader og kvægfoder, og må ikke strøs ud i haver og omkring træer og ikke anvendes som erstatning for halm i stalde.

1. Er Kommissionen på baggrund af de negative konsekvenser for mennesker og miljø rede til – som efterfølgelse af det nederlandske eksempel – at udarbejde et direktiv, der forbyder produkter, der er fremstillet af imprægneret træ?

- a) Har Kommissionen i bekræftende fald allerede taget skridt i denne retning?
- b) Hvorfor er Kommissionen i benægtende fald imod et EU-forbud mod produkter, der er fremstillet af imprægneret træ?

2. Er Kommissionen rede til på baggrund af de negative konsekvenser for mennesker og miljø at udarbejde et direktiv, der forbyder forarbejdning af imprægneret træ til flis?

- a) Har Kommissionen i bekræftende fald allerede taget skridt i denne retning?
- b) Hvorfor er Kommissionen i benægtende fald imod et EU-forbud mod forarbejdning af imprægneret træ til flis?

3. Er Kommissionen rede til på baggrund af de negative konsekvenser for mennesker og miljø at udarbejde et direktiv, der forbyder anvendelse af imprægneret træ som brændsel i elektricitetsværker, som råstof til spånplader og kvægfoder, og forbyder, at det strøs ud i haver og omkring træer og anvendes som erstatning for halm i stalde.

a) Har Kommissionen i bekræftende fald allerede taget skridt i denne retning?

b) Hvorfor er Kommissionen i benægtende fald imod et sådant direktiv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. juni 2000)

Kommissionen kan forstå, at Nederlandene for nylig har indført et forbud mod, at nederlandske producenter bruger træbeskyttelsesmidler, der indeholder kobber, chrom og arsen, samt mod udendørs anvendelse af træ, der er behandlet med disse stoffer. Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen meddelelse om dette forbud og har bedt de nederlandske myndigheder om yderligere oplysninger.

I forlængelse af en gennemgang af visse bestemmelser i Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater ⁽¹⁾ har Kommissionen undersøgt risikoen ved at bruge arsen til imprægnering af træ. Denne undersøgelse har givet anledning til bekymring over visse aspekter af brugen af træbeskyttelsesmidler, der indeholder arsen, navnlig med hensyn til langtidsvirkningerne af bortskaffelse af træ, der er imprægneret hermed. Man fandt dog ikke, at befolkningen udsættes for en akut risiko.

Industrien har foreslået, at den frivilligt forpligter sig til at styre de risici, der konstateres. Kommissionen undersøger i øjeblikket dette forslag. Derudover overvejer Kommissionen, om det er nødvendigt med yderligere restriktioner vedrørende markedsføring og brug af arsen, der anvendes som træbeskyttelse, i henhold til direktiv 76/769/EØF. Desuden er træbeskyttelsesmidler omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter ⁽²⁾. Kommissionen har til hensigt snart at vedtage foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv, og i den forbindelse vil vurderingen af træbeskyttelsesmidler blive højt prioriteret. Spørgsmålet om, hvorvidt der skal fremsættes forslag om endnu et direktiv, der begrænser markedsføringen af disse biocider, vil blive taget op, når resultatet af denne vurdering foreligger.

Kommissionen skal desuden henvise det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel E-0942/00.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽²⁾ EFT L 123 af 24.4.1998.

(2001/C 46 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0942/00 af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Forbud mod anvendelse af visse imprægneringssalte til behandling af træ

Visse salte, der anvendes til imprægnering af træ, har alvorlige konsekvenser for mennesker og miljø. Disse salte rummer de meget giftige stoffer arsen, chrom IV og kobber. Imprægneret træ anvendes bl.a. til havehuse, rækværker, legetøj, pergolaer, havemøbler og jernbanesveller.

Fra februar 2000 må der i Nederlandene ikke længere sælges produkter, der er fremstillet af imprægneret træ. Kronrådet har for nylig også udtalt sig imod, at der produceres flis af imprægneret træ. Træet må heller ikke anvendes som brændsel i elektricitetsværker, som råstof til spånplader og kvægfoder, og må ikke strøs ud i haver og omkring træer og ikke anvendes som erstatning for halm i stalde.

Af beretninger i dagspressen fremgår det, at de nederlandske myndigheder alligevel stiltiende accepterer, at kræftfremkaldende træflis eksporteres til andre EU-medlemsstater til produktion af spånplader, legetøj og lignende. Hermed handler myndighederne i strid med ånd og bogstav i flere EU-direktiver.

1. Er Kommissionen bekendt med eksporten af kræftfremkaldende træflis fra Nederlandene til andre EU-stater?
 - a) Hvilke lande er der i bekræftende fald tale om?
 - b) Vil Kommissionen i benægtende fald indlede en undersøgelse, i betragtning af de negative konsekvenser for mennesker og miljø og overtrædelsen af forskellige EU-direktiver?
2. Har Kommissionen fra fabrikanter og importører af disse salte og af imprægneret træ modtaget en oversigt med alle relevante oplysninger om udsættelse af mennesker og natur for arsensyre (eller salte dannet heraf), således som fastlagt i forordning nr. 142/97? Hvilke skridt vil Kommissionen i benægtende fald tage for at sikre fuldstændig og korrekt overholdelse af denne forordning?
3. Mener Kommissionen ikke, at imprægneret træ, der frigøres i form af bygge- eller nedrivningsaffald i henhold til direktiv 91/689/EØF skal indsamles og forarbejdes som farligt affald?
 - a) Hvilke argumenter taler i benægtende fald imod at behandle imprægneret træ som farligt affald?
 - b) Behandles imprægneret træ i de femten medlemsstater i bekræftende fald også i praksis som farligt affald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(9. juni 2000)

1. Kommissionen er ikke bekendt med, at der eksporteres træflis af træ behandlet med arsen, krom og kobber fra Nederlandene til andre medlemsstater. Disse stoffer kan på visse betingelser anvendes i Fællesskabet til behandling af træ i henhold til Rådets direktiv 89/677/EØF af 21. december 1989 om ottende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater ⁽¹⁾.

Eksport af træflis er ikke en overtrædelse af EU-lovgivningen, hvis den foreskrevne procedure følges. Eksport af sådant affald er omfattet af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽²⁾. Med henblik på eksport af træflis til nyttiggørelse er materialet opført i bilag III i forordningen under position AC 170: affald af forarbejdet kork og træ. Det betyder, at affaldet kan overføres, hvis overførslen meddeles de medlemsstater, som er involveret i overførslen (eksportland, importland og eventuelle transitlande), og hvis der ikke gøres indsigelser mod overførslen. Myndighederne har kun et begrænset antal begrundelser for at modsætte sig en overførsel, f.eks. hvis affaldet ikke kan behandles på en miljømæssigt forsvarlig måde i modtagelseslandet.

I øjeblikket er der ikke noget, der begrunder en undersøgelse som ønsket af det ærede parlamentsmedlem.

2. Kommissionen har modtaget oplysninger om arsensyre i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 142/97 af 27. januar 1997 vedrørende indgivelse af oplysninger om bestemte eksisterende stoffer i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 ⁽³⁾. Kommissionen har brugt disse oplysninger i en undersøgelse af risikoen ved at anvende arsen til træimprægnering. Denne undersøgelse gav anledning til en række overvejelser om forskellige aspekter af anvendelsen af træimprægneringsmidler indeholdende arsen, hovedsagelig i relation til de langsigtede virkninger af bortskaffelsen af træ, der er behandlet på denne måde. Man fandt dog ikke, at der var nogen akut risiko for befolkningen. Industrien har foreslået at imødegå disse risici ved hjælp af en frivillig aftale, og Kommissionen er ved at undersøge dette forslag. Desuden overvejer Kommissionen i øjeblikket, hvorvidt det er nødvendigt med yderligere restriktioner for markedsføring og anvendelse af arsen, der anvendes i træimprægneringsmidler i henhold til direktiv

76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽⁴⁾. Desuden er træbeskyttelsesmidler også omfattet af direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter. Kommissionen har til hensigt i nær fremtid at vedtage foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv, og træbeskyttelsesmidler vil være blandt de allerførste, der skal evalueres. Spørgsmålet om at foreslå et yderligere direktiv, der begrænser markedsføringen af disse biocider, vil blive overvejet i lyset af resultaterne af evalueringen.

3. I Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991⁽⁵⁾ defineres farligt affald i artikel 1, stk. 4, første led, som affald, der er opført på en liste over farligt affald. Denne liste er fastlagt i Rådets beslutning 94/904/EF af 22. december 1994⁽⁶⁾. På denne liste er imprægneret træ i form af bygge- eller nedrivningsaffald ikke opført som farligt affald. Derfor gælder bestemmelserne i direktiv 91/689/EØF ikke.

I samme direktiv hedder det i artikel 1, stk. 4, andet led, at affald, hvorom en medlemsstat mener, at det udviser en eller flere af de egenskaber, der er opregnet i bilag III til direktivet, også er farligt affald. Medlemsstaterne skal meddele sådanne sager til Kommissionen. Disse sager skal gennemgås af Kommissionen med henblik på en eventuel tilpasning af fællesskabslisten over farligt affald. Indtil nu har Kommissionen modtaget meddelelser fra Det Forenede Kongerige og Østrig, som betragter imprægneret træ som (i det mindste delvis) farligt affald. Kommissionen er ved at behandle disse meddelelser som led i en større gennemgang af listen over farligt affald på grundlag af omkring 300 meddelelser. Kommissionen har til hensigt inden årets udgang at forelægge et forslag om ændring af listen for det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 91/156/EØF⁽⁷⁾ af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF⁽⁸⁾ af 15. juli 1975 om affald, således at udvalget kan afgive en udtalelse herom. I forslaget vil der blive taget hensyn til den vurdering, der er foretaget i forbindelse med Det Forenede Kongeriges og Østrigs meddelelser om imprægneret træ.

Uanset om imprægneret træ klassificeres som farligt eller ikke-farligt affald, må det kun genanvendes eller bortskaffes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 75/442/EØF, dvs. uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades, navnlig uden risiko for hverken vand, luft eller jord, eller fauna eller flora, uden at give gener ved støj eller lugt, og uden at områder eller landskaber påføres skade.

Kommissionen henviser også det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel E-0941/00.

⁽¹⁾ EFT L 398 af 30.12.1989.

⁽²⁾ EFT L 30 af 6.2.1993.

⁽³⁾ EFT L 25 af 28.1.1997.

⁽⁴⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽⁵⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽⁶⁾ EFT L 356 af 31.12.1994.

⁽⁷⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁸⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

(2001/C 46 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0944/00

af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Vedvarende energi

Vil Kommissionen oplyse, hvor langt den er i sin vurdering af den danske regerings planer om at indføre såkaldte VE-beviser? Forbrugerne skal tilsyneladende tvinges til at købe VE-beviser (VE = vedvarende energi) i forhold til deres elforbrug, og det kan derfor til forveksling ligne en ny form for beskatning. Er det Kommissionens vurdering, at der er tale om en skat til de danske forbrugere?

Og vil Kommissionen oplyse, om CO₂-afgiften på vindmøller, som ellers er CO₂-frie, er i overensstemmelse med EU's gældende regler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(10. maj 2000)*

Kommissionen er ved at færdiggøre sin vurdering af den danske regerings planer om at indføre såkaldte VE-beviser (VE = vedvarende energi) for elektricitet, der stammer fra vedvarende energikilder. En beslutning skulle foreligge i den nærmeste fremtid.

Systemet med henblik på VE-beviser fungerer således: Producenterne af elektricitet fra vedvarende energikilder vil modtage et antal VE-beviser i forhold til deres samlede elproduktion. Forbrugerne vil blive forpligtet til at købe VE-beviser i forhold til en vis del af deres samlede elforbrug. Producenterne af den dyrere VE-baserede elektricitet er dermed sikret kompensation ud over markedsprisen for elektricitet. Prisen på beviserne varierer mellem 0,10 DKK/kWh og 0,27 DKK/kWh elektricitet. Forpligtelsen til at købe beviser vil betyde en større samlet elregning til forbrugerne, hvilket det ærede medlem sammenligner med en ny form for beskatning bortset fra betegnelsen. Kommissionen bemærker, at penge til beviserne ikke går til statskassen og derfor ikke udgør en beskatning. Der er snarere tale om en skattelignende afgift i form af penge, der skal finansiere et bestemt projekt eller gå til et bestemt formål og således skal være til fordel for visse virksomheder som i dette tilfælde producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder. Kommissionen vil gerne understrege, at nuværende producenter af VE-baseret elektricitet i Danmark modtager direkte statsstøtte, som finansieres over skatteindtægter.

At en foranstaltning har samme effekt som en forbrugsafgift har desuden i sig selv ingen indflydelse på Kommissionens vurdering af en foranstaltnings indvirkninger på konkurrencen og fællesmarkedets funktion. Kun i tilfælde, hvor en foranstaltning ikke anvendes ensartet og således begunstiger visse virksomheder eller produktionen af visse varer, kan Kommissionen gribe ind i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidl. artikel 92).

Den danske CO₂-afgift på brændstof og elektricitet er baseret på CO₂-indholdet i brændstof. I forbindelse med elektricitet baseres afgiften på CO₂-indholdet i kul, da de fleste kraftværker i Danmark er kulfyrede. Mens afgiften er på 100 DKK/ton CO₂, der udsendes, når elektricitet genereres fra kul, er den kun på 0,10/kWh DKK for elektricitet. I øjeblikket modtager vindmøller og andre VE-baserede kraftværker, som er CO₂-frie eller kun udsender meget lidt CO₂, tilskud på samme beløb som kompensation for afgiften. I løbet af de kommende år vil disse tilskud blive erstattet med den laveste pris for VE-beviserne, som ligeledes er 0,10 DKK/kWh. På denne måde sikres det, at de pågældende kraftværker fortsat får kompensation for CO₂-afgiften.

(2001/C 46 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0945/00**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(29. marts 2000)*

Om: Frigivelse af luftrum

På et møde i den europæiske civile luftfartskonference fremførte de franske repræsentanter, at den stadige øgede lufttrafik, som var ansvarlig for forsinkelser i lufthavne, først og fremmest skyldes dårlig forvaltning af de eksisterende slots og minder om, at militær luftfart har fået 60 % af Frankrigs luftrum for flere år ud i fremtiden.

Eftersom problemet vedrørende flyforsinkelser berører alle medlemsstater bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor stor en procentdel af luftrummet er forbeholdt militære fly i medlemsstaterne?
2. Findes der tal for Grækenland?

3. Udgør parallel anvendelse af luftrummet sammen med militærfly en risiko for flyenes sikkerhed?
4. Hvilke forslag agter Kommissionen og Eurocontrol at fremsætte i denne sag navnlig vedrørende indskrænkningen af det luftrum, der er forbeholdt militærfly, således at luftrummet til civile fly kan forøges, hvilket giver større sikkerhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(22. maj 2000)

1. og 2. Den procentdel af luftrummet, der benyttes til militære formål, varierer medlemsstaterne imellem. Den varierer også tidsmæssigt og tillige afhængigt af højden. Desuden kan en del af det »militære« luftrum bruges fleksibelt og være åben for civil brug, når de militære operationer tillader det.

Det står imidlertid klart, at den del af luftrummet, der er forbeholdt militærfly, er betydelig og udgør en hindring for den civile luftfart.

I Kommissionens meddelelse af 1. december 1999 ⁽¹⁾ om skabelse af et fælles europæisk luftrum findes der yderligere oplysninger desangående (bilag 4).

3. og 4. Hver medlemsstat forventes at råde over en effektiv flyvekontrolltjeneste, der har adgang til alle nødvendige oplysninger, herunder data vedrørende den strategiske planlægning, flyveplaner samt situationen i luftrummet. En koordineret forvaltning af luftrummet mellem de civile og militære flyveledere er væsentlig for afviklingen af lufttrafikken og hermed for sikkerheden. Er disse forudsætninger opfyldt, skulle der ikke kunne opstå sikkerhedsproblemer i forbindelse med civile og militære flys benyttelse af luftrummet eller andre aktiviteter med tilknytning hertil.

Kommissionen har nedsat en arbejdsgruppe på højt niveau bestående af repræsentanter for medlemsstaternes civile og militære luftfartsmyndigheder. Gruppen er i færd med at udarbejde en rapport til Kommissionen som hjælp til forberedelsen af forslag om integreret forvaltning af luftrummet og udvikling af nye koncepter, metoder og procedurer i forbindelse med regulering af lufttrafikken. Rapporten vil være klar i juni 2000. I den forbindelse undersøges det, hvorledes luftrummet kan udnyttes mere effektivt, ligesom de nuværende militære restriktioner analyseres nærmere.

⁽¹⁾ KOM(1999) 614 endelig udg.

(2001/C 46 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0954/00

af Giles Chichester (PPE-DE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Fusionen mellem telekommunikationsvirksomhederne MCI WorldCom og Sprint

Kommissionen er nu stillet over for en konkurrencesag af ekstraordinær betydning for udviklingen af Internettet, informationsteknologien og kommunikationen i det indre marked — den foreslåede fusion mellem MCI WorldCom og Sprint.

1. Fusionen mellem MCI WorldCom og Sprint truer med at skabe en begrænsende og uacceptabel magtkoncentration på Internettet hos én virksomhed. Eksterne parter skønner, at MCI WorldComs og Sprints kombinerede markedsandel på Internet-backbonemarkedet varierer mellem 43 % og 70 %. Den foreslåede fusion vil gøre det muligt for MCI WorldCom-Sprint at bruge sin dominerende stilling til at diktere betingelserne for og prisfastsættelsen af opkoblingen af betydningsfulde Internet-backboneforbindelser til europæiske backboneforbindelser og igen for Internet-serviceudbydere såvel som for indholdet og portalerne.

Hvordan vil Kommissionen forhindre, at den foreslåede fusion mellem MCI WorldCom og Sprint skaber en ødelæggende og ikke-konkurrencemæssig koncentration blandt de vigtigste udbydere af Internet-backboneforbindelser, hvilket ville kunne skade Internettets udvikling og vækst i Europa?

2. Da Kommissionen i 1998 besluttede at blokere for sammenlægningen af MCI's og Worldcoms backboneforbindelser ved at kræve, at MCI Internet, der var blevet overtaget af Cable & Wireless, skulle afhændes, erkendte Kommissionen den umiddelbare og betydelige skade for konkurrencen, som sammenlægningen ville medføre. Historien bag afhændelsen af MCI's Internet-backbonedel til Cable & Wireless viser, at et krav om afhændelse af Internet-backboneaktiver simpelthen ikke er tilstrækkeligt. Den integrerede karakter af MCI's Internet-backboneforbindelse, MCI WorldComs åbenlyse forsøg på kun delvist at opfylde kravet om afhændelse, Cable & Wireless' manglende etablerede tilstedeværelse på markedet, videnbase og infrastrukturen på markedet for Internet-backboneforbindelser førte samlet til, at en vigtig aktør på Internet-markedet blev betydeligt svækket.

Såfremt Kommissionen beslutter, at en afhændelse er nødvendig, hvordan vil den i givet fald strukturere afhændelsen af Sprint's Internet-del eller MCI WorldComs UUNet for at sikre, at den konkurrencemæssige ligevægt bevares mellem de vigtigste udbydere af Internet-backboneforbindelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. maj 2000)

Den planlagte fusion mellem MCI Worldcom og Sprint blev anmeldt til Kommissionen den 11. januar 2000. Den 21. februar 2000 besluttede Kommissionen at indlede anden fase af undersøgelsen af transaktionens konkurrencepåvirkning. Kommissionen skal afslutte sin undersøgelse den 12. juli 2000.

I undersøgelsens anden fase fokuseres der bl.a. på udbud af Internetforbindelser, idet der er alvorlig bekymring for, at den samlede enhed vil kunne påvirke markedet uafhængigt af konkurrenter og kunder. Da undersøgelsen ikke er afsluttet, er det for tidligt at drage konklusioner om hvordan konkurrencen på topplan på markedet for Internetforbindelser vil blive påvirket, og især konkludere om eventuelle foranstaltninger, som parterne kan foreslå for at løse mulige konkurrencespørgsmål.

(2001/C 46 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0955/00

af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Produktion af tørret frugt i Catalonien

I 1989 gennemførtes reformen af markedsordningen for frugt og grønsager, hvormed der indførtes en plan for forbedring og for afsætning udarbejdet af sammenslutningerne af producenter af tørrede frugter; planen skulle gennemføres i løbet af ti år. Det vil sige, at foranstaltningerne til fordel for denne sektor udløber i maj.

En stor del af de dyrkede arealer i Catalonien anvendes til produktion af tørrede frugter og johannesbrød. Der er tale om i alt 12,3 % af de dyrkede arealer, men omkring Tarragona er der snarere tale om 40-50 %, ligesom der også omkring Lérida er tale om en betydelig specialiseringsgrad. Sektoren har været udsat for kraftig konkurrence på grund af indførsel fra Tyrkiet, USA og de nordafrikanske lande, hvor priserne er meget lave, ligesom indførslen har været begunstiget af nedsættelsen af toldsatserne i sektoren.

Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre for at fremme og sikre en fremgangsmåde, som garanterer indkomsterne i sektoren for produktion af tørret frugt og johannesbrød?

(2001/C 46 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0962/00**af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen**

(29. marts 2000)

Om: Produktionen af hasselnødder i Catalonien

Inden for Europa og EU er Catalonien storproducent af hasselnødder og tørret frugt. Over 90 % af den spanske produktion af hasselnødder er koncentreret i Catalonien, hvor der findes kommuner, hvor 85 % af det dyrkede areal anvendes hertil. Hasselnødder fra Catalonien er blevet udsat for konkurrence fra Tyrkiet, USA og landene i Nordafrika, som alle har draget fordel af deres eksport til Europa på grund af de lave priser på dette produkt, og det har ført til, at producenterne har stået over for store vanskeligheder i forbindelse med denne konkurrence. I de seneste år har den fælles markedsordning indeholdt en bestemmelse om direkte tilskud til hasselnødder i produktionsårene 1997/1998, 1998/1999 og 1999/2000 for at sikre producenterne en mindsteindkomst. 1999/2000 er det sidste produktionsår, hvor de vil modtage tilskud fra Fællesskabet, og det vil medføre betydelige indkomsttab for mange catalanske landmænd.

Har Kommissionen kendskab til hasselnødproduktionens betydning for Catalonien?

Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at sikre, at de catalanske hasselnødproducenter kan opretholde deres indkomst?

Planlægger Kommissionen med den fælles markedsordning for frugt og grøntsager at genindføre de tilskud, der er omtalt i artikel 55 i forordning (EF) 2200/1996⁽¹⁾ for produktionsårene 1997/1998, 1998/1999 og 1999/2000?

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-0955/00 og E-0962/00**

(10. maj 2000)

Størstedelen af nøddeproduktionsområdet i Catalonien har modtaget økonomisk støtte i ti år i henhold til bestemmelserne i afsnit IIa i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager⁽¹⁾ med det formål at forbedre produktiviteten og konkurrenceevnen i nøddesektoren. De udgifter, der blev afholdt i hele Fællesskabet til denne aktion fra 1990 til 1999, beløb sig til 725 mio. EUR. Der er budgetteret med yderligere udgifter til forbedringsplaner på over 250 mio. EUR frem til 2006.

Næsten hele det catalanske hasselnøddeområde har modtaget det særlige faste støttebeløb for hasselnødder, som blev ydet i perioden 1997-2000 i henhold til bestemmelserne i artikel 55 i Rådets forordning (EØF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager⁽²⁾.

Meningen med disse foranstaltninger har altid været, at de skulle være midlertidige og aftagende, for at det økonomiske ansvar kunne lægges over på producenterne.

Ligesom det er tilfældet for alle andre produkter i frugt- og grøntsagssektoren, har det siden 1997 været muligt at opnå støtte til nødder og johannesbrød i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2200/96, ifølge hvilken der ydes finansiel støtte til producentorganisationer, der markedsfører frugt og grøntsager.

Medlemsstaterne kan lade nødder indgå i deres udviklingsplaner for landdistrikterne i henhold til betingelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 118 af 20.5.1972.

⁽²⁾ EFT L 297 af 21.11.1996.

⁽³⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0960/00

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Fremme af selskaber med kapitalrisiko i EU

Risikovillig kapital er den vigtigste formel ved finansiering af nye virksomheder eller virksomheder, der kaster sig ud nye investeringer, som er behæftet med en stor risiko og gode muligheder for at opnå udbytte.

Alligevel er de europæiske selskaber med kapitalrisiko langt bagud i forhold til USA, hvor de tilsvarende selskaber investerer næsten dobbelt så meget som de europæiske.

Hvordan vil det efter Kommissionens opfattelse være muligt at intensivere aktiviteterne i selskaberne med kapitalrisiko i EU, så disse kan øge deres investeringer i de små og mellemstore virksomheder i EU så signifikant, at de kommer på niveau med investeringerne i de tilsvarende selskaber i USA?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. maj 2000)

Kommissionen deler fuldt ud det ærede medlems bekymring over mangelen på venturekapital i Europa, selv om situationen nu begynder at bedres. For at rette op på den nuværende situation og sikre, at hurtigt voksende virksomheder kan finde den fornødne risikovillige kapital, føler Kommissionen sig forpligtet til at fremskynde gennemførelsen af handlingsplanen for risikovillig kapital ⁽¹⁾. For at nå dette mål er der behov for et intensivt samarbejde fra medlemsstaternes og den private sektors side. Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Den Europæiske Investeringsfond (EIF) spiller også en væsentlig rolle. Det Europæiske Råd i Lissabon understregede behovet for at fjerne alle de hindringer, der er nævnt i handlingsplanen, inden år 2003 — et klart signal om den vægt, politikkerne lægger på dette spørgsmål.

Kommissionens meddelelse om risikovillig kapital ⁽²⁾ blev vedtaget i april 1998. Den handlingsplan, der var vedlagt meddelelsen, blev i det store og hele hilst velkommen af Det Europæiske Topmøde i Cardiff (juni 1998) og af Europa-Parlamentet. I handlingsplanen opregnes der seks former for barrierer, der skal nedbrydes inden for Fællesskabet, dvs. markedsfragmenteringen, de reguleringsmæssige barrierer, beskatningen, knaphed på hightech-SMV, mangel på kvalificerede menneskelige ressourcer og skadelige kulturelle barrierer.

I oktober 1999 foretog Kommissionen en indledende analyse af gennemførelsen af handlingsplanen om risikovillig kapital. Med henblik på at fremskynde gennemførelsen af handlingsplanen fokuserede Kommissionen i sin meddelelse på nogle vigtige regulerende foranstaltninger, der bør træffes i år 2000, samt på nogle eksempler på god praksis, med henblik på at stimulere reformerne i samtlige medlemsstater. Kommissionen agter også regelmæssigt at overvåge og evaluere gennemførelsen af handlingsplanen. Det bør bemærkes, at det i Kommissionens handlingsplan E-Europa (november 1999) blev foreslået, at man som et af målene inden år 2003 fik tredoblet rådigheden over midler til finansiering af virksomheder på et tidligt udviklingsstade. Den endelige handlingsplan E-Europa vil blive forelagt Det Europæiske Råd i Feira i juni 2000 til godkendelse.

⁽¹⁾ KOM(1999) 493 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 175 af 21.6.1999.

(2001/C 46 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0965/00**af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(31. marts 2000)

Om: EF-støtte til ophugningsvirksomheder

De virksomheder, som ophugger biler, ønsker at vide, hvad de nye EU-regler om sådanne anlæg reelt indebærer. Selv om de ser positivt på bestemmelser til regulering af sektoren, har de ikke kendskab til, hvordan disse vil påvirke den, ligesom de ikke ved, hvilken frist de ifølge det nye direktiv har til at tilpasse deres installationer, og om de kan modtage offentlig støtte hertil.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan den vil orientere virksomhederne i sektoren om de nye EU-bestemmelser om ophugning af biler?

Hvilke frister gælder der for denne tilpasning?

Vil virksomhederne kunne modtage støtte til tilpasningen?

Påtænker Kommissionen at indføre nogen form for kvalitetsparametre, udveksling af erfaring eller god praksis eller ordninger for godkendelse på EU-niveau?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. maj 2000)

Alle fællesskabsdirektiver, og det gælder også forslaget til rådsdirektiv om udrangerede biler⁽¹⁾, er rettet til medlemsstaterne. Det betyder, at medlemsstaterne skal opfylde målene i direktiverne, men at de selv kan bestemme, hvordan de mest hensigtsmæssigt gør det. Det er først og fremmest op til medlemsstaterne at sørge for, at de berørte erhverv bliver informeret tilstrækkeligt og får den nødvendige hjælp til at opfylde kravene i direktivet.

Hvor lang tid der bliver til at opfylde direktivet vides først, når det er endeligt vedtaget. Vedtagelsesproceduren er endnu ikke afsluttet, men Kommissionen forventer med nogenlunde sikkerhed, at direktivet bliver vedtaget i første halvår af 2000. I øjeblikket siger teksten i den fælles holdning⁽²⁾, at direktivet skal træde i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende, og at medlemsstaterne får en overgangsperiode på 1½ år til at gennemføre direktivet i den nationale lovgivning.

Ifølge EF-traktaten finansieres EU's miljøforanstaltninger af medlemsstaterne. Der er i den fælles holdning ingen bestemmelser om specifik EU-støtte.

Hvad kvalitetsparametre og god praksis angår, er der i den fælles holdning minimumskrav til behandlingen i artikel 6 og bilag I. Derudover omtales i artikel 6, stk. 5, indførelse af certificerede miljøstyringssystemer for virksomheder, der behandler udrangerede køretøjer.

⁽¹⁾ EFT C 337 af 7.11.1997 med senere ændringer, EFT C 156 af 3.6.1999.

⁽²⁾ Fælles holdning 39/1999, EFT C 317 af 4.11.1999.

(2001/C 46 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0967/00
af Colette Flesch (ELDR) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Uddannelse i nye teknologier

Virksomheder på højt niveau inden for informationsteknologi, som afholdt møde i marts 2000 i Bruxelles, understregede den tiltagende mangel på korrekt uddannede arbejdstagere i de nye teknologier. Man understregede også, at det var nødvendigt at fastlægge politikker, som kunne tilskynde til risikotagning og innovation. Hvis der ikke hurtigst muligt sker noget på europæisk plan, vil konklusionerne fra undersøgelserne, i henhold til hvilke der i 2003 vil være 1,7 millioner ubesatte stillinger på grund af utilstrækkelig uddannelse, kunne blive en realitet. Kan Kommissionen oplyse, hvad den agter at gøre for hurtigst muligt at imødekomme disse to store udfordringer inden for den nye økonomi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(19. juni 2000)

Kommissionen har sammen med medlemsstaterne allerede iværksat initiativer med henblik på at møde de to udfordringer, som det ærede medlem nævner, især forud for Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000.

Der er tegn på, at de i visse medlemsstater til rådighed værende kvalifikationer ikke længere svarer til dem, der er brug for i forbindelse med mange nye job. Skøn, som man har udarbejdet i den private sektor for nylig, viser for eksempel, at der i 1998 var 0,5 mio. ledige stillinger i informationsteknologisektoren. Man forventer, at manglen på arbejdskraft i 2002 udgør ca. 1,23 mio. ledige stillinger.

Den manglende overensstemmelse mellem udbuddet og efterspørgslen efter arbejdskraft skyldes i en vis grad en kraftig økonomisk vækst i visse sektorer, men overvejende utilstrækkelige kvalifikationer inden for informations- og kommunikationsteknologi (IKT) hos mange personer i den erhvervsaktive alder, fordi er ude af stand til at tilpasse sig de teknologiske og organisatoriske forandringer i produktionsmønstrene. Ydermere betyder overgangen til aktiviteter, som i højere og højere grad er baseret på viden og innovation, også, at flere og flere job fordrer adgang til og brug af de med IKT forbundne teknologier og kvalifikationer.

Det er af afgørende betydning at mindske kvalifikationskløften, særligt i de medlemsstater, som har en høj arbejdsløshed. Det betyder, at medlemsstaterne og andre, særligt arbejdsmarkedets parter, skal reagere hurtigt. I Kommissionens meddelelse om »Strategier for job i informationssamfundet«⁽¹⁾ beskriver man konkrete mål og aktiviteter, for eksempel inden for fremme af adgangen til IKT i skolerne og integration heraf i indlæringsprocessen samt vedrørende passende erhvervsuddannelse for arbejdstagerne, særligt i de traditionelle sektorer.

På Det Europæiske Råds møde lagde man en ambitiøs handlingsplan — med konkrete mål og tidsplaner — med henblik på både at fremme IKT-aktiviteter og at give Fællesskabets arbejdsstyrke tilstrækkelige IKT-kvalifikationer. I forbindelse med »e-Europe-initiativet«⁽²⁾ reviderer man de til rådighed værende instrumenter med henblik på at stimulere finansieringen af de tidlige virksomhedsstadier med det formål at tredoble denne inden udgangen af 2003, man foreslår nyskabende metoder til at rejse kapital og de resterende hindringer for at skabe et fælleseuropæisk marked for risikovillig kapital skulle være blevet fjernet inden udgangen af 2003. Fuldstændig liberalisering af telekommunikationsmarkedet er gennemført inden udgangen af 2001, især fordi man åbner de markedssegmenter, som stadig er beskyttet, for konkurrence. Sluttelig fremmer man tættere forbindelser mellem forskningsområdet, virksomhederne og investorerne.

⁽¹⁾ KOM(2000) 48 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(1999) 687 endelig udg.

(2001/C 46 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0968/00

af Stefano Zappalà (PPE-DE), Antonio Tajani (PPE-DE), Francesco Fiori (PPE-DE), Giuseppe Gargani (PPE-DE), Enrico Ferri (PPE-DE), Giorgio Lisi (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE), Amalia Sartori (PPE-DE), Raffaele Costa (PPE-DE), Raffaele Fitto (PPE-DE), Mario Mantovani (PPE-DE), Francesco Musotto (PPE-DE) og Jas Gawronski (PPE-DE) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Hundekampe

I mange europæiske lande er hundekampe med henblik på væddemål nu et udbredt fænomen, og alene i Italien skønner domstolene, at der årligt indgår væddemål for over 1 000 mia. lire (over 500 mio. euro), mens organisationen til bekæmpelse af vivisektion, LAV, skønner, at der hvert år dør over 5.000 hunde i sådanne kampe.

I 1991 vedtog Det Forenede Kongerige en lov om farlige hunde, som inspirerede Frankrig til sidste år at vedtage en lignende foranstaltning, hvormed formålet er at eliminere hunde af pitbullracen som et middel til at forhindre, at der organiseres nye kampe.

Imidlertid har ovenfor omtalte LAV, som gør en stor indsats for at forhindre og anmelde forekomsten af fænomenet, allerede opstillet en liste over mere end 40 forskellige hunderacer, som benyttes til disse kampe, herunder schæferhunde, dobermannhunde, bulldoghunde og andre vidt udbredte hunderacer.

I praksis er det ikke med den britiske lov lykkedes at få bugt med de kriminelle organisationer, der organiserer kampene, og som tydeligvis må rammes på anden vis.

I øjeblikket arbejdes der ikke på nogen europæisk foranstaltning med henblik på at bekæmpe dette fænomen og sætte en stopper for det, men i henhold til afsnittet om sundhed i Kommissionens arbejdsprogram for 2000 vil der i årets løb blive forelagt et forslag til en forordning fra Europa-Parlamentet og Rådet om de sundhedsmæssige bestemmelser, der skal gælde for bevægeligheden for kæledyr, en forordning, der kunne tænkes at komme til at repræsentere et interventionsmiddel.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at gribe ind i dette spørgsmål og i denne forbindelse tage behørigt hensyn til behovet for at få de involverede organisationer, de personer, der indgår væddemål, og tilskuerne dømt for deres medvirken i kampe mellem hunde eller mellem andre dyr for på denne måde at undgå kriminaliseringen af specifikke racer som f.eks. pitbullhunde, idet dyrene er de første ofre for disse kriminelle aktiviteter, fordi de ved brug af vold tvinges til at udvikle en overdreven og unaturlig aggressivitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. maj 2000)

Kommissionen deler det ærede medlems holdning om, at dyr ikke bør udsættes for unødige lidelser.

Kommissionen har fået større ansvar på dyreskyltelsesområdet i henhold til den seneste ændring af EF-traktaten, hvori EU-institutionerne og medlemsstaterne pålægges at prioritere dyrevelfærd, når de fastlægger politikker for landbrug, transport, det indre marked og forskning.

Kommissionen har derfor indført almindelige regler for husdyropdræt for at beskytte deres velfærd, mens der er fastsat mere detaljerede betingelser for opdræt af kalve, svin og liggehøner. Der er desuden vedtaget retsfor skrifter om betingelserne for bedøvelse og slagtning af dyr.

Herudover findes der i EF-regelsættet bestemmelser om beskyttelse af dyr under transport og om anvendelse af dyr til videnskabelig forskning. Kun disse to sæt bestemmelser finder anvendelse på hunde.

Men der findes ingen fællesskabslovgivning om dyrevelfærd i forbindelse med hundekampe. Derfor henhører de under de pågældende medlemsstaters ansvarsområde.

Som er nævnt i Kommissionens arbejdsprogram for 2000⁽¹⁾ sigter forslaget til en forordning fra Europa-Parlamentet og Rådet om dyrehelbredskriterier for flytning af selskabsdyr mod at harmonisere veterinære betingelser for ikke kommerciel flytning af selskabsdyr mellem medlemsstater. Dette forslag er ikke udarbejdet med henblik på problemet med hundekampe.

⁽¹⁾ KOM(2000) 155 endelig.

(2001/C 46 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0969/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Udvinning og afsætning af sand fra Lima-floden

Der har i flere år været industriel udvinning af sand og kisel, samt rengøring og afsætning heraf, i højre side af Lima-flodens munding, hvilket har øget saltindholdet i flodvandet, og kvaliteten af selve vandforsyningen af Viana do Castelo er dermed truet.

Forholdene i forbindelse med flodmundingen kan blive forværret, hvis man insisterer på at anlægge nye forbindelsesveje til havnen, hvilket vil ødelægge de eksisterende sumpområder og den biologiske mangfoldighed.

Opmærksomheden henledes på, at Lima-flodens mundings indgik i den pakke af områder, som eventuelt skulle indgå i projektet Rede Natura 2000, der allerede er anerkendt i Corine-programmets projekt om biotyper.

Kommissionen bedes på baggrund af ovenstående besvare følgende:

1. Er der ydet fællesskabsstøtte til udgravningerne af Lima-floden og byggearbejder i havnen i Viana do Castelo?
2. Er der allerede ansøgt om fællesskabsstøtte til anlægsprojekter for nye tilførselsveje til havnen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. maj 2000)

Kommissionen har via Den Europæiske Fond for Regionaludvikling medfinansieret et projekt vedrørende forbedring af de maritime adgangsforhold (udgravninger) i havnen i Viana do Castelo, forundersøgelserne af jernbaneprojektet, forprojektet vedrørende tilkørselsvejene og undersøgelsen af de miljømæssige følger-virkninger.

Det bør her erindres, at det med hensyn til projekter med en beløbsramme på under 25 mio. EUR påhviler de nationale myndigheder, der er involveret i programmets iværksættelse, at sikre sig, at de projekter, der har modtaget Fællesskabets medfinansiering, opfylder alle de administrative og lovmæssige betingelser, bl.a. de gældende miljøregler. Kommissionen har mulighed for at kontrollere, at alle betingelser er opfyldt, ved hjælp af sine tilsynsudvalg for samfinansierede programmer.

Med hensyn til de mulige følgevirkninger af ovennævnte projekter på områdets naturværdier (dyre- og planteliv og naturtyper) bør bestemmelserne i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ finde anvendelse, herunder bestemmelserne i artikel 6, som

omfatter en tilstrækkelig vurdering af virkningerne og en undersøgelse af alternativerne, når det område, hvor der skal bygges, indgår i en lokalitet af fællesskabsbetydning udpeget af Portugal i 1997 til Natura 2000-nettet i overensstemmelse med artikel 4 i nævnte direktiv.

Kommissionen har sendt en skrivelse til de portugisiske myndigheder for at minde om anvendelsen af disse bestemmelser.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 46 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0970/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Opførelse af et forbrændingsanlæg i Meia Serra

Der er planer om at opføre et forbrændingsanlæg i Meia Serra, Camacha sogn, Santa Cruz kommune, den autonome region Madeira, som led i udvidelsen og omstruktureringen af anlægget til behandling af husholdningsaffald i Meia Serra.

Det planlagte sted ligger meget tæt på bebyggede områder, en række landbrug og adskillige kilder, og man kan derfor frygte for indvirkningen heraf på miljøet og folkesundheden.

Kommissionen bedes på baggrund af ovennævnte besvare følgende:

1. Er der allerede givet tilsagn om fællesskabsstøtte til opførelsen af forbrændingsanlægget i Meia Serra på Madeira?
2. Har Kommissionen sikret sig, at alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af miljøet og folkesundheden i området er blevet iværksat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. maj 2000)

Kommissionen besluttede den 22. november 1999 at yde støtte under Samhørighedsfonden til 1. fase af projektet »Unidade de Valorização de Resíduos Sólidos da Ilha da Madeira«.

Dette projekt omfatter bl.a. opførelsen af et forbrændingsanlæg, der skal erstatte det forældede anlæg, der for øjeblikket findes i Meia Serra, og som ikke opfylder EF-lovgivningens krav på miljøområdet.

Beslutningen om at yde førnævnte støtte er sket på betingelse af, de miljønormer, der gælder for denne infrastrukturstype, overholdes mere stringent. Det pågældende projekt har desuden været genstand for en evaluering af miljøpåvirkningen.

(2001/C 46 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0971/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Udvinning og afsætning af sand fra Aveiro-floden

Aveiro-floden fik for nylig betegnelsen »særligt beskyttet område« og skulle som sådan i medfør af lovdekret nr. 384-B/99 af 23. september indgå i nettet »Natura 2000«. Imidlertid fortsætter udvindingen og afsætningen af enorme mængder sand fra floden.

Under påskud af at sikre flodens sejlbarhed og undgå forslamning af en række zoner udgraves der planløst sand i stor målestok med risiko for alvorlige følger for lagunens og kyststrækningens økologiske ligevægt, da sandet ikke føres tilbage, men sælges.

Der er ligeledes planer om at opføre en marina til mere end 800 fartøjer på floden, ved Barra i sognet Ílhavo.

På baggrund af ovennævnte bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Er der ydet fællesskabsstøtte til udgravningerne i Aveiro-floden?
2. Er der allerede indgivet ansøgning om finansiering af anlæggelsen af ovennævnte marina?
3. Er der i denne sammenhæng taget skridt til at forsvare lagunens og kyststrækningens økologiske ligevægt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. maj 2000)

Der er ganske rigtigt ydet fællesskabsstøtte fra samhörighedsfonden til udgravninger i Aveiro-floden⁽¹⁾.

Aveiro-floden udgør en lagune, der er adskilt fra havet af en klitrække. Hvis der ikke udgraves sand, risikerer lagunen at forsvinde på grund af hurtig tilsanding. Løsningen var derfor at foretage udgravninger for at åbne og grave uddybe flodens løb.

Dette indgreb udgør en del af en række aktiviteter til beskyttelse og bevarelse af Aveiro-floden. Samhörighedsfonden bidrager med et støttebeløb på 59,2 mio. EUR til et projekt for spildevandsopsamling og -behandling (Simria), hvis budget er på 69,71 mio. EUR.

Kommissionen har krævet, at udgravningsprojektet ledsages af en række foranstaltninger til mindskelse af udgravningernes følgevirkninger og til opfølgning af arbejdet ved hjælp af en »projektmonitoring«. Ifølge det af Kommissionen godkendte projekt vil det udgravede sand blive brugt til opfyldning af kystområdet (bekæmpelse af kysterosion), til genopretning af »sapał«-områder i dårlig stand og til opbygning af en kunstig ø til det vilde fugleliv.

Der er i øvrigt opstillet en tidsplan for udgravningerne med henblik på at påvirke dyre- og plantelivet mindst muligt (oktober-marts).

Der er ikke indgivet ansøgning fra de nationale myndigheder om finansiering af anlæggelsen af en marina.

⁽¹⁾ Beslutning C(95)3061 af 12.12.1995 og C(95)3259 af 15.12.1995 ændret ved beslutning C(96)3876 af 5.12.1997 og sammenlagt i beslutning C(98)2902 af 2.10.1998.

(2001/C 46 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0974/00 af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Iran

Resultaterne af det seneste parlamentsvalg i Iran viste, at de iranske vælgere i allerhøjeste grad ønsker at se en ende på den langvarige internationale isolation, deres land befinder sig i. Hidtil har Den Europæiske Union ikke reageret virkningsfuldt på de ændringer, der finder sted i Iran.

Kan Kommissionen oplyse, om den har til hensigt at udnytte denne heldige omstændighed og forbedre Unionens forhold til Iran og på denne måde støtte de iranske samfunds bestræbelser på at åbne sig over for Vesten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(27. april 2000)*

Efter det positive resultat af valget i Iran er Kommissionen i øjeblikket ved at omvurdere sit forhold til landet. Skønt det endnu er for tidligt at fremsætte specifikke forslag for udbygning af forholdet til Iran, er det sandsynligt, at et første skridt hovedsageligt kunne komme til at bestå i en bredere og mere dybtgående dialog, som kan finde sted inden for rammerne af den overordnede dialog, der blev indledt i slutningen af 1998. Der kunne også blive tale om samarbejde inden for områder som energi, flygtningehjælp og narkotikakontrol. I lyset af den politiske udvikling i Iran og afhængig af, om landet ønsker at spille en konstruktiv rolle hvad angår internationale spørgsmål såsom ikke-spredning og terroristbekæmpelse, kan der blive tale om udvidelse af samarbejdet til andre områder og i sidste ende en genoptagelse af normale forbindelser.

*(2001/C 46 E/104)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0991/00****af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen***(31. marts 2000)*

Om: Proceduren i forbindelse med nyemission af aktier

I forbindelse med nyemissionen af Infineon-aktier (datterselskab af Siemens AG) i marts i Forbundsrepublikken Tyskland er der blevet rettet en skarp offentlig kritik mod den måde, papirerne er blevet optaget til børsnotering på. Ledere fra Siemens AG er således blevet stærkt begunstiget ved tildelingen af aktier. Det samme gælder for storinvestorer. Bankernes lodtrækning i forbindelse med tildelingen til de private investorer har heller ikke været gennemsigtig, og der er mistanke om vilkårlighed.

Vil Kommissionen udarbejde forslag til fælles regler for nyemissioner på aktiemarkedet, som forpligter virksomhederne til at behandle investorerne ens?

Er der efter Kommissionens mening tale om en overtrædelse af diskrimineringsforbudet, når bestemte indenlandske investorer begunstiges?

Vil Kommissionen på denne baggrund undersøge emissionsprocedurerne i Tyskland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(17. maj 2000)*

Som led i bestræbelserne for at skabe et fælles europæisk marked for værdipapirer og et fælles kapitalmarked er der vedtaget adskillige direktiver med det formål at harmonisere beskyttelsen af investorer i medlemsstaternes værdipapirlovgivning. Sigtet er at skabe minimumsstandarder i form af harmoniserede regler om værdipapirhandel på det indre marked. Direktiverne om harmonisering af den europæiske lovgivning på værdipapirområdet vedrører derfor principielt værdipapirtransaktioner og ikke investorer.

De direktiver, der vedrører proceduren for nyemission i offentligheden, er Rådets direktiv 79/279/EØF af 5. marts 1979 om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs⁽¹⁾ og Rådets direktiv 80/390/EØF af 17. marts 1980 om samordning af kravene ved udarbejdelse af, kontrol med og udsendelse af det prospekt, der skal offentliggøres med henblik på optagelse af værdipapirer til officiel notering på en fondsbørs⁽²⁾. Ved disse direktiver harmoniseres minimumsstandarderne for optagelse af værdipapirer til officiel notering på en fondsbørs og for oplysningsvirksomheden over for investorer. De regulerer ikke den indledende fordeling af aktier (udlodning).

Der er endnu ikke truffet nogen beslutning på europæisk plan om krav til proceduren for udlodning. Udlokningsprocedurerne følger de nationale regler og varierer fra medlemsstat til medlemsstat. Som en reaktion herpå har de nationale tilsynsmyndigheder besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe under »Forum

of European Securities Commissions» (FESCO). Denne gruppe blev nedsat i december 1999 og søger at opbygge en fælles approach for regulering af udlodninger og ligebehandling af investorer. Det ventes, at denne gruppe vil have udarbejdet et udkast i andet halvår 2000.

Inden for rammerne af sin handlingsplan for finansielle tjenesteydelser vil Kommissionen også undersøge reglerne om procedurer for emission af værdipapirer. Den vil søge at kortlægge, i hvilken udstrækning det vil være formålstjenligt at foreslå regler om udlodningsprocedurer.

Medlemsstaterne må ikke indrømme deres egne statsborgere nogen præferencebehandling. Den præference, der blev indrømmet visse investorer som led i udlodningsproceduren for selskabet Infineons aktier, blev indrømmet mellem private parter. Den er ikke et resultat af en medlemsstats regler, som indrømmer dens egne statsborgere præference. Det stedfundne er derfor principielt ikke omfattet af EF-traktatens regler om forbud mod forskelsbehandling.

Kommissionen har ikke til hensigt at undersøge emissionsprocedurerne i Tyskland på baggrund af spørgsmålet om Infineon-aktierne. De foreliggende oplysninger giver ikke noget grundlag for en sådan undersøgelse.

(¹) EFT L 66 af 16.3.1979.

(²) EFT L 100 af 17.4.1980.

(2001/C 46 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0996/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Hvidbogen om fødevarer sikkerhed

I punkt 101 i hvidbogen om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719) udtaler Kommissionen, at den vil ændre direktivet om mærkning af levnedsmidler (79/112/EØF (¹)) for at behandle spørgsmålet vedrørende ernæringsmæssige påstande og funktionelle påstande.

Vil Kommissionen redegøre for:

1. hvad den mener med begrebet »funktionelle påstande«, dvs. omfatter denne definition »styrkede funktionelle påstande« således som defineret i udkast til kodekshenstillinger vedrørende anvendelse af sundhedsanprisninger (Alinorm 99/22A)?
2. årsagen til, at Kommissionen ikke har behandlet spørgsmålet vedrørende påstande om reduktion af sygdomsrisici i hvidbogen?

(¹) EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. maj 2000)

1. I hvidbogen om fødevarer sikkerhed (¹) udtaler Kommissionen, at den vil overveje, om der bør indføres særlige bestemmelser i EU-lovgivningen om »funktionelle påstande« og »ernæringsmæssige påstande« vedrørende fødevarer. Det vil blandt andet omfatte definitioner af de forskellige kategorier af påstande. Arbejdet på dette område er stadig i en tidlig fase, og på nuværende tidspunkt er definitionerne endnu ikke blevet drøftet indgående. I hvidbogen om fødevarer sikkerhed refereres der til »funktionelle påstande« som påstande vedrørende et næringsmiddels positive virkning på visse normale kropsfunktioner; det svarer til definitionen af »ernæringsmæssige funktionelle påstande« i retningslinjerne i Codex Alimentarius CAC/GL 23-1997. I det foreslåede udkast til kodekshenstillingerne vedrørende brugen af sundhedsanprisninger beskrives »styrkede funktionelle påstande« som en særlig kategori af sundhedsanprisninger. Det bør bemærkes, at høringerne i forbindelse med udkastet til kodekshenstillingerne er i en meget tidlig fase, og at der endnu ikke er enighed om definitionerne deri.

2. Under den nuværende fællesskabslovgivning (artikel 2 i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽²⁾) er det forbudt at tillægge et levnedsmiddel egenskaber til forebyggelse, behandling og helbredelse af en menneskelig sygdom eller give indtryk af sådanne egenskaber. Som angivet i hvidbogen om fødevarer sikkerhed har Kommissionen ingen planer om at ændre princippet for denne bestemmelse. Påstande om reduktion af sygdomsrisici betragtes som forebyggelse af sygdom og er derfor omfattet af dette forbud.

(¹) KOM(1999) 719 endelig udg.

(²) EFT L 33 af 8.2.1979.

(2001/C 46 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0999/00

af Neil MacCormick (Verts/ALE) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Færgeforbindelser i fjerntliggende områder

Er Kommissionen klar over, at fjerntliggende øsamfund, f.eks. på Hebriderne, Orkneyøerne og Shetlandsøerne, er fuldstændig afhængige af tilstrækkelige færgeforbindelser, og over behovet for at holde veje åbne, som ikke i sig selv ville være økonomisk levedygtige? Er Kommissionen enig i, at rent dogmatiske skridt til at privatisere sådanne forbindelser ville blive betragtet med stor modvilje af samfund, der f.eks. betjenes af Caledonian MacBrayne's færger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. maj 2000)

Kommissionen er fuldt opmærksom på, at fjerntliggende øsamfund som Hebriderne, Orkneyøerne og Shetlandsøerne er stærkt afhængige af ordentlige færgeforbindelser samt af, at der opretholdes ruter, som ikke i sig selv ville være økonomisk levedygtige. I Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads)⁽¹⁾ tages der specielt hensyn til øregionernes transportbehov. I forordningens artikel 4 fastlægges de vilkår, på hvilke medlemsstaterne kan indgå kontrakter om offentlig tjeneste eller pålægge rederier, der deltager i fast fart til, fra og mellem øer, forpligtelser til offentlig tjeneste som betingelse for adgang til at udføre den pågældende transport.

Hvad angår privatisering af sådanne tjenester, skal der mindes om, at traktaten fastsætter princippet om upartiskhed med hensyn til de ejendomsretlige ordninger samt princippet om ligestilling af offentlige og private foretagender.

(¹) EFT L 364 af 12.12.1992.

(2001/C 46 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1012/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(31. marts 2000)

Om: Regler for import og besiddelse af farlige dyr

Ifølge journalistkilder anslås der at være over 11 200 sjældne og farlige dyr i Italien. Fra tid til anden berettes der i nyhedsrubrikkerne om, at vilde dyr har sønderrevet og såret deres ejere eller forsvarsløse borgere, som befandt sig på deres flugtvej, forfærdeligt. For så vidt angår zoologiske haver, er hold af disse

dyr omfattet af bestemmelser, medens der med hensyn til privat hold af sådanne dyr måske findes enkle sikkerhedsregler, og disse dyr lever generelt under utålelige hygiejniske og sundhedsmæssige forhold. I Italien har man i overensstemmelse med Washington-konventionen fra 1975 pligt til at registrere disse dyr, men de officielle tal får en til at frygte, at mange af dem importeres og holdes i smug.

1. Eksisterer der i EU fælles regler for import og hold af denne type dyr?
2. Retter alle medlemsstater sig i benægtende fald efter Washington-konventionen?
3. Hvilke garantier findes der for borgernes sikkerhed, når disse dyr holdes af privatpersoner?
4. Hvilke kriterier og parametre lægges der til grund ved fastsættelse af hygiejnevilkår og sundhedsmæssige vilkår, som er gyldige for både dyr og mennesker?
5. Findes der specielle årsager, ud over i forbindelse med videnskabelig forskning og optrin, som tillader privatpersoner at importere og holde vilde dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. maj 2000)

Rådets forordning (EF nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed ⁽¹⁾) indeholder bestemmelser om transport, hold og opbevaring af vilde dyr, der er optaget på listerne i konventionen om international handel med vilde dyr og planter (CITES).

Hvad angår de sundhedsmæssige forhold for dyrene, er der fastsat importbestemmelser i Rådets direktiv 92/65/EØF af 13. juli 1992 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af dyr samt sæd, æg og embryoner, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbetingelser som omhandlet i bilag A, del I, til direktiv 90/425/EØF ⁽²⁾. Direktivet indeholder særlige bestemmelser om transport af dyr mellem zoologiske haver.

Andre foranstaltninger til begrænsning af import eller besiddelse af vilde dyr eller vedrørende problemer i forbindelse med hold af eksotiske dyr uden for zoologiske haver falder ikke ind under EUs kompetence.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 3.3.1997.

⁽²⁾ EFT L 268 af 14.9.1992.

(2001/C 46 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1014/00

af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Kalkstensudvinding, beton-, cement- og asfaltfabrik ved Algarve — Tavira-området

Ved Algarve — i Tavira-området — eksisterer der planer om kalkstensudvinding i et fredet natur- og vådområde. Man har til hensigt at bygge en beton-, cement- og asfaltfabrik. Borgmesteren i Tavira har øjensynligt ved at omgå lokale instanser foranlediget prøveboringer. Muligvis spiller EU-støtte en rolle i forbindelse med dette projekt. Er det planlagte projekt lovligt, eftersom det drejer sig om et fredet natur- og vådområde? Er der ansøgt om og endda bevilget EU-støtte til dette projekt? I bekræftende fald, hvilken støtte og i hvilken størrelsesorden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. maj 2000)

I henhold til direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters invirkning på miljøet ⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 ⁽²⁾, skal projekter vedrørende stenbrud og minedrift i åbne brud, hvor minestedets areal er over 25 hektar, underkastes en miljøvurdering efter reglerne i direktivets artikel 5 til 10. Stenbrud og minedrift i åbne brud, hvor minestedets areal er under 25 hektar, skal vurderes i henhold til direktivets artikel 5 til 10, hvis medlemsstaterne beslutter det.

Dertil kommer, at alle projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽³⁾ skal vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne lokalitet.

For at kunne tage stilling til det foreliggende tilfælde har Kommissionen henvendt sig til de portugisiske myndigheder anmodet om præcise oplysninger om projektet. Kommissionen henleder også de nævnte myndigheders opmærksomhed på deres forpligtelser i henhold til de ovennævnte fællesskabsbestemmelser.

Projektet får ikke EU-støtte gennem Den Europæiske Fond for Regionaludvikling.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 46 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1017/00**af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. april 2000)

Om: Overdragelse af overskydende EU-fiskefartøjer til lande i den tredje verden

Hvordan ser Kommissionen på den anvendte praksis med at overdrage de fiskefartøjer, EU-medlemsstaterne har i overskud, til lande i den tredje verden, taget i betragtning at det bringer både landenes nuværende fiskebestande og nærfiskeriforetagender i alvorlig fare? Indtil dato har Kommissionen brugt 30 mio. euro på forlægning af fiskefartøjer i overskud. EU's overeffektive fiskeflåde har drevet rovdrift på EU's egen fiskebestand, og det kan det vel ikke være fornuftig politik at tvinge lande, der i endnu højere grad er afhængige af deres fiskebestandes bæredygtighed, ud i samme situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. maj 2000)

Kommissionen er enig i, at overdragelse af fiskefartøjer fra EU-medlemsstater til lande i den tredje verden bør være gensidigt fordelagtig og ikke bringe fiskebestanden og nærfiskeriforetagender i disse lande i fare.

Derfor kan der kun ydes økonomisk støtte til overdragelse af fartøjer til tredjelande på de betingelser, der er fastsat i artikel 7 i Rådets Forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet ⁽¹⁾. Økonomisk støtte kan kun ydes med samtykke fra det pågældende tredjeland relevante myndigheder, og såfremt der kan opnås tilstrækkelig sikkerhed for, at international ret overholdes, især hvad angår bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne og fiskeres arbejdsforhold.

Hvis overdragelsen af fiskefartøjer og oprettelsen af blandede selskaber sker under disse forudsætninger, anser Kommissionen det for en fordel for udviklingen af fiskeindustrien i tredjeverdenslande.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

(2001/C 46 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1018/00**af Jean-Claude Martinez (TDI) til Rådet**

(6. april 2000)

Om: Fællesskabspræference for nødder, kastanjer og johannesbrød

Ca. 300 00 familier varetager i Europa produktionen af mandler, hasselnødder, kastanjer og johannesbrød. Men EU har så stort et underskud, at det er verdens største importør af mandler, som for 74 %'s vedkommende produceres i USA, hasselnødder, som for 75 %'s vedkommende produceres i Tyrkiet, og valnødder, som produceres i Californien og Kina.

Nedsættelsen af tolden, der nu er nede på 2 % som følge af Marrakech-aftalerne, skaber fare for, at vore bedrifter, hvis produktionsomkostninger ikke kan bringes ned på samme niveau som Tyrkiets, Kinas og USA's sociale og miljømæssige dumpingpriser, forsvinder fuldstændigt.

Men mandeltræer, kastanjetræer og valnøddetræer beskytter jordbunden og miljøet og skaber arbejde og balance i landdistrikterne. EU har på 10 år investeret 725 mio. euro i denne sektor, men i dag findes der ikke længere én specifik støtte.

Agter Rådet — eventuelt blot inden for rammerne af miljøpolitikken og politikken for udvikling af landdistrikterne — at sikre en berettiget finansiering af en aktivitet, hvis forsvinden indirekte ville bevirke væsentligt højere omkostninger end en rimelig finansiering af dens overlevelse?

Hvilke konkrete, præcise og effektive foranstaltninger agter Rådet at træffe?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet minder om, at det i marts 1989 vedtog særlige foranstaltninger for nødder og johannesbrød⁽¹⁾; i henhold til disse foranstaltninger er der fastsat en hektarstøtte på 200-475 ECU pr. år inden for rammerne af de planer, der blev iværksat mellem 1989 og 1996 for en maksimal varighed af ti år, med henblik på at forbedre kvaliteten og fremme afsætningen af johannesbrød, mandler, hasselnødder, valnødder og pistacie-nødder. De godkendte planer forvaltes af anerkendte producentorganisationer og omhandler aktioner til forbedring af produktionen af disse produkter, især foranstaltninger til forbedring af plantesundheden. Disse foranstaltninger gælder indtil udløbet af de sidste planer, dvs. indtil 2006.

I øvrigt ydes der i henhold til artikel 55 i forordningen om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager⁽²⁾ et tilskud på 15 ECU/100 kg for hasselnødder i produktionsårene 1997/1998, 1998/1999 og 1999/2000.

Desuden ydes der i henhold til samme forordning en finansiel fællesskabsstøtte til producentorganisationer, der iværksætter driftsprogrammer til forbedring af produktionen og afsætningen af frugt og grøntsager og til fremme af miljøvenlige teknikker. Disse driftsprogrammer godkendes af de nationale myndigheder og kan omfatte særlige foranstaltninger for nødder.

Rådet erkender således nøddesektorens økonomiske og sociale betydning, og at det vil medføre vanskeligheder for en stor del af sektoren, hvis den mister den institutionelle støtte. For øjeblikket har Kommissionen ikke forelagt Rådet noget forslag, som specifikt vedrører nødder. Imidlertid henledes det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på det svar, som på Kommissionens vegne er givet af Franz Fischler på skriftlig forespørgsel nr. E-0524/00⁽³⁾; i henhold hertil er Kommissionen snarere stemt for sociale og miljømæssige støtteforanstaltninger, dvs. inden for rammerne af lovgivningen om udvikling af landdistrikterne.

⁽¹⁾ Forordning (EØF) nr. 789/89, EFT L 85 af 30.3.1989.

⁽²⁾ Forordning (EF) nr. 2200/96, EFT L 297 af 21.11.1996.

⁽³⁾ Svaret har endnu ikke været offentliggjort i EFT.

(2001/C 46 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1019/00**af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Rådet**

(6. april 2000)

Om: Fem tilfælde af tortur og menneskerettighedskrænkelser i Tyrkiet

I de seneste syv dage har en række trykte organer, ngo'er samt kilder i det internationale Røde Kors og FN gjort Europa-Parlamentet opmærksom på en sag omhandlende fem tyrkiske erhvervsfolk, ingeniører og virksomhedsledere — Halil Muftuoglu, Emre Nil, Ferhat Terkoglu, Hasan Basri Guner og Timur Ayan — som efter at have været udsat for længerevarende og grov tortur er blevet tvunget til at underskrive falske tilståelser af forbrydelser mod staten. Torturen omfattede ifølge ofrenes oplysninger og bevismateriale indsamlet af forskellige kilder, hvilket imidlertid ikke har været omtalt i den tyrkiske presse, bl.a. elektrochokbehandling af testiklerne, oversprøjtning med iskoldt vand samt slag med knipler, der var indviklet i håndklæder for ikke at efterlade spor i form af blodudtrædninger. Ydmygelserne blev begået af betjente og funktionærer i Direktoratet for Organiseret Kriminalitet i Istanbul, en afdeling under det tyrkiske efterforskningspoliti. Alle fem er i øjeblikket tilbageholdt i fængslet i Bayrampasa og afventer retsforfølgning.

1. Mener Rådet ikke, at dette seneste tilfælde i den lange række af alvorlige krænkelser af menneskerettighederne er et åbenlyst dementi af premierminister Ecevit og hele den tyrkiske regerings erklæringer om reformerne af retssystemet, der allerede er iværksat, og som skulle forberede Tyrkiets indtræden i EU?
2. Mener Rådet ikke, at den overvejende positive holdning, som den udvidelsesansvarlige kommissær, Vanheugen, gav udtryk for efter sit seneste besøg i Istanbul om de fremskridt, Tyrkiet har gjort på dette område, i høj grad er ubegrundet eller i hvert fald forhastet?
3. Mener Rådet ikke, at den bør anmode den tyrkiske regering om en omgående forklaring på den umenneskelige behandling af de fem tilbageholdte, inden forhandlingerne om Tyrkiets optagelse i EU indledes?

Svar

(10. juli 2000)

Den Europæiske Union har rejst og vil blive ved med at rejse menneskerettighedsspørgsmålet over for den tyrkiske regering, således som det senest skete på mødet i Associeringsrådet EF-Tyrkiet den 11. april 2000. EU er bekymret over rapporterne om krænkelser af menneskerettighederne og vil blive ved med at følge menneskerettighedssituationen i Tyrkiet nøje og om nødvendigt tage enkeltsager op over for de tyrkiske myndigheder.

Tyrkiet er slået ind på en reformproces på dette område. EU hilser det velkomment, at Tyrkiet nu er indstillet på at forbedre menneskerettighedssituationen, og Unionen vil til enhver tid støtte og opmuntre Tyrkiet i denne proces. EU ser frem til yderligere fremskridt på dette område.

I den forbindelse erindrer EU om, at det er en forudsætning for at indlede tiltrædelses-forhandlinger, at de politiske Københavnskriterier, som omfatter garanti for menneskerettighederne, opfyldes. Som følge heraf er sådanne forhandlinger endnu ikke indledt med Tyrkiet.

(2001/C 46 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1023/00**af Niels Busk (ELDR) til Kommissionen**

(29. marts 2000)

Om: Betaling af medansvarsafgift

Rådets forordning (EF) nr. 603/95⁽¹⁾ om den fælles markedsordning for tørret foder indførte en EU-kvotefordeling for grøntørringsindustrien. Denne fastlægger en produktionskvote for hver enkelt

medlemsstat. Overskrides produktionskvoten på EU-plan, boder alle medlemsstater med en fælles medansvarsafgift på op til 5 %. Dermed bliver en medlemsstat, som ikke har overskredet sin kvote, (og som sågar ikke har opbrugt den), straffet økonomisk for andre medlemsstaters overskridelse.

Finder Kommissionen denne medansvarsafgift hensigtsmæssig?

Vil Kommissionen tage initiativ til at ændre den fælles markedsordning for tørret foder?

(¹) EFT L 63 af 21.3.1995, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. april 2000)

Medlemsstaterne har i forbindelse med denne reform indgået et kompromis, hvori et af de grundlæggende principper går ud på, at der foretages en generel nedsættelse af støtten, hvis den maksimale garantimængde overskrides (de øvrige punkter er fastsættelsen af nationale garantimængder, en fast støtte pr. ton og anvendelsen af det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem).

Formålet med bestemmelsen om medansvarsafgiften er at foretage en overvæltning på medlemsstaterne af den nedsættelse af enhedsstøtten, der følger af en overskridelse af den maksimale garantimængde, på indtil 5 %. Alle medlemsstaterne har frivilligt accepteret dette princip som en integrerende del af ovennævnte kompromis. På denne baggrund finder Kommissionen, at bestemmelsen om medansvarsafgiften er hensigtsmæssig.

Hvis denne bestemmelse, der kun har været anvendt efter produktionsåret 1998/1999, bliver ophævet, vil det betyde en genåbning af diskussionen mellem medlemsstaterne om reformens øvrige aspekter, nemlig medlemsstaternes kvoter, støttebeløbet, kontrolreglernes anvendelse osv. Så længe der ikke er andre gyldige grunde til at foretage en større omlægning inden for sektoren efter anmodning fra et flertal af medlemsstaterne, har Kommissionen ikke til hensigt at foreslå Rådet nogen ændring af den fælles markedsordning for tørret foder.

(2001/C 46 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1031/00

af Ulla Sandbæk (EDD) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Benzin og MTBE

I forbindelse med tilsætning til benzin af MTBE for at hæve oktantallet efter fjernelse af aromater, benzen og bly, er Kommissionen da opmærksom på de problemer, som stoffet MTBE har skabt i USA med hensyn til nedsivning i grundvandet?

Og vil Kommissionen tage skridt til at undersøge alternativer til MTBE, for eksempel bioethanol, udvundet af sukkerroer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(31. maj 2000)

Kommissionen har fuldt kendskab til såvel de bekymringer, der er kommet til udtryk blandt politikere og offentligheden med hensyn til forureningen af grundvandet i USA, som til de seneste udtalelser fra det amerikanske miljøbeskyttelsesagentur (EPA), og den vil løbende holde sig underrettet om udviklingen.

Methyl-tertiar-butylether (MTBE) er opført på den tredje liste over prioriterede stoffer, der skal risikovurderes, som blev offentliggjort i 1997 i medfør Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993 om vurdering af og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer⁽¹⁾ (Kommissionens forordning (EF) nr. 143/97 af 27. januar 1997 vedrørende den tredje liste over prioriterede stoffer i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93)⁽²⁾. EU-risikovurderingen kan under hensyntagen til de amerikanske undersøgelsesresultater bidrage til at løse eventuelle problemer for miljøet og menneskers sundhed i EU. Når risikovurderingsrapporten er færdigudarbejdet, forelægges den for Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø med henblik på uafhængig peer-review.

Kommissionen sendte i august 1999 et brev til medlemsstaterne, hvori den anmodede dem om at meddele, hvorvidt de havde haft nogen problemer med grundvandsforurening i relation til MTBE. Da de fleste af medlemsstaterne hidtil ikke har meddelt nogen oplysninger overhovedet, kan Kommissionen ikke foretage en sikker vurdering af situationen. Så vidt den ved — ud fra de begrænsede oplysninger — er der ingen nævneværdige problemer med MTBE i grundvandet i EU. Hvad angår drikkevand bør det understreges, at i henhold til det nye drikkevandsdirektiv (Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand⁽³⁾) skal medlemsstaterne fastsætte værdier for supplerende parametre, der ikke er opført i direktivet, hvis sundhedshensyn på deres nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt (artikel 5, stk.3).

Det vil blive anbefalet at indføre risikobegrænsende foranstaltninger i de områder, hvor der er rapporteret problemer, og i givet fald truffet lovgivningsmæssige foranstaltninger. På nuværende stadium vil Kommissionen overveje, om der er behov for at undersøge alternativer til MTBE.

Under alle omstændigheder er det tilladt under ordningen for dyrkning af non-food-produkter på udtagne landbrugsarealer at producere råmaterialer, f.eks. sukkerroer og korn, til brug som fornybare energikilder, såsom bioethanol, hvilket giver forarbejdningsvirksomheder adgang til råmaterialer til relativt lave priser.

⁽¹⁾ EFT L 84 af 5.4.1993.

⁽²⁾ EFT L 25 af 28.1.1997.

⁽³⁾ EFT L 330 af 5.12.1998.

(2001/C 46 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1036/00

af **María Sornosa Martínez (PSE)** til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Faldende grundvandstand i Les Marínes-området (Valencia, Spanien)

Beboere, ejere og landmænd i Denia kommune i Les Marínes-området (Valencia) har klaget over, at de tørlægningsarbejder, som udføres af byggevirksomheden Blau Verd S.L. ved fundamentering til et antal luksuslejligheder, har sænket grundvandstanden i områdets brønde med mere end 120 cm. Arbejderne, som ikke har været genstand for nogen foreskrevet undersøgelse af virkningerne for miljøet, finder sted på en tidligere campingplads, hvor byggevirksomheden har placeret nogle pumper, som arbejder døgnet rundt for at pumpe vandet op, så der kan støbes fundamenter.

Det oppumpede vand udledes direkte i kloaksystemet, som fører ud i havet, og det betyder, at mange liter af denne temmelig sparsomme ressource spildes i et område, der i særlig grad er udsat for tørke. Klagerne påstår, at flere brønde, der aldrig før har været tørre, er blevet det på grund af denne fremgangsmåde. Bortset fra de følger, dette vil få for vandingen af appelsintræerne, som er karakteristiske for det lokale landbrug, er der risiko for, at der på længere sigt indtræder en miljøkatastrofe. Klagerne har således betegnet dette spild af det uundværlige vand som »et overgreb på miljøet«.

For øjeblikket beskæftiger Forligsudvalget sig med rammedirektivet om vand, som er udtryk for vilje til at begrænse menneskelige aktiviteter indvirkning på miljøets situation i afvandingsområderne. Finder Kommissionen, at den fremgangsmåde for tørlægning, der anvendes ved opførelsen af de nævnte luksuslejligheder, eventuelt udgør en overtrædelse af Fællesskabets miljøbestemmelser?

Mener Kommissionen ikke, at der er tale om en klar overtrædelse af direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾, (ændret ved 97/11/EF)⁽²⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, med hjemmel i hvilket der er indledt en overtrædelsesprocedure mod Spanien ved Domstolen på grund af den ukorrekte og forsinkede gennemførelse i national ret (sag C-474/99)?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(23. maj 2000)

Det skal først slås fast at rammedirektivet om vandkvalitet er endnu ikke trådt i kraft.

Hvad angår spørgsmålet om om de forhold som det ærede medlem anfører, kan kaldes en »strafbar overtrædelse af Fællesskabets miljøbestemmelser«, må det først slås fast at begrebet »strafbar overtrædelse af miljøbestemmelser« ikke kendes i fællesskabsretten på dennes nuværende udviklingsniveau. Det påhviler straffemyndighederne i hver medlemsstat at skønne over dets eksistens.

Hvad angår Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, skal det bemærkes at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse. Denne bestemmelse gælder for projekter der er omfattet af bilag I og II til direktivet.

Forudsættes det at det pågældende projekt er omfattet af direktiv 85/337/EØF, kan det kun henhøre under en af kategorierne i bilag II (punkt 10, litra b), omfatter anlægsarbejder i byzoner og punkt 12, litra c), omfatter feriebyer og hotelkomplekser). I henhold til artikel 4, stk. 2, skal projekter under bilag II vurderes hvis projektets art efter den pågældende medlemsstats opfattelse gør det påkrævet

Det skal bemærkes at Kommissionen har åbnet en overtrædelsesprocedure mod Spanien for ukorrekt gennemførelse af direktiv 85/337/EØF i spansk retsorden. Kommissionen har således besluttet at anlægge sag ved Domstolen⁽²⁾ af denne grund.

Hvorom alting er vil Kommissionen, som traktaternes vogter, træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre at EF-retten overholdes i denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Sag C-474/99.

(2001/C 46 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1040/00 af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Finansiell støtte til den britiske olieindustri

I sit svar på forespørgsel E-0218/00⁽¹⁾ oplyser de Palacio, at Kommissionen siden 1975 i alt har ydet Det Forenede Kongerige en støtte på 189,05 mio. euro.

Kan Kommissionen give en oversigt over dette beløb opdelt pr. år pr. støttet virksomhed i Det Forenede Kongerige?

⁽¹⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 104.

(2001/C 46 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1041/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Finansiell støtte til den franske olieindustri

I sit svar på forespørgsel E-0218/00 ⁽¹⁾ oplyser de Palacio, at Kommissionen siden 1975 i alt har ydet Frankrig en støtte på 270,49 mio. euro.

Kan Kommissionen give en oversigt over dette beløb opdelt pr. år pr. støttet virksomhed i Frankrig?

⁽¹⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 104.

(2001/C 46 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1042/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Finansiell støtte til den italienske olieindustri

I sit svar på forespørgsel E-0218/00 ⁽¹⁾ oplyser de Palacio, at Kommissionen siden 1975 i alt har ydet Italien en støtte på 119,36 mio. euro.

Kan Kommissionen give en oversigt over dette beløb opdelt pr. år pr. støttet virksomhed i Italien?

⁽¹⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 104.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-1040/00, E-1041/00 og E-1042/00

(16. maj 2000)

Siden 1975 har Fællesskabet forvaltet programmer for finansiell støtte til innovativ teknologi med henblik på udforskning, produktion og transport af carbonhydrider. Som svar på skriftlig forespørgsel E-0218/00 ⁽¹⁾ fra det ærede medlem forelagde Kommissionen en oversigt over denne støtte pr. år og pr. medlemsstat. Med hensyn til spørgsmålet om fordelingen af beløbene på de enkelte virksomheder kan Kommissionen give oplysninger for perioden 1990-1998. Disse oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat. Det skal dog bemærkes, at tallene vedrørende den støtte, der er ydet til visse medlemsstater, kan være misvisende, da kontrakterne ud over hovedkontrahenten ofte omfatter flere deltagere fra forskellige medlemsstater.

Med hensyn til anmodningen om oplysninger for perioden 1975-1990 skal det bemærkes, at tallene for denne periode ikke foreligger i elektronisk form. Et svar på det ærede medlems spørgsmål ville derfor kræve en langvarig og vanskelig research, som Kommissionen ikke er i stand til at foretage.

⁽¹⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 104.

(2001/C 46 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1046/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Omstrukturering af EPAC

I sit svar på min forespørgsel E-0221/00 ⁽¹⁾ af 15. marts 2000 vedrørende virksomheden EPAC-Empresa para a Agro-Alimentação e Cereais, SA, oplyser kommissær Franz Fischler på vegne af Kommissionen, at den endelige udformning af omstruktureringsplanerne blev indgivet af Portugal til Kommissionen i slutningen af 1999, og at Kommissionen vil træffe beslutning om sin endelige holdning så hurtigt som muligt.

Vil Kommissionen:

- oplyse, hvornår den påregner at træffe beslutning?
- fremsende sin holdning til den portugisiske regerings forslag, så snart den har truffet beslutning herom?

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. april 2000)

Det er på nuværende stadiet endnu ikke muligt for Kommissionen at angive en nøjagtig dato for den endelige beslutning om denne sag. Beslutningen afhænger i stor udstrækning af en retssag, der verserer ved EF-domstolen om Portugals manglende gennemførelse af Kommissionens beslutning af 9. juli 1997 ⁽¹⁾ vedrørende en statsgaranti til en offentlig virksomhed for kornforsyning (EPAC), og som kan få virkning for denne beslutning.

Kommissionens endelige beslutning vil straks blive meddelt den portugisiske regering.

⁽¹⁾ EFT L 311 af 14.11.1997.

(2001/C 46 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1050/00
af Ole Krarup (EDD) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Pris for overgangen til euro

I tilknytning til den generelle debat om afskaffelsen af de nationale valutaer og indførelsen af den fælles mønt, euro'en, har der i en del medlemslande været fokus på omkostningerne ved overgangen til dette arrangement. Ifølge det engelske advokatfirma Chantrey Vellacott DFK vil det koste det engelske samfund 4,2 % af et års nationalprodukt at omstille pund til euro.

På denne baggrund skal jeg anmode EU-Kommissionen om at oplyse, om Kommissionen på tilsvarende måde har udarbejdet analyser af de enkelte medlemslandes omkostninger ved omstillingen til euro, og i bekræftende fald vedlægge disse oplysninger.

Er EU-Kommissionen bekendt med tilsvarende analyser udarbejdet af uafhængige aktører, der belyser eventuelle omkostninger ved omstillingen? I bekræftende fald bedes EU-Kommissionen på tilsvarende måde vedlægge disse oplysninger.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(16. maj 2000)*

Kommissionen har ikke udarbejdet nogen analyser af de enkelte medlemsstaters omkostninger ved overgangen til euro, og Kommissionen har heller ingen planer om at udarbejde en sådan analyse. Kommissionen tror ikke, at en undersøgelse af omkostningerne ved overgangen til euro kan være fuldstændig eller relevant. Det er rigtigt, at der er omkostninger forbundet ved at overgå til euro, men det skal bemærkes, at overgangen også vil give indtægter. Analyser, der udelukkende fokuserer på omkostningerne, vil derfor ikke give et fyldestgørende billede af emnet.

Hvad angår uafhængige undersøgelser, har banker, revisionsfirmaer og advokatfirmaer udarbejdet en række analyser. Imidlertid hverken kan eller bør Kommissionen anbefale en af disse undersøgelser frem for de andre.

*(2001/C 46 E/120)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1053/00****af Bill Miller (PSE) til Kommissionen***(4. april 2000)*

Om: Forslag til direktiv fra Europa-Parlamentet og Rådet om beskyttelse af fodgængere og andre trafikanter i tilfælde af sammenstød med et motorkøretøj

Jeg forstår, at dette spørgsmål blev drøftet på et møde i arbejdsgruppen om motorkøretøjer.

Hvad var konklusionen af disse drøftelser, og hvornår vil forslaget til et direktiv blive sendt til Parlamentet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(8. juni 2000)*

Spørgsmålet om beskyttelse af fodgængere blev behandlet på mødet i arbejdsgruppen vedrørende motor-køretøjer i marts 2000. En række forskellige aspekter blev behandlet ved denne lejlighed. Der blev dog ikke draget nogen konklusioner og drøftelserne skulle fortsættes den 5. og 6. juni 2000. De kommentarer og forslag, der måtte fremkomme ved denne lejlighed, for så vidt angår beskyttelse af fodgængere, vil blive taget med i betragtning ved udarbejdelsen af en endelig tekst.

Kommissionen skal ikke undlade at underrette alle parter om de fremskridt, der gøres og om den tidsplan, der sættes.

*(2001/C 46 E/121)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1055/00****af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen***(4. april 2000)*

Om: Cypern

Kan Kommissionen be- eller afkræfte, at cypriotiske statsborgere vil blive nægtet retten til fri bevægelighed, når Cypern tiltræder EU, medmindre Tyrkiet bliver medlem samtidig?

Den 15. februar 2000 fremsatte den britiske minister for udenrigs- og Commonwealth-anliggender og medlem af parlamentet, Robin Cook, i House of Commons følgende udtalelse om Cyperns tiltrædelse af EU (Hansard, spalte 781):

Princippet om fri bevægelighed mellem Republikken Cypern og den besatte nordlige del vil kun finde anvendelse, hvis Tyrkiet tiltræder EU på samme tid.

Afspejler denne udtalelse Kommissionens holdning? Kan Kommissionen oplyse, om alle statsborgere i Republiken Cypern vil blive nægtet retten til fri bevægelighed, når Cypern tiltræder EU?

Kan Kommissionen i bekræftende fald begrunde, hvorfor cypriotiske statsborgere (på ubestemt tid) vil blive nægtet en af de traktatfæstede, grundlæggende rettigheder? Kan Kommissionen endvidere begrunde afgørelsen om på denne måde af diskriminere cypriotiske statsborgere?

Kan Kommissionen endelig gøre rede for, hvorfor afgørelserne om Cyperns tiltrædelse kædes sammen med EU's relationer til et tredjeland, som fortsat har stationeret en ulovlig besættelsesstyrke i Republiken Cypern, hvilket strider mod den erklærede holdning FN, Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd og det overvældende flertal i det internationale samfund gør sig til talsmænd for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(4. maj 2000)

Det Europæiske Råd konkluderede på sit møde i Helsingfors i december 1999, at »en politisk løsning vil lette Cyperns tiltrædelse af Den Europæiske Union. Hvis der ikke senest ved afslutningen af tiltrædelsesforhandlingerne er fundet en løsning, vil Rådets afgørelse om tiltrædelsen blive truffet, uden at ovenstående er en forhåndsbetingelse. I denne afgørelse vil Rådet tage hensyn til alle relevante faktorer.«

Som det ærede medlem ved, er resultatet af de facto-delingen af øen i to skarpt adskilte dele, at de grundlæggende frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne, og navnlig retten til fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital, retten til etablering samt de universelt anerkendte politiske, økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, i dag ikke kan udøves på hele øens område. Disse friheder og rettigheder vil skulle garanteres som led i en samlet løsning, som genskaber forfatningsmæssige ordninger for hele Republiken Cypern.

Uden at dette berører en vurdering fra sag til sag af overgangsforanstaltninger, er Kommissionen af den opfattelse, at man kan forhandle sig frem til overgangsordninger, forudsat at de er nødvendige, hensigtsmæssige og ikke anfægter de nye medlemsstaters accept af Fællesskabets regelværk. I nogle tilfælde skal de ledsages af en plan med klart fastlagte faser for anvendelsen af regelværket, herunder investeringer.

Kommissionen finder, at udvidelsesforhandlingerne og de igangværende forsøg i FN på at finde en politisk løsning på Cypern-problemet er processer, der gensidigt styrker hinanden, og at sammenhængen mellem disse processer bør sikres. Skønt en politisk løsning på Cypern-spørgsmålet ikke er en forudsætning for tiltrædelse, er det Unionens mål, at et forenet Cypern tiltræder Unionen. Kommissionen minder om den cypriotiske regerings opfordring til de tyrkiske cyprioter om at deltage i tiltrædelsesprocessen.

(2001/C 46 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1058/00

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Dispensation for anvendelse af blyholdigt benzin

I det direktiv om brændstoffer, der trådte i kraft i oktober 1998, fastsættes klare grænser for svovlindholdet i både benzin til motorkøretøjer og dieselolie. Der indførtes i samme forbindelse forbud mod anvendelse af blyholdigt benzin til motorkøretøjer. Fristen for anvendelse af blyholdigt benzin udløb ved årsskiftet, men Frankrig, Spanien, Italien, Portugal og Grækenland fik tilladelse til fortsat at bruge blyholdige og svovlrige brændstoffer.

Hvorfor accepterede Kommissionen den fortsatte anvendelse af blyholdige brændstoffer i de pågældende lande, selvom det er almindeligt kendt, at blyindholdet i brændstofferne let kan erstattes med andre tilsætningsstoffer, der belaster naturen mindre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. juni 2000)

Kommissionen behandlede de pågældende medlemsstaters anmodninger om at fortsætte med at sælge blyholdig benzin med stor omhu, og traf sine afgørelser vel vidende, at der findes tekniske alternativer til blyholdig benzin. Dog var det samtidig klart, at der i de nævnte medlemsstater ville være opstået betydelig usikkerhed blandt forbrugerne, hvis der ikke var blevet givet dispensationer, og det kunne have ført til vidt udbredt kaos. Derfor nåede Kommissionen til den slutning, at det var nødvendigt at give dispensation i de pågældende perioder, således at medlemsstaternes myndigheder fik mulighed for at informere forbrugerne ordentligt om spørgsmålet og træffe de forholdsregler, der er nødvendige for en glidende overgang til blyfri benzin.

(2001/C 46 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1059/00

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Regulering af slugterne Poyo, Torrente, Chiva og Pozalet i Valencia

Første fase af projektet for regulering af slugter på en strækning af 42 km, som hører til det hydrografiske system for Chivafloden, er netop blevet godkendt. Projektet omfatter udvidelse og uddybning af lejet, ændringer af forløbet og diverse belægnings samt forbindelse af slugter, der er perifere i forhold til hovedslugten. Selv om myndighederne har godkendt den foreskrevne undersøgelse af indvirkningen på miljøet, indeholder erklæringen af 15. marts fra generaldirektoratet for miljø et bilag på tre sider, ifølge hvilket projektet skulle ændres, men som endnu ikke foreligger. Forskellige sammenslutninger og organer (f.eks. Asociación Española de Limnología, Acció Ecologista-Agré, SEO-Birdlife og Plataforma per un Barranc Verd) har gjort opmærksom på de alvorlige følger for de berørte økosystemer i floderne og søerne ved denne fremgangsmåde. Bortset fra forringelse af landskabet vil de væsentligste konsekvenser være fuldstændig og uoprettelig ødelæggelse af den vegetation, som nu dækker flodlejet og bredderne, hvad der vil føre til en fuldstændig ødelæggelse af de levesteder for en lang række beskyttede arter, som findes her, især fugle. Desuden vil giftige stoffer i flodbunden blive hvirvlet op, ligesom omfanget af aflejringer vil blive forøget (på grund af den hurtigere vandstrømning og et større afvandet areal), som vil blive udledt i LaAlbufera, og dette vil uundgåeligt føre til en tilsanding af søen, der er underkastet en høj grad af beskyttelse som naturpark m.m.

Samtidig vil kanaliseringsprojektet være i strid med en række nationale love og provinsens egen love og en overtrædelse af direktiv 79/409 ⁽¹⁾ om beskyttelse af vilde fugle (hvor Albufera indgår som særligt beskyttelsesområde) og direktiv 92/43 ⁽²⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (på hvis grundlag Spanien har indføjet naturparken som et beskyttet område i Natura 2000).

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er nået med behandlingen af klage 99/4494, SG(99), A/7586 og 99/4430, SG(99) og A/6253, som er indgivet af valencianske miljøorganisationer?

Har Kommissionen kendskab til, om det beskrevne projekt finansieres med EU-midler?

Vil Kommissionen indlede en overtrædelsesprocedure på grund af overtrædelse af de nævnte EF-bestemmelser?

Mener Kommissionen ikke, at der forekommer uregelmæssigheder i erklæringen om miljørisikovurderingen, idet man ikke til dato har opfyldt kravene i bilaget til samme erklæring, ligesom man ikke i forløbet har taget stilling til indvirkningen på de mest værdifulde områder i naturparken?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. maj 2000)

Kommissionen har fået kendskab til de forhold, som det ærede medlem omtaler, gennem klagerne 99/4430 og 99/4494, der nævnes i den skriftlige forespørgsel.

I forbindelse med undersøgelsen af disse klager har Kommissionen flere gange henvendt sig til de spanske myndigheder for at anmode dem om deres bemærkninger angående de omtalte forhold. Da de ikke har svaret inden for den ønskede tidsfrist, har Kommissionen sendt Spanien en åbningsskrivelse i henhold til artikel 10 (tidl. artikel 5) i EF-traktaten.

Projektet finansieres af Samhørighedsfonden (projekt nr. 98.11.61.012). De spanske myndigheder er klar over, at denne finansiering er betinget af, at Fællesskabets gældende miljølovgivning overholdes.

Så snart Kommissionen har modtaget de spanske myndigheders svar (herunder erklæringen om virkningen på miljøet), vil den analysere situationen for at sikre, at den gældende fællesskabslovgivning er overholdt i det pågældende tilfælde.

På nuværende tidspunkt vil det derfor være for tidligt at afgøre, om fællesskabsretten overtrædes.

(2001/C 46 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1064/00

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. april 2000)

Om: Tilladelse af GMO i USA som følge af vildledende og forkerte oplysninger

Ifølge udtalelser af Steven M. Drucker, doktor i retsvidenskab og specialist i forvaltningsret, henholder Kommissionen sig ved tilladelse af genetisk modificerede plantesorter til forkerte vurderinger fra Food and Drug Administration i USA.

Da de amerikanske godkendelsesmyndigheder f.eks. gav tilladelse til markedsføring af »flavr savr«-tomaten, der også sælges i EU i form af tomatpuré og ketchup, gjorde de det i modstrid med deres egne forskeres udtrykkelige undersøgelsesresultater. Laboratorietest viser nemlig, at der ved fodring af rotter med disse tomater er opstået maveblødninger. På grund af denne høje sikkerhedsrisiko frarådede forskerne, at man gav tilladelse til markedsføring af dette produkt som levnedsmiddel. Der blev stillet endnu ringere krav til sikkerhedsundersøgelserne af senere tilladte GMO — i mange tilfælde blev der slet ikke foretaget undersøgelser.

1. Er Kommissionen bekendt med disse oplysninger?
2. Er Kommissionen rede til at undersøge denne seneste erkendelse med hensyn til maveblødninger?
3. Hvilke konsekvenser vil Kommissionen drage af denne nye erkendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(19. juni 2000)*

Kommissionen er bekendt med, at en række organisationer i USA har anlagt sag mod Food and Drug Administration (FDA) vedrørende genmodificerede levnedsmidler.

Fællesskabet har ikke behandlet nogen anmodning om tilladelse til markedsføring af eller meddelelse om det specifikke produkt, det ærede medlem nævner, i Fællesskabet, og det er derfor ikke lovligt at markedsføre det i Fællesskabet. Det er op til medlemsstaterne at kontrollere, at dette ikke sker.

Kommissionen er altid indstillet på at bede Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler evaluere nye videnskabelige resultater, som sår tvivl om sikkerheden i forbindelse med produkter afledt af genmodificerede organismer (GMO), der er tilladt eller givet meddelelse om i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser⁽¹⁾, som skal markedsføres på det europæiske marked.

På baggrund af resultaterne af eksperimenterne vedrørende fodring af rotter med »flavr savr«-tomaten har Kommissionen bedt komitéen om supplerende oplysninger om sikkerheden i forbindelse med de produkter afledt af genmodificerede forarbejdede tomater, for hvilke virksomheden Zeneca har søgt om tilladelse.

Fællesskabslovgivningen vedrørende nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser sikrer, at der gennemføres en sikkerhedsvurdering, før genmodificerede levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser markedsføres i Fællesskabet. Artikel 12 i forordningen om nye levnedsmidler bestemmer også, at man kan revurdere eller tilbagekalde alle beslutninger vedrørende specifikke produkter, hvis der fremkommer nye oplysninger.

⁽¹⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

(2001/C 46 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1070/00**af Gianfranco Fini (UEN) og Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen***(4. april 2000)*

Om: Mål 2-støtte til Viterbo og Provinsen Viterbo

Som følge af den forsinkelse, hvormed den italienske regering og Regionen Lazio har forelagt Kommissionen listen over støtteberettigede områder under mål 2, vil Viterbo og Provinsen Viterbo ikke kunne nyde godt af fællesskabsinterventioner i indværende år.

Vil Kommissionen foretage en omdefinering af områder, der opfylder mål 2-kravene, med henblik på genopførelse af Viterbo og Provinsen Viterbo på listen?

Vil Kommissionen ligeledes straks undersøge de af de italienske myndigheder forelagte forslag vedrørende de områder, der er anført som støtteberettigede under strukturfondenes mål 2?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(24. maj 2000)*

Den 1. oktober 1999 sendte de italienske myndigheder Kommissionen deres forslag til inddeling af områder under mål 2. Den 11. oktober 1999 meddelte Kommissionen Italien, at forslaget ikke kan tages i betragtning, da det ikke overholder bestemmelserne i artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 om generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, hvori det fastsættes, at mindst 50 % af den støtteberettigede befolkning skal være omfattet af EF-kriterierne i stk. 5 og 6 i nævnte artikel.

Kommissionen opfordrede derfor de italienske myndigheder til snarest muligt at forelægge den et ændringsforslag, der opfylder bestemmelserne i Rådets forordning. Ændringerne skal indebære, at der medtages nye områder, som opfylder EF-kriterierne, og at nogle områder, der oprindeligt blev foreslået, men som ikke opfylder kriterierne, slettes.

Kommissionen gør i den forbindelse de ærede medlemmer opmærksom på, at provinsen Viterbo opfylder de EF-kriterier, der er anført i nævnte forordnings artikel 4, stk. 6.

Kommissionen beklager, at den endnu ikke modtaget et nyt forslag. Den har ved flere lejligheder over for de italienske myndigheder fremhævet nødvendigheden af, at et sådant forslag snarest muligt fremsendes, for ikke at straffe de pågældende områder, da Italien er den eneste medlemsstat, for hvilken det endnu ikke har været muligt at inddele områderne under mål 2.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1072/00

af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. marts 2000)

Om: Reform af støtteordningen for bomuld

Artikel 6 i forordning (EØF) nr. 1553/95(¹) indfører en forpligtelse for Kommissionen til senest inden begyndelsen af produktionsåret 1999/2000 at forelægge en beretning om, hvordan støtteordningen for bomuld virker samt at forelægge et forslag til reform udelukkende hvis beretningen viser, at det er nødvendigt. Kommissionen har imidlertid direkte forelagt et forslag til reform uden at forelægge nævnte beretning. I sin begrundelse erkender Kommissionen, at denne forpligtelse delvis var foregrebet i Kommissionens beretning til Rådet om de græske anmodninger i bomuldssektoren, (KOM(1998) 10). Ikke desto mindre giver Kommissionen udtryk for, at denne beretning følgelig ikke træder i stedet for den beretning, der henvises til i forordning 1553/95 og derfor ikke kan udgøre nogen helhedsundersøgelse af sektorens økonomi.

Til trods for, at protokol nr. 4 knyttet til akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse af Fællesskabet erkender bomulds »særlige landbrugsmæssige karakter«, er bomuld aldrig blevet medtaget i bilag II til traktaten, hvorfor dette udelukker den fra de fleste horisontale foranstaltninger under den fælles landbrugs-politik. Bomuld er bl.a. udelukket fra miljø- og udviklingsforanstaltninger inden for landbruget vedtaget i forbindelse med Agenda 2000 og de generelle bestemmelser om producentsammenslutninger. Situationen for bomuld inden for hele den fælles landbrugspolitik tilråder, at de manglende bestemmelser medtages i den beretning, der henvises til i forordning (EØF) nr. 1553/95.

Hvad er årsagen til, at Kommissionen ikke har forelagt den beretning, der kræves i forordning (EØF) nr. 1553/95, inden den forelagde sit forslag til reform? Er Kommissionen klar over, at forpligtelserne i Rådets forordning ikke er overholdt? Agter Kommissionen stadig at forelægge omtalte beretning og ændre sit forslag i forhold til sine konklusioner? Mener Kommissionen, at man kan indføre miljømæssige krav for bomuld, når bomuld er udelukket fra de miljøbestemmelser, der er anført i Agenda 2000?

(¹) EFT L 148 af 30.6.1995, s. 45.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. april 2000)

Afsnit 11 (om bomuld) i protokol nr. 4 knyttet til akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse er blevet ændret ved artikel 6 i Rådets forordning (EF) nr. 1553/95 af 29. juni 1995(¹), ifølge hvilken Kommissionen skal forelægge Rådet en beretning om, hvordan støtteordningen for bomuld fungerer. Der er altså ikke tale om en samlet undersøgelse af de økonomiske aspekter af denne sektor, men om en gennemgang af den ordning, som Rådet i 1998 koncentrerede om fire særlige spørgsmål(?).

Begrunderne til bestemmelserne i forslaget til forordning⁽³⁾ rummer det væsentligste indhold af beretningen, hvilket der gøres opmærksom på i indledningen. De gennemgår støtteordningen og beskæftiger sig med de fire punkter, Rådet har peget på.

Kommissionens forslag skal ses som en naturlig følge af de behov, der fremføres i denne beretning om gennemgangen af støtteordningens funktion.

Som det ærede medlem gør opmærksom på, er bomuld ikke omfattet af de fleste horisontale foranstaltninger under den fælles landbrugspolitik på grund af dens specifikke juridiske ordning. Miljøforanstaltningerne inden for rammerne af Agenda 2000 gælder således ikke eksplicit for bomuld.

Ikke desto mindre kan bomuldsdyrkning, der ofte er meget intensivt og vandforbrugende, være yderst skadeligt for miljøet, hvis den ikke er underlagt visse miljøbestemmelser. Sådanne regler kan indføres i henhold til den støtteordning, der er omhandlet i protokol nr. 4, fordi de som omtalt i protokollens afsnit 2, første led, på lang sigt bidrager til at støtte bomuldsproduktionen.

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

⁽²⁾ KOM(1998) 10 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(1999) 492 endelig udg.

(2001/C 46 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1078/00

af Cristiana Muscardini (UEN) og Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: Manglende offentliggørelse i EFT, serie C, af det »forklarende direktiv« af 19. juli 1999 (KOM(1999) 372)

Efter den »nøgterne« oversættelse til tysk af det »forklarende direktiv« af 19. juli 1999 (KOM(1999) 372) om unionsborgeres rejse og ophold i EU-medlemsstaterne lader det til, at ovennævnte dokument, hvis originaltekst er på fransk, ikke er blevet offentliggjort i EFT, serie C, som regelmæssigt indeholder meddelelser og oplysninger af denne art.

Retsgyldige afgørelser, som medlemsstaternes institutioner dernæst skal gennemføre i national ret for at overholde fællesskabsretten, bliver hermed ikke offentliggjort af Kommissionen. Agter Kommissionen på baggrund heraf at gribe ind for at klarlægge et alvorligt problem, hvorved de urørlige rettigheder, som italienske emigranter i Tyskland har, krænkes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(23. maj 2000)

De ærede medlemmer refererer til den manglende offentliggørelse i EFT, C-udgaven, af Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om særlige foranstaltninger med hensyn til unionsborgeres rejse og ophold, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed⁽¹⁾.

De ærede medlemmer mindes om, at det ikke er obligatorisk at offentliggøre Kommissionens meddelelser i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Den omtalte meddelelse er i øvrigt tilgængelig for offentligheden andetsteds, idet den på alle sprog findes on-line på Kommissionens server Europa på følgende adresse:

http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/people/right/index.htm.

⁽¹⁾ KOM(1999) 372 endelig udg.

(2001/C 46 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1081/00**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. april 2000)

Om: Protest mod ødelæggelse af beboelses- og naturområder med bygningen af en kunstig dæmning i den spanske delstat Navarra

1. Er Kommissionen klar over, at floderne Irati og Urrobi i Pyrenæerne i den nordlige del af den spanske delstat Navarra efter færdiggørelsen af den 135 m høje og 35 km lange Itoiz-dæmning skal til at udmunde i en 1 100 ha stor opdæmmet sø, hvilket vil bevirke, at ni landsbyer vil forsvinde fuldstændigt og seks landsbyer delvist, medens desuden tre med støtte fra Den Europæiske Union oprettede og beskyttede natur- og fuglereservater (Txintxurrenea, Gaztelu og Inyarbe) vil løbe fuldt af vand, og at sjældne arter af ørne, gribbe og ugler vil forsvinde, idet odderen på dette sted allerede er forsvundet som følge af byggearbejdet?

2. Har Kommissionen kendskab til aktionen fra den spanske gruppe »Solidarios con Itoiz«, som har været udsendt i forskellige medier, og som har fundet sted under åbningstalen af formand Abu-Zeid i anledning af det andet »Internationale Vandforum«, der blev afholdt i Haag (Nederlandene) den 17.-22. marts 2000?

3. Har Kommissionen ligeledes kendskab til, at et af de vigtigste officielle argumenter for bygningen af dæmningen, nemlig indvinding af 57 000 ha jord til intensivt landbrug, er i modstrid med nye erkendelser, hvorefter en bæredygtig miljøpolitik kun kan føres ved at reducere landbrugsarealet, udøve mindre intensivt landbrug og bevare eller øge naturområder?

4. Kan Kommissionen bekræfte, at der endnu ikke findes nogen udarbejdede og godkendte planer til den påkrævede 177 km lange kanal til den sydlige del af Navarra, at projektet ikke forekommer i den gældende spanske nationale plan for kunstig vanding, at udbyttet af dette projekt er yderst usikkert, og at den forventede stigning i elektricitetsproduktionen for totredjedels vedkommende ikke vil ske, fordi allerede eksisterende produktion af elektricitet i anlæg langs de nuværende flodbredder bortfalder?

5. Har Kommissionen kendskab til, at bygningen af denne dæmning er yderst omstridt, bl.a. på grund af:

- a) de domme, som tidligere ledende politikere i den autonome region Navarra blev idømt, fordi de accepterede bestikkelse under tildeling af byggetilladelser;
- b) dommene af 29.9.1995 og 14.7.1997 afsagt af de højeste juridiske instanser i Spanien, hvormed det tekniske projekt forkastedes;
- c) inddragelse af virksomheden Burson-Marsteller for at overbevise massemedierne og offentligheden om ønskeligheden af dette projekt?

6. Hvad agter Kommissionen at gøre for:

- a) at bidrage til, at landskab og dyreliv i de vestlige Pyrenæer beskyttes mod de negative virkninger af dæmningsprojektet for landskab og natur, og
- b) at nå til enighed herom med de pågældende spanske myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. maj 2000)

Kommissionen har modtaget en klage over anlæggelsen af Itoiz-dæmningen og som følge heraf foretaget en nærmere undersøgelse. Den 30. november 1994 besluttede Kommissionen ikke at indlede nogen overtrædelsesprocedure i forbindelse med denne sag. Der udsendtes i dette øjemed en pressemeddelelse den 9. december 1994⁽¹⁾ med de nødvendige forklaringer på, hvorfor sagen var afsluttet.

Det må hertil bemærkes, at Fællesskabet ikke har bevilget nogen finansiel støtte til opførelsen af Itoiz-dæmningen i den spanske region Navarra.

Desuden har de spanske myndigheder som følge af de forslag, Kommissionen fremsatte efter at sagen var afsluttet, givet meddelelse om en udvidelse af det særligt beskyttede område, hvori projektet er beliggende. For nylig har de givet Kommissionen besked om en række nyudpegede særligt beskyttede områder i Bardenas Reales-området.

For så vidt angår bemærkningerne vedrørende de domsafsigelser, landets egne domstole har afgivet i forbindelse hermed, skal det bemærkes, at det ikke ville være plads at Kommissionen kommenterede disse. Det skal ligeledes bemærkes, at den spanske forfatningsdomstol med en nylig dom er gået imod en tidligere afgørelse truffet af den spanske højesteret mod dette projekt.

I betragtning af, at Itoiz-dæmingsprojektet nu er blevet gennemført, kan Kommissionen ikke se nogen grund til yderligere at kommentere en kommissionsbeslutning fra 1994.

(¹) IP/94/1175.

(2001/C 46 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1083/00

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: De kunstige søer Caldas, Cuntis og Moraña i Galicien (Spanien)

Provinsstyret i Galicien har givet tilladelse til anlægget af en kunstig sø ved opstemning af Umia floden. Den miljørisikovurdering, som styret har godkendt, udviser store uregelmæssigheder. En betydelig del af indholdet er en ordret gengivelse af en anden undersøgelse, som blev udarbejdet i forbindelse med Sanlúcar dæmningen (Andalusien) med referencer til andalusiske kommuner og fuglearter, der ikke forekommer i Galicien.

Der er derfor blevet indgivet forundersøgellesbegæring over for ophavsmændene — tre højtstående embedsmænd i Galiciens provinsstyre — for embedsmisbrug, dokumentfalsk og miljøforbrydelser som det fremgår af ombudsmandens afgørelse.

Provinsstyrets hovedargument for anlægget af den kunstige sø har været behovet for at forsyne befolkningen i Salnés området med drikkevand. I dette øjemed har provinsstyret forfalsket befolkningsprognoserne for 2000 i Salnés området ved uden grundlag at tredoble tallene for kommunerne O Grove, Sanxenxo og Villagarcía.

I en rapport, som er udarbejdet af professor Díaz Fierro og hydrologen Álvarez Enjo fra universitetet i Santiago, hedder det, at rent teknisk er opstemningen projekteret med henblik på fremstilling af vandkraft og ikke forsyning af vandkraft. Det bedste bevis herfor er, at provinsstyret netop har godkendt opførelsen af to vandkraftanlæg ved Umia floden, det ene lige neden for dæmningen og det andet længere nede ad floden, så flodens leje ændres, og der påføres på naturområdet Los Molinos og Segade vandfaldet skader. I selve undersøgelsen erkendes det, at der vil være tale om andre ulemper: forekomst af parasitter, nedgang i turismen, uoprettelige skader på plante- og dyreliv, ødelæggelse af landskabelige værdier som følge af vandkraftværkernes opførelse og ledningsnettet m.m.

Ifølge komiteen til bekæmpelse af opstemningen i Calda, Cuntis og Moraña leder projektet under uregelmæssigheder (kravet om almen nytte er ikke opfyldt, dokumenterne om arealanvendelsen savnes, der er ingen geotekniske undersøgelser af virkningerne for termalkilderne osv.). Desuden vil opstemningen ødelægge fiskerigdommen og vandrigheligheden i Umia samt mulighederne for turisme i tre kommuner, som har store forventninger til termalturismen.

Kan Kommissionen kontrollere, om den miljørisikovurdering, som provinsstyret har forelagt, er gyldig?

Kan Kommissionen tage stilling til begrundelsen for opførelsen af opstemningen i betragtning af dens skadelige virkninger for landskabet, turismen og miljøet i området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(18. maj 2000)*

Kommissionen har gennem andragende nr. 79/98 fra Europa-Parlamentets udvalg for andragender og gennem skriftlig forespørgsel nr. 1824/99 fra Nogueira Román ⁽¹⁾ fået kendskab til de af det ærede medlem nævnte problemer vedrørende opførelsen af en dæmning på Umia-floden tæt ved kommunen Caldas de Reis, Galicien.

Kommissionen har rutinemæssigt indledt en sag under referencenummeret B-1999/2271. Som led i efterforskningen af denne sag har Kommissionen anmodet de spanske myndigheder om at fremsætte deres bemærkninger til ovennævnte projekt og til undersøgelsen af miljøvirkningerne. Kommissionen har netop modtaget svaret fra de spanske myndigheder og er i øjeblikket ved at undersøge dette svar i lyset af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽²⁾.

Det skal bemærkes, at de spanske myndigheder ikke har klassificeret det område, hvor den af det ærede medlem nævnte dæmning skulle bygges, som »særligt beskyttet område til fugle«, jf. artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF ⁽³⁾ af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle. Det drejer sig heller ikke om et område, som forskermiljøet har erklæret for »vigtigt fugleområde« efter den opgørelse, som nationale eksperter og Birdlife i 1998 udarbejdede for Kommissionen. Endvidere har de spanske myndigheder ikke medtaget dette område i deres nationale liste over lokaliteter af fællesskabinteresse, som for fremtiden vil kunne medtages i Natura 2000-nettet i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽⁴⁾. Ud fra et naturbeskyttelsessynspunkt ser det således ud til, at denne sag udelukkende henhører under de spanske nationale og regionale myndigheders kompetenceområde.

Kommissionen vil under alle omstændigheder, i sin egenskab af traktaternes vogter, træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(2001/C 46 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1087/00**af Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) til Kommissionen***(7. april 2000)*

Om: Specielle problemer i den italienske konserverindustri

Der er udarbejdet en undersøgelse af den europæiske industris behov for forsyning med stykker af tun. Det fremgår af konklusionerne, at erhvervets problemer med hensyn til konkurrenceevne kan begrænses til strukturproblemer (omkostningsstrukturerne) i bestemte italienske virksomheder. Kommissionen bedes derfor oplyse:

Hvad har bibragt Kommissionen den opfattelse, at et strukturproblem i bestemte virksomheder ville kunne løses ved vilkårlige handelsforanstaltninger, som ville begrænse konkurrenceevnen i de andre virksomheder i EU, således som det foreslås i Kommissionens forslag til forordning om den fælles markedsordning for fiske og akvakulturprodukter?

Kan Kommissionen tilslutte sig konklusionerne i undersøgelsen?

Har Kommissionen til hensigt at træffe strukturmæssige foranstaltninger med henblik på en omstrukturering af de nævnte virksomheder og styrke deres konkurrenceevne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(16. maj 2000)*

Kommissionen deler ikke det ærede parlamentsmedlems opfattelse af, at den europæiske tunindustri problemer med hensyn til konkurrenceevne kan begrænses til strukturproblemer i et antal italienske virksomheder. Kommissionen skal derfor opfordre det ærede medlem til nøje at genlæse den omtalte undersøgelse, som er foretaget på foranledning af Kommissionen. I undersøgelsen belyses nemlig de strukturelle, aktuelle og potentielle svagheder hos alle virksomheder i EU.

Det er klart, at kun strukturelle foranstaltninger, som først og fremmest vedtages af de erhvervsdrivende selv, er egnede til at genskabe disse virksomheders konkurrenceevne på lang sigt. Kommissionen er for sin del parat til at støtte disse initiativer, for så vidt som de hører under medlemsstaternes strukturprogrammer for fiskerisektoren. I mellemtiden kan konjunkturmæssige foranstaltninger som dem, der Det Europæiske Råd har vedtaget hvert år siden 1997, i form af åbning af et toldkontingent for stykker af tun være en velkommen løsning for den europæiske tunkonservesindustri. I 1997 udnyttede Spanien således 56 % af toldkontingentet for stykker af tun og Italien 44 %.

Som Kommissionen allerede har forsikret i sit svar på Varela Suanzes-Carpegnas⁽¹⁾ skriftlige forespørgsler E-756/00 til E-761/00, kan den i det store og hele tilslutte sig indholdet i undersøgelsen, fordi den indeholder en god analyse af de faktiske forhold, udfordringerne og de strategiske valgmuligheder, der vedrører den samlede sektor.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 104.

(2001/C 46 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1094/00**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen***(7. april 2000)*

Om: Bomuldsproduktionen i Grækenland

Ifølge den interministerielle afgørelse nr. 38570/10.2.2000 fra Landbrugsministeriet og Indenrigsministeriet betragter den græske stat bomuldsproduktionen som en »kontrolleret« afgrøde og fastsætter betingelser for de interesserede producenter, som i praksis vil betyde, at et stort antal borgere er afskåret fra bomuldsproduktion. Således vil f.eks. gamle producenter, der ønsker at øge deres produktion i forhold til gennemsnittet fra de sidste tre år, ikke kunne gøre dette, og nye producenter, der ønsker at starte en produktion, har kun mulighed for at gøre dette, hvis de har erhvervet deres landbrugsarealer gennem arv.

Kan Kommissionen oplyse, om den har kendskab til denne situation, om den mener, at disse og andre ordninger, som er indeholdt i den ovennævnte græske interministerielle beslutning, er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen? Hvis ikke, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at bringe denne situation til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(10. maj 2000)*

Kommissionen er for nylig blevet gjort opmærksom på de forhold, som det ærede medlem nævner. De hellenske myndigheder er allerede blevet anmodet om at fremsende de officielle juridiske dokumenter, som vedrører den egentlige ministerielle bekendtgørelse. På nuværende tidspunkt kan Kommissionen således ikke udtale sig om sagen.

(2001/C 46 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1100/00
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: Anvendelse af nandrolon

Vil Kommissionen kommentere følgerne af Rådets direktiv 96/22/EF⁽¹⁾ af 29. april 1996, som forbyder anvendelse af prækursorer til nandrolon i levnedsmidler, efter at et italiensk sportsledelsesorgan har bevist, at dette stof findes i et jernkompleks, som sportsfolk tager?

Kan Kommissionen også bekræfte, at tilstedeværelsen af umærkede nandrolon-prækursorer er ulovlig i henhold til Rådets direktiv 79/112/EØF⁽²⁾ af 18. december 1978?

⁽¹⁾ EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3.

⁽²⁾ EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. maj 2000)

Som Kommissionen svarede på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-1611/99⁽¹⁾ er det, uanset metoden, forbudt at give stoffer med androgen virkning som f.eks. nandrolon til husdyr og akvakulturdyr, i henhold til Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF. Hvis der findes restkoncentrationer i sådanne dyr eller forarbejdede produkter af disse dyr på markedet, skal disse fjernes fra markedet øjeblikkeligt og destrueres.

Kommissionen har ingen oplysninger om den nøjagtige sammensætning af de produkter, som det ærede medlem nævner. Levnedsmidler, som skal opfylde sportsfolks særlige ernæringsmæssige krav, er endnu ikke omfattet af nogen specifik fællesskabslovgivning, og i det omfang der findes nationale regler, finder disse anvendelse.

Generelt set skal alle ingredienser i et levnedsmiddel fremgå af ingredienslisten på levnedsmidlets mærkning i henhold til Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler.

⁽¹⁾ EFT C 27 E af 29.1.2000.

(2001/C 46 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1102/00
af María Izquierdo Rojo (PSE) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: Fremme af kvalitetsoksekød i Spanien

I forbindelse med den europæiske kampagne til fremme af kvalitetsoksekød og i betragtning af, at Kommissionen den 25. januar 2000 godkendte fjorten programmer for fremme af dette kød i 1999/2000, som var forelagt af otte medlemsstater, nemlig Tyskland, Østrig, Belgien, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene og Det Forenede Kongerige, kan Kommissionen da oplyse, hvilken afgørelse den har truffet med hensyn til Spanien efter at have gennemgået de tre programmer, som dette land har forelagt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(19. maj 2000)*

Kommissionens beslutning om medfinansiering af den spanske kampagne til fremme af kvalitetsoksekød er blevet forsinket, fordi det har været nødvendigt at indhente yderligere oplysninger hos de spanske myndigheder om de regionale kvalitetsmærker. Kommissionen har i mellemtiden modtaget disse oplysninger og vedtog derefter den 28. april 2000 en beslutning om de spanske forslag.

*(2001/C 46 E/134)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1104/00****af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen***(7. april 2000)*

Om: Syntetisk narkotika og de sundhedsmæssige følger

Det lader til, at udbredelsen af syntetisk narkotika er konstant tiltagende blandt unge europæere. Lederskribenter, læger og pædagoger slår alarm med hensyn til de sundhedsmæssige følger af indtagelsen af disse stoffer. Navnlig ecstasy lader til at være mest udbredt. Der reklameres bl.a. på Internettet med, at der også leveres anvisninger på ikke-industrialiseret fremstilling af stoffet i hjemmet.

I lyset af denne svøbe og de modstridende meninger om dens følger kan Kommissionen da bekræfte:

1. at stigningen i tilfældene af Parkinsons sygdom og parkinsonisme blandt unge utvivlsomt er en af de ødelæggende følger for hjernen af brugen af ecstasy og syntetisk narkotika?
2. at det set ud fra et lægevidenskabeligt synspunkt er slået fast, at indtagelsen af disse stoffer bevirker neurologiske skader?
3. at der findes forskningsprogrammer, som finansieres med EU-tilskud?
4. at der påtænkes en udbredelse af disse oplysninger i skolerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(22. maj 2000)*

I henhold til de seneste tal fra det europæiske narkotikaovervågningscenter har 0,5 til 3 % af den almindelige voksne befolkning i Europa og mellem 1 til 5 % unge prøvet ecstasy (MDMA). Lokalt og i specifikke grupper er tallene langt højere og generelt bekræfter oplysninger fra narkotikacentret, at der er en stigende tendens i anvendelsen af ecstasy og andre former for syntetisk narkotika.

Indtil videre vides der ikke meget om virkningerne på lang sigt af ecstasy. På grundlag af nylige forskningsresultater formoder man, at ecstasy beskadiger de neuroner, der bruger det kemiske stof serotonin til at kommunikere med andre neuroner. Nogle forskningsresultater forbinder ecstasy-brug med beskadigelse på langt sigt af de dele af hjernen, der er af afgørende betydning for tankevirksomhed og hukommelse. Der er også voksende betænkeligheder vedrørende muligheden for mentale sundhedsproblemer, navnlig kronisk depression, forbundet med længere tids storforbrug af ecstasy.

MDMA-strukturer og -virkninger er forbundet med amfetamin, hvorom man har påvist, at det forårsager degenerering af de neuroner, der indeholder neurotransmitteren dopamin. Beskadigelse af disse neuroner er den underliggende årsag til de motoriske forstyrrelser, der ses ved Parkinsons syge. Der er dog behov for langt mere forskning for at etablere en videnskabeligt pålidelig forbindelse mellem anvendelsen af ecstasy og Parkinsons syge.

Det femte rammeprogram for forskning har en specifik aktionslinje om forskning i befolkningens sundhed, som også behandler sundhedsproblemer forbundet med narkotika. Forskningsprioriteterne omfatter definering af sociale, psykologiske og socio-økonomiske faktorer forbundet med narkotikaafhængighed og udvikling af bedre forståelse af de sundhedsmæssige og sociale konsekvenser på lang sigt af narkotika.

Fire projekter er blevet udvalgt til at modtage støtte i år, og Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at programmet bliver anvendt effektivt til at støtte undersøgelser af høj kvalitet på dette område.

Farerne ved syntetisk narkotika indgår i de udfordringer, der er blevet identificeret i Fællesskabets narkotikastrategi 2000-2004. Strategien understreger behovet for at give unge mennesker nøjagtige og pålidelige oplysninger om virkningerne af disse stoffer. Kommissionen kan bekræfte, at der gøres alt for at sikre, at disse oplysninger udbredes i skoler. Mange programmer, der har modtaget støtte fra Fællesskabets narkotikaforebyggelsesprogram, har allerede fokuseret på forebyggelse af anvendelsen af syntetisk narkotika.

(2001/C 46 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1105/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(7. april 2000)

Om: Følgerne af udsættelse for asbest

I Vesteuropa blev asbest forbudt i 1970'erne. Men, som en italiensk epidemiolog har bemærket, er følgerne af udsættelse for asbest i forskellige grupper af arbejdstagere i de forløbne årtier fortsat med at stige. Udviklingen af asbestrelateret kræft tager mange år, inden den fører til dannelse af en klinisk tydelig svulst. I USA, hvor asbest blev forbudt ca. 20 år tidligere end i Europa, har lungehindekræftepidemien allerede toppet. I Europa er den samme epidemi derimod i udvikling, og prognosen lyder på, at dødsfald forårsaget af denne type svulst vil fordobles i de kommende tyve år.

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at tackle denne situation og for at bistå de ramte arbejdstageres familier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. juni 2000)

Kommissionen deler de bekymringer, som det ærede medlem giver udtryk for, med hensyn til asbests sundhedsskadelige virkninger. Der eksisterer allerede en betydelig mængde fællesskabsregler, som har til formål at beskytte arbejdstagere og forbrugere mod asbests sundhedsskadelige virkninger. Beskyttelse af arbejdstagere, der udsættes for asbest falder især ind under Rådets direktiv 83/477/EØF af 19. september 1983 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest (andet særdirektiv i henhold til artikel 8 i direktiv 80/1107/EØF⁽¹⁾), ændret ved Rådets direktiv 91/382/EØF af 25. juni 1991⁽²⁾

Som reaktion på Rådets konklusioner af 7. april 1998 vedr. dette emne⁽³⁾ er Kommissionen ved at udarbejde et forslag til ændring af ovennævnte direktiv, især med henblik på at justere beskyttelsesforanstaltningerne for de mest udsatte, forbedre information og uddannelse af de pågældende arbejdstagere, sænke grænsen for tilladte koncentrationer i luften på arbejdspladser og tage metoderne for måling af asbestfiberindhold op til fornyet vurdering.

Selvom Kommissionens henstilling 90/326/EØF af 22. maj 1990 om vedtagelse af en europæisk liste over erhvervssygdomme⁽⁴⁾ refererer til alle sygdomme forårsaget af asbest, sorterer erstatning for erhvervssygdomme og eventuel hjælp til familiemedlemmer til ramte arbejdstagere under medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 263 af 24.9.1983.

⁽²⁾ EFT L 206 af 29.7.1991.

⁽³⁾ EFT C 142 af 7.5.1998.

⁽⁴⁾ EFT L 160 af 26.6.1990.

(2001/C 46 E/136)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1117/00
af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Konkurrence inden for den spanske elsektor

Forslaget om offentligt udbud af aktier i Hidrocarburo og dets forventede vedtagelse vil bevirke en yderligere mindskelse af konkurrencen inden for den spanske elsektor på linje med den generelle tendens, der har givet sig udslag i tiltag som f.eks. fusionen mellem Endesa, Fecsa og Sevillana de Electricidad.

Mener Kommissionen på den baggrund, at man kan acceptere omkostninger i forbindelse med overgangen til konkurrenceforhold? Mener Kommissionen, at der findes reel konkurrence inden for den spanske elsektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. maj 2000)

Formålet med statsstøtten i forbindelse med strandede omkostninger er at kompensere for de forpligtelser eller driftsgarantier, som blev givet inden ikrafttrædelsen af Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾, og som måske ikke længere kan ydes på grund af bestemmelserne i dette direktiv. Det drejer sig altså om kompensationer for historiske omkostninger, der som følge af liberaliseringen på elmarkedet gør selskaberne ukonkurrencedygtige og fastsættes fra virksomhed til virksomhed. Den pågældende fusion skulle altså i princippet ikke kunne påvirke vurderingen af, om de strandede omkostninger er forenelige med EF-traktatens regler om statsstøtte.

Kommissionen kan først udtale sig om, hvordan konkurrencen i den spanske elsektor vil blive påvirket af den fusion, som det ærede medlem refererer til, når fusionen er blevet undersøgt i overensstemmelse med de gældende regler. I henhold til artikel 1 i forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger⁽²⁾ skal Kommissionen kun undersøge denne fusion, hvis den er af fællesskabsdimension. Hvis det ikke er tilfældet, påhviler det de nationale myndigheder at undersøge fusionen.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1310/97 af 30. juni 1997 (EFT L 180 af 9.7.1997).

(2001/C 46 E/137)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1119/00
af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Rådet**

(13. april 2000)

Om: Fængsling af Arkin Birdal og dom over Necmettin Erbakan i Tyrkiet

Tirsdag den 28. marts 2000 nægtede den offentlige anklager i Ankara at udsætte fuldbyrdelsen af dommen over Arkin Birdal og beordrede ham fængslet. Birdal er en berømt og modig fortaler for borgerrettigheder i sit hjemland og er allerede tidligere straffet for at have fremsat revolutionære udtalelser. Det var Arkin Birdals advokater, der havde bedt om at få strafafsoningen udsat med seks måneder, fordi Birdal har brug for regelmæssige lægebehandlinger på grund af de læsioner, han har pådraget sig som følge af et attentat mod ham.

I begyndelsen af marts blev den tidligere premierminister Necmettin Erbakan idømt et års fængsel på grund af lignende anklager fremsat som følge af en tale holdt tilbage i 1994.

1. Finder Rådet ikke, at disse åbenlyse brud på ytringsfriheden og menneskerettighederne står i skarp kontrast til de forpligtelser, som den tyrkiske regering har indgået med henblik på tiltrædelse af EU, samt til de grundlæggende betingelser for tiltrædelse af nye lande, nemlig respekt for Unionens grundprincipper som nedfældet i EU-traktatens artikel 6, stk.1, og for de politiske kriterier, der blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i København i juni 1993?

2. Finder Rådet ikke, at der er behov for at skride ind over for regeringen i Ankara for at få den til at afstå fra at retsforfølge og på anden vis forfølge Birdal og Erbakan?

Svar*(10. juli 2000)*

Rådet beklager den fornyede fængsling af Arkin Birdal, som er et alvorligt tilbageslag for ytringsfriheden i Tyrkiet og ikke i overensstemmelse med ånden i Helsingfors-konklusionerne. Rådet har indtrængende anmodet den tyrkiske regering om at træffe foranstaltninger med henblik på at løslade Arkin Birdal og sørge for passende medicinsk behandling, mens han er i fængsel. Rådet vil fortsat nøje overvåge menneskeretssituationen i Tyrkiet og om nødvendigt tage individuelle sager op med de tyrkiske myndigheder.

Rådet noterer sig, at dommene mod Arkin Birdal og Necmettin Erbakan begge har hjemmel i artikel 312 i den tyrkiske straffelov. Artikel 312 gør det til en strafbar handling at »tilskynde til had eller fjendtlighed på grundlag af en sondring mellem samfundsklasser, racer, religion, benævnelser eller områder«. Denne bestemmelse er af tyrkiske domstole og andre myndigheder blevet fortolket på en måde, som efter Rådets opfattelse begrænser ytringsfriheden.

Rådet noterer sig, at Tyrkiet er gået i gang med en reformproces på dette område. Rådet hilser med tilfredshed, at Tyrkiet vil forbedre menneskerettighedssituationen, og vil fortsat støtte og tilskynde Tyrkiet til at gøre en indsats i den forbindelse. Rådet ser frem til yderligere fremskridt på dette område.

*(2001/C 46 E/138)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1121/00****af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen***(11. april 2000)*

Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevaresikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevaresikkerhed.

Fødevaremyndigheden rådgiver, indsamler oplysninger og giver meddelelse om risici, men har ikke nogen lovgivningsmæssig eller regulerende beføjelser. I krisesituationer træffer Kommissionen, som også fortsat er ansvarlig for tilsyn med kontrollen, foranstaltninger. Den europæiske fødevaremyndighed skal samarbejde med nationale organer og skal i denne forbindelse spille en ledende rolle. Den får imidlertid ingen beføjelser, hvis der foreligger forskel i opfattelse.

Primær EU-lovgivning vedtages af Rådet og Europa-Parlamentet. Kommissionen og de retsaktsudstedende komitéer er ansvarlige for uddelegeret lovgivning, som er baseret på den primære lovgivning. EU-traktaten tillader ikke, at en uafhængig myndighed som den foreslåede europæiske fødevaremyndighed får beføjelser med hensyn til uddelegeret lovgivning.

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at den europæiske fødevaremyndighed på længere sigt skal have beføjelse til at fastslå uddelegeret lovgivning, f.eks. hvad angår tilladelsen af »novel foods« og fastsættelsen af maksimale reststoffer for pesticider og forurenende stoffer?

2. Har Kommissionen iværksat foranstaltninger for at sørge for, at den europæiske fødevaremyndighed får beføjelsen med hensyn til uddelegeret lovgivning? a) I bekræftende fald, hvilke initiativer er allerede truffet, og hvilke yderligere skridt vil Kommissionen tage for at sørge for, at den europæiske fødevaremyndighed får beføjelse til uddelegeret lovgivning? b) I benægtende fald, er Kommissionen imod, at den europæiske fødevaremyndighed får tildelt beføjelse med hensyn til uddelegeret lovgivning, og hvilke argumenter anfører den i denne forbindelse?

(2001/C 46 E/139)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1124/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Der er indsamlet mange informationer om fødevarer sikkerhed. Ofte blev disse informationer imidlertid ikke kombineret og/eller analyseret godt nok. Den (daglige) risikoanalyse bør således forbedres for at kunne reagere rettidigt på potentielle farer (punkt 16 og 17).

Hvordan organiseres samarbejdet mellem fødevaremyndigheden og Kommissionen a) proceduremæssigt og b) i praksis for at opfylde de høje krav til den (daglige) risikoanalyse med henblik på at kunne reagere rettidigt på potentielle farer?

(2001/C 46 E/140)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1126/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

De eksisterende videnskabelige komitéer har en ret stor arbejdsbyrde og kræver, at der tages hensyn til den tid, de anvender på deres rådgivende virksomhed (punkt 22 ff.). Den nye fødevaremyndighed bør være opmærksom på dette problem. Rekruttering af tilstrækkeligt kvalificeret personale til fødevaremyndigheden kan bidrage til, at den videnskabelige rådgivning bliver bedre og sker hurtigere.

1. Hvad agter Kommissionen at gøre i overgangsperioden inden oprettelsen og ikrafttrædelsen af fødevaremyndigheden?
2. Hvordan vil Kommissionen fastlægge opgavefordelingen mellem fødevaremyndighedens og de rådgivende komitéers personale?

(2001/C 46 E/141)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1129/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Hvidbogen anfører tre grunde, hvorfor risikostyringen ikke er omfattet af fødevaremyndighedens kompetence (punkt 33). Således foreskriver EU-traktaten, at kontrolfunktionen og de lovgivningsmæssige beføjelser henhører under Kommissionens ansvarsområde.

Agter Kommissionen at sætte spørgsmålet om kontrolfunktionen og den uddelegerede lovgivning til fødevaremyndigheden på dagsordenen for den kommende regeringskonference, således at der kan behandles løsninger på længere sigt? I benægtende fald, mener Kommissionen ikke, det er nødvendigt, at fødevaremyndigheden på længere sigt får en kontrolfunktion og beføjelse til uddelegeret lovgivning?

(2001/C 46 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1130/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen
(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Fødevaremyndigheden bliver ansvarlig for videnskabelig rådgivning, og denne rådgivning må ske på grundlag af anerkendt fagkundskab. Den skal være til rådighed for at give forbrugere oplysninger om udvikling vedrørende fødevarer sikkerhed. Endelig skal fødevaremyndigheden arbejde nøje sammen med nationale organer og dermed skabe et netværk.

1. Hvordan skal samarbejdet med hensyn til informationsformidling til forbrugerne mellem fødevaremyndigheden og de nationale informationsorganer forløbe? Skal fødevaremyndigheden og institutionerne have klart afgrænsede beføjelser i henhold til subsidiaritetsprincippet?
2. Hvordan skal samarbejdet vedrørende videnskabelig rådgivning mellem fødevaremyndigheden og de nationale oplysningsorganer forløbe? Skal fødevaremyndigheden og organerne have klart afgrænsede beføjelser i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet?

(2001/C 46 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1131/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen
(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Kommissionen mener, at fødevaremyndigheden bør have retsstatus for at kunne gennemføre sin opgave uafhængigt og få størst mulig indflydelse på beskyttelsen af forbrugernes sundhed, og at den desuden bør have en uafhængig position over for EU-institutionerne.

Giver den påtænkte uafhængige position fødevaremyndigheden beføjelse til at anmode Kommissionen om at gøre rede for politiske beslutninger, hvor en udtalelse fra fødevaremyndigheden spillede en rolle? I benægtende fald, hvorfor mener Kommissionen ikke, det er nødvendigt, at fødevaremyndigheden kan indhente oplysninger om opfølgningen og/eller gennemførelsen af dens udtalelse?

(2001/C 46 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1132/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen
(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Kommissionen udelukker ikke, at fødevaremyndighedens beføjelser i fremtiden kan blive udvidet (punkt 40).

1. Hvilke nye beføjelser tænker Kommissionen på?
2. På hvilket tidspunkt skal denne udvidelse af beføjelser gennemføres?

(2001/C 46 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1135/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Fødevaremyndighedens arbejdsområder omfatter hele fødevarekæden og vedrører både fødevarer sikkerhed og fødevareanliggender. Myndigheden får et selvstændigt budget til undersøgelse i vigtige situationer og skal opretholde forbindelserne til de videnskabelige komitéer og Kommissionen (punkt 45 ff.).

Udvidelsen af det videnskabelige sekretariat til (støtte af) de videnskabelige udtalelser er nødvendig for at forbedre kvaliteten og hurtigheden af de videnskabelige udtalelser. Et selvstændigt budget til ad hoc-undersøgelse fremmer fleksibiliteten. Endvidere er sammensætningen af myndighedens personale af afgørende betydning.

1. Hvilket budget afsætter Kommissionen til fødevaremyndigheden?
2. Hvilke kriterier gælder for rekruttering af medarbejdere? Hvor mange medarbejdere skal fødevaremyndigheden have (alle niveauer)?

(2001/C 46 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1136/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Analyse og udnyttelse af informationer både i og uden for Fællesskabet bliver en af myndighedens hovedopgaver (punkt 49 ff.). Information er vigtig for hurtigst muligt at kunne påpege eventuelle problemer. Fødevaremyndigheden får funktion som vogter med henblik på nye risici.

1. I hvilken grad kan fødevaremyndigheden gøre Kommissionen opmærksom på potentielle problemer uden at inddrage de videnskabelige komitéer?
2. Truer en dobbelt udtalerunde — fødevaremyndighed og videnskabelige komitéer — ikke med at undergrave fødevaremyndighedens effektivitet? I benægtende fald, hvilke garantier har Kommissionen for, at en sådan dobbelt udtalerunde om det samme emne ikke udgør en hindring for fødevaremyndighedens gennemslagskraft?

(2001/C 46 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1137/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Fødevaremyndigheden kan kommunikere direkte og i fuld åbenhed med forbrugerne. Den kan give alle involverede parter direkte oplysninger om sine resultater både med hensyn til fødevaresikkerhed og ernæring. Kommissionen er ansvarlig for formidlingen af afgørelser vedrørende risikostyring (pkt. 51).

1. Hvor ligger ifølge Kommissionen grænsen mellem oplysninger til offentligheden og kommunikation som et led i risikostyring?
2. Kan fødevaremyndigheden på eget initiativ oplyse befolkningen om risici ved bestemte produkter, herunder listeria? Hvem er i benægtende fald ansvarlig for sådanne oplysninger i betragtning af deres betydning for forbrugerne?

(2001/C 46 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1138/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevaresikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevaresikkerhed.

Fødevaremyndigheden har til opgave i krisesituationer at skabe de rette betingelser og at yde støtte og (eventuelt også fungere som udøvende organ) (jf. pkt. 52 og følgende). Fødevaremyndigheden træffer ikke afgørelse om konkrete foranstaltninger i krisesituationer. Det er en opgave, der fortsat udføres af Kommissionen og forvaltningskomitéerne bestående af medlemsstaternes repræsentanter.

Erkender Kommissionen, at den gældende procedure for beslutningstagning i krisesituationer ikke altid har fungeret tilfredsstillende som følge af medlemsstaternes divergerende opfattelser? Er Kommissionen i benægtende fald af den opfattelse, at fremgangsmåden ved krisesituationer hidtil har fungeret eksemplarisk? Overvejer Kommissionen i bekræftende fald i fremtiden at give fødevaremyndigheden ansvar med hensyn til krisesituationer?

(2001/C 46 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1139/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevaresikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevaresikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevaresikkerhed.

Fødevaremyndigheden og Kommissionen skal arbejde tæt sammen (jf. pkt. 56 og følgende). Ved at fungere i et nært samarbejde med Kommissionens tjenestegrene vil myndigheden være velinformeret og den vil være i stand til at reagere hurtigt på disses behov.

Får myndigheden sit sæde i nærheden af Kommissionen i betragtning af nødvendigheden af et tæt samarbejde og en smidig udveksling af oplysninger? I benægtende fald, vil myndigheden placering uden for begivenhedernes center ikke stå i vejen for et tæt samarbejde med Kommissionen og en smidig udveksling af oplysninger, som det forudsættes i hvidbogen?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-1121/00, E-1124/00, E-1126/00, E-1129/00, E-1130/00,
E-1131/00, E-1132/00, E-1135/00, E-1136/00, E-1137/00, E-1138/00 og E-1139/00

(8. juni 2000)

Kommissionen har i hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽¹⁾ anført de generelle retningslinjer, den regner med at vedtage for den fremtidige oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed, og Kommissionen har opfordret alle involverede parter til at medvirke og bidrage til debatten i høringsfasen. Til mange af de punkter, det ærede parlamentsmedlem har omtalt, har Kommissionen endnu ikke endeligt udarbejdet forslag eller fastlagt enkelthederne for arbejdsmetoden, da den ikke har haft lejlighed til at gennemgå de synspunkter, der er kommet frem under høringen.

Med hensyn til spørgsmålet om beføjelser fastslås det derimod i hvidbogen, at evaluering af risici, indsamling af data og oplysninger til forbrugerne om de områder, der falder ind under myndighedens beføjelser, skal høre ind under den europæiske fødevaremyndigheds opgaver. Kommissionen mener, at man på nuværende tidspunkt af juridiske grunde og af hensyn til det demokratiske ansvar ikke kan forsvare en overførsel af lovgivningsbeføjelser til en uafhængig institution. Ikke desto mindre bør en fremtidig udvidelse af denne myndigheds beføjelser overvejes på baggrund af erfaringerne med denne myndigheds arbejde og den tillid, som denne myndighed kan have opnået, uden at man udelukker, at det eventuelt bliver nødvendigt at ændre traktaten.

⁽¹⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

(2001/C 46 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1123/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarerikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarerikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarerikkerhed.

Kommissionen agter at anvende forsigtighedsprincippet ubeskåret. Der skal også tages hensyn til andre berettigede faktorer, som er relevante for sundhedsbeskyttelsen og fremme af rimelig praksis i fødevarehandelen (punkt 14 og 15).

1. Hvilke garantier har Kommissionen for, at forsigtighedsprincippet af alle implicerede parter fortolkes entydigt?
2. Hvordan vil Kommissionen konstatere, at andre faktorer er relevante for sundhedsbeskyttelsen og for fremme af rimelig praksis i fødevarehandelen? Hvilke faktorer tænker Kommissionen konkret på (venligst angiv eksempler)?
3. På hvilken måde vil Kommissionen forhindre, at beslutningsproceduren bliver uigennemsigtig som følge af disse andre relevante faktorer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. juni 2000)

Efter at hvidbogen om fødevarerikkerhed udkom, har Kommissionen vedtaget en meddelelse om brugen af forsigtighedsprincippet. Målet med denne meddelelse er netop at fremme en fælles forståelse for princippet og anvendelsen heraf. Meddelelsen er ved at blive gennemgået af fællesskabsinstitutionerne og inden for rammerne af Codex Alimentarius, hvor EU stræber efter at opnå enighed med de øvrige medlemmer i denne internationale organisation om anvendelsen af forsigtighedsprincippet ved fødevarenormer. Debatten om muligheden for at tage hensyn til andre begrundede faktorer i beslutningsprocessen er også kommet til udtryk i Codex Alimentarius, i denne organisations vejledning for proceduren, uden at man dog har forklaret eksplicit, hvad de øvrige begrundede faktorer er. Der føres en indgående debat om dette emne,

hvor EU forfægter en mere bred opfattelse af problemkomplekset med inddragelse af etiske og økonomiske spørgsmål, sundhed, dyrs velfærd og miljøet, mens andre lande ønsker at begrænse disse øvrige faktorer til god dyrlægepraksis eller landbrugspraksis og metoder til prøver og analyser. Denne debat har fået en endnu større betydning i sammenhæng med anvendelsen af væksthormoner (bovin somatropi), som Fællesskabet har forbudt som følge af de negative virkninger på malkekvægs sundhed og velvære. EU modsætter sig en godkendelse i Codex Alimentarius af dette hormon bl. a. under henvisning til disse øvrige begrundede faktorer.

Gennemsigtheden i beslutningsprocessen begrænser sig ikke kun til det videnskabelige grundlag, som den lovgivende magt har benyttet. Det er naturligvis af meget stor vigtighed, at forbrugerne informeres klart og forståeligt om de videnskabelige udtalelser, der ligger til grund for disse beslutninger. Men også de øvrige betragtninger, som beslutningstagerne har taget hensyn til, bl.a. evalueringerne af fordele og ulemper ved forskellige former for risikostyring i form af de samlede udgifter for samfundet, skal også belyses grundigt, ligesom valget af en beslutning skal begrundes indgående. I øvrigt har Domstolen flere gang fastslået, at hensynet til menneskers sundhed skal veje tungere end økonomiske overvejelser.

(2001/C 46 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1125/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Det videnskabelige samarbejde bør ifølge Kommissionen styrkes og koordineres med de videnskabelige komitéers arbejdsprogram. Hidtil er der kun blevet afsat få bevillinger hertil. De gennemførte programmer afvikledes langsomt (punkt 20).

Hvordan agter Kommissionen at forbedre det videnskabelige samarbejde og fremskynde procedurerne? Hvilke forslag herom er allerede udarbejdet?

(2001/C 46 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1133/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Mange EU-lande har foretaget en drastisk reduktion i den offentlige finansiering af videnskabelig forskning i de forløbne årtier. Dette har bevirket, at videnskabsmænd til finansieringen af deres forskning er delvis afhængig af erhvervslivet. Denne afhængighed kan få indflydelse på videnskabsmændenes troværdighed og på deres videnskabelige udtalelser (punkt 41).

1. På hvilken måde vil Kommissionen sikre de europæiske videnskabsmænds uafhængighed?
2. Kan Kommissionen tilslutte sig forslaget om at fastsætte en maksimumtærskel for privat finansiering af videnskabelig forskning? I bekræftende fald, på hvilken måde vil Kommissionen fastsætte en sådan maksimum- henholdsvis minimumtærskel for privat og offentlig finansiering? I benægtende fald, er Kommissionen af den opfattelse, at privat finansiering ikke har nogen indvirkning på videnskabsmænds uafhængighed?

(2001/C 46 E/153)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1134/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Kommissionen ønsker, at den proces, der fører til udtalelser og lignende, bliver så gennemsælgelig som muligt.

Vil Kommissionen fremover offentliggøre rapporterne fra de videnskabelige komitéer? I benægtende fald, hvorfor ikke, og er denne holdning ikke i modstrid med Kommissionens ønske om at være »så gennemsælgelig som muligt«?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-1125/00, E-1133/00 og E-1134/00**

(21. juni 2000)

Det ærede medlem har rejst en række spørgsmål som reaktion på Kommissionens forslag om at oprette en europæisk fødevaremyndighed, jf. hvidbogen om fødevarer sikkerhed. Kommissionen har som en del af høringsprocessen opfordret til fremsættelse af bemærkninger om forslaget vedrørende en europæisk fødevaremyndighed med frist for fremsættelse af bemærkninger den 30. april 2000. Kommissionen er i øjeblikket ved at evaluere disse bemærkninger i forbindelse med forberedelsen af det lovgivningsforslag, der er bebudet i hvidbogen.

I hvidbogen understreges betydningen af et netværkssamarbejde med medlemsstaterne og behovet for at arbejde i et tæt samarbejde med de nationale agenturer i medlemsstaterne. I hvidbogen understreges også den vigtige rolle, som Den Europæiske Fødevaremyndighed vil få med indsamling og analyse af informationer, som vil sætte myndigheden i stand til at arbejde proaktivt på at identificere potentielle farer og, hvor det er muligt, på at undgå kriser.

Videnskabeligt samarbejde er det almindeligt brugte udtryk for den procedure, som er fastsat i henhold til Rådets direktiv 93/5/EF af 25. februar 1993 om bistand til Kommissionen og samarbejde fra medlemsstaternes side ved den videnskabelige gennemgang af spørgsmål vedrørende levnedsmidler⁽¹⁾. Dette er et blandt en række netværker, som er blevet etableret i henhold til fællesskabslovgivningen for at indsamle informationer eller for at yde bistand til Kommissionen i spørgsmål vedrørende fødevarer sikkerhed. Kommissionen gør sig overvejelser om den fremtidige organisation af disse netværk og tildelingen af ressourcer til disse i forbindelse med Den Europæiske Fødevaremyndighed for at sikre den bedst mulige udnyttelse.

Kommissionen har lagt stor vægt på, at de videnskabelige komitéer og deres medlemmer er uafhængige. I artikel 6, stk. 1, i Kommissionens afgørelse 97/579/EF af 23. juli 1997 om oprettelse af videnskabelige komitéer inden for forbrugersundhed og levnedsmiddelsikkerhed⁽²⁾ er fastlagt, at medlemmerne i komitéerne »skal ... handle uafhængigt af enhver udefra kommende påvirkning«. For at sikre en sådan uafhængighed afgiver medlemmerne tre adskilte erklæringer om alle de interessekonflikter, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed: en erklæring om interessekonflikter som del af den oprindelige tilkendegivelse af interesse (ansøgningen) i at blive medlem af en videnskabelig komité; en årlig erklæring om interessekonflikter og en erklæring om særlige interessekonflikter, der kunne opfattes som værende til hinder for ekspertens uafhængighed i forbindelse med et spørgsmål på dagsordenen ved et komitémøde. Som Kommissionen har anført i sin meddelelse »Mod et europæisk forskningsrum«⁽³⁾ ligger de offentlige og private investeringer i EU til forskning og udvikling langt under EU's vigtigste konkurrenters. Derfor er det ikke aktuelt at fastsætte lofter for nogen del af forskningsudgifterne. Kommissionen mener under alle omstændigheder, at de ovennævnte bestemmelser ikke vil krænke komitéernes objektivitet, hvis der skulle opstå interessekonflikter. I praksis tager komitéerne stilling på grundlag af den enkelte

sag om omfanget af et medlems deltagelse i arbejdet. Et medlem, som ikke er i stand til at agere uafhængigt, opfordres derfor ikke til at blive ordstyrer eller formand og må ikke forsøge at påvirke konklusionerne. Erklæringerne om interessekonflikter registreres.

Siden november 1997, da Kommissionens videnskabelige komitéer blev omorganiseret under en fælles intern ledelse, er udtalelserne fra komitéerne blevet offentliggjort på Internettet, almindeligvis senest tre arbejdsdage efter deres vedtagelse. Alle disse udtalelser fra de videnskabelige komitéer, der er udarbejdet siden da, kan ses på Kommissionens Europa-server:

http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/index_en.html.

⁽¹⁾ EFT L 52 af 4.3.1993.

⁽²⁾ EFT L 237 af 28.8.1997.

⁽³⁾ KOM(2000) 6 endelig udg.

(2001/C 46 E/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1154/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

De gældende procedurer for tilpasning af lovgivningen til de tekniske og videnskabelige fremskridt er ikke altid tilfredsstillende (jf. pkt. 82-83). Procedurerne er ofte tunge og der er inddraget forskellige udvalg. Bestemmelserne er uensartede og der er kun få spredte ressourcer.

Der er behov for en bedre koordinering for at sikre, at spørgsmål om fødevarer sikkerhed behandles effektivt. Det kan ske ved anvendelse af en enkelt procedure for uddelegeret lovgivning, en enkelt forvaltningsprocedure for vedtagelse af enkeltstående afgørelser og en nødprocedure i forbindelse med alle påtrængende spørgsmål om fødevarer sikkerhed.

Vil Kommissionen samle ansvaret for uddelegeret lovgivning, forvaltningsproceduren og nødproceduren hos generaldirektoratet for folkesundhed og forbrugerbeskyttelse med henblik på en bedre koordinering af spørgsmål i forbindelse med fødevarer sikkerhed? I benægtende fald, hvorfor afviser Kommissionen en sådan koncentration af beføjelser hos generaldirektoratet for folkesundhed og forbrugerbeskyttelse? I bekræftende fald på hvilken måde og hvornår agter Kommissionen at gennemføre en sådan koncentration af beføjelser og hvilket henseende ændres fordelingen af beføjelserne mellem Kommissionen og medlemsstaterne ved komitologibeslutningen for nylig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(8. juni 2000)

I oktober 1999 og marts 2000 omstrukturerede Kommissionen i to tempi sine tjenestegrene for at samle alle beføjelser vedrørende fødevarer sikkerheden i ét enkelt generaldirektorat. Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse er nu ansvarlig for alle spørgsmål vedrørende sikkerheden i fødevarernes produktionskæde, som dækker alle sektorer fra jord til bord.

Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾, den såkaldte komitologi, har ændret visse aspekter i proceduren for vedtagelse af afgørelser ved uddelegering af beføjelser; med afgørelsen er der ikke sket en ændring af fordelingen af beføjelser mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999.

(2001/C 46 E/155)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1163/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Kommissionen har til hensigt at udarbejde en handlingsplan for udviklingen af en samlet ernæringspolitik (punkt 106).

Tilstræber Kommissionen, at denne handlingsplan bliver baseret på nationale og internationale (FAO/WHO) handlingsplaner?

(2001/C 46 E/156)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1164/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Kommissionen vil indsamle oplysninger om indtagelse af fødevarer, kost og ernæringstilstand (punkt 107). Desuden har Kommissionen til hensigt at fremme forskningen på ernæringsområdet og sikre en effektiv og korrekt forbrugerinformation. Disse aktiviteter finder allerede sted på nationalt plan (eller på delstatsplan).

1. Hvilke ekstra fordele vil tilsvarende aktiviteter på EU-plan efter Kommissionens opfattelse indebære?
2. Er der ikke risiko for, at en sådan tilgang vil føre til overlapninger og dobbeltarbejde? Er Kommissionen i bekræftende fald rede til at begrænse sig til en koordinerende rolle på området? Hvilke garantier har Kommissionen i benægtende fald for, at der ikke vil blive tale om overlapninger og dobbeltarbejde?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-1163/00 og E-1164/00**

(23. juni 2000)

Med henblik på at udforme en ernæringspolitik vil Kommissionen anvende resultaterne fra to løbende projekter, der finansieres under programmet til fremme af sundheden. Disse projekter har deltagelse af mange eksperter fra medlemsstaterne, som er involverede i udarbejdelsen af de nationale politikker, samt af repræsentanter fra Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og fra De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO). Det første projekt har til formål at udforme europæiske henstillinger på ernæringsområdet, og det andet skal bruges som basisdokument for det franske formandskab, der har til hensigt at fremme den ernæringsmæssige sundhedstilstand under dets formandsperiode.

Hvad angår sundhedsovervågningen har hovedparten af medlemsstaterne oprettet et overvågningssystem, men systemet omfatter sjældent overvågning af ernæringstilstanden. Der er ganske rigtigt blev gennemført undersøgelser om fødevarerforbrug, men det er kun første del af en evaluering af ernæringstilstanden. De få oplysninger, der findes på ernæringsområdet i de forskellige medlemsstater, er ikke alle af samme kvalitet og kan ofte kun vanskeligt sammenlignes.

Derfor har Rådet og Parlamentet ved flere lejligheder opfordret Kommissionen til at forbedre indsamling, analyse og udbredelse af sundhedsoplysninger samt til at forbedre oplysningernes kvalitet og gøre dem lettere at sammenligne.

Kommissionen ønsker at berolige det ærede parlamentsmedlem angående Kommissionens og medlemsstaternes eventuelt overlappende tiltag. Kommissionen har ikke til hensigt at overtage medlemsstaternes rolle, og alle igangværende arbejder inden for overvågning af den ernæringsmæssige sundhedstilstand udføres i samarbejde med medlemsstaterne, hvor Kommissionen udfylder rollen som igangsætter og koordinator.

(2001/C 46 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1165/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. april 2000)

Om: Hvidbog om fødevarer sikkerhed og en europæisk fødevaremyndighed

I januar 2000 offentliggjorde Kommissionen sin hvidbog om fødevarer sikkerhed (KOM(1999) 719 endelig). Kapitel 4 vedrører oprettelse af en europæisk fødevaremyndighed. Kapitel 5 omhandler lovgivningen om fødevarer sikkerhed.

Kommissionen har til hensigt at tydeliggøre og styrke de eksisterende WTO-bestemmelser (punkt 108). Forsigtighedsprincippet skal finde anvendelse på fødevarer sikkerhedsområdet. Det er navnlig nødvendigt at nå frem til en aftale om, hvordan dette princip skal anvendes. Foranstaltninger, andre lande træffer for at hindre fødevarer fra EU i at få adgang til deres markeder, bør gennemgås som led i de muligheder, SPS-aftalen åbner herfor. EU vil med i Codex Alimentarius og Det Internationale Kontor for Epizootier.

Anser Kommissionen de eksisterende regler i SPS-aftalen for utilstrækkelige til, at forsigtighedsprincippet kan finde anvendelse på en passende måde? Hvilke mangler har Kommissionen i bekræftende fald konstateret med hensyn til SPS-aftalen? Og hvilke forslag vil Kommissionen fremsætte for at råde bod herpå? Vil Kommissionen i benægtende fald alligevel foreslå ændringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. juni 2000)

Det er Kommissionens opfattelse, at bestemmelserne i artikel 5, stk. 7, i aftalen om sundhed og plantesundhed (SPS) afspejler anvendelsen af forsigtighedsprincippet. I denne artikel er der ikke fastsat bestemmelser om udarbejdelse af retningslinjer for anvendelsen heraf.

På fødevareområdet har Codex Alimentarius, hvis standarder man har taget hensyn til i SPS-aftalen, derimod sat sig som mål, på opfordring fra Fællesskabet, at definere forsigtighedsprincippet og at fastlægge retningslinjer for anvendelsen heraf.

De forskellige rapporter fra Verdenshandelsorganisationens ankeorgan har vist, at dette stykke ikke behandler anvendelsen af forsigtighedsprincippet i SPS-aftalen tilstrækkeligt omfattende, og at det ikke skal ses uafhængigt af bestemmelserne i artikel 2 og 5 i SPS-aftalen. Selv om SPS-aftalen kunne ændres for bedre at klassificere forudsætningerne for anvendelsen af forsigtighedsprincippet, er det efter Kommissionens opfattelse sandsynligvis ikke nødvendigt, da samme resultat kan nås ved at udarbejde bindende retningslinjer for anvendelsen af artikel 5, stk. 7, hvilket fremover bestemt ville sikre en korrekt anvendelse af forsigtighedsprincippet uden protektionistiske undertoner.

Fællesskabet fremlagde en meddelelse om anvendelsen af forsigtighedsprincippet på mødet i WTO's sundheds- og plantesundhedsudvalg i marts 2000 med henblik på at starte en debat med partnerne og at nå frem til et fælles tiltag fremover.

(2001/C 46 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1172/00**af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Forskelsbehandling på grund af alder på sundhedsområdet

I Amsterdam-traktaten er der for første gang fastlagt et forbud mod forskelsbehandling på grund af alder (EF-traktatens artikel 13). Alligevel findes der nogle medlemsstater, hvor bestemte og for det meste dyre behandlingsmetoder eller operationer ikke længere dækkes for mennesker fra og med en bestemt alder.

Har Kommissionen nøjagtige oplysninger om den konkrete situation i de enkelte medlemsstater med hensyn til forskelsbehandling på grund af alder på sundhedsområdet?

Vil Kommissionen videregive disse oplysninger til Europa-Parlamentet?

Mener Kommissionen, at alle medlemsstater må sikre mennesker, uafhængigt af alder, enhver form for lægebehandling, og at udgifterne hertil må dækkes af de relevante socialforsikringer?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe for at bekæmpe forskelsbehandling på grund af alder på sundhedsområdet, og hvordan skal dette gennemføres konkret i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. juni 2000)

Medlemsstaterne har hver især ansvaret for at tilrettelægge deres egne sociale sikringsordninger, herunder sundhedsordninger, og fastsætte betingelserne for ret til ydelser under disse ordninger. Kommissionen har foreslået en samordnet strategi til modernisering af den sociale beskyttelse⁽¹⁾ på grundlag af fire overordnede mål, hvoraf et er at sikre en kvalitetsbetonet og bæredygtig sundhedspleje, og denne blev vedtaget af Rådet⁽²⁾.

Med hensyn til data henviser Kommissionen det ærede medlem til dens beretning om social beskyttelse i Europa 1999, som indeholder en ajourføring af den seneste udvikling i medlemsstaternes ordninger for sundhedspleje⁽³⁾, og den gensidige informationsordning om social beskyttelse i medlemsstaterne (MISSOC)⁽⁴⁾. Kommissionen har dog ingen mere præcise data om ydelser eller behandlinger, der gives til ældre eller andre specifikke befolkningsgrupper inden for medlemsstaternes ordninger for sundhedspleje.

Kommissionen understreger ikke desto mindre i sin meddelelse »Et Europa for alle aldersgrupper – til fremme af velstand og solidaritet mellem generationerne«⁽⁵⁾, at der er behov for at forbedre adgangen til sundhedsmæssig behandling for alle aldre og også for ældre, samt at der er behov for et passende tilbud af kvalitetsbetonet sundhedspleje for meget gamle og svage personer.

Herudover har Kommissionen fokuseret på spørgsmålet om forskelsbehandling i forbindelse med adgang til offentlige ydelser, herunder sundhedspleje, i sit forslag til et handlingsprogram til bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ KOM(1999) 347 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 8 af 12.1.2000.

⁽³⁾ KOM(2000) 163 endelig udg.

⁽⁴⁾ Web-stedet: http://europa.eu.int/comm/employment_social/soc-prot/missoc98/english/f_main.htm.

⁽⁵⁾ KOM(1999) 221 endelig udg.

⁽⁶⁾ KOM(1999) 567 endelig udg.

(2001/C 46 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1177/00
af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Rådet

(13. april 2000)

Om: Udvidelse af EU og regioner

Vi befinder os i en historisk og afgørende tid i ikke blot Den Europæiske Unions, men hele det europæiske kontinents historie. Udover Tyrkiet tegner de andre 12 ansøgerlande sig for mere end 100 millioner indbyggere, dvs. at EU's befolkning vil stige med 27 %, mens det er almindelig kendt, at antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet formodentlig vil stige til over 700, hvilket kun er 11 % mere end det aktuelle medlemstal.

Mener Rådet ikke at regionerne vil blive meget dårligere repræsenteret, idet der ikke er nogen planer om at ændre de europæiske institutioners rolle og beføjelser? Har Rådet ikke truffet nogen forholdsregler med henblik på at give regioner som f.eks. País Vasco (3 millioner indbyggere) eller Países Catalanes (12 millioner indbyggere) en form for repræsentation, der står i et rimeligt forhold til fremtidige medlemslande som Malta eller Cypern? Har Rådet ikke overvejet nogen gennemgribende reform af Regionsudvalget for dermed at gøre det til et reelt repræsentativt organ for de forskellige regioner?

Svar

(10. juli 2000)

De spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser om Regionsudvalgets sammensætning og fordelingen af pladser i udvalget, behandles i øjeblikket af regeringskonferencen om reform af institutionerne. Rådet har naturligvis kendskab til de forslag, der er fremsat herom af både Europa-Parlamentet og Kommissionen som bidrag til konferencens drøftelser, men ingen af disse to institutioner kommer ind på fordelingen af pladserne i Regionsudvalget inden for hver enkelt medlemsstat. Rådet minder om, at antallet af medlemmer fra hver medlemsstat er fastsat i den nugældende traktat; det er op til de enkelte medlemsstater at fastlægge grundlaget for den interne fordeling af pladserne.

Da Rådet ikke har nogen formel rolle at spille inden for selve konferencen, som er sammensat af de 15 medlemsstaters regeringer, ville det være højst upassende, hvis Rådet begyndte at gøre sig forestillinger om udfaldet af konferencens drøftelser. Europa-Parlamentet er derimod i vid udstrækning inddraget og involveret i konferencens arbejde. To observatører fra Europa-Parlamentet deltager i møderne i den forberedende gruppe, og forud for hvert enkelt møde på ministerplan under konferencen bliver der udvekslet synspunkter med formanden for Europa-Parlamentet, bistået af to repræsentanter for Europa-Parlamentet.

(2001/C 46 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1178/00
af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. april 2000)

Om: Udvidelse af EU og regioner

Vi befinder os i en historisk og afgørende tid i ikke blot Den Europæiske Unions, men hele det europæiske kontinents historie. Udover Tyrkiet tegner de andre 12 ansøgerlande sig for mere end 100 millioner indbyggere, dvs. at EU's befolkning vil stige med 27 %, mens det er almindelig kendt, at antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet formodentlig vil stige til over 700, hvilket kun er 11 % mere end det aktuelle medlemstal.

Mener Kommissionen ikke at regionerne vil blive meget dårligere repræsenteret, idet der ikke er nogen planer om at ændre de europæiske institutioners rolle og beføjelser? Har Kommissionen ikke truffet nogen forholdsregler med henblik på at give regioner som f.eks. País Vasco (3 millioner indbyggere) eller Países Catalanes (12 millioner indbyggere) en form for repræsentation, der står i et rimeligt forhold til fremtidige medlemslande som Malta eller Cypern? Har Kommissionen ikke overvejet nogen gennemgribende reform af Regionsudvalget for dermed at gøre det til et reelt repræsentativt organ for de forskellige regioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(22. juni 2000)*

Med hensyn til regionernes repræsentation i Europa-Parlamentet kan Kommissionen henvise til det svar, der blev givet på den mundtlige forespørgsel H-666/99 fra J. Evans under spørgetiden i Europa-Parlamentets mødeperiode i november 1999⁽¹⁾.

Hvad angår Regionsudvalget, har Kommissionen i sin udtalelse af 26. januar 2000 om regeringskonferencen foreslået, at der bruges en geografisk fordelingsnøgle mellem medlemsstaterne som svarer til Europa-Parlamentets. Kommissionen har foreslået, at antallet af medlemmer i det samlede regionsudvalg ikke må overstige et loft, som er sat til en tredjedel af antallet af parlamentsmedlemmer (233 medlemmer), for at sikre effektivitet i udvalget.

Hvad angår udvalgets fremtidige rolle, mener Kommissionen, at samarbejdet mellem regionerne vil få endnu større betydning i et udvidet EU, hvilket også gælder for evalueringen af virkningerne på regionalt niveau af lovgivningsforslag. Regionsudvalgets rådgivende rolle skal således fastholdes for at det kan udfylde sin opgave, der består i at formidle de regionale og lokale områders interesser på europæisk niveau.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (november 1999).

(2001/C 46 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1192/00**af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen***(10. april 2000)*

Om: Lukning af SGL Carbon i Ascoli Piceno (Italien)

Industrivirksomheden SGL Carbon, som fremstiller grafitelektroder, ligger lige midt i den italienske by Ascoli Piceno i et kvarter med i titusindvis af beboere, som ifølge de lokale bestemmelser skulle have været udlagt til grønt område.

Nævnte virksomhed sender hvert år over 10 000 tons stærkt forurenende polycykliske aromatiske kulbrinter ud i atmosfæren med yderst alvorlige sundhedsmæssige følger for de mange tusinde beboere i kvartererne omkring virksomheden, og det er ikke tilfældigt, at Ascoli Piceno indtager en trist førsteplads blandt italienske byer for så vidt angår forekomsten af kræftsvulster.

Den aftale, hvori der blev givet tilladelse til opførelse af virksomheden, blev indgået for ca. 25 år siden mellem Ascoli Picenas kommunalforvaltning og virksomheden selv og udløber i 2004. Kan Kommissionen pålægge nævnte kommunalforvaltning at foretage en miljøindvirkningsvurdering på grundlag af direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾, senere ændret ved direktiv 97/11/EØF⁽²⁾, for at fremskynde en eventuel lukning eller flytning af SGL Carbon og under alle omstændigheder forud for udstedelsen af en ny tilladelse i 2004?

Mener Kommissionen ikke, at bestemmelserne i direktiv 84/360/EØF⁽³⁾ om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg og direktiv 96/61/EF⁽⁴⁾ om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening finder anvendelse på det her fremstillede tilfælde?

Kan Kommissionen endelig oplyse, om og på hvilken måde det vil kunne lade sig gøre at omlægge den her omhandlede virksomhed for eventuelt at åbne mulighed for genansættelse af dens arbejdstagere?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20.

⁽⁴⁾ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(18. maj 2000)*

Efter Kommissionens opfattelse er Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF ikke relevante for sagen på nuværende tidspunkt. Et industrianlæg, der er givet tilladelse til for 25 år siden, er ikke omfattet af disse direktiver. Direktiver om vurdering af virkningerne for miljøet (VVM) gælder for projekter, som der ansøges om tilladelse til efter datoen for medlemsstaternes gennemførelse af direktiverne. Direktiv 85/337/EØF finder ikke anvendelse på projekter, som der er ansøgt om tilladelse til hos den kompetente myndighed inden den 3. juli 1988; direktiv 97/11/EF finder ikke anvendelse på projekter, som der er ansøgt om tilladelse til hos den kompetente myndighed inden den 14. marts 1999.

Skulle der imidlertid i fremtiden blive givet en ny tilladelse, vil den være omfattet af Fællesskabets VVM-lovgivning.

På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem har givet, mener Kommissionen ikke, at det pågældende anlæg er omfattet af Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg. Det er derimod muligvis omfattet af Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC-direktivet) og Rådets direktiv 1999/13/EF af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg ⁽¹⁾ (VOC-direktivet). For begge direktiver gælder det imidlertid, at medlemsstaterne har indtil 2007 til at anvende bestemmelserne og emissionsgrænseværdier på eksisterende anlæg.

⁽¹⁾ EFT L 85 af 29.3.1999.

(2001/C 46 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1194/00**af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen***(12. april 2000)*

Om: Ulovlig slagting af får i Frankrig

Efter, at RSPCA har indleveret en videooptagelse til Kommissionen, som beviser, at slagting af får under Eid al-Kebir-festen i Frankrig (den 16.-19. marts) ikke blev foretaget i henhold til bestemmelserne i direktiv 93/119/EF ⁽¹⁾ om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet, hvorledes agter Kommissionen da at sikre sig, at den franske regering fremover håndhæver dette direktiv fuldstændig?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(29. maj 2000)*

Kommissionen er i færd med at analysere de oplysninger, den netop har modtaget fra flere dyrebeskyttelsesorganisationer om den nyligt afholdte Eid-el-Kabir.

De foreliggende oplysninger vil blive evalueret på baggrund af forsikringer, som Kommissionen modtog fra de franske myndigheder forud for festen om, at de ville træffe en lang række foranstaltninger for at forbedre situationen, herunder oprettelse af tæt kontakt med det muslimske samfund.

Kommissionen forstår fuldt ud, at de pågældende spørgsmål er følsomme, og at de for øjeblikket visse steder i Frankrig skaber store problemer for de franske myndigheder. Det skal på den anden side bemærkes, at manglende overholdelse af de grundlæggende bestemmelser i Rådets direktiv 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet og af de relevante EF-regler på sundhedsområdet er en alvorlig overtrædelse af fællesskabslovgivningen og udgør en risiko for folkesundheden.

Kommissionen afventer for øjeblikket en officiel rapport fra de franske myndigheder om den nyligt afholdte Eid-el-Kabir. På grundlag af denne rapport vil Kommissionen overveje, om yderligere initiativer er påkrævet, herunder eventuelt indledning af en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169).

(2001/C 46 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1195/00

af William Newton Dunn (ELDR) til Rådet

(13. april 2000)

Om: Religionsforfølgelse i Indien

Der berettes om angreb på kristne samfund i flere delstater i Indien i form af mord, gruppevoldtægter, pryglinger og trusler samt ødelæggelse og vanhelligelse af kirker. I mellemtiden er der i en række indiske delstater blevet taget lovgivningsmæssige initiativer, som søger at begrænse religionsfriheden. F.eks. vedtog delstatsregeringen i delstaten Orissa i slutningen af 1999 en beslutning om forbud mod konversion uden forudgående tilladelse fra det lokale politi og distriktsdommeren. I delstaten Gujurat blev der sidste år stillet et lovforslag om religionsfrihed, som fastsatte store bøder for forbrydelsen bestående i at konvertere enkeltpersoner fra den ene religion til den anden. Selv om lovforslaget blev skrinlagt i februar 2000, anses det for sandsynligt, at der kan blive gjort forsøg på at tage det op på et senere tidspunkt. Kristne på stedet mener, at lovforslaget står åbent for subjektiv fortolkning og kan bruges til at standse deres humanitære indsats blandt de fattige og begrænse enhver offentlig trostilkendegivelse.

På baggrund af disse begivenheder agter Rådet da at behandle spørgsmålet vedrørende religiøs tolerance og religionsfrihed på det kommende EU-Indien-topmøde?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet er klar over de problemer, som det ærede parlamentsmedlem peger på i sit spørgsmål. Rådet har allerede inden for rammerne af den regelmæssige politiske dialog mellem EU og Indien ved flere lejligheder rejst spørgsmålet om tolerance, religionsfrihed og mindretallets rettigheder i Indien. På samme måde har EU's missionschefer direkte gjort de indiske myndigheder opmærksom på individuelle problemer. Rådet vil fortsat give udtryk for sin bekymring over problemer i forbindelse med overholdelse af menneskerettighederne bl.a. på det kommende topmøde mellem EU og Indien.

EU fortsætter ligeledes på multilateralt plan sine bestræbelser på at imødegå intolerance og vold, der har udgangspunkt i religion og tro. I den forbindelse stod medlemsstaterne for nylig sammen om resolutionen »Gennemførelse af erklæringen om afskaffelse af alle former for intolerance og diskrimination på grundlag af religion eller tro«, som blev forelagt af Irland og vedtaget ved konsensus på 56. møde i FN's Menneskerettighedskommission den 20.-28. april 2000.

(2001/C 46 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1196/00
af William Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen

(12. april 2000)

Om: Religionsforfølgelse i Indien

Der berettes om angreb på kristne samfund i flere delstater i Indien i form af mord, gruppevoldtægter, pryglinger og trusler samt ødelæggelse og vanhelligelse af kirker. I mellemtiden er der i en række indiske delstater blevet taget lovgivningsmæssige initiativer, som søger at begrænse religionsfriheden. F.eks. vedtog delstatsregeringen i delstaten Orissa i slutningen af 1999 en beslutning om forbud mod konversion uden forudgående tilladelse fra det lokale politi og distriktsdommeren. I delstaten Gujurat blev der sidste år stillet et lovforslag om religionsfrihed, som fastsatte store bøder for forbrydelsen bestående i at konvertere enkeltpersoner fra den ene religion til den anden. Selv om lovforslaget blev skrinlagt i februar 2000, anses det for sandsynligt, at der kan blive gjort forsøg på at tage det op på et senere tidspunkt. Kristne på stedet mener, at lovforslaget står åbent for subjektiv fortolkning og kan bruges til at standse deres humanitære indsats blandt de fattige og begrænse enhver offentlig trostilkendegivelse.

På baggrund af disse begivenheder agter Kommissionen da at behandle spørgsmålet vedrørende religiøs tolerance og religionsfrihed på det kommende EU-Indien-topmøde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. maj 2000)

Kommissionen deler den bekymring, det ærede medlem giver udtryk for, og vil i den forbindelse understrege, at Kommissionens delegation i New Delhi til stadighed overvåger og rapporterer om forholdene for de religiøse mindretal i Indien, herunder det kristne. Dette sker i tæt samarbejde med EU-landenes repræsentationer i New Delhi.

Siden den kraftige stigning i antallet af overfald på kristne familier og faciliteter i 1998 har ambassadører over for den indiske regering konsekvent givet udtryk for deres bekymring over situationen.

Den indiske regering har i mellemtiden nedsat et nationalt udvalg for mindretal. Udvalget har især til opgave at beskytte de religiøse mindretal i Indien og behandle indgivne klager. Selv om udvalget ikke har nogen juridiske beføjelser, håber man, at det fortsat vil virke neddæmpende på de ekstremistiske grupper og således bidrage til at bevare det grundlæggende princip om en verdslig regering og fri religionsudøvelse, der er nedfældet i den indiske grundlov.

Hvad angår de omtalte lovgivningsinitiativer i en række indiske delstater, vil Kommissionen anmode sin delegation i New Delhi om i tæt samarbejde med medlemsstaternes repræsentationer at undersøge den faktiske baggrund og de reelle konsekvenser af enhver diskriminerende lovforanstaltning, der indskrænker trosfriheden for kristne og andre religiøse grupper i Indien. Ud fra resultatet af disse undersøgelser vil Kommissionen i samråd med sine partnere tage stilling til, i hvilket omfang, på hvilken måde og via hvilket forum det vil være hensigtsmæssigt at forelægge sagen for de indiske myndigheder.

(2001/C 46 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1203/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(13. april 2000)

Om: Anvendelse af tyske sprænghoveder ved et kemisk angreb fra den tyrkiske hærs side

Som svar på skriftlig forespørgsel E-2386/99⁽¹⁾ meddeler Rådet, at »Rådet har intet kendskab til de kilder, som det ærede medlem henviser til«.

Informationskilderne til

- den tyske støtte til opførelse af et laboratorium for kemiske våben i Tyrkiet,
 - den tyrkiske hærs anvendelse af kemiske våben mod den kurdiske PKK-bevægelse og
 - den tyske oprindelse (Buck og Depyfag) af de kemiske sprænghoveder, den tyrkiske hær har anvendt,
- blev imidlertid nævnt i indledningen til den pågældende forespørgsel

Det drejer sig navnlig om:

- det tyske forsvarsministerium
- ZDF-programmet Kennzeichen D og
- en undersøgelse foretaget af universitetet i München.

Desuden hedder det ordret i punkt 3 og 5 i skriftlig forespørgsel E-2386/99, at Rådet gennem forespørgslen »har fået kendskab til disse forhold« (dvs. opførelsen af et laboratorium for kemiske våben og anvendelsen af kemiske våben).

Vil Rådet indhente oplysninger hos universitetet i München om den tyske oprindelse (Buck og Depyfag) af de sprænghoveder, den tyrkiske hær anvendte ved et kemisk angreb på den kurdiske PKK-bevægelse den 11. maj 1999?

Hvorfor vægrer Rådet sig i benægtende fald ved at indhente oplysninger om den tyske oprindelse (Buck og Depyfag) af de sprænghoveder, den tyrkiske hær anvendte ved et kemisk angreb på den kurdiske PKK-bevægelse den 11. maj 1999, i betragtning af at dette var i strid med CWC-konventionen?

Vil Rådet i bekræftende fald give udtryk for sin utilfredshed med denne overtrædelse af CWC-konventionen over for den tyske og den tyrkiske regering?

(¹) EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 38.

(2001/C 46 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1204/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(13. april 2000)

Om: Anvendelse af tyske sprænghoveder ved et kemisk angreb fra den tyrkiske hærs side

Som svar på skriftlig forespørgsel E-2386/99 (¹) meddeler Rådet, at »Rådet har intet kendskab til de kilder, som det ærede medlem henviser til«.

Informationskilderne til:

- den tyske støtte til opførelse af et laboratorium for kemiske våben i Tyrkiet,
 - den tyrkiske hærs anvendelse af kemiske våben mod den kurdiske PKK-bevægelse og
 - den tyske oprindelse (Buck og Depyfag) af de kemiske sprænghoveder, den tyrkiske hær har anvendt,
- blev imidlertid nævnt i indledningen til den pågældende forespørgsel

Det drejer sig navnlig om:

- det tyske forsvarsministerium
- ZDF-programmet Kennzeichen D og
- en undersøgelse foretaget af universitetet i München.

Desuden hedder det ordret i punkt 3 og 5 i skriftlig forespørgsel E-2386/99, at Rådet gennem forespørgslen »har fået kendskab til disse forhold« (dvs. opførelsen af et laboratorium for kemiske våben og anvendelsen af kemiske våben).

Vil Rådet indhente oplysninger hos producenterne af ZDF-programmet Kennzeichen D om den tyrkiske hærs anvendelse af tyske sprænghoveder ved et kemisk angreb på den kurdiske PKK-bevægelse den 11. maj 1999?

Hvorfor vægrer Rådet sig i benægtende fald ved at indhente oplysninger om den tyrkiske hærs anvendelse af tyske sprænghoveder ved et kemisk angreb på den kurdiske PKK-bevægelse den 11. maj 1999 i betragtning af, at dette var i strid med CWC-konventionen?

Vil Rådet i bekræftende fald give udtryk for sin utilfredshed med denne overtrædelse af CWC-konventionen over for den tyske og den tyrkiske regering.

(¹) EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 38.

(2001/C 46 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1205/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(13. april 2000)

Om: Tysk støtte til opførelse af et laboratorium for kemiske våben

Som svar på skriftlig forespørgsel E-2386/99 (¹) meddeler Rådet, at »Rådet har intet kendskab til de kilder, som det ærede medlem henviser til«.

Informationskilderne til:

- den tyske støtte til opførelse af et laboratorium for kemiske våben i Tyrkiet,
 - den tyrkiske hærs anvendelse af kemiske våben mod den kurdiske PKK-bevægelse og
 - den tyske oprindelse (Buck og Depyfag) af de kemiske granathoveder, den tyrkiske hær har anvendt,
- blev imidlertid nævnt i indledningen til den pågældende forespørgsel

Det drejer sig navnlig om:

- det tyske forsvarsministerium
- ZDF-programmet Kennzeichen D og
- en undersøgelse foretaget af universitetet i München.

Desuden hedder det ordret i punkt 3 og 5 i skriftlig forespørgsel E-2386/99, at Rådet gennem forespørgslen »har fået kendskab til disse forhold« (dvs. opførelsen af et laboratorium for kemiske våben og anvendelsen af kemiske våben).

1. Vil Rådet herefter indhente oplysninger hos det tyske forsvarsministerium om dette ministeriums støtte til opførelsen af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet?

- a) Hvorfor vægrer Rådet sig i benægtende fald ved at indhente oplysninger hos det tyske forsvarsministerium om dette ministeriums støtte til opførelsen af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet på baggrund af, at dette laboratorium muligvis er i strid med CWC-traktaten?
- b) Er den tyske støtte til opførelsen af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet i bekræftende fald i strid med CWC-traktaten, som bl.a. forpligter de kontraherende parter, herunder Tyskland, til »aldrig under nogen omstændigheder at udvikle, fremstille, på anden måde erhverve, oplagre eller beholde eller direkte eller indirekte at overføre kemiske våben til nogen«?

2. Vil Rådet herefter modsætte sig den tyske støtte til opførelsen af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet på baggrund af svarene på spørgsmål 1?

- a) Hvilke argumenter kan Rådet i benægtende fald fremføre for ikke at tilkendegive sin modstand mod den tyske støtte til opførelsen af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet på baggrund af, at dette laboratorium er i strid med CWC-traktaten?
- b) Hvordan vil Rådet i bekræftende fald tilkendegive sin modstand over for den tyske regering?

(¹) EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 38.

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-1203/00, E-1204/00 og E-1205/00**

(10. juli 2000)

Alle EU's medlemsstater er deltagende stater i konventionen om forbud mod udvikling, fremstilling, oplagring og anvendelse af kemiske våben og sådanne våbens tilintetgørelse (CWC).

Organisationen for Forbud mod Kemiske Våben (OPCW) er oprettet i medfør af artikel VIII i konventionen »for at sikre gennemførelsen af dens bestemmelser, herunder bestemmelserne om international verifikation af konventionens overholdelse«. Alle de i CWC deltagende stater er medlemmer af OPCW. Det er den organisation, som har til opgave at verificere de deltagende staters overholdelse af konventionens bestemmelser.

De specifikke spørgsmål, som det ærede medlem rejser, har ikke været behandlet i Rådet eller Rådets organer.

(2001/C 46 E/168)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1211/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(14. april 2000)

Om: Deutsche Post og den tyske regering

Den tyske regering har givet Deutsche Post et lovbeskyttet monopol og fastsat priser på frimærker, hvilket har resulteret i, at Deutsche Post har en væsentlig højere indkomst, end det er nødvendigt for at sikre den universelle postbetjening. Deutsche Post har kunnet bruge denne økonomiske fordel til at subventionere Deutsche Posts kommercielle pakkeposttjeneste (og opnår dermed en fordel i forhold til konkurrenter inden for dette erhverv) og til helt eller delvis at overtage virksomheder i hele EU (Deutsche Post har f.eks. erhvervet 50 % af Securicor Distribution og har også opkøbt Herald International Mailings).

Kommissionen har allerede givet udtryk for, at den tyske regerings støtte til Deutsche Post synes at indebære statsstøtte. Vil Kommissionen venligst gøre klart, hvorvidt dette er tilfældet, og hvordan planlægger Kommissionen i så fald at skride ind for at forhindre en sådan overtrædelse af EU-lovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. maj 2000)

Kommissionen besluttede den 20. juli 1999 at indlede den procedure, der er fastsat til artikel 88, stk. 2, (tidligere artikel 93), i EF-traktaten, for så vidt angår den eventuelle statsstøtte, der er ydet til Deutsche Post AG.

Proceduren omfatter hele spektret af påstået statsstøtte til Deutsche Post AG: brug af indtægter fra brevbefordringen, hvor der er tale om et monopol, til dækning af tab i forbindelse med postpakkebefordringen, brug af sådanne indtægter til virksomhedsovertagelser, brug af provenuet fra salg af fast ejendom, som er overført til Deutsche Post AG, til at finansiere nyerhvervelser, statsgarantier for gældsposter samt statsdækning af pensionsforpligtelser.

Kommissionen er ved at undersøge de kommentarer, den har modtaget fra den tyske regering og interesserede parter. Da undersøgelsen stadig er i gang, kan der på indeværende tidspunkt ikke siges noget om sagens udfald.

(2001/C 46 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1212/00
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Brandsikkerhedsregler for møbler i det indre marked

Er Kommissionen bekendt med, at der på nuværende tidspunkt eksisterer to forskellige sæt brandsikkerhedsregler for møbler på det indre marked? I Det Forenede Kongerige og Irland har møbler en højere brandmodstandsdygtighed end i resten af Europa. Siden gennemførelsen af lovgivningen herom i Det Forenede Kongerige har der været 50 % færre dødsfald som følge af brandulykker.

Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) er nået til enighed om afprøvningsmetoder med cigaretter og tændstikker som antændelseskilde, men har, trods betragtelig støtte fra Kommissionen, ikke vist fremskridt med hensyn til efterantændelsesbrandforsøg hvor større antændelseskilder anvendes, hvilket er nødvendigt for sikkerheden i forbindelse med polstrede møbler, især i hjemmet men også på offentlige steder.

Er Kommissionen tilfreds med denne mangel på fremskridt, og hvilke pressionsmidler vil den anvende for at sikre hurtige fremskridt med hensyn til opnåelse af enighed om normer for efterantændelsesbrandforsøg, samt om at forsøgene gøres lovpligtige hurtigst muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(5. juni 2000)

Kommissionen følger alle sikkerhedsspørgsmål og heriblandt brandsikkerhed på nært hold. Den er opmærksom på, at en effektiv brandsikkerhed forudsætter, at de nationale, regionale og lokale myndigheder træffer foranstaltninger i forbindelse med samtlige faktorer, som kan indvirke på risikoen for brand. Det drejer sig bl.a. om konstruktionsbestemmelser, krav til reaktion ved brand og modstandsdygtighed over for brand, evakueringsforhold, tilstedeværelsen af brandbekæmpelsesmidler (sprinklere) og information af befolkningen. En samlet politik kan således kun gennemføres på nationalt niveau.

Kravene til møblers brandmodstand er et af elementerne i forbindelse med brandsikkerhed. Da der ikke findes specifik EU-lovgivning om disse produkter, påhviler det medlemsstaterne jf. Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed ⁽¹⁾ at sikre beskyttelsen af sundhed og sikkerhed for mennesker og ejendom på grundlag af lovgivning og nationale standarder, der er vedtaget til dette formål.

Kommissionen har dog i sit forslag om ændring af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed af 29. marts 2000 ⁽²⁾ foreslået at indføre bestemmelser om, at produkter, der opfylder europæiske standarder, som er udarbejdet af de europæiske standardiseringsorganer på Kommissionens mandat, skal anses for at være i overensstemmelse med direktivets sikkerhedskrav.

I betragtning af de nye bestemmelser, som er indeholdt i forslaget til ændring af direktivet om produktsikkerheden i almindelighed har Kommissionen til hensigt at efterprøve, om det er nødvendigt at udarbejde nye standarder eller ændre de eksisterende standarder inden for forskellige sektorer af interesse for forbrugersikkerheden. De forskellige aspekter af brandsikkerhed vil blive behandlet i den sammenhæng. Hvis der opstår behov for et standardiseringsmandat, og der er tilstrækkelig enighed blandt de involverede parter, kunne Kommissionen overveje at udarbejde et sådant mandat.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽²⁾ KOM(2000) 140 endelig udg.

(2001/C 46 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1217/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(27. april 2000)

Om: Galicia — beskæftigelse, uddannelse og geografisk mobilitet

I rapporten, der blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts med henblik på »at vedtage et nyt strategisk mål for EU for at styrke beskæftigelsen, de økonomiske reformer og den sociale samhørighed som led i en videnbaseret økonomi« anførtes det, at et alvorligt problem for den europæiske økonomi var de 15 millioner arbejdsløse, herunder specielt kvinder og ældre arbejdstagere, og at fænomenet især er fremherskende i bestemte områder i Den Europæiske Union.

Det Europæiske Råd enedes derfor om at forberede »overgangen til en økonomi og et samfund, der er videnbaserede« via indlæring, erhvervsuddannelse og almen uddannelse.

Denne analyse af beskæftigelsessituationen og løsningen heraf med den nye økonomi er utilstrækkelig, hvis der ikke tages højde for, at arbejdsløsheden i dag især rammer lande med en lav indtægt pr. indbygger, og de forhold, der endog gør sig gældende for regioner som f.eks. Galicia, nemlig at de mest studieegnede unge for at få den nødvendige uddannelse, især teknisk uddannelse og universitetsuddannelse, er nødsaget til at emigrere for at få adgang til en videnbaseret økonomi, hvorved de ressourcer, der er investeret i deres uddannelse, paradoksalt nok kommer de rigere lande til gode. Unionen har netop fremmet dette negative fænomen med den såkaldte geografiske mobilitet.

Hvorledes agter Rådet på baggrund af ovennævnte at løse problemerne i forbindelse med en styrkelse af beskæftigelsen, den økonomiske reform, den sociale samhørighed og den territoriale ligevægt som led i en økonomi og et samfund, der er videnbaseret, i områder som f.eks. Galicia, hvor den høje arbejdsløshedsprocent falder sammen med de lave indkomster, og som, selv om de i princippet har den nødvendige kapacitet til at forbedre erhvervsuddannelse og almen uddannelse, må konstatere, at de mest studieegnede unge i deres søgen efter arbejde er nødsaget til at emigrere til netop de rigere lande med mindre arbejdsløshed?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet for Den Europæiske Union har i Lissabon sat sig et nyt strategisk mål for EU: »at blive den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, en økonomi, der kan skabe en holdbar økonomisk vækst med flere og bedre job og større social samhørighed«.

For at nå dette mål har Rådet fastlagt en overordnet strategi, der skal sætte EU i stand til at genskabe betingelserne for fuld beskæftigelse og styrke den regionale samhørighed i Den Europæiske Union.

I denne nye proces, som blev startet i Lissabon, vil EU skabe rammerne for at kunne udnytte alle disponible ressourcer for at sikre udviklingen hen imod en videnbaseret økonomi, idet EU yder sit eget bidrag til disse bestræbelser inden for rammerne af de eksisterende fællesskabspolitikker og under hensyntagen til Agenda 2000.

Netop i forbindelse med Agenda 2000 kan regioner med udviklingsefterslæb, som f.eks. Galicia, således takket være støtte fra strukturfondene nyde godt af den nye fællesskabsordning om regional og social støtte til løsning af den type problemer, som det ærede parlamentsmedlem nævner.

(2001/C 46 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1226/00**af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. april 2000)

Om: Miljø

Kommissionen har for nylig foreslået en ordning for handel med emissioner mellem medlemsstaterne, som vil kunne gøre det nemmere og billigere at opfylde Kyoto-protokollen, der har som mål at reducere det nuværende emissionsniveau med 8 % i perioden 2008-2012. Der tales her om nettoemissioner af de pågældende gasser.

Finder Kommissionen ikke, at det ville være mere på sin plads at tilpasse disse parametre efter emissionerne pr. produceret enhed og dermed gøre vore virksomheder mere konkurrencedygtige set ud fra et miljømæssigt synspunkt samt på direkte vis fremme forskning i og udvikling af mere miljøvenlige produktionsteknikker?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forhindre, at EU's industrivirksomheder flytter til lande med en mere fleksibel lovgivning på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(30. maj 2000)

Kommissionen mener ikke, at det vil være mere hensigtsmæssigt at bruge »emissioner pr. produceret enhed« som grundlag for opfyldelsen af dens forpligtelser efter Kyoto-protokollen. Det skyldes grundlæggende, at målene i protokollen er absolutte mål, og at EU's drivhusgasemissioner, derfor skal reduceres i absolutte tal for at dens internationale forpligtelser er opfyldt.

Med hensyn til muligheden for, at industrivirksomheder flytter til lande uden for EU, må det bemærkes, at alle EU's største industrialiserede konkurrenter har påtaget sig at opfylde emissionsreduktionsmål, hvilket også betyder, at der skal iværksættes strategier. Det er således sandsynligt, at virksomheder i andre industrilande også vil skulle gøre en indsats, der kan sammenlignes med den, der kræves af EU-virksomhederne.

Hvad angår industrivirksomheders eventuelle udflytning til udviklingslande, der ikke skal opfylde mål efter Kyoto-protokollen, mener Kommissionen, at beslutninger om udflytning afhænger af en lang række faktorer, hvor miljøkriterier kun er en enkelt faktor. På længere sigt må det dog forventes, at også udviklingslandene skal påtage sig at begrænse deres emissioner, hvis målene i rammekonventionen om klimaændringer skal overholdes.

(2001/C 46 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1232/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(27. april 2000)

Om: Repræsentation af regioner — som f.eks. Galicia — i Rådet (fiskeri)

Den spanske landbrugs- og fiskeriminister, Jesus Posada, gav i Santiago de Compostela udtryk for sin tvivl om, hvorvidt autonome regioner, som f.eks. Galicia, der har samme beføjelser og repræsenterer en meget vigtig fiskerisektor, vil kunne deltage i Rådet som repræsentant for Spanien.

Deler Rådet denne opfattelse? Er der andre medlemsstater, hvis delstater eller andre interne politiske enheder allerede er repræsenteret i Rådet (fiskeri)?

Svar*(10. juli 2000)*

I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 203 består Råde af en repræsentant for hver medlemsstat på ministerplan, som skal være beføjet til at forpligte denne medlemsstats regering.

Det tilkommer derfor hver medlemsstat at afgøre, hvorledes og af hvem den er repræsenteret på samlingerne i Rådet (fiskeri).

*(2001/C 46 E/173)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1233/00****af Rosemarie Müller (PSE) til Kommissionen***(10. april 2000)*

Om: Nødopkaldsnummer i EU

I de forskellige EU-medlemslande er det ikke det samme nummer, der anvendes til nødopkald. Det resulterer i, at det formodentlig kun er få mennesker, der ved ophold i de forskellige EU-lande kender det pågældende nødopkaldsnummer. USA's eksempel viser, hvordan hidkaldelse af hjælp kan forenkles ved hjælp af ét overalt anvendt nummer.

På baggrund heraf vil jeg gerne spørge Kommissionen:

1. Hvordan ser Kommissionen på, at der findes forskellige nødopkaldsnumre inden for EU?
2. Er den enig i, at ét enkelt nødopkaldsnummer, som anvendes overalt i EU, ville bidrage til at gøre hjælpen mere effektiv?
3. Er der for øjeblikket bestræbelser i gang fra Kommissionens side på at indføre ét enkelt EU-dækkende nødopkaldsnummer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(3. maj 2000)*

Ifølge Rådets beslutning 91/396/EØF af 29. juli 1991 om indførelse af et fælles europæisk alarmnummer⁽¹⁾ skal medlemsstaterne sikre, at nummeret »112« indføres i offentlige telefonnet, ISDN-net og offentlige mobiltelefonnet. Beslutningen stiller imidlertid ingen krav om, at kun dette nummer må bruges, men tillader, at de eksisterende nødopkaldsnumre bruges samtidig. Desuden sikrer Parlamentets og Rådets telefonidirektiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelfonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold⁽²⁾, at brugerne af fastnettelefoner og mobiltelefoner, herunder også offentlige telefonautomater, har gratis adgang til 112-alarmtjenesten.

Selv om beslutningen fastsatte inførelsesdatoen til den 31. december 1992, tillod den undtagelser indtil den 31. december 1996 af hensyn til tekniske, økonomiske, geografiske og organisatoriske vanskeligheder. Imidlertid er »112« frit tilgængeligt fra fastnettelefoner, mobiltelefoner og automattelefoner i alle medlemsstaterne undtagen Grækenland, som der nu er indledt overtrædelsesprocedure overfor.

Mange medlemsstater har indført »112« som eneste nationale nødopkaldsnummer, og der er blevet iværksat adskillige oplysningskampagner for at udbrede kendskabet til det, både på nationalt plan og i forbindelse med rejser i Fællesskabet. Skønt det ikke kræves i beslutningen, besvares opkald i mange medlemsstater på flere sprog, når det er nødvendigt. Nærmere enkeltheder findes i en rapport, som Kommissionen offentliggjorde i januar 1999, og som kan fås på Internettet på følgende adresse:

<http://www.ispo.cec.be/infosoc/telecompolicy/en/comm-en.htm>.

På grund af den større europæiske integration og den øgede rejseaktivitet i forbindelse med fritid og forretning er spørgsmålet vigtigt ud fra et almindeligt samfundssynspunkt og et godt eksempel på en fællesskabsforanstaltning, som er til direkte gavn for de europæiske borgere. Kommissionen deler den opfattelse, at et fælles nødopkaldsnummer medvirker til at gøre nødhjælpen i Fællesskabet mere effektiv.

For at udbygge den nuværende ordning foreslog Kommissionen i en meddelelse fra 1999 ⁽¹⁾, at nødopkalds lokaliseringsdata skulle videregives til nødhjælpstjenesterne via både fastnet- og mobiltelefoner. Det bliver et af de vigtige led i en kommende ændring af Fællesskabets telekommunikationspolitik.

Det fælles nødopkaldsnummer giver Fællesskabets samtlige 380 mio. borgere og alle rejsende fra udlandet sikkerhed for, at de kan tilkalde hjælp i katastrofetilfælde og livsfare. Sikkerheden for, at der i hele Fællesskabet kan foretages gratis nødopkald via fastnet- og mobiltelefon og muligheden for, at nødopkaldets lokaliseringsdata kan videregives, er spørgsmål af største vigtighed.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 6.8.1991.

⁽²⁾ EFT L 101 af 1.4.1998.

⁽³⁾ KOM(1999) 539 endelig udg.

(2001/C 46 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1238/00
af Karin Scheele (PSE) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Retlig kvalificering af tatoveringsfarver

I årevis har et stadigt stigende antal europæere ladet sig tatovere. I den forbindelse anvendes der bl.a. azofarvestoffer. I Kommissionens forslag om 19. ændring af Rådets direktiv 76/769/EØF ⁽¹⁾ om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (azofarvestoffer), der gælder for tekstiler og læder, giver Det Rådgivende Videnskabelige Udvalg til Undersøgelse af Kemiske Forbindelsers Toksicitet og Økotoksicitet udtryk for bekymring over, at azofarvestoffer ved deres nedbrydning udskiller aminosyrer, der betegnes som kræftfremkaldende. På grund af denne eventuelle sundhedsrisiko er det også vigtigt at have et retsgrundlag for azofarvestoffer, der anvendes til tatoveringer.

1. Er der allerede gennemført undersøgelser, som beskæftiger sig med sundhedsrisikoen i forbindelse med tatoveringsfarver, eller er der planer herom?
2. Kan Kommissionen nævne det retsgrundlag, hvis anvendelsesområde tatoveringsfarverne falder ind under?
3. I benægtende fald: træffer Kommissionen foranstaltninger til i fremtiden at sikre en retlig kvalificering af tatoveringsfarver?

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976, s. 201.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. juni 2000)

1. Kommissionen er ikke bekendt med, at der er foretaget nogen toksikologisk eller epidemiologisk undersøgelse for specifikt at vurdere sundhedsrisici i forbindelse med anvendelse af visse tatoveringsfarver. Negative indvirkninger fra tatoveringer er et almindelig kendt fænomen. Noget tyder dog på, at disse indvirkninger snarere stammer fra selve tatoveringen (f.eks. overførsel af smitsomme sygdomme fra udstyr, der ikke er sterilt, ardannelse), end at de eventuelle negative indvirkninger stammer fra tatoveringsfarverne.

I sine overvejelser om eventuelle lovgivningsmæssige forslag om sikkerhed med hensyn til tatoveringsfarver anmodede Kommissionen om en udtalelse fra Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP). I sin udtalelse af 17. februar 2000 anførte SCCNFP den lange række tatoveringsfarver, hvor den kemiske struktur, identitet og toksikologiske profil er ufuldstændig eller ukendt, hvilket forhindrer en egentlig vurdering af sundhedsrisici. I sin udtalelse anbefalede SCCNFP, at man systematisk skulle bestræbe sig på at samle de nødvendige kemiske og toksikologiske oplysninger om tatoveringsfarver, således at man kunne foretage en egentlig risikovurdering. I sit indlæg om en forbedret beskyttelse af folkesundheden undersøger Kommissionen i øjeblikket, hvordan den opgave kan udføres.

Med hensyn til azofarvestofferne, der specielt nævnes af det ærede medlem, deler Kommissionen det synspunkt, at azofarvestofferne i tatoveringer i princippet nedbrydes på samme måde som i lædervarer, og at de danner kræftfremkaldende aminosyrer. Der mangler dog i øjeblikket videnskabelige beviser herfor. Kommissionen har til hensigt at prioritere dette aspekt i sin vurdering af tatoveringsfarver.

2. og 3. Tatoveringsfarver anvendes til kosmetiske formål, men den måde de anvendes på (indsprøjtning) betyder, at de falder uden for Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler⁽¹⁾, hvori det fastsættes, at »området for kosmetiske midler ikke omfatter midler bestemt til at blive indtaget, inhaleret, indsprøjtet eller indført i det menneskelige legeme«. Imidlertid kan tatoveringsfarver anses for at være almindelige forbrugsprodukter og ville dermed falde ind under Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed⁽²⁾ og Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽²⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(2001/C 46 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1239/00

af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Porto hos Deutsche Post AG

Den tyske økonomiminister Müller har pålagt reguleringsmyndigheden for postvæsenet i Forbundsrepublikken Tyskland senest ved udgangen af 2000 at indstille proceduren vedrørende den seneste portoforhøjelse på hhv. 1,10 DM og 1,00 DM for brev/brevkort og give tilladelse til bibeholdelse af disse portogebyrer. Reguleringsmyndigheden i Forbundsrepublikken Tyskland havde allerede næsten afsluttet proceduren og havde til hensigt at udsætte tilladelsen til bibeholdelse af portoforhøjelserne. Herefter skulle der igen være indført en brevporto på 1,00 DM og 0,80 DM for brevkort. I mellemtiden har reguleringsmyndighedens råd af sagkyndige med 11 stemmer mod 7 kritiseret ministerens fremgangsmåde for at være konkurrencefordrejende og har krævet en ændring af denne afgørelse.

Deutsche Post AG er en virksomhed, der også er aktiv på det europæiske marked uden for Forbundsrepublikken Tyskland. Den er for øjeblikket en af de største europæiske virksomheder, der beskæftiger sig med breve og pakker. Den forhøjede porto har hidtil skullet dække støtten til mindre indbringende postområder, f.eks. pakkeområdet, hvor der findes talrige konkurrenter inden for den private sektor.

Kommissionen anmodes om at besvare følgende spørgsmål:

1. Hvorledes vurderer Kommissionen Deutsche Post AG's fremgangsmåde?
2. Hvorledes vurderer Kommissionen det tyske økonomiministeriums fremgangsmåde over for reguleringsmyndigheden?
3. Agter Kommissionen at undersøge denne fremgangsmåde konkurrenceretligt med henblik på virkningerne heraf på europæisk plan?
4. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen i givet fald at træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(14. juni 2000)

1. Kommissionen behandler i øjeblikket adskillige klager over påstået krydssubsidiering af ikke-monopoliserede posttjenester via indtægter fra postvæsenets monopoliserede tjenester (afhentning, sortering, transport samt udbringning af inden- og udenlandske breve). Klagerne behandles på grundlag af EF-traktatens konkurrenceregler. Kommissionen understreger, at denne undersøgelse kun giver mening, hvis den gennemføres på basis af adskilte regnskabssystemer for henholdsvis monopoliserede tjenester og tjenester, der ikke er omfattet af monopol. Artikel 14 i direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet⁽¹⁾ stiller krav om en indførelse af adskilte regnskabssystemer.

2. Hvorvidt det tyske økonomiministeriums indgreb over for forvaltningsmyndigheden er i overensstemmelse med fællesskabsretten skal undersøges på baggrund af de særlige retsregler fastsat i artikel 22 i direktiv 97/67/EF. Hvis disse særlige retsregler ikke er tilstrækkelige til at sikre den nationale forvaltningsmyndighed i postsektoren fuld driftsmæssig uafhængighed, kan man om nødvendigt anvende de generelle konkurrenceregler og især EF-traktatens artikel 86 (tidl. artikel 90).

3. I overensstemmelse med svaret på spørgsmål 2 har Kommissionen til hensigt at undersøge indgrebet først og fremmest på grundlag af artikel 22 i direktiv 97/67/EF, som kræver, at hver enkelt medlemsstat skal udpege en eller flere nationale forvaltningsmyndigheder for postsektoren, der er retligt selvstændige og driftsmæssigt uafhængige af postvirksomhederne.

4. På basis af de adskilte regnskaber for henholdsvis monopoliserede tjenester og tjenester, der ikke er omfattet af monopol, vil Kommissionen foretage en nærmere undersøgelse af påstanden om, at konkurrencen for de ikke-monopoliserede tjenester bliver ulovligt fordrejet af indtægter fra de monopoliserede tjenester. Hvis man tager den nuværende porto for inden- og udenlandske breve i betragtning, skal det muligvis ligeledes undersøges, om omfanget af det tyske postmonopol er absolut nødvendigt for at bevare en universel postbetjening.

⁽¹⁾ EFT L 15 af 21.1.1998.

(2001/C 46 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1241/00**af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen**

(14. april 2000)

Om: Arbejdstidsdirektivets bestemmelser

Kan Kommissionen redegøre for arbejdstidsdirektivets bestemmelser med hensyn til »frivilligt« arbejde? Hvorledes anvendes arbejdstidsdirektivet, såfremt en arbejdstager implicit forventes at arbejde længere end højst 48 timer pr. uge som følge af underbemanding andre steder, og hvor dette arbejde ikke er underlagt nogen aftale?

Kan Kommissionen desuden redegøre for, hvorledes arbejdstidsdirektivet fastlægger den nødvendige måling af arbejdstid? Hvis en arbejdstager f.eks. har 40 faste arbejdstimer pr. uge, men skal udføre en stor mængde arbejde i sin fritid, hvorledes skal der da tages højde for dette ved direktivets gennemførelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. maj 2000)

Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden⁽¹⁾ (»Arbejdstidsdirektivet«) anerkender ikke begrebet »frivilligt arbejde«. I direktivets artikel 6, stk. 2, fastsættes det, at »medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at det, henset til kravene om at beskytte arbejdstagernes sikkerhed og sundhed, sikres, at den gennemsnitlige arbejdstid i løbet af en syv dagesperiode ikke overstiger 48 timer, inklusive overarbejde«.

I henhold til direktivets artikel 16, stk. 2, og artikel 17 skal den gennemsnitlige arbejdstid beregnes på grundlag af referenceperioder, der kan variere mellem 4 og 12 måneder afhængig af situationen og bestemmelserne for referenceperiodens fastsættelse.

Medlemsstaterne skal gennemføre disse bestemmelser i national lovgivning. Det er medlemsstaternes opgave at sikre, at den nationale lovgivning om gennemførelse af fællesskabsretten anvendes og håndhæves.

(¹) EFT L 307 af 13.12.1993.

(2001/C 46 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1242/00
af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Lærere og arbejdstidsdirektivet

Vil Kommissionen oplyse, hvorvidt lærere er omfattet af arbejdstidsdirektivet? Kan Kommissionen give oplysninger om arbejdstidsdirektivets bestemmelser inden for undervisningssektoren i Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. juni 2000)

I artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 93/104/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (»arbejdstidsdirektivet«) (¹), fastslås det, at »dette direktiv finder anvendelse på alle former for private og offentlige aktiviteter som defineret i artikel 2 i direktiv 89/391/EF, jf. dog artikel 17 i nærværende direktiv med undtagelse af vej-, luft-, sø- og jernbanetransport, sejlads ad indre vandveje, havfiskeri, andre aktiviteter på havet samt aktiviteter, der udøves af læger under uddannelse«.

I henhold til artikel 2 i Rådets direktiv 89/391/EF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (²) finder dette direktiv anvendelse på alle former for private og offentlige aktiviteter (industri, landbrug, handel, administration, tjenesteydelser, undervisning, kulturel virksomhed, fritidsbeskæftigelse osv.). Dette direktiv finder ikke anvendelse, når særlige forhold i tilknytning til visse specifikke aktiviteter i den offentlige tjeneste, f.eks. i de væbnede styrker eller inden for politiet, eller til visse specifikke aktiviteter i civilbeskyttelsestjenesterne på afgørende vis taler imod dets anvendelse. I så fald skal det påses, at arbejdstagernes sikkerhed og sundhed sikres i videst muligt omfang i overensstemmelse med målsætningen i dette direktiv.

På grundlag af disse to bestemmelser er det klart, at arbejdstidsdirektivet gælder for læreres arbejde.

Ifølge de informationer, Kommissionen råder over, gælder arbejdstidsbestemmelserne fra 1998 (Statutory Instruments 1998 No. 1833) til gennemførelse af arbejdstidsdirektivet i Det Forenede Kongerige også for læreres arbejde.

(¹) EFT L 307 af 13.12.1993.

(²) EFT L 183 af 29.6.1989.

(2001/C 46 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1244/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Ministeriums tildeling af frekvenser på radiorelæer

De italienske aktører inden for specialiserede radiorelæer, en form for telekommunikation, som bl.a. politiet, provinserne, skovvæsenet og nødtjenester benytter sig af, har i længere tid klaget over de omstændelige og bureaukratiske procedurer, som det italienske kommunikationsministerium benytter i forbindelse med tildeling af frekvenser, som der ofte må ventes på i to eller flere år.

Ud over disse besværligheder skal afgifterne for tildeling af frekvenser være steget næsten til det tredobbelte, hvilket virker paradoksalt, da markedsmekanismerne og de seneste liberaliseringer ellers tvært imod har presset priserne nedad.

Kan Kommissionen oplyse, om den italienske lovgivning på området er i overensstemmelse med EU's konkurrenceregler, og om afgiftsforhøjelsen, der tankevækkende nok har fundet sted samtidig med mobiltelefonernes udbredelse, på nogen måde kan føres tilbage til en mere eller mindre synlig kartelvirksomhed blandt mobiltelefoni-aktører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. juni 2000)

De italienske aktører i sektoren har rent faktisk klaget til Kommissionen over forsinkelserne i sagsbehandlingen og over de afgifter, som det italienske kommunikationsministerium kræver for tildeling af frekvenser til radiomobiltjenester for lukkede brugergrupper.

Den italienske lovgivning behandler teletjenester leveret til offentligheden og teletjenester leveret til lukkede brugergrupper forskelligt, selv om Kommissionens direktiv 90/388/EØF af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester⁽¹⁾ ikke indeholder en sådan sondring. I henhold til dette direktiv skal medlemsstaterne træffe de fornødne foranstaltninger til at garantere enhver økonomisk beslutningstagers ret til at levere disse teletjenester. Desuden indeholder direktivet en bestemmelse om, at så længe der står frekvenser til rådighed, må en medlemsstat ikke nægte at tildele dem. Denne forpligtelse er så meget desto lettere for radiomobiltjenesterne for privat anvendelse at leve op til, som disse tjenester i almindelighed ikke kræver tildeling af eksklusive frekvenser.

De italienske myndigheder har oplyst, at de agter at udstede en forordning, der kan løse de foreliggende problemer. Denne forordning er imidlertid endnu ikke udstedt. Kommissionen har gentagne gange rettet henvendelse til de italienske myndigheder herom, senest ved en skrivelse, der blev fremsendt i marts 2000. Hvis der ikke sker fremskridt, vil Kommissionen være nødsaget til at rette en formel henstilling til den italienske regering.

Kommissionen ligger ikke inde med oplysninger, der tyder på, at forhøjelsen af frekvensafgifterne kan have til formål at favorisere operatørerne af GSM-net.

⁽¹⁾ EFT L 192 af 24.7.1990.

(2001/C 46 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1248/00
af Ioannis Souladakis (PSE) til Rådet

(27. april 2000)

Om: Tyrkiske »grønne pas«

Til trods for den kritik, der hidtil er kommet til udtryk fra forskellige europæiske regeringer, fortsætter Tyrkiet med at udstede de såkaldte »grønne pas« til tyrkiske statsborgere, der rejser til udlandet, herunder Europa. Det drejer sig om pas, som gør det muligt for de tyrkiske statsborgere at undgå at skulle søge visum til de lande, som de ønsker at besøge, og passene udstedes fortrinsvis til højtstående tyrkiske statsansatte og medlemmer af disses familier.

Ifølge skøn (den tyrkiske avis Milliyet af 14. marts 2000) er antallet af disse pas nu nået helt op på halvanden million. Det mest foruroligende ved denne masseudstedelse af tyrkiske »grønne pas« er, at mange af disse tilhører personer, der står i umiddelbar forbindelse med den tyrkiske mafia, organiseret kriminalitet, narkohandel, spionage og smugleri af masseødelæggelsesvåben. Tyrkiet har til trods for sine gentagne forsikringer ikke sat en stopper for udstedelsen af »grønne pas« og derefter sørget for, at de blev inddraget og samlet hos den udstedende tyrkiske myndighed.

Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at føre kontrol med og begrænse indrejse i EU af indehavere af »grønne pas« fra Tyrkiet for at undgå indtrængen af lyssky personer, der står i forbindelse med internationale smuglerorganisationer og organiseret kriminalitet?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet skal orientere det ærede medlem af Europa-Parlamentet om, at bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, henhører rejsetrafik for indehavere af diplomatpas, officielle pas eller tjenestepas på fællesskabsrettens nuværende udviklingsstade under medlemsstaternes kompetence.

(2001/C 46 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1249/00 af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Tyrkiske »grønne pas«

Til trods for den kritik, der hidtil er kommet til udtryk fra forskellige europæiske regeringer, fortsætter Tyrkiet med at udstede de såkaldte »grønne pas« til tyrkiske statsborgere, der rejser til udlandet, herunder Europa. Det drejer sig om pas, som gør det muligt for de tyrkiske statsborgere at undgå at skulle søge visum til de lande, som de ønsker at besøge, og passene udstedes fortrinsvis til højtstående tyrkiske statsansatte og medlemmer af disses familier.

Ifølge skøn (den tyrkiske avis Milliyet af 14. marts 2000) er antallet af disse pas nu nået helt op på halvanden million. Det mest foruroligende ved denne masseudstedelse af tyrkiske »grønne pas« er, at mange af disse tilhører personer, der står i umiddelbar forbindelse med den tyrkiske mafia, organiseret kriminalitet, narkohandel, spionage og smugleri af masseødelæggelsesvåben. Tyrkiet har til trods for sine gentagne forsikringer ikke sat en stopper for udstedelsen af »grønne pas« og derefter sørget for, at de blev inddraget og samlet hos den udstedende tyrkiske myndighed.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at løse problemet med de »grønne pas«, som udstedes i Tyrkiet, med henblik på at undgå indrejse af lyssky personer, som står i forbindelse med internationale smuglerorganisationer og organiseret kriminalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(8. juni 2000)

Kommissionen har kendskab til eksistensen af officielle pas af grøn farve udstedt af de tyrkiske myndigheder til personer som f.eks. højtstående embedsmænd og disses familier. Disse særlige pas anerkendes af flere medlemsstater, som fritager de pågældende for visum i forbindelse med indrejse på deres område, medens indehavere af et almindeligt tyrkisk pas er underkastet visumpligt ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

Denne praksis er i overensstemmelse med den aktuelle retstilstand, idet artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 574/1999 af 12. marts 1999 om fastlæggelse af, hvilke tredjelandes statsborgere der skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser⁽¹⁾, indeholder en bestemmelse om, at »en medlemsstat kan fastsætte undtagelser fra visumpligten for statsborgere fra tredjelande, som er underlagt denne pligt (...). Dette gælder især for (...) indehavere af diplomatpas, udenrigsministerielle tjenestepas og andre tjenestepas.«

Det tilkommer ikke Kommissionen at vurdere den moralske status for indehaverne af »grønne« tyrkiske pas, og den råder ikke i øjeblikket over oplysninger om eventuel ulovlig optræden fra disse personers side på medlemsstaternes område.

(¹) EFT L 72 af 18.3.1999.

(2001/C 46 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1252/00

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(14. april 2000)

Om: Tjæreindhold i cigaretter i Grækenland

EU er i færd med at harmonisere indholdet af tjære i cigaretter, der ikke må overstige 10 milligram. Kommissionen har imidlertid givet Grækenland tilladelse til i en længere periode at opretholde et væsentligt højere tjæreindhold i cigaretter, der sælges i landet.

Hvorfor kar Kommissionen givet Grækenland denne undtagelsesordning, der ikke stemmer overens med EU's målsætninger på folkesundhedsområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. maj 2000)

I forbindelse med Rådets direktiv 90/239/EØF af 17. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om maksimalt tilladt tjæreindhold i cigaretter (¹), er der faktisk gjort en undtagelse på Grækenlands anmodning, der tillader, at kravet om et maksimalt tjæreindhold på 12 milligram (mg) pr. cigaret udsættes til at gælde fra den 31. december 2006. Undtagelsen skyldes socio-økonomiske vanskeligheder, der gør sig særligt gældende i denne medlemsstat.

Som led i bearbejdelsen af Rådets direktiv 89/622/EØF (²) af 13. november 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om mærkning af tobaksvarer, og direktiv 90/239/EØF samt Rådets direktiv 92/41/EØF (³) af 15. maj 1992 om ændring af direktiv 89/622/EØF, foreslået af Kommissionen (⁴), og som på nuværende tidspunkt drøftes i Europa-Parlamentet og i Rådet, foreslår Kommissionen at opretholde undtagelsen for Grækenland under henvisning til de samme socio-økonomiske vanskeligheder, der gør sig gældende i denne medlemsstat.

Der skal dog gøres opmærksom på, at selv om undtagelsen opretholdes indtil den 31. december 2006 (eller 6 år at regne fra vedtagelsesdatoen), er det maksimale tjæreindhold pr. cigaret blevet reduceret til 10 milligram (mg).

Den omstændighed indgår allerede i betragtningerne i direktivet om tjære 90/239/EØF og henviser til, at den tobak, der dyrkes i Grækenland, har et højt tjæreindhold. Denne medlemsstat bliver altså mere berørt af direktivets bestemmelser end andre producerende lande. Derudover kræver det megen tid at ændre tobakssorterne, og endelig er den arbejdskraft, der er nødvendig for tobaksproduktionen i Grækenland, meget intensiv og involverer et stort antal familier.

(¹) EFT L 137 af 30.5.1990.

(²) EFT L 359 af 8.12.1989.

(³) EFT L 158 af 11.6.1992.

(⁴) KOM(1999) 594 endelig udg.

(2001/C 46 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1253/00**af Cristiana Muscardini (UEN) og Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen**

(14. april 2000)

Om: »Forklarende direktiv« af 19.7.1999 — KOM(1999) 372 vedrørende fri bevægelighed for EU-borgere

Ubegrundede udvisninger og afslag på opholdsret er et problem, der bekymrer italienere i Tyskland, idet de, uanset de er EU-borgere, igennem længere tid er blevet udsat for forskelsbehandling som følge af nogle regler, der især anvendes i Baden-Württemberg og Bayern, og som er i modstrid med traktatens artikel 18, stk. 1, der sikrer enhver unionsborger ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

Det viser sig nu, at den tyske udgave af Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om særlige foranstaltninger med hensyn til unionsborgeres rejse og ophold, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed — direktiv 64/221 ⁽¹⁾ (KOM(1999) 372) indeholder alvorlige unøjagtigheder i forhold til den oprindelige tekst, der er affattet på fransk.

EU-borgere, der bor i et land, hvor den tyske udgave af direktivet gælder, udsættes derfor i vid udstrækning for forskelsbehandling.

De problematiske afsnit i den tyske udgave findes i afsnit 2.2, »Grundlæggende principper og rettigheder«, og afsnit 3, »Retningslinjer for anvendelse«.

Kan Kommissionen sørge for hurtigt af få slettet eller ændret de nævnte afsnit, der i deres nuværende affattelse udsætter italienere, der bor og arbejder i Tyskland, for forskelsbehandling?

⁽¹⁾ EFT 56 af 4.4.1964, s. 857.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(22. maj 2000)

En lang række klager og andragender har henledt Kommissionens opmærksomhed på de mange udvisninger af italienske statsborgere, som i de seneste år har fundet sted i Tyskland under henvisning til den offentlige orden. Som det allerede har været fremhævet i adskillige meddelelser til Europa-Parlamentets udvalg for andragender, er der indledt en overtrædelsesprocedure mod de tyske myndigheder. Udvalget for Andragender underrettes med jævne mellemrum om denne procedures fremadskriden.

Kommissionens meddelelse af 19. juli 1999 til Rådet og Europa-Parlamentet om særlige foranstaltninger med hensyn til unionsborgeres rejse og ophold, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed ⁽¹⁾ er et instrument, som ikke i sig selv kan have bindende retlige virkninger. Garanterne for Fællesskabets borgere og grænserne for medlemsstaterne med hensyn til offentlig orden (bl.a. udvisninger) følger ikke af meddelelsen, men derimod direkte af traktaten, Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed ⁽²⁾, og Domstolens fortolkninger.

Kommissionen beklager afvigelserne i den tyske oversættelse og er i færd med at revidere teksten for at bringe den i overensstemmelse med originalen. Den nye udgave vil blive offentliggjort snarest muligt og vil erstatte den nuværende udgave, der er disponibel på Internettet.:

http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/people/right/index.htm

⁽¹⁾ KOM(1999) 372 endelig udg.

⁽²⁾ EFT 56 af 4.4.1964.

(2001/C 46 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1262/00**af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Sindelagskontrol rettet imod EUs medlemsstater

Ifølge det ansete, danske dagblad, Berlingske Tidende, fra den 4. april 2000 har Kommissær Barnier i en samtale med en gruppe skandinaviske journalister tilkendegivet, at han har et forslag klar om indførelse af en sindelagskontrol rettet imod EUs medlemsstater.

Det fremgår af artiklen, at Kommissæren mener, at den eksisterende EU-lovgivning, nemlig traktatens artikel 7, som hjemler sanktioner imod medlemsstater, der groft og vedvarende overtræder principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne, er for besværlige at anvende. Kommissæren mener, ifølge Berlingske Tidende, at der er brug for, at Kommissionen eller Ministerrådet løbende overvåger den demokratiske udvikling i medlemsstaterne, således at der i tilfælde af en for Kommissionen eller Ministerrådet uønskelig politisk udvikling i et land hurtigt kan »iværksættes interne sanktioner mod landet.«

Der er efter det oplyste ikke tale om, at EU hurtigt skal kunne foretage sanktioner i tilfælde af et militærkup eller lignende mod et lands demokratisk valgte regering — sådanne retningslinjer foreligger allerede — men om at EU vil bestemme, hvilke holdninger og synspunkter medlemslandenes befolkninger må have. I fortsættelse af Østrig-aktionen må det opfattes således, at kun socialdemokratiske, socialistiske og dermed beslægtede synspunkter vil være acceptable.

Det ser således ud til, at aktioner som de 14 regeringschefers sanktioner mod Østrig, som er planlagt i Ministerrådets regi, men som ikke har hjemmel i eksisterende EU-lovgivning, nu skal have lovmæssig basis inden for EU. Det er af største vigtighed omgående at få disse planer frem for offentligheden, idet der tydeligvis er tale om et forsøg på ensretning og sindelagskontrol i bedste diktaturstatsmodel.

Vil Kommissionen oplyse de europæiske befolkninger om indholdet af det forslag om sindelagskontrol, som kommissær Barnier har klar til behandling senest i maj måned?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(25. maj 2000)

Det fremgår af artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, at »Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles«. Som EU-institution er Kommissionen meget optaget af at overholde disse grundlæggende rettigheder, særlig rettighederne vedrørende tanke- og ytringsfrihed, således som de bl.a. er fastsat i Den Europæiske Konvention til Beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder. EU-chartret om grundlæggende rettigheder, som er under udarbejdelse i overensstemmelse med Det Europæiske Råds beslutninger i Köln og Tammefors, bekræfter EU's bestræbelser på at forsvare disse rettigheder.

Ved artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union indføres der en procedure, som giver EU mulighed for at suspendere visse af de rettigheder, der er tillagt en medlemsstat, som groft og vedvarende har overtrådt principperne i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union. I forhandlingsgruppen på den igangværende regeringskonference om de institutionelle reformer har en række delegationer rejst spørgsmålet om muligheden for, at der i traktaten indarbejdes et særligt varslings- og overvågningssystem med henblik på at forebygge eventuelle overtrædelser af disse principper. Formålet med en sådan mekanisme skulle være at fremme den offentlige debat og udveksling af tanker omkring de værdier, EU bygger på, men bestemt ikke — sådan som det ærede medlem tilsyneladende frygter — at »indføre sindelagskontrol«. Kommissionen, som deltager i arbejdet i regeringskonferencen, har haft en række indledende interne drøftelser af dette emne, men har endnu ikke taget stilling hertil.

(2001/C 46 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1264/00**af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Forbrænding af animalsk affald

Vil Kommissionen oplyse, om den har planer om at behandle spørgsmålet vedrørende forbrændingsnormer for ufarligt animalsk affald i forlængelse af fortvivlelsen blandt mange britiske ejere af små forbrændingsanlæg hørende til landbrugsbedrifter og ejere af kæledyrskrematorier på baggrund af sandsynligheden for, at de vil blive nødt til at overholde normerne i det foreliggende forslag til direktiv om forbrænding af affald, eftersom det ville forøge deres udgifter betydeligt? Er Kommissionen enig i, at denne situation bedst kan tackles enten ved et separat forslag eller ved at lempe normerne for sådanne små forbrændingsanlæg eller ved specifikt at undtage dem fra direktivet om forbrænding af affald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. maj 2000)

Ifølge artikel 2, stk. 2 nr. V i det fremtidige direktiv om forbrænding af affald i den form, hvori en fælles holdning til det blev vedtaget⁽¹⁾, er anlæg, der forbrænder »affald, som ikke er omfattet af direktiv 75/442/EØF⁽²⁾ i henhold til artikel 2, stk. 1, i nævnte direktiv« ikke omfattet af det fremtidige direktiv om forbrænding af affald. Ifølge direktivets artikel 2, stk. 1, nr. III er døde dyr, som allerede omfattes af anden lovgivning, ikke omfattet af direktiv 75/442/EØF og derfor heller ikke af det fremtidige direktiv om forbrænding af affald i den udformning, hvori den fælles holdning til det blev vedtaget.

Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige bestemmelser for bortskaffelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet af dyr, herunder fisk, og om ændring af direktiv 90/425/EØF⁽³⁾ indeholder veterinære bestemmelser for bortskaffelse og behandling af animalsk affald og er en sådan lovgivning. Døde dyr er derfor ikke omfattet af det fremtidige direktiv om affaldsforbrænding, men skal derimod bortskaffes efter bestemmelserne i direktiv 90/667/EØF og Fællesskabets øvrige relevante lovgivning.

Under sin andenbehandling fremsatte Parlamentet et ændringsforslag, hvorefter denne undtagelse søges ophævet. Hvis Rådet vedtager dette ændringsforslag, er animalsk affald ikke længere undtaget fra det fremtidige direktivs anvendelsesområde. Kommissionen kan kun acceptere Parlamentets ændringsforslag i princippet, dvs., at Kommissionen kan acceptere, at den tvetydige ordlyd i artikel 2, stk. 2, nr. V i det fremtidige direktiv om affaldsforbrænding ændres, men den ønsker samtidig at fastslå, at Fællesskabet har en særlig lovgivning for de veterinære spørgsmål i forbindelse med bortskaffelse af animalsk affald. Kommissionen vil desuden sikre sig, at disse foranstaltninger er i overensstemmelse med traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for varer og om afgifter.

Kommissionen mener dog også, at forbrænding af animalsk affald skal overholde miljønormerne. Den er netop i færd med at udarbejde sådanne normer i forbindelse med et fremtidigt forslag til Rådets og Parlamentets forordning om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, der ikke er beregnet til konsum. Disse normer skal i det store og hele svare til dem, der er fastsat i det fremtidige direktiv om affaldsforbrænding.

⁽¹⁾ EFT C 341 af 5.12.1994.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽³⁾ EFT L 363 af 27.12.1990.

(2001/C 46 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1265/00**af Hugues Martin (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. april 2000)

Om: Præcisioner vedrørende en exceptionel eksportstøttes forenelighed med fællesskabsretten

Den storm, som hærgede Vesteuropa i december 1999, forvoldte uhørte skader inden for skovbrugssektoren. Det lader ikke til, at EU-institutionerne har forstået omfanget af den økonomiske, sociale og kulturelle indvirkning af de forårsagede ødelæggelser, for slet ikke at tale om de øgede risici for brande nu, hvor sommarsæsonen nærmer sig, til trods for de forhandlinger, der har fundet sted i Europa-Parlamentet.

For at tackle den presserende situation har den franske regering bl.a. besluttet at allokere et beløb på 50 FRF pr. ton for transport af træ beregnet til eksport til EU-medlemsstaterne og til tredjelande.

Fællesskabets konkurrenceregler og navnlig pligten til fællesskabspræference forbyder med rette en sådan bistand, med undtagelse af når den tager sigte på at afhjælpe en exceptionel situation. Det hedder således i artikel 87, stk. 2, litra b), i TEF: »Forenelige med fællesmarkedet er: [...] støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder«.

Vil Kommissionen tage hensyn til denne exceptionelle karakter, således som den gjorde det bl.a. efter den store tørke i Portugal i 1993-1994, og vil tillade den støtte, som Frankrig har iværksat?

Svar afgivet af Franz Fischler på Kommissionens vegne

(3. maj 2000)

Den støtte, som de franske myndigheder har givet meddelelse om, er for øjeblikket ved at blive gennemgået af Kommissionen i lyset af artikel 87 (tidl. artikel 92, stk. 2 litra b) i EF-traktaten. Kommissionen gør en særlig indsats for, at der kan træffes en hurtig beslutning i denne sag.

(2001/C 46 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1276/00**af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen**

(19. april 2000)

Om: Kommissionens planer om at fremme aftaler vedrørende livslang uddannelse

Europa-Parlamentet har ved en række lejligheder givet udtryk for nødvendigheden af, at Kommissionen medvirker til at fremme aftaler om livslang uddannelse mellem parterne på det europæiske arbejdsmarked. I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Lissabon opfordres Rådet og Kommissionen til at behandle fire nøgleområder, herunder: »højere prioritering af livslang uddannelse som en grundlæggende komponent i den europæiske sociale model, blandt andet ved at fremme aftaler mellem arbejdsmarkedets parter om innovation og livslang uddannelse ...« (konklusion 29). Kommissionens indsats for at fremme aftaler mellem parterne kunne bestå i, at den oplyser, hvilke former for lovgivningsinitiativer Kommissionen har til hensigt at tage med henblik på at fremme livslang uddannelse.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke initiativer den har taget og påtænker at tage for at fremme aftaler mellem parterne på det europæiske arbejdsmarked, for så vidt angår livslang uddannelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(23. juni 2000)*

Rådets afgørelse 2000/228/EF af 13. marts 2000 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik for år 2000 ⁽¹⁾ fastlægger rammerne for fremme af livslang uddannelse i forbindelse med målene i den europæiske beskæftigelsesstrategi, særligt retningslinje 5 og 6 om forbedring af integration på arbejdsmarkedet, og retningslinje 15 om modernisering af arbejdets tilrettelæggelse. Gennemførelsen af disse retningslinjer overvåges i forbindelse med Luxembourg-processen, og Kommissionen og Rådet gennemfører en evaluering heraf i den fælles beskæftigelsesrapport.

Inden for disse rammer tilskyndes arbejdsmarkedets parter til at indgå aftaler om fremme af livslang uddannelse, medens medlemsstaterne er ansvarlige for fastlæggelse af de lovgivningsmæssige tiltag for at fremme sådanne aktiviteter ved hjælp af partnerskaber. I beskæftigelsesretningslinjerne for 2001 vil der ske en styrkelse af livslang uddannelse og arbejdsmarkedets parter vil yderligere blive tilskyndet til at indgå aftaler herom.

I den forbindelse er det værd at bemærke, at de europæiske arbejdsmarkedsparter på tværs af sektorerne har intensiveret deres aktiviteter i forbindelse med livslang uddannelse og modernisering af arbejdets tilrettelæggelse. Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (ETUC), De Offentlige Arbejdsgiveres Europæiske Organisation (CEEP) og Sammenslutningen af Industri- og Arbejdsgiverorganisationer i Europa/ Den Europæiske Organisation for Håndværk og Mindre og Mellemstore Virksomheder (UNICE/UAPME) er i færd med at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal finde nye metoder til at fremme adgangen til livslang uddannelse og udvikling af færdigheder. De udarbejder i den forbindelse en fælles rapport om god praksis hvad angår tilpasningsevne og tilrettelæggelse af arbejdet. Rammeaftalerne om deltidsarbejde (1997) og om tidsbegrænsede kontrakter (1999) indeholder ligeledes bestemmelser om lettere adgang til uddannelse.

På sektorniveau har arbejdsmarkedsparterne i mange sektorer sendt et fælles bidrag til Det Europæiske Råds møde i Lissabon, hvori behovet for udvikling af uddannelse og færdigheder understreges. Samtidig skabes der i mange sektorer initiativer til at fremme livslang uddannelse, såsom workshops om behov for uddannelse og kvalifikationer, et bredere spektrum af kvalifikationer, EU-certificering af færdigheder samt adgang til uddannelse i informations- og kommunikationsteknologi.

Derudover forbereder Kommissionen en meddelelse om »Gennemførelse af livslang uddannelse for aktive borgere i et videnbaseret Europa«, som vil indeholde konkrete foranstaltninger om nøgleområder i forbindelse med livslang uddannelse, herunder fremme af partnerskaber med henblik på investering i menneskelige ressourcer og en fleksibel tilrettelæggelse af arbejdet.

Kommissionen er ligeledes ved at forberede en ny social- og arbejdsmarkedspolitisk agenda. Initiativer til fremme af livslang uddannelse og modernisering af arbejdet vil være at finde på agendaen.

⁽¹⁾ EFT L 72 af 21.3.2000.

(2001/C 46 E/187)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1281/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen***(12. april 2000)*

Om: Eksport af affald til tredjelande — Basel-konventionen

På trods af de internationale aftaler vokser eksporten af (giftigt) affald til udviklingslande. Den grænseoverskridende trafik med affald er reguleret af Basel-konventionen og forordning 259/93/EØF ⁽¹⁾. Ifølge UNEP udførte OECD-landene i 1989 en femtedel af deres affald. FN's ordfører Fatma-Zohra Ksentini oplyste, at de største eksportører af affald var Australien, USA og EU-landene Nederlandene, Tyskland og England i den nævnte rækkefølge. Hun er navnlig bekymret over den voksende tendens til at sende giftigt affald til udviklingslandene, hvor det simpelt hen dumpes.

1. Hvordan sikres det, at Basel-konventionen og forordning 259/93/EØF overholdes, og navnlig:
 - a) af hvilken tjeneste?
 - b) af hvor mange tjenestemænd?
 - c) hvor mange kontroller udføres der på årsbasis?
 - d) hvor foretages kontrollen?
2. Hvor store mængder affald i kategori 1 har EU-landene eksporteret til tredjelande, siden Basel-konventionen og forordning 259/93/EØF trådte i kraft (fordelt på år, den eksporterende medlemsstat og modtagerland)?
3. Hvor store mængder affald i kategori 2 har EU-landene eksporteret til tredjelande, siden Basel-konventionen og forordning 259/93/EØF trådte i kraft (fordelt på år, den eksporterende medlemsstat og modtagerland)?
4. Hvor mange overtrædelser er der konstateret i forbindelse med udførsel af affald fra EU-lande til tredjelande, siden Basel-konventionen og forordning 259/93/EØF trådte i kraft, og navnlig:
 - a) i hvilke medlemsstater?
 - b) hvilke tredjelande var modtagere?
 - c) hvilke virksomheder stod bag?
 - d) hvilke stoffer var der tale om og i hvilket omfang (der ønskes en detaljeret oversigt opdelt på type og vægt)?
 - e) hvornår fandt de sted (der ønskes en kronologisk oversigt over de konstaterede overtrædelser)?

(¹) EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. maj 2000)

Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab gennemfører Fællesskabets forpligtelser i henhold til Basel-konventionen. Forordningen forbyder udførsel af alt affald med henblik på bortskaffelse til destinationer uden for Fællesskabet med undtagelse af landene i det Europæiske Frihandelsområde (EFTA). Siden den 1. januar 1998 er eksport af farligt affald til nyttiggørelse til ikke medlemslande af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) ligeledes forbudt i Fællesskabet.

Eksportforbud i medfør af fællesskabslovgivningen er direkte gældende. Håndhævelsen heraf, herunder kontrol med overførsler, er overladt til de myndigheder, medlemsstaterne har udpeget. Kommissionen foretager som sådan ingen check af individuelle overførsler.

Medlemsstaterne er forpligtet til en gang om året at rapportere om forordningens gennemførelse, og hvert tredje år udarbejder Kommissionen en sammenfattende rapport om medlemsstaternes gennemførelse af forordningen. Den første rapport, som omfattede årene 1994-1996 (¹), blev vedtaget i juli 1998. I denne anledning sendte medlemsstaterne også omfattende dokumentation med oplysninger om affaldseksport, og denne sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

I Det Europæiske Miljøagenturs »Miljøet i Den Europæiske Union ved århundredskiftet« anføres, at i henhold til medlemsstaternes og Norges rapporter til Basel-konventionen og Kommissionen blev der eksporteret meget lidt farligt affald til ikke OECD-lande (5 802 tons af i alt 1,47 millioner tons, svarende til 0,4 %). Det bør bemærkes, at alle landenes rapporter, som disse tal er baseret på, ligger forud for

ikrafttrædelsesdatoen, den 1. januar 1998, for forbud mod eksport af farligt affald til nyttiggørelse til ikke OECD-lande. Som anført ovenfor må der fra 1. januar 1998 ikke finde nogen eksport sted af farligt affald til ikke OECD-lande fra Fællesskabet.

Hvad angår oplysninger om ulovlige overførsler konkluderede Kommissionen i sin første treårsrapport om gennemførelse af forordning (EØF) nr. 259/93, at en lang række forpligtelser i henhold til forordningen ikke blev omtalt i spørgeskemaet, der tjente som grundlag for medlemsstaternes årsrapporter. Der er derfor blevet indført et nyt supplerende spørgeskema (Kommissionens beslutning af 3. juni 1999 om et spørgeskema til brug for medlemsstaterne ved rapportering i henhold til artikel 41, stk. 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93⁽¹⁾). Denne forpligter medlemsstaterne til også at rapportere om ulovlig affaldstrafik. Oplysningerne i det supplerende spørgeskema skal indgives første gang i forbindelse med rapporteringsperioden i kalenderåret 2000.

⁽¹⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om gennemførelsen af forordning (EØF) nr. 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, KOM(98) 75 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 156 af 23.6.1999.

(2001/C 46 E/188)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1284/00
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(19. april 2000)

Om: Flyredningskontrakter med hovedorganisationen for de østrigske socialforsikringsselskaber

I anledning af min forespørgsel E-0137/00⁽¹⁾ ønsker jeg at uddybe denne mere præcist. Som mine undersøgelser har vist, skyldes problemet i forbindelse med de i Østrig indgåede afregningskontrakter mellem dels forbundsministeriet for indre anliggender og en privatretlig organisation og dels hovedorganisationen for de østrigske socialforsikringsselskaber ikke kun det manglende udbud af disse ordrer. Problemet består snarere i, at den direkte afregning mellem ovennævnte organer siden 31. marts 1995 sker uden kontraktmæssigt grundlag, men at muligheden for en direkte afregning for andre tilbydere af sådanne tjenesteydelser afvises af hovedorganisationen for de østrigske socialforsikringsselskaber. På denne baggrund ønsker undertegnede at rette følgende spørgsmål til Kommissionen:

Mener Kommissionen, at den kendsgerning, at direkte afregninger mellem hovedorganisationen for de østrigske socialforsikringsselskaber og den omtalte flyredningsvirksomhed sker uden kontraktmæssigt grundlag, er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 92/50/EØF⁽²⁾ af 18. juni 1992?

⁽¹⁾ EFT C 280E af 3.10.2000, s. 183.

⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. juni 2000)

Kommissionen henviser det ærede medlem til det svar, den afgav på hans forespørgsel E-0137/00, som ligeledes omhandlede flyredningskontrakter med hovedorganisationen for de østrigske socialforsikringsselskaber.

Kommissionen vil kunne besvare det ærede medlems spørgsmål, når den har modtaget de oplysninger, den afventer fra de østrigske myndigheder. Indgåelse af en aftale er naturligvis ikke til hinder for, at der kan være tale om en overtrædelse af Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler.

(2001/C 46 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1293/00
af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. april 2000)

Om: GmbH (aktieselskab) — årsopgørelse i Internet

I Østrig er det obligatorisk, at aktieselskaber i officielle tidende til »Wiener Zeitung« meddeler, at de har indgivet deres årsopgørelse til »Firmenbuchgericht«.

Protokolleringen »XY-GmbH hat ihren Jahresabschluß beim Firmenbuchgericht eingereicht« koster 1 500 ATS om året; dette beløb skal betales til »Firmenbuchgericht«.

Da over 8 000 små aktieselskaber af i alt 8 500 aktieselskaber i Østrig er ramt af denne ordning, kunne der i denne forbindelse opstå en konkurrencefordrejning over for firmaer fra andre medlemsstater.

Hvordan forholder Kommissionen sig til denne konkurrenceulempe, og er det ikke tilstrækkeligt for Kommissionen, hvis disse offentliggørelser ikke længere sker i officielle tidende til »Wiener Zeitung«, men at man nøjes med gratis offentliggørelser i Internet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. maj 2000)

Artikel 3, stk. 4, i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde⁽¹⁾, fastslår, at et aktieselskab skal bekendtgøre visse dokumenter og oplysninger om selskabet (herunder årsregnskabet) »... i den dertil af medlemsstaten bestemte nationale offentlige tidende«. I Østrig er »den dertil af medlemsstaten bestemte nationale offentlige tidende« et statstidende, der udkommer som supplement til Wiener Zeitung. Kravet om bekendtgørelse påvirker aktieselskaber i alle medlemsstater og udgør derfor ikke i sig selv konkurrenceforvridning.

Arbejdsgruppen for enklere lovgivning for det indre marked, kaldet SLIM, som består af repræsentanter for medlemsstaterne og Kommissionen, er kommet med anbefalinger, og Kommissionen er nu i færd med at undersøge, hvordan det første direktiv kan ændres for at udnytte de teknologiske fremskridt. Som den er formuleret nu, forhindrer artikel 3, stk. 4, ikke medlemsstaterne i at gå over til moderne bekendtgørelsesmetoder, men der er dog behov for større klarhed om spørgsmål som f.eks. elektronisk arkivering og brug af Internettet.

⁽¹⁾ EFT L 65 af 14.3.1968.

(2001/C 46 E/190)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1298/00
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(19. april 2000)

Om: Dyreforsøg til kosmetik

Under henvisning til Kommissionens udtalelse af 5. april (IP/00/335) vedrørende vedtagelse af et forslag om ændring af Rådets direktiv 76/768/EØF⁽¹⁾ om dyreforsøg til kosmetik er Kommissionen enig i, at dette forslag sandsynligvis vil føre til, at de grusomme dyreforsøg eksporteres fra EU, og at resultaterne af disse grusomheder senere vil blive importeret til salg i EU, og vil Kommissionen tillige opgive, hvor mange gange den har haft kontakt med kosmetikindustrien og med Verdenshandelsorganisationen i forbindelse med denne foreslåede politikændring?

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976, s. 169.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(15. juni 2000)*

Det er ikke Kommissionens mål at medvirke til øget dyremishandling. Tværtimod fortsætter Kommissionen sine bestræbelser på at mindske de lidelser, dyr udsættes for i forbindelse med forsøg, at nedsætte antallet af forsøg og i størst mulige omfang og så hurtigt som muligt at eliminere dyrs lidelser, hvilket også er målet med direktiv 86/609/EØF om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål⁽¹⁾.

Kommissionen har taget hensyn til denne målsætning i forbindelse med sit forslag til syvende ændring. Med dette forslag indføres der faktisk i Europa et definitivt forbud mod prøvning af både de færdige kosmetiske produkter og deres bestanddele på dyr. Da anvendelsen af metoder, der kan erstatte dyreforsøg, er nøglen til løsningen af dette problem, vil Kommissionen ydermere fortsætte sine bestræbelser på at udvikle alternative metoder, hvis anvendelse skal gøres obligatorisk, når de er blevet videnskabeligt valideret på fællesskabsplan. Kommissionen vil også bestræbe sig på hurtigt at opnå godkendelse fra Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling af alternative metoder og således muliggøre deres brug på verdensplan.

Kommissionen har i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag rådført sig med alle parter, der er berørt af spørgsmålet om dyreforsøg, herunder dyreværnsgrupper.

⁽¹⁾ EFT L 358 af 8.12.1986.

(2001/C 46 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1299/00**af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet***(27. april 2000)*

Om: Rådets evne til rettidigt at besvare Parlamentets forespørgsler

Kan Rådet oplyse, hvorfor jeg først modtog svar på min skriftlige forespørgsel om afgiftsdrøftelser (P-2219/99) (som blev indgivet den 5. november 1999 og skulle have været besvaret i december 1999) den 4. februar 2000?

(2001/C 46 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1300/00**af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet***(27. april 2000)*

Om: Rådets ofte manglende evne til rettidigt at besvare Parlamentets forespørgsler

Kan Rådet oplyse, hvorvidt sene besvarelser fra visse medlemsstater er årsag til, at Rådet hyppigt er ude af stand til rettidigt at besvare Parlamentets forespørgsler, og har det i bekræftende fald overvejet eventuelt at fastsætte en tidsfrist for medlemsstaternes mulighed for at gøre indsigelse mod de foreslåede svar, således at disse svar kan forelægges Parlamentets medlemmer inden for den fastsatte tidsramme?

(2001/C 46 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1541/00**af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet**

(12. maj 2000)

Om: Overtrædelse af artikel 44 i Europa-Parlamentets forretningsorden

Jeg har stillet flere forespørgsler til Rådet om Østrig:

- prioriteret forespørgsel indgivet den 21. februar 2000, registreret den 25. februar; disse skal i henhold til forretningsordenens artikel 44, stk. 5, besvares inden for en frist på tre uger, idet fristen er at regne fra registreringen i Rådet. Denne forespørgsel skulle således have været besvaret senest den 17. marts.
- forespørgsler indgivet den 21. februar 2000, registreret den 13. marts; disse skal i henhold til forretningsordenens artikel 44, stk. 6, besvares inden for en frist på seks uger, idet fristen er at regne fra registreringen i Rådet. Disse forespørgsler skulle således have været besvaret senest den 25. april.

I betragtning af denne overtrædelse af Europa-Parlamentets forretningsorden bedes Rådet tilkendegive, om det er bekendt med disse bestemmelser i den gældende forretningsorden, og om det agter at overholde disse i fremtiden?

Samlet svar**på skriftlige forespørgsler E-1299/00, E-1300/00 og P-1541/00**

(10. juli 2000)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at det ikke er bundet af ovennævnte frister, for så vidt disse er et resultat af Europa-Parlamentets forretningsorden, artikel 44, stk. 5, 6 og 7.

Rådet ønsker dog at understrege, at det med henblik på et bedre samarbejde med Europa-Parlamentet på dette område hurtigt har truffet en række interne foranstaltninger, der tager sigte på at gøre det muligt for Rådet at besvare de skriftlige forespørgsler inden for en frist, der ikke overstiger to måneder. Som led heri har det i sine forberedende organer fastlagt en procedure, som tager sigte på at opfylde kravet om ligevægt mellem dette mål og nødvendigheden af at sikre, ved konsultation af de kompetente tjenestegrene og en procedure, der giver Rådet mulighed for at gøre indsigelse, at de afgivne svar er af den højest mulige kvalitet.

I årenes løb har forskellige faktorer været medvirkende til, at det har været vanskeligere at sikre denne ligevægt, hvilket forsinker svarerne; der er ikke alene tale om en betydelig stigning i antallet af skriftlige forespørgsler til Rådet, hvilket er en ikke-ubetydelig faktor, men også om, at der nu stilles af forespørgsler på områder, der forudsætter en indgående undersøgelse, eller også det forhold, at svarene skal være aktuelle, hvilket undertiden kræver en frist, for at parlamentsmedlemmet kan blive orienteret om den seneste udvikling i situationen.

Rådet nærer således de samme bekymringer som det ærede parlamentsmedlem, det bekræfter igen sit ønske om under alle omstændigheder af afgive de mest hensigtsmæssige og mest fyldestgørende svar på de skriftlige forespørgsler, det får forelagt. Det vil overveje, hvorledes det kan optimere de nuværende undersøgelsesprocedurer under iagttagelse af ovennævnte krav.

(2001/C 46 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1303/00**af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet**

(27. april 2000)

Om: EU og Østrig

En undersøgelse fra det irske »Institute of European Affairs« kritiserer de 14 EU-medlemsstaters foranstaltninger over for Østrig, som ikke blot er i modstrid med fællesskabsretten, men også i modstrid med demokratiets principper. Undersøgelsen, der er foretaget af Eugene Regan, en irsk jurist og tidligere medarbejder i EU-kommissær Peter Sutherlands kabinet, kritiserer også hårdt det portugisiske formandskabs fremgangsmåde.

Som de vigtigste kritikpunkter anføres indblandingen i en demokratisk proces, den af de 14 EU-medlemsstater valgte form for foranstaltninger, som ikke blev truffet inden for Unionens rammer, men uden for dette retsområde, samt det portugisiske formandskabs mærkelige fremgangsmåde, som ikke gav den nye østrigske regering mulighed for at tage stilling.

Der henvises udtrykkeligt til, at der for øjeblikket er grund til at antage, »at Østrig skulle være en mindre demokratisk stat end Irland eller nogen anden EU-medlemsstat«.

I betragtning af denne videnskabelige undersøgelse, som er velfunderet, anmodes Rådet om at besvare følgende spørgsmål:

- har Rådet kendskab til undersøgelsen?
- har Rådet, i benægtende fald, til hensigt at fremskaffe denne undersøgelse og studere den?
- hvad agter Rådet endelig at foretage sig for atter at normalisere forholdet til Østrig?

Svar

(10. juli 2000)

Rådet har ikke studeret den undersøgelse, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, og har ikke nogen mening om den. De foranstaltninger, der henvises til i forespørgslen, er ikke bindende for Rådet, og Rådet har ikke taget stilling til dem.

(2001/C 46 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1305/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet

(27. april 2000)

Om: Spørgsmål H-0191/00

Den 17. marts 2000 modtog jeg et skriftligt svar på min mundtlige forespørgsel H-0191/00 om Israel og Rusland. I den forbindelse konstaterer jeg, at Rådet kun svarede på første og andet afsnit i min forespørgsel, medens det fuldstændig ignorerede det tredje, men afgørende afsnit. Især belyste svaret ikke sammenhængen med de foranstaltninger, som de 14 medlemsstater for øjeblikket iværksætter over for Østrig, således som forespørgslen havde til hensigt. Spørgsmålet må derfor anses for ubesvaret for størstedelens vedkommende, og spørgeren forventer derfor et mere udførligt svar.

Svar

(10. juli 2000)

Rådet henviser det ærede parlamentsmedlem til sit svar på hans tidligere forespørgsel om dette emne. Da forespørgslens sidste afsnit var rettet til det portugisiske formandskab, skulle Rådet ikke besvare det. Det drejer sig under alle omstændigheder om et anliggende, Rådet ikke har taget stilling til.

(2001/C 46 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1310/00

af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(27. april 2000)

Om: Mærkning af tekstilvarer

Hvilke bestemmelser findes der vedrørende mærkningskrav på europæisk eller multilateralt plan for tekstilvarer fra tredjelande? Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at indføre forbedrede og bindende

mærkningskrav, således at europæiske forbrugere af tekstilvarer fra tredjelande får adgang til flere oplysninger om oprindelsesland og produktionsmetode for de tekstilvarer, de køber?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. juni 2000)

På EU-plan findes der kun én retsakt om mærkning af tekstilvarer, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/74/EF af 16. december 1996 om betegnelser for tekstilprodukter⁽¹⁾, som ændret ved Kommissionens direktiv 97/37/EF af 19. juni 1997⁽²⁾. Tekstilprodukter må uanset oprindelseslandet kun markedsføres i EU, hvis de er i overensstemmelse med nævnte direktiv, som bestemmer, at der skal gives præcise oplysninger om tekstilprodukternes fibersammensætning. Derudover står det medlemsstaterne frit for at anvende nationale bestemmelser »om beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret, om angivelse af købs- eller oprindelsessted og om bekæmpelse af illoyal konkurrence« (artikel 14), forudsat at disse er i overensstemmelse med principperne om det indre marked.

På multilateralt plan findes der ingen specialbestemmelser om mærkning af tekstilvarer. Alle nationale lovbestemmelser, der gælder på området, må derfor vurderes ud fra de almindelige WTO-regler, bl.a. princippet om ikke-forskelsbehandling. Desuden skal WTO-medlemmerne i henhold til aftalen om tekniske handelshindringer påse, at den internationale handel ikke unødigt hindres af tekniske forskrifter.

Mens der i henhold til WTO-reglerne — efter princippet om ikke-forskelsbehandling — kræves obligatorisk oprindelsesmærkning både af varer fra EU og varer fra tredjelande, ville et påbud om en præcis angivelse af oprindelseslandet — i hvert fald inden for EU — være uforenelig med fællesskabsretten.

For så vidt angår oprindelsesmærkning, har EF-Domstolen fastslået, at obligatorisk mærkning med den nationale oprindelse (f.eks. »made in the United Kingdom«) er i strid med gældende fællesskabsret, fordi det må anses for en foranstaltning med en virkning svarende til de kvantitative restriktioner, der er forbudt i henhold til EF-traktatens artikel 28 (tidl. artikel 30). Et påbud om oprindelsesmærkning inden for EU kunne få forbrugerne til at foretrække nationale produkter og dermed føre til »en opbremsning af den økonomiske integration inden for Fællesskabet«⁽³⁾.

Ud over disse retlige restriktioner bør man også betænke, hvad sådanne foranstaltninger formentlig indebærer for andre parter, f.eks. producenterne i EU, idet påbud om yderligere mærkning ikke kan gælde for tredjelande alene. Hvis der gjaldt forskellige standarder på forskellige geografiske markeder, ville det påføre producenter med virksomhed på verdensplan en øget administrativ byrde. Selv om der ikke var påbud om mærkning, f.eks. oprindelsesmærkning, står det producenterne frit for at give yderligere oplysninger på frivillig basis.

Kommissionen bestræber sig ganske vist på, at de administrative krav holdes på et minimum, men er naturligvis rede til at undersøge ethvert forslag, som de berørte parter måtte fremsætte til forbedring af den gældende mærkningsordning.

⁽¹⁾ EFT L 32 af 3.2.1997.

⁽²⁾ EFT L 169 af 27.6.1997.

⁽³⁾ Sag 207/83.

(2001/C 46 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1315/00**af Cristiana Muscardini (UEN) og Gianfranco Fini (UEN) til Kommissionen**

(27. april 2000)

Om: Anvendelse af direktiv EF 86/653 i Italien

En handelsvirksomhed har udbetalt fratrædelsesløn til en lønnet arbejdstager (handelsagent) på grundlag af en økonomisk aftale af 25. juli 1989 i stedet for på grundlag af lovdekret af 10. september 1991 nr. 303, som omhandlet af EF-direktiv 86/653 ⁽¹⁾, om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter i overensstemmelse med artikel 15 i lov nr. 428 af 29. december 1990.

Den mulighed, virksomheden har valgt, betyder en kraftig nedsættelse af godtgørelsen, medens lovdekret 303, som omhandlet i det europæiske direktiv ville stille arbejdstageren bedre, og han påberåber sig ovennævnte dekret, men dette er ikke blevet accepteret.

Kan Kommissionen således oplyse følgende:

- Mener den, at det europæiske direktiv har prioritet over for den økonomiske aftale af 1989?
- Går europæiske bestemmelser forud for nationale bestemmelser?
- I bekræftende fald, hvilke skridt kan arbejdstageren træffe, for at de rettigheder, der er anerkendt i direktivet, vil blive respekteret?

⁽¹⁾ EFT L 382 af 31.12.1986, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. juni 2000)

Begrebet handelsagent skal ifølge artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter defineres som »en selvstændig mellemmand, som er vedvarende antaget til at formidle salg eller køb af varer for en anden person, i det følgende benævnt agenturgiveren, eller til at formidle og afslutte sådanne forretninger i agenturgiverens navn og for dennes regning«.

Den definition af handelsagent, der gives i direktivet, udelukker visse typer af mellemhandlere, navnlig handelsrejsende, som ikke er selvstændige mellemmand, men lønmodtagere i en virksomhed.

(2001/C 46 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1324/00**af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen**

(17. april 2000)

Om: Psykologhjælp i forbindelse med naturkatastrofer og andre alvorlige ulykker

I Europa er der i de seneste år sket flere alvorlige ulykker og naturkatastrofer: jordskælv, sne- eller jordskred, oversvømmelser, togulykker, skibskatastrofer, mineulykker osv. Ud over at kræve utallige døds ofre og medføre legemsbeskadigelse har katastroferne påført en række mennesker psykiske lidelser og skader.

Der er et stort behov for omgående psykologhjælp til katastroferamte, og psykologhjælp i løbet af de første dage forbedrer restitueringsmulighederne betydeligt.

Mange europæiske lande har oprettet hjælpeorganisationer med det formål at yde hjælp til katastroferamte med behov for psykologhjælp. Disse er f.eks. tilsluttet EFPPA (European Federation of Professional Psychologists Association), som har 30 medlemslande.

Er der i EU iværksat projekter, hvis mål er at hjælpe katastroferamte med behov for psykologhjælp, eller er der planer om at oprette lignende programmer på europæisk plan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. juni 2000)

Inden for EF-handlingsprogrammet om civilbeskyttelse for 1998 og 1999 (Rådets beslutning 98/22/EF af 19. december 1997⁽¹⁾), har Kommissionen som led i et større projekt om katastrofemedicin finansieret følgende aktioner inden for området psykosocial hjælp i forbindelser med katastrofer: en workshop, hvor de ansvarlige og de personer, der er involveret i den civile beskyttelse, selv lærer at forberede sig på den psykosociale dimension af katastroferne, flere workshopper om forvaltningen af den psykosociale opfølgning på kollektive nødsituationer, en workshop om psykosocial hjælp i forbindelse med kriser.

Disse aktiviteter har ført til praktiske råd om tilrettelæggelsen af psykosocial hjælp på Internettet til de involverede, ofrene og deres familiemedlemmer:

<http://europa.eu.int/comm/environment/civil/>

Således har Belgien — som led i EF-handlingsprogrammet om civilbeskyttelse for 2000-2004 (Rådets afgørelse 1999/847/EF af 9. december 1999⁽²⁾), — foreslået et projekt om forvaltning af psykosocial hjælp i tilfælde af katastrofer. Projektet har til formål at skabe en metodologisk vejledning, indikatorer, der skal sikre opfølgning, samt et system til uddannelse af de ansvarlige, som skal dække Fællesskabet i sin helhed.

På folkesundhedsområdet er der vedtaget et EF-handlingsprogram vedrørende forebyggelse af personskader (Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 372/1999/EF af 8. februar 1999⁽³⁾). Dets hovedformål er at bidrage til aktiviteter inden for folkesundheden, der har til hensigt at begrænse personskader, samt fremme den epidemiologiske opfølgning i forbindelse med personskader og sikre udveksling af oplysninger om anvendelsen af disse data for derigennem at bidrage til at definere de prioriterede områder og de bedste strategier til forebyggelse. Der har ikke hidtil været præsenteret projekter vedrørende psykosocial hjælp i tilfælde af alvorlige ulykker eller naturkatastrofer. Sådanne projekter kunne dog komme i betragtning, under hensyntagen til udvælgelseskriterierne, de årlige prioriterede områder og de ressourcer, der er til rådighed på årsbasis.

⁽¹⁾ EFT L 8 af 14.1.1998.

⁽²⁾ EFT L 327 af 21.12.1999.

⁽³⁾ EFT L 46 af 20.2.1999.

(2001/C 46 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1328/00

af María Ayuso González (PPE-DE) til Kommissionen

(27. april 2000)

Om: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om afslutning af ECIP-programmet

Kommissionen fremsatte den 31. januar 2000 et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af det finansielle instrument »European Communities Investment Partners«, hvori det foreslås at afvikle den bestående portefølje af projekter (KOM(1999) 726).

Er det rigtigt, at der i de senere år i programmet har været forsinkelser i Kommissionens behandlingsprocedurer med hensyn til godkendelse af projekter? Kan Kommissionen oplyse, om der har været en næsten fuldstændig lammelse af ECIP i 1999 som følge af oprettelsen og igangsættelsen af den fælles RELEX-tjeneste (SCR), kommissærkollegiets tilbagetræden og omstruktureringen af den nye Kommission? Er det rigtigt, at disse omstændigheder har betydet, at nogle ansøgninger som f.eks. 3749 (MERCOSUR) og 3750 (Mexico) er blevet erklæret i overensstemmelse med kravene for behandling, men derefter ikke er blevet behandlet af godkendelsesudvalget?

Mener Kommissionen ikke, at disse foranstaltninger betyder alt andet end »kontinuitet« og »forsvarlig forvaltning« til trods for, at der tales om en »foranstaltning til forsvarlig forvaltning«? Mener Kommissionen ikke, at det i betragtning af alle disse omstændigheder, der omgærder denne sag, ville være bedre at forklare de interesserede parter, hvad det er for årsager, der fører til afvikling af projekterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. juni 2000)

ECIP-instrumentet blev iværksat i 1990'erne og blev hurtigt en stadig voksende succes. Forvaltningen deraf blev fra starten indrettet til et beskedent antal foranstaltninger, men blev efterhånden mere tyngende som følge af en række forskellige faktorer, herunder den kraftige vækst i antallet af projekter, som hurtigt oversteg kapaciteten hos det personale, Kommissionen havde til rådighed til forvaltningen deraf (forøgelse med to kontorer for henholdsvis faglig (i 1997) og finansiel (i 1999) bistand, hvilket gjorde det muligt gradvis, men også kun delvis, at dække denne mangel på ansatte), og skærpelsen af Kommissionens finansielle procedurer efter Revisionsrettens bemærkninger, som dels førte til proceduremæssige forsinkelser (afgørelse ved skriftlig procedure i Kommissionen i stedet for simpel bemyndigelse), dels til en adskillelse af de faglige og de finansielle arbejdsopgaver.

Konsekvenserne af disse vanskeligheder er navnlig kumulerede forsinkelser med betalingerne, som siden i vid udstrækning er indhentet, og en opbremsning af beslutningstagningen. Siden instrumentets retsgrundlag udløb den 31. december 1999, har ECIP-programmet på trods af det fortsatte behov for finansieringer befundet sig i en afslutningsfase, efter at Kommissionen havde besluttet i 2000 og 2001 udelukkende at opprioritere den finansielle gennemførelse og afslutningen af eksisterende ECIP-kontrakter samt tilbagesøgningen af uudnyttede midler, som skulle tilbagebetales. Der er sendt en skrivelse herom til samtlige berørte finansieringsinstitutter.

Foranstaltning 3749 og 3750, som blev modtaget i juni 1999, er af de ovenfor nævnte årsager ikke forelagt direktionen til godkendelse.

(2001/C 46 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1336/00

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Bekæmpelse af den enorme arbejdsløshed i Pieria amt

I Pieria amt i Grækenland er der sket en voldsom stigning i arbejdsløsheden, der nu nærmer sig 35 %. De, der rammes hårdest, er de unge, kvinderne og dem, der for første gang søger arbejde. Hovedårsagerne til denne udvikling er for det første den alvorlige nedgang i turismen i Pieria som følge af krigen i Kosovo, idet hovedparten af turisterne i amtet kom fra landene i Central- og Østeuropa og rejste med bil gennem Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM), for det andet nedgangen i landbrugsindtægterne og for det tredje lukningen af mange beklædningsvirksomheder, hvis produktion var baseret på akkordarbejde, der navnlig blev udført af kvinder.

Vil Kommissionen efter godkendelse af den tredje EF-støtteramme tage hensyn til den særlige situation i Pieria amt? Hvilke yderligere foranstaltninger vil Den Europæiske Socialfond iværksætte i samarbejde med de nationale myndigheder med henblik på at bekæmpe arbejdsløsheden og øge beskæftigelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. juni 2000)

Kommissionen ønsker at slå fast, at i henhold til forordningerne om strukturfondene (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1784/1999 om Den Europæiske Socialfond⁽¹⁾ og Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽²⁾), har medlemsstaterne ansvaret for at udarbejde og forelægge forslag.

Kommissionen er imidlertid klar over de særlige problemer, som det ærede medlem nævner, og vil tage hensyn til dem i forhandlingerne om de gennemførelsesprogrammer i forbindelse med den tredje EF-støtteramme, der forventes at begynde i juni 2000.

⁽¹⁾ EFT L 213 af 13.8.1999.

⁽²⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 46 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1337/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Sammenslutningen af Commercial Intertech Corporation og Parker Hannifin Corporation

Er Kommissionen bekendt med sammenslutningen af Commercial Intertech Corporation og Parker Hannifin Corporation og konsekvenserne for Europas konkurrencevæne? Vil Kommissionen være rede til at undersøge, om det er hensigtsmæssigt, at denne sammenslutning finder sted på baggrund af den europæiske konkurrencepolitik? Vil den være rede til at mødes med medarbejderne for at høre deres synspunkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(14. juni 2000)

Kommissionen er ikke blevet underrettet om den fusion, det ærede medlem omtaler i sin forespørgsel.

Hvad angår et møde mellem Kommissionen og repræsentanter for medarbejderne i de virksomheder, der deltager i en anmeldt fusion, er Kommissionen generelt villig til at mødes for at høre, hvad medarbejderne mener om transaktionens konkurrenceaspekter. Endvidere giver fusionsforordningen, Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁾, i sin artikel 18, stk. 4, anerkendte repræsentanter for virksomheders arbejdstagere mulighed for efter egen anmodning at blive hørt i specifikke tilfælde, især i forbindelse med tilbundsgående undersøgelser.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989.

(2001/C 46 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1342/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Dossier vedrørende Sammenslutningen af Automobilklubber (FIA) og Generaldirektoratet for Konkurrence.

I februar 2000 modtog Parlamentets medlemmer et dossier fra Sammenslutningen af Automobilklubber (FIA) vedrørende de ikke just gennemskelige forbindelser mellem Generaldirektoratet for Konkurrence og nævnte sammenslutning. Dossieret var også vedlagt en kopi af den skrivelse, der blev sendt til den ansvarlige kommissær den 1. februar 2000, og hvori denne officielt blev anmodet om at tage stilling til fire punkter.

Vil Kommissionen, for at sikre større gennemskelighed mellem visse omdiskuterede tjenestegrene og branchesamtalepartnere og for at give offentligheden de rigtige informationer, oplyse:

1. om den har svaret på FIA's spørgsmål?
2. om det i bekræftende fald er muligt at få oplyst indholdet af disse svar?
3. hvorfor man i benægtende fald ikke har fulgt op på de indgivne klager?
4. hvornår man vil træffe de beslutninger, der er afgørende for at sikre den gennemskelighed og korrekte adfærd, der blev krævet fra alle sider i forbindelse med den foregående Kommissions afgang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. juni 2000)

Det ærede medlems forespørgsel vedrører en igangværende konkurrenceundersøgelse.

For så vidt angår parlamentsforespørgsler om igangværende sager, henviser Kommissionen det ærede medlem til skrivelsen af 28. januar 1999 fra den tidligere konkurrencekommissær til den tidligere formand for Europa-Parlamentets udvalg om økonomi, valutaspørgsmål og industripolitik. Konkurrencekommissæren erklærede i sin skrivelse, at der kun kan afgives begrænsede, generelle og ikke-fortrolige oplysninger i forbindelse med igangværende sager.

Kommissionen vil gerne give følgende svar på det ærede medlems forespørgsel:

1. Ja, Kommissionen har besvaret skrivelsen af 1. februar 2000 fra Sammenslutningen af Automobilklubber (FIA).
2. Konkurrencekommissæren afgav umiddelbart efter offentliggørelsen af FIA's skrivelse en offentlig erklæring. I denne erklæring bemærkede konkurrencekommissæren, at størstedelen af kritikken af Kommissionens optræden var baseret på begivenheder, der allerede fandt sted i december 1997, og som mundede ud i en kendelse udstedt den 6. december 1999 af Retten i Første Instans, efter at FIA havde trukket et erstatningskrav over for Kommissionen tilbage.

Desuden gentog han, at FIA kritiserede en enkelt konkurrencetjenestemandes optræden. Denne kritik havde tidligere vist sig at være totalt ubegrundet. Konkurrencekommissæren erklærede, at de nye kritikpunkter allerede havde været gjort til genstand for en intern undersøgelse, som mundede ud i den konklusion, at også de var ubegrundede.
3. Som nævnt i punkt 2 besvarede Kommissionen FIA's offentlige skrivelse af 1. februar 2000.
4. I denne sag traf Kommissionen alle fornødne foranstaltninger til sikring af en gennemsigtig og upåklagelig sagsbehandling. Navnlig underrettede Kommissionen offentligheden om alle vigtige udviklingsforløb i sagen ved en meddelelse af 27. november 1997, som indeholder en oversigt over de anmeldte aftaler, en pressemeddelelse af 29. juni 1999, som indeholder en oversigt over dens indvendinger, og en erklæring fra talsmanden af 5. maj 2000 om udsættelsen af den mundtlige høring og forligsdrøftelserne med FIA.

(2001/C 46 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1349/00**af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen**

(4. maj 2000)

Om: Obligatorisk indførelse af metersystemet i stedet for britiske standardmål (varer i løs vægt)

Den 1. januar 2000 indførte den britiske regering en lov, hvormed formålet er at gøre det ulovligt for britiske handlende at sælge til britiske forbrugere i traditionelle, britiske måle- og vægtenheder såsom pund, unser, fod, tommer, pints og gallons.

Selv om den britiske regering udtrykkeligt tillod britiske handlende at sælge i britiske vægt- og måleenheder i henhold til lov herom fra 1985, insisterer den nu på at føje EU og gennemføre et direktiv fra 1989, hvori det henstilles, at alt salg i Det Forenede Kongerige sker under anvendelse af metriske enheder.

Det fremgår af nye offentlige opinionsundersøgelser i Det Forenede Kongerige, at der hersker modvilje mod den obligatoriske indførelse af metersystemet, idet over 90 % af de britiske forbrugere er stærke modstandere af at købe varer i løs vægt i kilogram, meter o.s.v.

Den Europæiske Union praler i sine publikationer ofte af at gå ind for kulturel mangfoldighed.

I Det Forenede Kongerige er der en stor modstandskampagne i gang mod disse måleenheder, hvor i tusindvis af handlende åbenlyst trodser regeringens bestemmelser om indførelse af metersystemet. Grunden til denne modstand er, at det britiske folk ikke ser nogen god grund til at opgive deres traditionelle vægt- og måleenheder, der har mange fordele frem for metersystemet.

Kan Kommissionen oplyse:

1. hvad procedurerne er for at omstøde direktivet fra 1989 eller andre direktiver vedrørende obligatorisk indførelse af metersystemet, eftersom et flertal i befolkningen udtrykkeligt har ytret ønske om ikke at gå over til metersystemet?
2. om Den Europæiske Union faktisk insisterer på, at den britiske regering fuldt ud efterlever bestemmelserne om indførelse af metersystemet ved salg af varer i løs vægt, eller om den, ifølge Den Europæiske Union, kan vælge at udskyde gennemførelsen af disse bestemmelser?
3. om Den Europæiske Union, for at opnå obligatorisk indførelse af metersystemet, bifalder, at britiske handlende, der sælger deres varer under anvendelse af britiske standardmåleenheder idømmes straffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(22. juni 2000)

1. En ændring af Rådets direktiv 89/617/EØF af 27. november 1989 om ændring af direktiv 80/181/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder⁽¹⁾ ville kræve vedtagelse af et nyt direktiv.
2. Kommissionen har ikke modtaget forslag fra den britiske regering om en eventuel politikændring med hensyn til metersystemet.
3. De ordninger, der skal sikre, at Det Forenede Kongeriges lovgivning til gennemførelse af direktivet overholdes, henhører selvfølgelig under de britiske myndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 357 af 7.12.1989.

(2001/C 46 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1353/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Den Europæiske Unions forsinkede beslutning vedrørende kapitaltilførsel til Santana Motor

Den spanske bilfabrik »Santana Motor« udviste i 1999 et tab på 2 986 mio pesetas, hvilket overgik alle de prognoser, der var stillet af den andalusiske regionalregering og udarbejdet på baggrund af virksomhedens strategiske plan.

I henhold til virksomhedens ejer, »Instituto de Fomento de Andalucía« (det andalusiske institut for økonomisk udvikling), som sorterer under den andalusiske regionalregering, skyldes disse tab dels yenkursen og dels Den Europæiske Unions forsinkede beslutning vedrørende kapitaltilførsel og støtte, hvilket virksomheden har anmodet om.

Kan Kommissionen oplyse om ovennævnte instituts beskyldninger mod Den Europæiske Union på nogen måde er begrundede, og i hvor vid udstrækning Unionen kan betragtes som værende ansvarlig for disse tab, hvilket ejeren af virksomheden Santana Motor lægger den til last?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(15. juni 2000)*

Den pågældende virksomhed gennemførte mellem 1995 og 1997 en omstrukturingsplan, som omfattede statsstøtte, hvilket Kommissionen godkendte i sin beslutning 97/17/EF af 30. juli 1996⁽¹⁾. Støtten til Santana blev godkendt på visse vilkår, bl.a. udarbejdelse af en årlig tilsynsrapport og forbud mod yderligere omstrukturingsstøtte. Kommissionen fastslår, at den omstrukturingsplan, som dannede grundlaget for Kommissionens ovennævnte beslutning fra 1996, burde have genoprettet Santanas rentabilitet. Kommissionen noterer sig det ærede medlems oplysninger om, at Santanas tab i 1999 beløber sig til 2 986 mio. ESP.

I 1998 fik Kommissionen via medierne oplyst, at et konsortium bestående af fem banker havde bevilget Santana en kredit på 3 800 mio. ESP, som blev garanteret af Andalusiens regionale regering. Kommissionen anmodede herefter de spanske myndigheder om yderligere oplysninger, som kun delvis blev stillet til rådighed. I dokumenter som f.eks. virksomhedens mellemsigtede strategiplan var der henvisninger til såvel investeringsstøtte som kapitaltilskud fra et offentligt organ. Foranstaltningerne blev registreret som ikke-anmeldt støtte. For at kunne bedømme de offentlige finansielle foranstaltninger forlangte Kommissionen yderligere oplysninger, som de spanske myndigheder løbende har fremsendt.

Eftersom Kommissionen i øjeblikket undersøger foranstaltningerne, er det for tidligt at udtale sig om deres karakter og forenelighed med Fællesskabets konkurrenceregler samt om behovet for at indlede procedure i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2 (tidl. artikel 93).

⁽¹⁾ EFT L 6 af 10.1.1997.

(2001/C 46 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1354/00**af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen***(4. maj 2000)*

Om: Forskning i Estanislao Sánchez Calvos værker

Et århundrede efter den kendte asturiske filosof og sprogforsker Estanislao Sánchez Calvos' død huskes hans arbejde og teorier stadigvæk i intellektuelle kredse i Centraleuropa, og navnlig i Tyskland.

Da hans tanker stadig er aktuelle og relaterede til de europæiske sprogvidenskabelige studier generelt, ville det være yderst interessant at fremme en så bred og omfattende undersøgelse som muligt af det arbejde, der blev udført af denne berømte borger fra Avilés, med henblik på at finde frem til de aspekter af hans tanker, der er relevante for de nye sprogvidenskabelige realiteter, som selve Den Europæiske Unions eksistens har frembragt inden for EU's intellektuelle rammer.

Kan Kommissionen oplyse, om den mener, at en indgående undersøgelse af den sprogvidenskabelige og filosofiske indflydelse, denne asturiske intellektuelle har på den europæiske samtidstænkning er betimelig, og om den i givet fald vil medvirke til og samarbejde om en sådan undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(14. juni 2000)*

Kommissionen kan støtte kulturelle initiativer på to måder: enten ved at stå som protektor, hvilket omfatter moralsk snarere end økonomisk støtte, eller ved at yde tilskud.

Der er mulighed for, at Kommissionen kan stå som protektor for et arrangement, hvis det opfylder de af Kommissionen fastlagte kriterier. Der skal være tale om et europæisk arrangement, som behandler et emne, der har klar relation til Fællesskabets prioriterede opgaver. Det må ikke være økonomisk forpligtende for

Kommissionen. Det skal dreje sig om et enkelt, konkret arrangement. Arrangementet må ikke have kommercielt sigte. Det bør ikke kunne virke stødende på medlemslandene. Der må som hovedregel ikke være tale om en publikation. Ansøgning indsendes til et Kommissionsmedlem gennem Kommissionens repræsentationer eller delegationer.

Den anden mulighed er, at initiativet opfylder betingelserne for tilskud inden for rammerne af et EU-program. For at komme i betragtning skal der, som svar på indkaldelse af forslag offentliggjort i EFT, indsendes en ansøgning, og initiativet skal opfylde de angivne udvælgelses- og tildelingskriterier. Kultur 2000-programmet (Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 508/2000/EF af 14. februar 2000⁽¹⁾) er Fællesskabets vigtigste finansieringsinstrument på kulturområdet.

⁽¹⁾ EFT L 63 af 10.3.2000.

(2001/C 46 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1364/00

af Marielle De Sarnez (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Livslang uddannelse

Da livslang uddannelse og adgang til de nye teknologier er blevet erklæret for prioriterede mål for, at enhver borger kan arbejde i informations- og vidensamfundet, agter Kommissionen da at indføre et fællesskabsprogram, der har til formål at fremme livslang uddannelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(26. juni 2000)

Der findes allerede en række EF-programmer og -aktioner, som har til formål at fremme livslang uddannelse. I forlængelse af Det Europæiske År for Livslang Uddannelse i 1996 er dette aspekt blevet mere udtalt i den nye fase af EF-programmerne for uddannelse (Sokrates), erhvervsuddannelse (Leonardo da Vinci) og ungdomspolitik (Youth).

Kommissionen er på nuværende tidspunkt i færd med at udarbejde to nye initiativer med direkte tilknytning til livslang uddannelse, nemlig en meddelelse om e-learning for at forbedre datakunderskaberne og lette adgangen til uddannelse for alle borgere, samt en meddelelse om livslang uddannelse for aktive borgere i et videnbaseret Europa. Den sidstnævnte meddelelse har til formål at give drivkraft til den europæiske proces for at gennemføre livslang uddannelse, især i forlængelse af konklusionerne fra topmødet i Lissabon, at give en oversigt over de resultater, der er opnået i medlemsstaterne og på EU-niveau med hensyn til livslang uddannelse, at udvikle en begrebsramme til afgrænsning af udfordringer og foranstaltninger, samt at foreslå henstillinger for målrettede handlinger, referencer eller retningslinjer underbygget af indikatorer og data.

Livslang uddannelse finansieres endvidere af Den Europæiske Socialfond, mål 3. Nye projekter vedrørende livslang uddannelse finansieres ligeledes gennem EF-initiativet EQUAL. Livslang uddannelse indtager også en fremtrædende stilling i de europæiske retningslinjer for beskæftigelse (Luxembourg-processen), ifølge hvilke medlemsstaterne sammen med arbejdsmarkedets parter skal udvikle livslang uddannelse i bred forstand og følge denne op med konkrete mål.

Livslang uddannelse er ligeledes en vigtig del af tredje, fjerde og femte rammeprogram for forskning, især FTU-programmet DELTA om indlæringsteknik, telematiksystemerne for uddannelse og erhvervsuddannelse og inden for informationssamfundsprogrammet for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (IST), som vedrører systemer på området for uddannelse og erhvervsuddannelse. Indkaldelsen af forslag

i februar 2000 vedrørte specielt »borgernes uddannelse« og anvendelsen af nye teknologier, strategier, metoder og tjenester som et middel til at øge befolkningens motivation og muligheder for livslang uddannelse.

I forlængelse af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 har Kommissionen foreslået en handlingsplan for initiativet eEurope med to udtrykkelige mål, nemlig at forberede unge europæere til den digitale tidsalder og at arbejde i den videnbaserede økonomi.

(2001/C 46 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1366/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Venskabsbyer i Kommissionens arbejdsprogram

I et interview til den italienske avis »La Repubblica« den 20. marts 2000 kom næstformand i Kommissionen Neil Kinnock i forbindelse med sin omtale af udfordringerne og prioriteringerne i Kommissionens fremtidige arbejde også ind på venskabsforbindelser mellem byer, som efter hans udsagn er en opgave, som Kommissionen har påtaget sig med glæde, og som dens tjenestemænd altid har udført særdeles tilfredsstillende. Imidlertid måtte Kommissionen på grund af personalemangel spørge sig selv, om venskabsforbindelserne mellem byer er en central opgave for Kommissionen. Dette spørgsmål forekommer retorisk. Når spørgsmålet stilles på den måde, kan venskabsforbindelser mellem byer faktisk ikke være en central opgave for Kommissionen. Dette er i hvert fald vores svar.

1. Men hvad med Kommissionen: har den allerede besvaret næstformandens spørgsmål?
2. har den måske med dette retoriske spørgsmål villet gøre opmærksom på, at der i fremtiden ikke vil være personale eller finansielle ressourcer nok til at videreføre det nuværende program?
3. finder den i bekræftende fald ikke, at en indstilling af Kommissionens politiske og finansielle støtte til venskabsforbindelser mellem byer udgør endnu et slag mod Borgernes Europa og mod EU-kommunernes engagement i dette forsøg på at bevidstgøre borgerne og fremme kendskabet til vore befolkningers kulturer?
4. kan den officielt sikre os om, at programmet vil blive støttet?

(2001/C 46 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1446/00

af Massimo Carraro (PSE) til Kommissionen

(3. maj 2000)

Om: Venskabsbyforbindelser

Kommissær Kinnock satte i et interview den 20. marts 2000 i det italienske dagblad »La Repubblica« spørgsmålsteget ved videreførelsen af ordningen med venskabsbyforbindelser mellem europæiske byer og kommuner på grund af personalemangel i den pågældende afdeling i Kommissionen.

Kan Kommissionen oplyse, om dette er Kommissionens officielle holdning, og om venskabsbyordningen, således som det fremgår af kommissærens udtalelser, ikke længere prioriteres af Kommissionen?

Mener Kommissionen ikke, at Europa-Parlamentet bør høres på passende vis, inden Kommissionen fastlægger sin holdning til dette spørgsmål?

(2001/C 46 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1467/00
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(10. maj 2000)

Om: Venskabsforbindelser

Vil Kommissionen oplyse, hvilken holdning den indtager til venskabsforbindelser?

Vil Kommissionen navnlig oplyse, om den er overbevist om, at venskabsforbindelser udgør et væsentligt instrument, ved hjælp af hvilket Europa åbner sig for reel borgerdeltagelse og reelt borgersamarbejde?

Hvilken politisk og økonomisk støtte agter Kommissionen at sikre venskabsforbindelser?

(2001/C 46 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1519/00
af Roberto Bigliardo (TDI) til Kommissionen

(12. maj 2000)

Om: Venskabsbyer i EU

Kommissionen anmodes om at oplyse, hvorvidt der i kommissær Kinnocks udtalelse om, at »vi bør stille os selv det spørgsmål, hvorvidt venskabsbyerne virkelig er en central opgave for Kommissionen«, som han har afgivet over for Franco Papitto, journalist ved La Repubblica, kan spores tegn på, at man agter at opgive dette væsentlige politiske område.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding
på skriftlige forespørgsler E-1366/00, P-1446/00, E-1467/00 og E-1519/00

(28. juni 2000)

I det interview i La Repubblica, som de ærede medlemmer nævner, blev næstformand Neil Kinnock spurgt om den revision af alle opgaver og ressourcer, som på tidspunktet for interviewet var fremsat som forslag i Kommissionen. Som det officielt er blevet meddelt, er denne revision nu indledt. Næstformanden henviste bl.a. til, at nogle af Kommissionens aktiviteter ikke kunne anses for at være centrale aktiviteter i medfør af traktaten, men ikke desto mindre blev de anset for at være værdifulde for EU's udvikling. Som svar på en anmodning om at give eksempler på sådanne aktiviteter henviste han til venskabsforbindelserne mellem byer.

I den forbindelse var der tale om en rent saglig henvisning, der ikke indebar nogen beslutning eller hensigt om at trække sig tilbage fra engagementet med hensyn til venskabsforbindelser mellem byer.

Der er igennem en årrække blevet givet støtte via EF's budget til aktiviteter i forbindelse med venskabsbyer over hele EU. I indeværende år er der afsat 10 mio. EUR til det formål. Midlerne forvaltes af to A-tjenestemænd i Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur.

For øjeblikket foretages der en omfattende gennemgang af alle opgaver og ressourcer som et krav fra Kommissionen om ansvarlig forvaltning og med det formål at forbedre og øge åbenheden i forholdet mellem Kommissionens aktiviteter og det disponible personale, der kan udføre disse. Der vil blive udarbejdet en rapport, som først vil blive forelagt for Kommissionen og senere i år for Europa-Parlamentet og Rådet.

(2001/C 46 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1373/00
af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen

(26. april 2000)

Om: Frizonen på Madeira

Frizonen på Madeira (ZFM) blev oprettet i 1980'erne med henblik på at bidrage til Madeiras økonomiske og sociale udvikling. For at udstyre frizonen med de nødvendige midler til at kunne hævde sig på de internationale markeder blev der indført en ordning med finansielle og fiskale incitament, der skulle fremme og tiltrække nye investeringer, og som skulle gælde i mindst 25 år, indtil 2011, et tidsrum, der var nødvendigt, for at frizonen kunne få fodfæste på de internationale markeder og opbygge et troværdigheds- og pålidelighedsimage.

Kommissionen fik meddelelse om denne ordning i 1986 i overensstemmelse med EF's konkurrenceregler. Ordningen er senere blevet taget op til nyvurdering gentagne gange og er hver gang blevet forlænget. I forbindelse med den seneste nyvurdering gav Kommissionen tilladelse til, at den fandt anvendelse indtil 31. december 2000, og betegnede den i den forbindelse som et af de mest dynamiske elementer i den regionale økonomi.

For nylig blev ordningen analyseret af gruppen vedrørende en adfærdskodeks for erhvervsbeskatning, som uden at tage behørigt hensyn til punkt G i adfærdskodeksen konkluderede, at de fiskale incitament til den økonomiske sektor i frizonen var skadelige, hvilket kan føre til afvikling af dem; endvidere blev ordningen analyseret i forbindelse med Kommissionens nye retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte, som for frizonens vedkommende medfører begrænsning af ordningens varighed og nedtrapning af støtten til virksomheder, der har fået bevilling efter 1. januar 2000. I det hele taget er det i øjeblikket usikkert, hvordan ordningen vil blive fremover.

Til trods for de særlige foranstaltninger, som de regionale og nationale myndigheder samt EF har truffet, og som har resulteret i, at Madeira nu ligger nærmere EF-gennemsnittet, er øen fortsat en af de ti mest ugunstigt stillede regioner i EU, og de industrielle, handelsmæssige og finansielle aktiviteter i frizonen spiller sammen med turismen en afgørende rolle for regionens udvikling.

Kan Kommissionen på den baggrund oplyse følgende:

1. Hvordan kan de nye foranstaltninger forenes med artikel 299, stk. 2, i traktaten, der omhandler særbehandling for regioner i den yderste periferi, navnlig med hensyn til finanspolitik, frizoner og statsstøtte?
2. Af hvilke grunde gøres der da alvorligt indgreb i den gældende form for statsstøtte til frizonen, som tydeligt har bidraget til regionens økonomiske og sociale udvikling, navnlig ved at åbne mulighed for nye investeringsprojekter, diversificering af produktionsstrukturen, tilegnelse af knowhow og kvalificering af den lokale arbejdskraft samt oprettelse af arbejdspladser og fremme af Madeira i udlandet?
3. Vil inddragelsen af ordningen ikke få drastiske konsekvenser for en vektor, der er af afgørende betydning for Madeira, og stille Madeira dårligere end andre øer, europæiske områder og territorier, der henhører under eller er associeret med medlemsstaterne, og som igennem mange år haft eller endnu har mulighed for at gøre fremskridt på grundlag af lignende ordninger, hvoraf mange endnu gælder i højt udviklede områder?
4. Er Kommissionen klar over, hvilke skadelige virkninger den store uvished om frizonens fremtid har for området, en uvished, som har negativ indflydelse på det troværdighedsimage, som det efter mange år har fået opbygget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. juni 2000)

1. Kommissionen henviser til sin rapport af 14. marts 2000 ⁽¹⁾, som skitserer de foranstaltninger, der vil blive iværksat til gennemførelse af EF-traktatens artikel 299, stk. 2, (tidl. artikel 227) på de områder, som det ærede medlem nævner. For så vidt angår statsstøtte, oplyser Kommissionen i rapporten, at den vil fortage en ændring af sine retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte ⁽²⁾, således at det vil blive muligt

at yde ikke-degressiv og tidsbegrænset driftstøtte i fjerntliggende regioner, når støtten har til formål at nedbringe de meromkostninger ved udøvelsen af en økonomisk aktivitet, der følger af de i EF-traktatens artikel 299, stk. 2, nævnte ulemper, idet der vil blive taget hensyn til støttens bidrag til regionens fremtidige udvikling og de særlige betingelser i visse økonomiske sektorer. Hvad angår direkte skatter vil det være op til Kommissionen at træffe beslutning om, hvilke retningslinjer der skal vælges, blandt andet på grundlag af resultaterne af arbejdet i »adfærdkodeksgruppen« i Rådet. Dette indskrænker dog ikke Kommissionens beføjelser til at vurdere de eksisterende støtteordninger.

2. Det er på ingen måde Kommissionens hensigt at skade udviklingen i regionen Madeira. Tværtimod har den gentagne gange taget specielle hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i regionerne i den yderste periferi. Kommissionen gør dog opmærksom på, at den ved skrivelse af 24. februar 1998, som følge af indførelsen af retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte, foreslog alle medlemsstaterne at ændre alle støtteordninger med regionalt sigte, som var i kraft den 1. januar 2000, for at gøre dem forenelige med bestemmelserne i retningslinjerne fra denne dato. Kommissionen bad ligeledes medlemsstaterne om at give den meddelelse om de påtænkte ændringer af de pågældende ordninger inden for en frist på seks måneder. Hvad angår den skattemæssige støtte, der er blevet indrømmet frizonen Madeira, indebærer dette især, som det ærede medlem nævner, at driftstøtte, der bevilges efter 1. januar 2000, bliver gjort tidsbegrænset og degressiv. Det vil endvidere være en betingelse for, at støtten fortsat kan ydes, at den bidrager til den regionale udvikling og har et rimeligt omfang i forhold til de ulemper, som den skal opveje. Disse betingelser skal under alle omstændigheder være opfyldt ved vurderingen af foranstaltninger til driftsstøtte i forbindelse med gennemførelsen af traktatens artikel 299, stk. 2.

3. Kommissionen må konstatere, at nogle af de områder, der hører ind under medlemsstaterne, undtager sig Fællesskabets konkurrencekontrol. Enhver forskelsbehandling af de områder, der er underlagt bestemmelserne i EF-traktatens artikel 87 til 89 (tidl. artikel 92 til 94), er imidlertid udelukket, da der anvendes klare og gennemsigtige kriterier til vurdering af, om statsstøtten er forenelig med fællesmarkedet, idet Kommissionen har ladet sine egne rammebestemmelser og retningslinjer offentliggøre. I denne forbindelse må Kommissionen også konstatere, at skønt de portugisiske myndigheder har godkendt Kommissionens henstillinger (»egnede foranstaltninger«), har de endnu ikke indført alle de ændringer i ordningen om frizonen Madeira, der er nødvendige for at bringe den i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i retningslinjerne.

4. Kommissionen beklager, at der hersker usikkerhed med hensyn til fremtidsperspektiverne for frizonen Madeira. Den gør imidlertid opmærksom på, at Kommissionen kun har godkendt anvendelsen af denne ordning indtil 31. december 2000, og at de eventuelle bestemmelser om dens fortsatte anvendelse skal meddeles Kommissionen og undersøges af denne.

(¹) KOM(2000) 147 endelig udg.

(²) EFT C 74 af 10.3.1998.

(2001/C 46 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1374/00

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(26. april 2000)

Om: Fortrolige oplysninger i sagsakterne vedrørende statsstøtte til elektricitetssektoren i Spanien

Som svar på gentagne forespørgsler fra undertegnede og andre parlamentsmedlemmer om visse punkter i sagsakterne vedrørende statsstøtte til omkostningerne ved de spanske elektricitetsselskabers overgang til fri konkurrence (costes de transición a la competencia — CTC) har Kommissionen erklæret, at sagsakterne indeholder fortrolige oplysninger og derfor ikke kan udleveres hverken til Parlamentet eller til den i sagsakterne nævnte forbrugerrepræsentation. I dag har den spanske presse (El Mundo og Expansión fra den 17.4.2000) offentliggjort den nyhed, at der findes en teknisk rapport, som belyser denne statsstøtte, og der citeres endog visse afsnit fra rapporten.

Det er sælsomt, at pressen har kendskab til interne rapporter fra Kommissionen, som Parlamentets medlemmer ikke kan få adgang til, men det er endnu mere sælsomt, at der ikke kan gøres indsigelse mod denne rapport, som siger god for CTC-statsstøtten, hvis man kommer til den slutning, at rapporten må indeholde åbenlyse fejl.

Kan Kommissionen sende Parlamentet den rapport, som pressen allerede har kendskab til?

Er dette et eksempel på den forpligtelse til gennemsigtighed, som Kommissionens har påtaget sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. maj 2000)

Med hensyn til de oplysninger, der blev offentliggjort i den spanske presse den 17. april 2000 har Kommissionens talsmand allerede erklæret, at det endnu er alt for tidligt at udtale sig om muligheden for, at der træffes en positiv beslutning i sagen om omkostningerne ved den spanske elsektors overgang til fri konkurrence, således som pressen har antydnet. Den såkaldte rapport fra Kommissionen, der ligger til grund for oplysningerne, er i virkeligheden et internt notat fra tjenestegrenene i Generaldirektoratet for Konkurrence, som skulle tjene som diskussionsgrundlag for disse, men som ikke har været genstand for nogen officiel stillingtagen. Kommissionen beklager, at indholdet af dette notat er blevet offentliggjort, men er ikke ansvarlig for de konklusioner, pressen har draget med hensyn til Kommissionens endelige beslutning i sagen. Hvorom alting er, har notatet intet at gøre med den rapport, som en uafhængig ekspert har udarbejdet for Kommissionen med henblik på at undersøge visse hypoteser, som spanierne har benyttet ved beregningen af omkostningerne i forbindelse med overgangen til fri konkurrence. Denne rapport indeholder fortrolige oplysninger omfattet af forretningshemmeligheden, hvorfor Kommissionen ikke mener, den kan frigive den.

(2001/C 46 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1376/00

af Giles Chichester (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Betaling af pension til en EU-borger, der flytter til Australien

En hollænder, født som nederlandsk statsborger, giftede sig og fik engelsk statsborgerskab i 1954. Hun er nu i 70'erne, skilt og ønsker at flytte til Australien for at leve sammen med sine børn. Hendes engelske pension vil blive indefrosset på den sats, der gælder, når hun forlader Det Forenede Kongerige, men vil fortsat blive udbetalt. Den lille pension fra Nederlandene, som hun nu har ret til, vil imidlertid bortfalde, såfremt hun flytter uden for EU til Australien.

En utilfredsstillende forklaring er, at den nederlandske alderspension indførtes i 1957, hvilket var efter den dato, hvor denne dame forlod Nederlandene, og hun har derfor ikke i henhold til nederlandsk, men kun i henhold til europæisk lov, ret til sin pension.

Er dette ikke et tilfælde af forskelsbehandling på grund af nationalitet? Mener Kommissionen ikke, at EU-pensionsrettigheder bør gælde i lige høj grad for alle borgere overalt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. juni 2000)

Det ærede medlem stiller et spørgsmål vedrørende udbetaling af alderspension i henhold til nederlandsk lov til en tidligere nederlandsk statsborger, som har fået britisk statsborgerskab og nu ønsker at skifte bopæl til Australien.

Fællesskabets lovgivning omfatter ikke et samlet europæisk socialsikringssystem. Hver medlemsstat er ansvarlig for sine egne sociale sikringsordninger og fastsætter ydelsernes art, betingelserne for at komme i betragtning og ydelsernes størrelse.

Der er imidlertid fastsat fællesskabsbestemmelser for koordinering af disse systemer i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾, og Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet⁽²⁾, som sikrer, at vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer ikke mister deres socialsikringsbeskyttelse, når de flytter inden for Fællesskabet.

Disse forordningers anvendelsesområde omfatter altså ikke udførsel af ydelser til personer, som ikke er bosiddende i Unionen.

Det ærede medlems spørgsmål er en sag, som udelukkende henhører under nederlandsk lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971.

⁽²⁾ EFT L 74 af 27.3.1972, seneste koordinerede udgave: Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 EFT L 28 af 30.1.1997.

(2001/C 46 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1382/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Positiv særbehandling til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder

For at fremme kvinders repræsentation inden for alle samfundsområder er det nødvendigt at gribe til positiv særbehandling. Foranstaltninger af denne art med positiv særbehandling i tilfælde af, at flere personer har de samme kvalifikationer, har givet positive resultater inden for den offentlige sektor i flere lande, bl.a. i Sverige. Alligevel synes der stadig ikke at være fuld enighed om sådanne initiativer på europæisk plan, således som det fremgår af De Europæiske Fællesskabers Domstols dom i Kalanke-sagen, hvor delstaten Bremen blev dømt, fordi den havde foretrukket en kvinde frem for en mand i et tilfælde, hvor begge havde de samme kvalifikationer. Heller ikke i Amsterdam-traktaten taler man konkret om positiv særbehandling, men nøjes med i artikel 141 at indføre bestemmelsen om »specifikke fordele« i forbindelse med ligebehandling af kvinder.

Kan Kommissionen oplyse, om den fremover vil gøre positiv særbehandling af kvinder til et generelt og gennemgående princip for sine politikker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. juli 2000)

Det hedder i EF-traktatens artikel 2, at en af Fællesskabets opgaver er at fremme ligestilling mellem mænd og kvinder, mens det i artikel 3, stk. 2 hedder, at Fællesskabet i alle aktiviteter, der er nævnt i artikel 3, stk. 1, tilstræber at fjerne uligheder og fremme ligestilling mellem mænd og kvinder.

Princippet om at integrere kønsaspektet i alle politikker og aktioner, hvilket kan omfatte positiv særbehandling, hvis en politisk analyse viser, at det er nødvendigt, benyttes nu i analyser af alle Fællesskabets politikker med hensyn til deres indvirkning på ligestillingen mellem kønnene.

Gruppen af kommissærer for lige muligheder overvåger Fællesskabets politikker med hensyn til disses indvirkning på ligestillingen mellem kønnene, og der stilles i det femte handlingsprogram om ligestilling mellem mænd og kvinder, som blev vedtaget af Kommissionen den 7. juni 2000, forslag om at udbygge denne praksis⁽¹⁾.

For så vidt angår den interne reform har Kommissionen i hvidbogen af 1. marts 2000⁽²⁾ (Del II, s. 37) understreget, at »Mainstreaming-princippet«, dvs. systematisk integrering af ligestillingsaspektet mellem mænd og kvinder i alle politikker og aktioner, skal være et basisparameter for reformen af personalepolitikken. Der vil blive truffet fornødne foranstaltninger til fremme af lige muligheder ved at skabe et gunstigt miljø for kvinders ansættelse, forfremmelse og karriereudvikling i Kommissionen. Kommissionen besluttede allerede i december 1999, at Ansættelsesmyndigheden, når den foretager udnævnelser til topledelsen, i princippet skal give forrang til kvinder, når den, efter den har foretaget en vurdering, finder, at kandidaterne er lige kvalificerede. Denne politik vil ikke blive fulgt kategorisk, men den vil være ét af Ansættelsesmyndighedens vigtigste midler til at opfylde Kommissionens målsætning om at fordoble det nuværende antal kvinder på generaldirektør- og direktørniveau i løbet af Kommissionens embedsperiode.

I de sidste fem år har Kommissionen endvidere opstillet årlige mål for kvinders ansættelse i Kommissionen og udnævnelse til mellemledere.

⁽¹⁾ KOM(2000) 335 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 200 endelig udg.

(2001/C 46 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1384/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Den svenske model — et forbillede for ligestilling mellem mænd og kvinder inden for den offentlige sektor

I Sverige har forbilledlige metoder i løbet af 90'erne ført til, at kvinder er blevet repræsenteret på lige fod med mænd inden for den offentlige sektor. Man har i den forbindelse fulgt en plan, der omfattede et uddannelses- og bevidstgørelsesprogram for ledere inden for alle dele af den offentlige sektor. Også statsministeren og alle regeringens medlemmer har deltaget i dette program.

Vil Kommissionen tage skridt til at sikre omfattende offentliggørelse af sådanne forbilledlige eksempler for at få de øvrige EU-medlemsstater og ansøgerlandene til at følge dem?

Hvilke økonomiske instrumenter råder Den Europæiske Union over til medfinansiering af sådanne initiativer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. juni 2000)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at den svenske model til forbedring af kvinders stilling inden for den offentlige sektor har været en stor succes.

Af samme grund har denne model fungeret som forbillede i forskellige projekter, hvortil der er ydet støtte i henhold til Rådets afgørelse 95/593/EF af 22. december 1995 om Fællesskabets handlingsprogram på mellemlang sigt for lige muligheder for mænd og kvinder (1996-2000)⁽¹⁾. Programmet indeholder bestemmelser om samfinansiering af initiativer til udbredelse af kendskabet til modeller for bedste praksis i forbindelse med fremme af kvinders stilling — også inden for den offentlige sektor. Derudover støttede Kommissionen en konference om fremme af kvinders stilling i den offentlige sektor, hvor den svenske ombudsmand gav en omfattende gennemgang af det svenske system.

I det nye rammeprogram for ligestilling for perioden 2001-2005 vil fremme af kvinder i topposter være højt prioriteret.⁽²⁾

Endelig tilbydes der — som led i Kommissionens aktive ligestillingspolitik for beslutningstagere — kurser for Kommissionens egne tjenestemænd, som har til formål at øge bevidstheden om ligestilling. Kommissionen vil om kort tid træffe en afgørelse om ligelig kønsfordeling i udvalg og ekspertgrupper, som er nedsat for at rådgive Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 335 af 30.12.1995.

⁽²⁾ [Ventes vedtaget af Kommissionen den 30. maj].

(2001/C 46 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1385/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Uddannelse som forebyggende foranstaltning i forbindelse med ligestilling mellem mænd og kvinder

»Det er bedre at forebygge end at helbrede« siger et gammelt ordsprog, som ofte har vist sig at holde stik. Ligestillingen mellem mænd og kvinder lader stadig meget tilbage at ønske inden for store dele af erhvervslivet, særlig i lederstillinger, hvilket ifølge videnskabelige undersøgelser først og fremmest skyldes kvindernes manglende uddannelse. Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse, om den inden for rammerne af det nye Equal-program vil forsøge i særlig grad at fokusere på uddannelsesforanstaltninger til fordel for kvinder for hurtigst muligt at afhjælpe den omtalte mangel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. juni 2000)

I retningslinjerne for Equal tages der hensyn til kvinders manglende uddannelse. Dette sker i særdeleshed ved at kræve, at medlemsstaterne i deres programforslag indarbejder »en beskrivelse af de planlagte aktioner og metoder med henblik på en effektiv integrering af kønsaspektet« (punkt 61).⁽¹⁾

Derudover fastslås det i retningslinjerne, at et af de første temaområder, der skal ligge til grund for den første indkaldelse af forslag, vil være »fremme af livslang uddannelse og integrationsfremmende arbejdsmetoder, som tilskynder ansættelse og varigt arbejde for personer, der lider under forskelsbehandling og uligheder i forbindelse med arbejdsmarkedet« (punkt 16).

⁽¹⁾ EFT C 127 af 5.5.2000.

(2001/C 46 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1386/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Afslutningen af Now-programmet

Mellem 1994 og 1999 var Now-programmet et centralt instrument til støtte for kvinder på beskæftigelsesområdet. Der blev fortrinsvis ydet støtte til projekter vedrørende uddannelse og integration på arbejdsmarkedet.

Efter gennemførelsen af de nye strukturfondsforordninger findes der ikke længere bestemmelser om et særligt kvinderelateret instrument. I stedet vil man forsøge ved hjælp af Equal-programmet at begrænse enhver form for diskrimination på arbejdsmarkedet.

Kvinder udgør imidlertid ikke en selvstændig kategori af diskriminerede, men er repræsenteret inden for alle sociale grupper (altså også inden for de klart definerede grupper, der er udsat for diskrimination, som f.eks. handicappede, udlændinge osv.) og udsættes dermed til dels for dobbelt diskrimination. Kan Kommissionen oplyse, om der er taget højde for dette forhold i forbindelse med det nye Equal-program og de deri indeholdte støttekriterier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(15. juni 2000)

I retningslinjerne for Equal har man taget hensyn til den dobbelte forskelsbehandling af kvinder, særligt ved at kræve, at medlemsstaternes programforslag skal indeholde »en beskrivelse af de planlagte aktioner og metoder med henblik på en effektiv integrering af kønsaspektet på politisk plan« (§ 61).⁽¹⁾

Derudover bestemmes det i retningslinjerne, at et af udvælgelseskriterierne i forbindelse med udviklingspartnerskaberne er, at man forelægger en aftale med en beskrivelse af udviklingspartnerskabets »strategi og metode til at integrere kønsaspektet i alle politikker« (§ 35).

⁽¹⁾ EFT C 127 af 5.5.2000.

(2001/C 46 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1388/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. maj 2000)

Om: Foranstaltninger til fremme af forældreorlov for fædre

I Sverige, og nu f.eks. også i Italien, tilskynder man ved hjælp af en særlig bonusordning fædre til at tage forældreorlov. Når faderen tager tre måneders forældreorlov, får familien således ret til yderligere en måneds forældreorlov. Statistikken viser, at 80 % af de svenske fædre rent faktisk tager forældreorlov, efter at denne ordning er indført.

Vil Kommissionen ikke forsøge at fremme sådanne eksempler på god praksis også i de øvrige medlemsstater for på den måde at sikre større balance mellem kønnene i forbindelse med børneopdragelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. juni 2000)

Kommissionen mener, at de eksempler, som det ærede medlem nævner, ganske vist er en tilskyndelse til fædre til at tage forældreorlov, og at de er en del af bestræbelserne på at skabe større balance mellem de to forældres andel i opdragelsen af deres børn, men at det hører under medlemsstaternes kompetence at indføre denne form for »god praksis«.

På fællesskabsplan er der indgået en rammeaftale mellem Sammenslutningen af Industri- og Arbejdsgiverorganisationer i Europa (UNICE), De Offentlige Arbejdsgivers Europæiske Organisation (CEEP) og Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS), som blev iværksat ved Rådets direktiv 96/34/EF af 2. juni 1996⁽¹⁾. I paragraf 2.2 i denne rammeaftale fastsættes det, at for at fremme lige muligheder for og lige behandling af mænd og kvinder bør retten til forældreorlov i princippet ikke kunne overdrages. Da der er tale om en rammeaftale om indførelse af minimumsforskrifter, står det medlemsstaterne fuldstændigt frit at vedtage gunstigere foranstaltninger på dette område.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 19.6.1996.

(2001/C 46 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1394/00**af Gary Titley (PSE) til Kommissionen**

(3. maj 2000)

Om: Det indre markeds principper

En af beboerne i min valgkreds blev for nylig i Frankrig standset og spurgt, hvor mange penge han havde på sig. Jeg forstår, at det er ulovligt at medbringe over 50 000 FF i kontanter uden at opgive dem til myndighederne og oplyse, hvor pengene kommer fra, og hvad de skal bruges til. Dette må da helt sikkert være i modstrid med det indre markeds principper?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(16. maj 2000)

I henhold til fællesskabsbestemmelserne betragtes overførsel af kontanter som »kapitalbevægelse«. De grundlæggende principper for »frie kapitalbevægelser« (som er en af de fire grundlæggende friheder i det indre marked) er nedfældet i EF-traktatens artikel 56 (tidligere artikel 73b), hvori det hedder, at alle restriktioner for frie kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande er forbudt. Dette gælder også for den fysiske ind- og udførsel af betalingsmidler af enhver art (f.eks. pengesedler, mønter, værdipapirer udstedt til ihæندهaver osv.).

I artikel 58 (tidligere artikel 73d) i EF-traktaten hedder det, at bestemmelserne i artikel 56 ikke griber ind i medlemsstaternes ret til »af administrative eller statistiske hensyn at fastlægge procedurer for anmeldelse af kapitalbevægelser« eller til »at træffe foranstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed«, forudsat at de anvendte foranstaltninger og fremgangsmåder »ikke udgør et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital«.

Dette giver medlemsstaterne ret til at etablere et »deklareringssystem«, der indebærer, at ind- og udførsel af valuta over et vist beløb skal opgives til toldforvaltningen. Endvidere har de medlemsstater, der anvender et sådant »deklareringssystem«, også ret til at fastsætte bødebæbeløb i tilfælde af, at en sådan ordning overtrædes. I den forbindelse ser det ud til, at forpligtelsen til over for de franske myndigheder at opgive enhver ind- eller udførsel af betalingsmidler ud over 50 000 FF ikke i princippet indebærer nogen overtrædelse af princippet om frie kapitalbevægelser, eftersom den af Frankrig vedtagne toldbestemmelse synes at være forenelig med fællesskabsretten på dette område.

Medens disse »deklareringssystemer« i princippet er forenelige med Fællesskabets bestemmelser og kan være et våben til at bekæmpe ulovlig aktivitet, kan en manglende oplysning om deklareringskravene volde problemer for helt legitime transaktioner. I forbindelse med Kommissionens oplysningskampagne om det indre marked er den i færd med at udbrede kendskabet til de deklareringskrav, der stilles i de enkelte lande.

(2001/C 46 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1396/00**af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen**

(4. maj 2000)

Om: Normer for beskyttelsesudstyr til motorcyklister

I den offentlige debat dukker der til stadighed rygter op om forsøg på at indføre normer for beskyttelsesudstyr til motorcyklister. Således har f.eks. Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) øjensynligt allerede forelagt flere forslag.

Planlægger Kommissionen normering vedrørende beskyttelsesudstyr til motorcyklister?

Er der allerede truffet foranstaltninger med dette formål for øje?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(8. juni 2000)*

Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) er en privat organisation, som det derfor står frit for at fastlægge de standarder, som den finder nødvendige eller nyttige for samtlige økonomiske aktører. Kommissionen har ikke indflydelse på CEN's valg i den forbindelse.

Kommissionen kan dog anmode de europæiske standardiseringsorganisationer, herunder CEN, om at udarbejde harmoniserede europæiske standarder med henblik på at opfylde de væsentlige krav i direktiver efter den nye metode. Dette er således tilfældet med direktiv 89/686/EØF om personlige værnemidler⁽¹⁾ (PV-direktivet).

Det skal bemærkes, at der siden 1994 har fundet drøftelser sted mellem CEN, Kommissionen, eksperter fra medlemsstaterne og forskellige organisationer, der repræsenterer producenterne, vedrørende beklædning til motorcyklister i tilknytning til PV-direktivet. Resultaterne af disse drøftelser er blevet godkendt af medlemsstaterne. Beklædning til motorcyklister (samt handsker, støvler og sko) er ikke omfattet af direktivet, medmindre producenten gør gældende eller via sin litteratur eller reklame lader forstå, at hele beklædningen giver en speciel beskyttelse. I så fald skal den overholde de væsentlige krav i direktiv 89/686/EØF. Beskyttelsesanordninger som f.eks. albue- eller knæbeskyttere, der eventuelt er indsat i beklædningen til motorcyklister, falder altid ind under direktivet.

I øjeblikket er der kun en standard under udarbejdelse inden for beklædning til motorcyklister. Den vedrører kravene og afprøvningsmetoderne for rygbeskyttere til beklædning, der skal beskytte motorcyklister mod mekanisk påvirkning. Det drejer sig om prEN 1621-2, hvor CEN har forelagt det seneste udkast i februar 1999. Dette udkast supplerer standard EN 1621-1, der blev vedtaget i 1997, og som vedrører beskyttelsesanordninger.

⁽¹⁾ EFT L 399 af 30.12.1989.

(2001/C 46 E/221)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1409/00
af David Sumberg (PPE-DE) til Kommissionen***(5. maj 2000)*

Om: Forbrugerbeskyttelse — brandsikring i hjemmet

Hvilke oplysninger ligger Kommissionen inde med om TV-brande i EU, og kan Kommissionen anføre, hvilke TV-modeller der hyppigst rammes af brande? Spørgsmålet skal ses på baggrund af sammenhængen mellem elektriske husholdningsartikler, tilfælde af brande og uddannelse af forbrugerne med hensyn til de potentielle årsager til brand i hjemmet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(16. juni 2000)*

Kommissionen prioriterer brandsikkerheden højt.

Sikkerheden i forbindelse med elektriske husholdningsartikler reguleres først og fremmest af svagstrømsdirektivet, Rådets direktiv 73/23/EØF af 19. februar 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser⁽¹⁾. Aspekterne vedrørende brandsikkerheden i forbindelse med tv-apparater er behandlet mere indgående i harmoniseret standard EN 60065:1998, »Audio, video and similar electronic apparatus — Safety requirements« vedtaget af den europæiske standardiseringsorganisation CENELEC.

Kommissionen har hidtil ikke modtaget oplysninger fra nationale myndigheder om, hvilke tv-modeller, der hyppigst bevirker antændelse af brande. Den er opmærksom på de undersøgelser, der udføres i Sverige, men den endelige rapport herom foreligger først til efteråret. På mødet i april 2000 med de nationale

myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af svagstrømsdirektivet, forelagde Kommissionen dataene om tv-modeller, der er sat i forbindelse med brande, og den har bedt medlemsstaterne tilvejebringe yderligere oplysninger på dette område.

Behovet for yderligere foranstaltninger vil blive bedømt på grundlag af de oplysninger, der modtages fra medlemsstaterne.

(¹) EFT L 77 af 26.3.1973.

(2001/C 46 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1411/00
af Per Gahrton (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. maj 2000)

Om: Redegørelse for information om euroen

Kan Kommissionen redegøre for samtlige bøger, brochurer, tryksager, konferencer og øvrige aktiviteter, som udgives eller finder sted med henblik på, som det hedder at informere om euroen — samt angive udgifterne for hver enkelt aktivitet samt den budgetpost, hvor disse bogføres?

(2001/C 46 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1495/00
af Per Gahrton (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. maj 2000)

Om: »Infeuro«

Hvad koster udgivelsen af »Infeuro« på samtlige sprog?

(2001/C 46 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1496/00
af Per Gahrton (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. maj 2000)

Om: Den svenske udgave af »Infeuro«

Hvad koster den svenske udgave af »Infeuro«?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding
på skriftlige forespørgsler P-1411/00, E-1495/00 og E-1496/00

(9. juni 2000)

Infeuro, Europa-Kommissionens nyhedsbrev om euroen, udkommer på 11 sprog i i alt 380 000 eksemplarer. Den svenske udgave kommer i 7 000 eksemplarer. Udgifterne til udgivelse og distribution af et nummer beløber sig til 65 000 EUR til forberedende arbejde, 45 000 EUR i trykkeriudgifter og 70 000 EUR til distribution (adressefiler) svarende til 180 000 EUR pr. nummer (0,47 EUR pr. eksemplar).

For så vidt angår oplysninger om budgettet, henvises det ærede medlem til de tabeller, som fremsendes direkte, dels til ham, dels til Europa-Parlamentets Generalsekretariat. Heri findes nærmere oplysninger om de aftaler, der er indgået med de medlemsstater, som har valgt at indgå i et samarbejde med EU. De indeholder desuden oplysninger om fordelingen pr. udgiftskategori af de aktiviteter, der er programmeret for 2000, og om udgiftsfordelingen for de to seneste regnskabsår.

En oversigt over de vigtigste aktiviteter findes i bilaget til Kommissionens meddelelse af 2. februar 2000 om kommunikationsstrategi i de sidste faser af gennemførelsen af ØMU ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(2000) 57 endelig udg.

(2001/C 46 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1413/00

af Carlos Coelho (PPE-DE) til Kommissionen

(3. maj 2000)

Om: Det indre marked — Gyldigheden af oprindelsescertificering i en anden medlemsstat

Den portugisiske virksomhed Brimexol har besluttet, at den i et byggeprojekt i Lissabon vil installere en særlig slags koldt- og varmtvandsrør fra Italien. Det pågældende rørsystem er af typen »tværbunden polyethylen PE-X« og er produceret af Unidelta Idrosanitaria Savallesse SPA. Det går under betegnelsen Ultrapex og er forsynet med et overensstemmelsescertifikat udstedt af »Istituto Italiano dei Plastici« (det italienske organ, der har bemyndigelse til at udstede certifikater).

Det portugisiske kontrolorgan — EPAL — der skulle føre tilsyn med byggeprojektet, modsatte sig imidlertid anvendelsen af rørsystemet med den begrundelse, at det ikke var blevet godkendt af Laboratório Nacional de Engenharia Civil. Ifølge dette nationale organ kunne rørsystemet ikke godkendes uden videre, men skulle underkastes en typegodkendelsesprocedure i henhold til et portugisisk lovdekret af 7. august 1951 (lovdekret nr. 38/382, artikel 17).

Kan Kommissionen oplyse, om det er foreneligt med det indre marked, at varer, der kommer ind på en medlemsstats nationale marked (i det foreliggende tilfælde koldt- og varmtvandsrør) fra en anden medlemsstat, skal underkastes en typegodkendelsesprocedure i den stat, hvor de skal installeres (navnlig på grundlag af et lovdekret fra 1951)? Eller er det tilstrækkeligt, at de er typegodkendt af de relevante myndigheder i oprindelseslandet? Er princippet om gensidig anerkendelse overholdt i dette tilfælde? Er den pågældende afgørelse i overensstemmelse med det arbejde, som Kommissionen har udført på dette område? Er den i overensstemmelse med Domstolens domme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. juni 2000)

Den sag, det ærede parlamentsmedlem omtaler, svarer til forhold, der er omhandlet i en klage, der netop er blevet forelagt for Kommissionen.

Kommissionen behandler denne klage så hurtigt som muligt på basis af princippet om gensidig anerkendelse i overensstemmelse med Domstolens retspraksis (se bl.a. dommen af 20. februar 1979, Rewe, den såkaldte »Cassis de Dijon«-sag). Dette princip, som er omhandlet i Kommissionens meddelelse af 15. juni 1989 om en global metode i forbindelse med certificering og prøvning ⁽¹⁾ og i meddelelse af 16. juni 1999 om princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med overvågningen af handlingsplanen for det indre marked ⁽²⁾ skal iværksættes af de nationale myndigheder på flere niveauer. For det første, hvad angår forskrifter for udformning, fremstilling og funktionsmåde for produkter, der lovligt fremstilles eller markedsføres i en anden medlemsstat, skal bestemmelseslandet acceptere produkter, der opfylder tekniske specifikationer, som, om end de er forskellige fra de nationale specifikationer, dog sikrer et tilsvarende niveau med hensyn til beskyttelse af sundhed og miljø. For det andet, hvad angår procedurer til vurdering af produkters overensstemmelse med visse væsentlige krav, skal bestemmelseslandet acceptere de erhvervsdrivendes dokumentation som udfærdiget af de kompetente og godkendte myndigheder i udstedelseslandet. En dobbelt kontrol er ikke berettiget, hvis resultaterne af kontrollen i oprindelseslandet opfylder kravene i bestemmelseslandet. For det tredje, hvad angår prøver og analyser, bør bestemmelseslandet tage analyser og prøver foretaget i en anden medlemsstat i betragtning uden at stille krav om fornyede prøver, hvis disse tilsvarende egne prøver. Og endelig iværksætter de nationale myndigheder systemerne til evaluering af prøve- og godkendelsesmyndighedernes kompetence.

I forbindelse med undersøgelsen af klagen vil Kommissionen få adgang til alle de nødvendige oplysninger for at kunne vurdere, om princippet om gensidig anerkendelse er blevet overholdt i den foreliggende sag. Hvis Kommissionen efter at have afsluttet undersøgelsen konstaterer, at det pågældende princip ikke er blevet overholdt, vil den straks indlede en overtrædelsesprocedure.

(¹) EFT C 267 af 19.10.1989.

(²) KOM(1999) 299 endelig udg.

(2001/C 46 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1418/00

af Bill Miller (PSE) til Kommissionen

(5. maj 2000)

Om: Importandel

Kan Kommissionen give en oversigt over den procentvise importandel i hver enkelt medlemsstat siden 1988 inden for følgende områder:

- produkter med høj forskningsintensitet
- produkter med mellemstor forskningsintensitet
- produkter med lav forskningsintensitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(27. juni 2000)

Kommissionen indsamler og opbevarer data om udenrigshandelen under anvendelse af den kombinerede nomenklatur, som er en vareklassifikation beregnet til told- og statistikformål. Via sammenlignende tabeller kan dataene analyseres ved hjælp af adskillige andre nomenklaturer, såsom den internationale standardvareklassifikation eller Fællesskabets produktionsstatistikker. Kommissionen råder imidlertid ikke over en analyse over produkter med hensyn til deres forskningsintensitet, hvilket er forudsætningen for at kunne levere de efterspurgte data. Kommissionen arbejder på en analyse af handelen med højteknologiske produkter tilvejebragt ved hjælp af sammenlignende tabeller udarbejdet af OECD.

(2001/C 46 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1419/00

af Bill Miller (PSE) til Kommissionen

(5. maj 2000)

Om: Faste investeringer

Kan Kommissionen give en oversigt over de seneste procenttal for, hvor stor en del af bruttonationalproduktet hver enkelt medlemsstat bruger på faste investeringer?

Svar angivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(23. juni 2000)

(i %)

Faste bruttoinvesteringer af bruttonationalproduktet (BNP) i 1999	
EU (15 medlemsstater)	20,2 ⁽¹⁾
Euro-zonen (EUR-11)	20,8 ⁽¹⁾
Belgien	21,0
Danmark	19,5
Tyskland	20,9
Grækenland	23,0 ⁽¹⁾
Spanien	23,9
Frankrig	19,1 ⁽¹⁾
Irland	24,5 ⁽¹⁾
Italien	18,9
Luxembourg	20,3 ⁽¹⁾
Nederlandene	22,3
Østrig	24,3 ⁽¹⁾
Portugal	26,9 ⁽¹⁾
Finland	19,3
Sverige	16,6
Det Forenede Kongerige	18,0

Kilde: Eurostat New Cronos

⁽¹⁾ Beregnet værdi

(2001/C 46 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1435/00**af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen**

(5. maj 2000)

Om: Dobbelt forskelsbehandling af handicappede kvinder

Som led i gennemførelsen af Amsterdam-traktatens artikel 13 om bekæmpelse af forskelsbehandling har Kommissionen netop forelagt en pakke af foranstaltninger, som omfatter tre direktiver. Det hedder i artikel 13, at blandt andet køn og handicap er blandt de årsager til forskelsbehandling, som Unionen har til hensigt at træffe foranstaltninger imod. Der er således for handicappede kvinders vedkommende tale om dobbelt forskelsbehandling, som Kommissionen vil skulle holde et vågent øje med.

Kommissionen bedes derfor oplyse, om den i pakken af foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling fremsætter forslag til bekæmpelse af den dobbelte forskelsbehandling, som for handicappede kvinder udsættes for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. juni 2000)

Strukturelle skævheder, som er knyttet til mænds og kvinders roller, får som bekendt endnu større følgevirkninger i de tilfælde, hvor der er tale om dobbelt, tredobbelt eller flerdobbelt forskelsbehandling af andre årsager end på grund af køn i den i artikel 13 i EF-traktaten anførte forstand. Dette er uden tvivl

tilfældet for handicappede kvinder. Selv om ligebehandling af mænd og kvinder ikke som sådan er omfattet af den pakke af foranstaltninger, som Kommissionen vedtog i november 1999 ⁽¹⁾, følger nødvendigheden af en metode, hvor dette princip indgår i gennemførelsen af alle foranstaltningerne i denne pakke, eksplicit af artikel 2 og 3 i EF-traktaten.

Kommissionen vil derfor sørge for, at der tages hensyn til situationen for handicappede kvinder i forbindelse med foranstaltningerne til gennemførelse af de forskellige instrumenter, som Rådet vedtager i henhold til artikel 13 i EF-traktaten.

⁽¹⁾ KOM(1999) 564 endelig udg.

(2001/C 46 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1444/00
af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen

(10. maj 2000)

Om: Særdirektiv om bekæmpelse af forskelsbehandling af handicappede

Som led i gennemførelsen af Amsterdam-traktatens artikel 13 om bekæmpelse af forskelsbehandling har Kommissionen netop forelagt en pakke af foranstaltninger, som omfatter tre direktiver. Imidlertid, og selv om at handicap er medtaget som en af de former for forskelsbehandling, som artikel 13 skal bekæmpe, indeholder denne pakke af foranstaltninger ikke noget særdirektiv om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af handicap.

Hvilken holdning har Kommissionen til en eventuel udarbejdelse af et særdirektiv om bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af handicap?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. juni 2000)

Med henblik på gennemførelsen af artikel 13 i EF-traktaten har Kommissionen valgt en etapevis metode, som først og fremmest er baseret på EF-lovgivningen om ligebehandling af mænd og kvinder, der udgør en overbevisende præcedens. Arbejde og beskæftigelse er ligeledes nøglen til social integration og fuld deltagelse i det økonomiske, kulturelle og sociale liv. Dette er årsagen til, at bekæmpelse af diskriminering på området for beskæftigelse og arbejde er blevet prioriteret og anses for formålstjenlig, bl.a. når det gælder subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet. Kommissionen vil imidlertid undersøge mulighederne for på et senere tidspunkt at udvide området for bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af handicap til at omfatte andre områder.

(2001/C 46 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1450/00
af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen

(10. maj 2000)

Om: Leasing af transportkøretøjer i det europæiske indre marked

Den østrigske transportvirksomhed Unitrans har ved overtagelsen af et italiensk transportselskab reddet dette fra økonomisk ruin.

Unitrans har på grund af den overtagede virksomheds økonomiske situation (dens egenkapital er meget lille) udlejet sine egne »østrigske« køretøjer til sit italienske datterselskab.

Denne form for samarbejde er imidlertid blevet forbudt, fordi Unitrans ikke råder over den dokumentation for sine køretøjer, som udstedes efter optagelse i det italienske automobilregister.

I dette register kan der dog kun optages køretøjsejere, hvis firma har hovedsæde i Italien. Dermed er ethvert udenlandsk leasingfirma udelukket.

1. Har Kommissionen kendskab til denne sag?
2. Hvis ja, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe mod denne overtrædelse af princippet om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser?
3. Hvis ikke, hvordan begrundes Kommissionen sin holdning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. juni 2000)

Det ærede parlamentsmedlem ønsker at få oplyst, i hvilken udstrækning Kommissionen kan skride ind over for den italienske lovgivning, som kræver, at et østrigsk leasingselskab skal have hjemsted i Italien for at kunne indregistrere sine leasingkøretøjer i denne medlemsstat. Selskabet har til hensigt at indgå en kontrakt med en italiensk virksomhed, den har overtaget.

Dette spørgsmål skal behandles på baggrund af princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser (EF-traktatens artikel 49 ff. (tidl. artikel 59)), og ikke princippet om fri bevægelighed for varer (EF-traktatens artikel 28 ff. (tidl. artikel 30)). I dette tilfælde lader det til, at leasingkontrakten har til formål at stille et køretøj til rådighed for en bruger, som under alle omstændigheder tilbageleverer køretøjet ved kontraktens ophør. Domstolen har ved flere lejligheder anerkendt anvendelsen af EF-traktatens artikel 49 i denne sammenhæng⁽¹⁾.

Når indregistrering af et køretøj er underlagt betingelsen af, at en virksomhed skal have hovedsæde i det pågældende land, fratages et leasingselskab muligheden for at udbyde sine tjenester i en anden medlemsstat end etableringsstaten.

Men en sådan begrænsning er dog kun berettiget, hvis den nationale bestemmelse falder ind under udtrykkelige undtagelsesbestemmelser i fællesskabsretten, såsom EF-traktatens artikel 46 (tidl. artikel 56), eller er baseret på tvingende hensyn af almen interesse inden for proportionalitetsprincippet grænser. Bestemmelserne i forbindelse med indregistrering skal følgelig vurderes i forhold til færdselssikkerhed, men også i forhold til betaling af registreringsafgifter.

Hvad angår alle disse spørgsmål behandler Domstolen i øjeblikket en præjudiciel anmodning af 10. november 1999 fra handelsretten i Wien (»Cura Anlagen«-sagen, C-451/99) om fortolkning af EF-traktatens artikel 49. Denne sag omhandler samme type forhindringer, som et tysk leasingselskab stødte på, da det ville tilbyde sine tjenesteydelser i Østrig. I lyset af, at Domstolen sandsynligvis ikke afsiger dom før i 2001, er Kommissionen rede til på ny at vurdere muligheden for at skabe initiativer til at løse dette problem.

⁽¹⁾ »Aro Lease«-sagen, C-190/95, dom af 17.7.1997; »Lease Plan«-sagen, C 390/96, dom af 7.5.1998.

(2001/C 46 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1455/00 af Béatrice Patrie (PSE) til Kommissionen

(10. maj 2000)

Om: Det direktiv om kosttilskud, der bebudedes i hvidbogen om fødevarer sikkerhed

I hvidbogen om fødevarer sikkerhed, der offentliggjordes den 12. januar 2000 (KOM(1999) 719), meddelte Europa-Kommissionen, at den ville forelægge Rådet og Europa-Parlamentet et direktiv om kosttilskud, og som frist herfor fastsattes marts 2000.

Dette planlagte direktiv er et led i en fælles politik på ernæringsområdet, som skal udarbejdes med henblik på det franske EU-formandskab, der har ernæringsområdet som et af sine prioriterede spørgsmål. Det pågældende direktivforslag er dog endnu ikke blevet vedtaget af kommissærkollegiet.

Agter Europa-Kommissionen at vedtage og hurtigt forelægge denne tekst for Fællesskabets lovgivende myndigheder?

Agter Kommissionen at rette sig efter de videnskabelige komiteers udtalelse om, hvilke maksimale mængder næringsstoffer der kan indtages dagligt?

Er det pres fra medicinalindustrien, som ikke ønsker denne direktivtekst, der får Europa-Kommissionen til at slå bak?

Svar afgivet Kommissionens vegne af David Byrne

(22. juni 2000)

Kommissionen vedtog den 8. maj 2000 forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kosttilskud ⁽¹⁾, og det vil blive fremlagt for Europa-Parlamentet og Rådet i den nærmeste fremtid.

I forslaget regner man med vedtagelse af øvre grænser for næringsstoffer på grundlag af en række kriterier. Et af disse er sikre maksimumsgrænser for vitaminer og mineraler som fastsat ved en videnskabelig risikovurdering på grundlag af generelt accepterede videnskabelige data. Kommissionen har anmodet Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler om rådgivning om sådanne niveauer for vitaminer og mineraler. Kommissionen vil som hidtil fuldt ud tage hensyn til udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler.

⁽¹⁾ KOM(2000) 222 endelig udg.

(2001/C 46 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1461/00

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(10. maj 2000)

Om: Inhabilitet i Kommissionen

På baggrund af Kommissionens nej til en sammenlægning mellem Scania og Volvo er der i Sverige blevet sat spørgsmålstegn ved, om det er passende, at en ansvarlig kommissær har siddet i et konkurrerende selskabs bestyrelse. Mener Kommissionen, at der er tale om inhabilitet, hvis en ansvarlig kommissær befinder sig i ovennævnte situation? Har Kommissionen udarbejdet principper for, hvad der gælder, hvis nogen kommissær befinder sig i en inhabilitetssituation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(5. juni 2000)

Adfærdskodeksen for kommissærer indeholder de regler, som kommissærerne skal overholde under deres embedsudøvelse og i året, der følger efter deres mandats ophør. I henhold til samme kodeks har alle medlemmer af Kommissionen pligt til at oplyse om deres eksterne — nuværende og tidligere — aktiviteter, deres økonomiske interesser og formue, og i givet fald, deres ægtefælders aktiviteter.

Hvad angår tidligere aktiviteter, skal oplysningerne omfatte de aktiviteter, der går ti år tilbage i tiden.

Det medlem af Kommissionen, der har konkurrence som særligt ansvarsområde, har blandt sine tidligere aktiviteter angivet, at han har været medlem af bestyrelsen i forskellige virksomheder, hvoriblandt FIAT i perioden 1988-1993.

Disse oplysninger er blevet undersøgt under formandens ansvar under hensyntagen til ansvarsfordelingen mellem Kommissionens medlemmer og offentliggjort.

Det medlem af Kommissionen, der har konkurrence som særligt ansvarsområde, opgav sine hverv som bestyrelsesmedlem i alle de berørte virksomheder mellem 1983 og 1994 og i FIAT's bestyrelse allerede i 1993, dvs. seks år inden han fik ansvaret for konkurrence (september 1999). Derfor kan det ingenlunde anses, at der er tale om en interessekonflikt, hverken da han tiltrådte som kommissær, eller da han skulle behandle sammenlægningen mellem Scania og Volvo.

(2001/C 46 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1475/00
af Gilles Savary (PSE) til Kommissionen

(11. maj 2000)

Om: »Nationalisering« af Leonardo-programmet

Det lader til, at overgangen af en væsentlig del af Leonardo-programmet til de nationale agenturer resulterer i en ændring af reglerne for tildeling af støtte til de studerendes mobilitet.

Denne støtte er rent faktisk blevet »nationaliseret«, og modtagelsen af udenlandske studerende er ikke længere omfattet af denne støtte, men det er til gengæld landets studerendes udlandsophold.

Deraf følger, at studerende fra lande og universiteter, som ikke er tilstrækkeligt fortrolige med EU-procedurerne, navnlig studerende fra ansøgerlandene, bliver snydt for muligheder for modtagelse i EU-landene.

Såfremt denne tingenes tilstand, som navnlig kan konstateres i Frankrig, skulle blive bekræftet i andre lande, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at træffe for at afhjælpe denne situation i overensstemmelse med ånden og de grundlæggende mål i Leonardo-programmet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(26. juni 2000)

I Rådets afgørelse 1999/382/EF af 26. april 1999 om iværksættelse af anden fase af Fællesskabets handlingsprogram for erhvervsuddannelse »Leonardo da Vinci«⁽¹⁾ tildeles de enkelte medlemsstater et årligt, globalt tilskud til forvaltning af aktionen »mobilitet«. Det globale tilskud tildeles hver medlemsstat på grundlag af en gennemførelsesplan, som indeholder en nærmere angivelse, dels af reglerne for forvaltning af den finansielle støtte, dels af de foranstaltninger, der skal træffes for at bistå tilrettelæggerne og for at sikre en hensigtsmæssig forberedelse, tilrettelæggelse og opfølgning af uddannelsesopholdene og udvekslingerne. Denne plan skal forudgående godkendes af Kommissionen. Derefter kan de nationale kontorer indlede en indkaldelse af forslag og udvælge projekterne på baggrund af de betingelser, der er opstillet på fællesskabsplan.

I de forskellige dokumenter til iværksættelse af aktionen »mobilitet« (ansøgningskemaer og vejledninger for projektledere) har Kommissionen, efter høring af programudvalgets medlemmer, understreget, at kun sendeorganisationer kan støtte et mobilitetsprojekt. Men i førnævnte dokumenter understreges det også, at den del af budgettet, der er reserveret til forvaltning og opfølgning af et projekt, kan fordeles mellem projektets forskellige partnerorganisationer, herunder altså også værtsorganisationerne. Denne særlige bestemmelse blev tilføjet for at yde passende støtte til de initiativer, der har til formål at fremme modtagelse af deltagere i mobilitetsaktioner under Leonardo da Vinci programmet.

Kommissionen tilser, at programmets mål, princippet om tværnationalitet og om livslang uddannelse overholdes. Kommissionen kan forelægge overvågningsudvalget for Leonardo da Vinci-programmet visse generelle retningslinjer til gennemførelse af programmet, hvis den risiko, som det ærede parlamentsmedlem omtaler, skulle blive til virkelighed.

Endelig vedtog Kommissionen den 24. maj 2000 medlemsstaternes og EØS-landenes (Liechtenstein, Norge og Island) mobilitetsprogrammer for 2000. Ansøgerlandenes mobilitetsprogrammer bliver formelt godkendt, når associeringsrådenes afgørelser om disse landes deltagelse i fællesskabsprogrammerne inden for uddannelse, erhvervsuddannelse og på ungdomsområdet er trådt i kraft.

⁽¹⁾ EFT L 146 af 11.6.1999.

(2001/C 46 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1476/00**af Marie-Arlette Carlotti (PSE) til Kommissionen**

(11. maj 2000)

Om: Reaktivering af Euro-Middelhavspartnerskabet: Euro-Med-programmet for humanistiske videnskaber

Ved drøftelsen om og vedtagelsen af beslutningen om Barcelona-processen i sidste måned (dokument B5-0297/2000) bekræftede Europa-Parlamentet bestemt sin tilslutning til indførelsen af et egentligt partnerskab på begge sider af Middelhavet.

Fremkomsten af et sådant partnerskab forudsætter en styrkelse af forståelsen og samhandelen mellem Middelhavsbækkenets befolkninger. Det var målet med Euro-Med-programmet for humanistiske videnskaber, som blev iværksat den 8. maj 1998 inden for rammerne af tredje del af Barcelona-processen. På mødet i Euro-Med-udvalget den 8. maj 1998 anerkendtes det, at projekterne »Hist-Med« ved Perugias Universitet og »De kulturelle vekselvirkninger i Middelhavet« ved »Maison méditerranéenne des Sciences de l'homme« (Middelhavshuset for humanistiske videnskaber) på daværende tidspunkt »kunne regnes blandt de første regionale foranstaltninger, der er iværksat i så henseende«.

Men i lighed med Euro-Middelhavspartnerskabet som helhed befinder dette program sig i dag i et dødvande.

Hvad foreslår Kommissionen for at fremme en reaktivering af Barcelona-processen, navnlig denne tredje del, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets ønsker?

Hvilke løsninger agter Kommissionen at iværksætte, for at Euro-Med-programmet for humanistiske videnskaber endelig bliver operativt:

1. Påtænkes der anvendelse af artikel 2.5 i vademecumet om støttetildeling, som fastsætter, at en begrænset del af budgettet kan anvendes til spontane forslag?
2. Agter Kommissionen at anvende den »pilotfase«, som figurerer i de nye finansbestemmelser vedrørende Meda II, på dette program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(7. juni 2000)

Det sociale, kulturelle og menneskelige aspekt af Barcelona-processen har især fået form efter etableringen af Euro-Middelhavspartnerskabet i slutningen af 1995. Det kan således konstateres, at der er blevet iværksat tre regionale programmer af en vis finansiell størrelsesorden, som nu er operationelle: Euromed Heritage (et regionalt program til fremhævelse af Euro-Middelhavskulturarven — 17,1 mio. EUR til den første fase), Euromed Audiovisuel (et regionalt program for audiovisuelt samarbejde mellem EU og Middelhavslandene, 20 mio. EUR til den første fase) og Euromed Jeunesse (et regionalt program til støtte for ungdomsorganisationer og udveksling af unge i Euro-Middelhavsområdet, 6 mio. EUR til den første fase). Det kan ligeledes nævnes, at Kommissionen i slutningen af første halvår af 2000 vil iværksætte den anden fase af Euromed Heritage-programmet (Euromed-Heritage II) med offentliggørelsen af en indkaldelse af forslag i EFT og på serveren Europa.

Det nye program Euromed Humaniora har endnu ikke kunnet iværksættes på grund af interne procedur spørgsmål, blandt andet med tilknytning til reglerne om gennemsigtighed og fuld konkurrence. Kommissionen foretager i øjeblikket en grundig undersøgelse af denne sag i håb om at finde en løsning så hurtigt som muligt.

(2001/C 46 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1493/00
af Mauro Nobile (UEN) til Kommissionen

(11. maj 2000)

Om: Anvendelse af ESF til efteruddannelseskurser i Italien

Den 25. maj 1999 blev der mellem De Italienske Statsbaners Regionale Transportdivision og Centralsekretariatet for en række fagforbund indgået aftale om afholdelse af efteruddannelseskurser i teknologisk innovation, virksomhedsomlægning og omskoling — med støtte fra Den Europæiske Socialfond og Arbejdsministeriet. Kursusprogrammet forudsatte deltagelse af ca. 2 165 ansatte fra alle FGCG (jernbanelsselskaber underlagt et statsligt forvaltningsselskab). Ifølge støttetilsagnet fra ESF skulle kurserne være forbeholdt medarbejdere, der havde særlige behov i henseende til innovation, omorganisering og omskoling, og som var repræsentative for de forskellige grupper af arbejdstagere. Ledelsen af Circumvisuio-banen i Campania har imidlertid ansøgt om og opnået støtte til kurser, der er forbeholdt medarbejdere på de højeste niveauer (ledelse, koordinatore, projektanalytikere, ansvarlige for kontrol og forvaltning osv.), og undladt at tilrettelægge efteruddannelseskurser for personalet på de lavere niveauer. Deltagerne i disse kurser er udvalgt direkte af virksomhedsledelsen. Der er hidtil afholdt otte kurser. Det vides ikke, på hvilket grundlag virksomheden har søgt om finansiering af de omtalte kurser.

Kan Kommissionen på denne baggrund:

1. undersøge, om ovenstående er i overensstemmelse med sandheden?
2. oplyse, om kriterierne for udvælgelse af kursusedtagere er i overensstemmelse med reglerne for støtte fra ESF?
3. i påkommende tilfælde placere et eventuelt ansvar for misbruget af ESF-midler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. juni 2000)

På grundlag af oplysningerne fra det ærede medlem er Kommissionen ikke af den opfattelse, at der er forekommet uregelmæssigheder eller overtrædelser af fællesskabsbestemmelserne. Beslutningsansvaret påhviler alene den part, som ønsker at udvikle visse jobfærdigheder inden for en produktiv sektor.

Denne beslutning skal dog vurderes på grundlag af den regionale erhvervsuddannelsespolitik, som omfatter kriterier for adgang til EF-støtte.

Kommissionen har ingen rolle i denne beslutningsproces, eftersom disse områder ikke hører ind under Kommissionens beføjelser i forbindelse med forvaltningen af strukturfondene.

Ifølge de oplysninger, som det ærede medlem har givet, ser valget af de medarbejderkategorier, som skal gennemgå en uddannelse, dog ikke ud til at være truffet på grundlag af klare og gennemskuelige kriterier.

Kommissionen vil derfor indhente oplysninger fra de regionale myndigheder i Campania.

(2001/C 46 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1508/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(12. maj 2000)

Om: Oprettelse af aktieselskaber i Østrig

Mener Kommissionen ikke, at de økonomiske og administrative regler for oprettelse af aktieselskaber diskriminerer udlændinge, der forsøger at gøre forretninger i Østrig? Vil Kommissionen forelægge sagen for den østrigske regering og forsøge at få fjernet disse hindringer for den frie handel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(8. juni 2000)*

Kommissionen har ikke umiddelbart noget kendskab til de nøjagtige finansielle og administrative regler i Østrig, som det ærede medlem henviser til, og som hævdes at være diskriminerende over for ikke-østrigere, der ønsker at gøre forretninger i Østrig.

Der er derfor ikke i øjeblikket noget grundlag for at rette henvendelse til den østrigske regering.

Hvis det ærede medlem imidlertid kan fremlægge yderligere detaljerede oplysninger til støtte for sin forespørgsel, vil Kommissionen tage sagen op til ny vurdering.

*(2001/C 46 E/237)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1517/00****af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen***(12. maj 2000)*

Om: Krænkelser af menneskerettigheder i Vietnam

Den 6. april bekendtgjorde den vietnamesiske menneskerettighedskomite over for Menneskerettighedskommissionen i Genève hvilke frihedskrænkende foranstaltninger, den vietnamesiske regering har truffet. Deriblandt kan nævnes forbud mod publikationer af religiøs karakter, konfiskering og destruktion af forfatteren Bui Ngoc Tans bog »Récit de l'An 2000«, der beskriver fængselsforholdene og resocialiseringspolitikken i Vietnam, offentliggørelsen af en presselov, som skærper statens kontrol med cirka 500 officielle publikationer, og som gør det muligt for enhver »at retsforfølge aviser og journalister og få dem dømt til at betale erstatning for offentliggørelse af injurierende oplysninger, selvom sådanne oplysninger måtte være rigtige«. For eksempel kan nævnes, at Patriarken for den Forenede Buddhistiske Kirke i Vietnam, Thich Huyen Quang, stadig er fængslet på 18. år uden at have fået sin sag hørt ved en domstol. Endelig oplever Vietnam i øjeblikket en stigning i antallet af dødsdømte, som alene i 1999 var på 194 (113 henrettelser i 1996, 150 i 1997, 170 i 1998). Er Kommissionen bekendt med denne alvorlige forværring af menneskerettighedssituationen i Vietnam? Hvilke foranstaltninger har den truffet eller påtænker den at træffe for at få de vietnamesiske myndigheder til at garantere ytringsfrihed, løsladelse af Thich Huyen Quang, udsættelse af henrettelserne, således at en reel demokratisering af landet kan påbegyndes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(9. juni 2000)*

Kommissionens delegation i Hanoi følger sammen med medlemsstaternes diplomatiske missioner nøje de problematiske sager på menneskerettighedsområdet og deltager fuldt og helt i ethvert forsøg på at forelægge Unionens bekymringer for de vietnamesiske myndigheder.

Kommissionen er underrettet om de begrænsninger, der gælder for diverse publikationer i Vietnam, selv om det endnu ikke har været muligt at få bekræftet meddelelsen om konfiskering og destruktion af bogen »Récit de l'An 2000«, og selv om det har heller ikke været muligt at fremskaffe sikre tal for henrettelserne i år 1999. Naturligvis er Kommissionen bekendt med, at patriarken for Den Forenede Buddhistiske Kirke i Vietnam, Thich Huyen Quang, fortsat er under »husarrest«. Det er dog ikke helt indlysende, hvorvidt alle disse udviklingstendenser tilsammen skulle indebære en alvorlig forværring af menneskerettighedssituationen i Vietnam.

Faktisk tyder en række iagttagelser gennem de sidste to år på, at der er gjort visse fremskridt. Forbindelserne til den katolske kirke er forbedret en smule, og antallet af verificerede politiske fanger er aftaget betydeligt. Kommissionen vil dog fortsat følge udviklingen på nært hold, herunder de særlige spørgsmål, der er rejst i denne forespørgsel, og den vil træffe de foranstaltninger, som medlemsstaterne kan blive enige om, med henblik på at gøre de vietnamesiske myndigheder opmærksomme på de nævnte problemer.

(2001/C 46 E/238)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1538/00
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen**

(18. maj 2000)

Om: Nepal

Nepal har over 20 millioner indbyggere, ustabile politiske institutioner og er prisgivet et maoistisk oprør, som kontrollerer visse af landets regioner hvilket allerede har resulteret i 600 dræbte. Nepal er samtidig betinget af en fremtrædende nabo, Folkerepublikken Kina, der er lige så mægtig så ukendt med demokratiet, og det er et af de fattigste lande i verden.

Af denne og andre grunde er Nepal genstand for Unionens særlige opmærksomhed. Kommissionen støtter en række udviklingsprojekter i Nepal, hvis gennemførelse overvåges af en repræsentant for Kommissionen, der har hjemsted i New Delhi.

Kan Kommissionen oplyse hvorfor — og det synes ikke at være af budgetmæssige årsager — Kommissionens repræsentant for Nepal har hjemsted i New Delhi og ikke i Katmandu?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(9. juni 2000)

Kommissionen varetager sine forbindelser til Nepal fra sin delegation i New Delhi, eftersom denne delegation har regionale beføjelser.

Kommissionen er for tiden i færd med at gennemgå sine politiske prioriteter med henblik på en eventuel oprettelse af nye delegationer og kontorer i tredjelande. Når disse prioriteter er blevet fastlagt, vil det være et spørgsmål om allokering af de til rådighed stående menneskelige og finansielle ressourcer. I løbet af indeværende år vil Rådet og Parlamentet få tilsendt en meddelelse om disse spørgsmål.

Derfor kan Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt afgive noget forpligtende svar om oprettelse af en eller anden form for repræsentation i Nepal.

(2001/C 46 E/239)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1540/00
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen**

(5. maj 2000)

Om: Foundationen for Videnskab og Forskning

Den 12. november 1999 blev 85 medlemmer af »Foundationen for Videnskab og Forskning« arresteret i Istanbul. Af disse 85 blev 35 anklaget for anslag mod statens sikkerhed ved den særlige domstol for statens sikkerhed. 28 af de anklagede blev løsladt efter i en uge at være blevet udsat for forskellige former for tortur og tvunget til at skrive under på tilståelser. De sidste syv anklagede er stadig fængslet: Adnan Oktar, æresformand for foundationen, Firat Develioglu, Hasan Basri Guner, Ferhat Terkoglu, Halil Muftuoglu, Timur Ayan og Finre Nil. Da de anklagede den 7. april for første gang blev stillet for en dommer, afviste dommeren forsvarerens krav om løsladelse og udsatte spørgsmålet til næste afhøring den 2. juni.

Har Kommissionen kendskab til denne sag? Har den i bekræftende fald truffet eller agter den at træffe initiativer for at sikre, at de anklagede garanteres en retfærdig rettergang samt acceptable forhold i fængslet, mens de afventer retssagen? Agter Kommissionen med henblik herpå at bistå retssagen den 2. juni?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(30. maj 2000)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1020/00 fra Lucio Manisco ⁽¹⁾.

Kommissionen kan tilføje, at den har til hensigt at følge retssagen, men at den ikke vil være til stede ved afhøringen den 2. juni 2000.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 144.

(2001/C 46 E/240)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1542/00
af Margrietus van den Berg (PSE) til Kommissionen***(10. maj 2000)*

Om: Sponsorering af EURO 2000

UEFA har for ca. 9 mio. euro solgt de kommercielle rettigheder til fodbold-EM 2000 til sportsmarketing-bureauet ISL (International Sports Leisure), hvormed ISL har erhvervet sig eneretten til at markedsføre EURO 2000. ISL har indgået bilaterale aftaler med de fleste byer i Nederlandene og Belgien, hvor der spilles kampe. Hermed har spillestederne erhvervet sig retten til brugen af EURO 2000-logoet.

Efter det nederlandske indenrigsministeriums skøn vil ekstraudgifterne til politiindsats, sikkerhedsforanstaltninger, information, offentlige befordringsmidler og retslige foranstaltninger alene i Nederlandene løbe op i nærheden af 59 millioner gylde.

1. Hvad mener Kommissionen om, at spillestederne reelt er tvunget til at indgå aftaler med ISL om erhvervelse af retten til at gøre reklame for deres deltagelse i EURO 2000, medens de offentlige myndigheder i de berørte kommuner gør en stor indsats for at træffe de fornødne forholdsregler til afvikling af kampene?

2. Er aftalerne mellem ISL og spillestederne efter Kommissionens opfattelse i overensstemmelse med EU-konkurrencereglerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(6. juni 2000)*

Salget af sponsorrettigheder i forbindelse med sportsbegivenheder som Euro 2000 er ganske normalt og er ikke i sig selv i modstrid med fællesskabslovgivningen. Hvorvidt det er på sin plads, at indehaveren af sponsorrettighederne i forbindelse med Euro 2000 opkræver betaling af nederlandske og belgiske kommunale myndigheder til gengæld for disses ret til at benytte logoet for Euro 2000, idet der samtidig tages hensyn til disse myndigheders finansiering af yderligere sikkerhedsforanstaltninger, transport og andre initiativer i forbindelse med denne begivenhed, er et kontraktmæssigt spørgsmål, som må afgøres af parterne selv indbyrdes. For så vidt angår de særlige bestemmelser, disse aftaler rummer, kan Kommissionen ikke sige noget om, hvorvidt de er forenelige med de europæiske konkurrencebestemmelser eller ej på grundlag af de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med.

(2001/C 46 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1560/00**af Brigitte Wenzel-Perillo (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. maj 2000)

Om: Medlemsstaternes pligt til at aflægge beretning

Kan Kommissionen efter det absolut utilstrækkelige svar på min forespørgsel om medlemsstaternes eksisterende pligt til at aflægge beretning over for Den Europæiske Union (skriftlig forespørgsel P-0222/00) ⁽¹⁾ endnu en gang forsøge at afgive et svar? Ikke mindst på baggrund af, at Det Europæiske Råd i Lissabon i sine konklusioner anførte en lang række bestemmelser vedrørende pligten til at aflægge beretning.

I modsat fald kunne man laste Kommissionen for at have mistet overblikket over de krav om at aflægge beretning, der i årenes løb er blevet pålagt medlemsstaterne.

Kan Kommissionen inddеле de forskellige krav om at aflægge beretning og anføre de relevante retsbestemmelser, politiske områder, retsgrundlag og hvor ofte, beretningerne skal forelægges?

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 201.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(13. juni 2000)

Som Kommissionen allerede har oplyst i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-0222/00 ⁽¹⁾, ville en liste eller oversigt over medlemsstaternes forpligtelser med angivelse af den juridiske karakter, det politiske område, retsgrundlaget og hyppigheden af rapporteringen forudsætte lange og omkostningstunge undersøgelser, som Kommissionen ikke har til hensigt at indlede på nuværende tidspunkt, da den har andre prioriteter. I givet fald skulle en sådan undersøgelse foretages i hvert generaldirektorat eller i hver tjenestegren, som er ansvarlig for EF-lovgivning eller -programmer, og som inden for hvert deres område overvåger de forpligtelser i rapporten, der påhviler medlemsstaterne. Der kan altså ikke være tale om, at Kommissionen har mistet overblikket over sine forpligtelser.

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 201.

(2001/C 46 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1561/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(18. maj 2000)

Om: Ændring af Bosman-dommen

Har Kommissionen noget forslag til, hvordan den i tilfælde af en ændring af Bosman-dommen ville håndtere spørgsmålet om de hævdvundne rettigheder, der indehaves af registrerede fodboldspillere fra tredjelande, som allerede opholder sig i EU? Skulle overgangsperioden være længere end 20 år? Eller ville Kommissionen forsøge på at købe disse rettigheder, hvor stor en kompensation ville der i så fald blive udbetalt, og hvor store omkostninger ville dette indebære?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(27. juni 2000)*

Kommissionen vil minde det ærede medlem om, at dens holdning til Bosman-dommen⁽¹⁾ beskrives i Helsingfors-rapporten om sport⁽²⁾. Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at Bosman-dommen for nylig blev bekræftet af Domstolen i Lehtonen-sagen den 13. april 2000. Det er derfor højst usandsynligt, at den bliver ændret i en overskuelig fremtid.

⁽¹⁾ Sag C-415/93, Samling af Afgørelser 1995, s. I-4921.

⁽²⁾ Kommissionens rapport til Det Europæiske Råd med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer — KOM(1999) 644 endelig udg.

*(2001/C 46 E/243)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1577/00****af William Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen***(19. maj 2000)*

Om: Pensioner til deltidsansatte universitetslærere i Det Forenede Kongerige

For over fem år siden den 28. september 1994, stadfæstede Domstolen for De Europæiske Fællesskaber, at timelønnede deltidsansatte universitetslærere var berettiget til at få deres tjeneste som universitetslærere efter den 8. april 1976 taget i betragtning som pensionsgivende.

Selv om der er gået lang tid siden afgørelsen, har de forskellige regeringer i Det Forenede Kongerige ikke sørget for, at berettigede personer får udbetalt deres pensioner. Nogle berettigede pensionstagere har oven i købet mistanke om, at finansministeriet i London forsætligt forsinker sagen for at spare penge, efterhånden som deres antal falder på grund af dødsfald.

Vil Kommissionen opfordre den britiske regering til, om end med forsinkelse, at overholde loven for at yde dets fortjenstfulde pensionister både retfærdighed og pensioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(26. juni 2000)*

Ifølge Domstolens retspraksis (Barber-dommen⁽¹⁾ og senere domme⁽²⁾) kan udelukkelsen af deltidsansatte fra sådanne ordninger være en indirekte diskrimination i modstrid med artikel 141 (tidligere artikel 119) i EF-traktaten, såfremt denne udelukkelse berører et langt større antal kvinder end mænd, og såfremt arbejdsgiveren ikke kan godtgøre, at dette kan forklares ved andre objektivt begrundede faktorer end forskelsbehandling på grundlag af køn.

I den dom, som blev afsagt i sag C-78/98 Preston, Fletcher m.fl.⁽³⁾ den 16. maj 2000, har Domstolen bekræftet sin tidligere retspraksis, nemlig at den tidsbegrænsning, der er fastsat i Barber-dommen og i protokol nr. 2 til artikel 141 i EF-traktaten (Barber-protokollen) ikke gælder for deltidsansattes ret til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning. Deltidsansatte kan anmode om at blive optaget i en erhvervstilknyttet pensionsordning med tilbagevirkende kraft fra den 8. april 1976 (den dato, hvor artikel 141 i EF-traktaten fik direkte virkning). Ansøgning om optagelse med tilbagevirkende kraft skal dog indgives inden for den tidsfrist, der er fastsat i den nationale lovgivning, og der skal indbetales bidrag med tilbagevirkende kraft til den pågældende pensionsordning.

I overensstemmelse med Domstolens faste retspraksis og i mangel af EF-bestemmelser på dette område påhviler det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente retter og fastsætte procesreglerne for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsrettens direkte virkning medfører for de pågældende, på betingelse af, at disse bestemmelser ikke er mindre gunstige end dem, som gælder for tilsvarende krav på grundlag af national ret, og at de ikke er udformet således, at de i praksis umuliggør udøvelsen af rettigheder, som hjemles i Fællesskabets retsorden.

Rådets direktiv 96/97/EF af 20. december 1996 om ændring af direktiv 86/378/EØF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger⁽⁴⁾ trådte i kraft den 1. juli 1997 for at bringe Rådets direktiv 86/378/EØF af 24. juli 1986⁽⁵⁾ i overensstemmelse med den primære ret dvs. artikel 141 i EF-traktaten som fortolket af Domstolen. Medlemsstaterne skal træffe gennemførelsesforanstaltninger med tilbagevirkende kraft fra den 17. maj 1990 (datoen for dommen Barber), for såvidt angår deltidsansattes ret til at være omfattet af en erhvervstilknyttet pensionsordning med virkning fra den 8. april 1976. Det Forenede Kongerige har allerede truffet gennemførelsesforanstaltninger og har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 141 i EF-traktaten og direktiv 96/97/EF. Det tilrådes derfor deltidsansatte universitetslærere at henvende sig til de nationale myndigheder, såfremt de har yderligere spørgsmål.

⁽¹⁾ Sml. 1990 I-1889.

⁽²⁾ Sagerne C-57/93 Vroege — Sml. 1994, s. I-4541; C-128/93 Fisscher — Sml. 1994, s. I-4583; C- 246/96 Magorrian — Sml. 1997, s. I-7153.

⁽³⁾ Sml. 2000.

⁽⁴⁾ EFT L 46 af 17.2.1997.

⁽⁵⁾ EFT L 225 af 12.8.1986.

(2001/C 46 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1582/00
af Maurizio Turco (TDI) til Kommissionen

(12. maj 2000)

Om: Fondsmidler og forbrugersammenslutninger

Vil Kommissionen i forbindelse med de projekter, som blev forelagt af forbrugersammenslutninger i 1998, 1999 og det første halvår af 2000, oplyse følgende:

- for de finansierede projekter: antal, formål, det krævede beløb og det tildelte beløb?
- for de afviste projekter: antal, formål, det ønskede beløb og begrundelsen for at afvise dem?
- Hvor store er kommissionstjenestemændenes samlede udgiftsmargin og i forbindelse med de enkelte projekter?
- Hvilke initiativer er blevet finansieret direkte af kommissionstjenestemænd (med angivelse af formål og det tildelte beløb)?
- Hvilke initiativer er blevet afvist af kommissionstjenestemænd (med angivelse af formål og det krævede beløb)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. juni 2000)

I Rådets og Parlamentets afgørelse 283/1999/EF af 25. januar 1999 etableres en generel ramme for Fællesskabets aktiviteter til fordel for forbrugerne for perioden 1. januar 1999 til 31. december 2003 med en samlet bevilling på 112,5 mio. €. Disse aktiviteter består af foranstaltninger iværksat af Kommissionen, finansiel støtte til aktioner, der gennemføres af europæiske forbrugerorganisationer, samt specifikke projekter, der foreslås af forbrugerorganisationer og relevante, uafhængige, offentlige instanser.

Afgørelsen indeholder bestemmelser for tildeling af finansiel støtte. Ved fastlæggelsen af støttevilkår og -kriterier og i forbindelse med udvælgelse af aktiviteter og projekter bistår Kommissionen af et udvalg af rådgivende karakter, der består af repræsentanter for medlemsstaterne. I afgørelse 283/1999/EF fastlægges det, at den finansielle støtte som hovedregel ikke kan overstige 50 % af de udgifter, der er forbundet med gennemførelsen af projektet eller projekterne.

Emneområderne for indkaldelserne i perioden 1998, 1999 og 2000 har fulgt Kommissionens prioriterede områder. Emnet for indkaldelsen for 1999 var erhvervsuddannelse. Siden afgørelse 283/1999/EF trådte i kraft, har handlingsprogrammet for 1999 til 2001 på området forbrugerbeskyttelse været den logiske reference for indkaldelsens emner og målgrupper. Tildeling af støtte til færre, men større, projekter ligger helt på linje med Kommissionens generelle politik på støtteområdet.

I 1998 modtog Kommissionen 378 ansøgninger om finansiel støtte, der beløb sig til i alt 34,81 mio. € (herunder støtteansøgninger fra europæiske forbrugerorganisationer). Det blev besluttet at yde støtte til 63 projekter, hvoraf fire indebar, at der blev ydet støtte til europæiske forbrugerorganisationers årlige aktiviteter. Støtten udgjorde 6,06 mio. € til specifikke projekter og 1,19 mio. € til de europæiske forbrugerorganisationers aktiviteter.

I 1999 modtog Kommissionen 210 ansøgninger om finansiel støtte, der beløb sig til i alt 19,82 mio. € (herunder støtteansøgninger fra europæiske forbrugerorganisationer). Det blev besluttet at yde støtte til 53 projekter, hvoraf fire indebar, at der blev ydet støtte til europæiske forbrugerorganisationers årlige aktiviteter. Det samlede støttebeløb udgjorde 4,54 mio. € til specifikke projekter og 1,42 mio. € til de europæiske forbrugerorganisationers aktiviteter.

I 2000 modtog Kommissionen 178 ansøgninger om finansiel støtte til et beløb på i alt 16,24 mio. € (herunder støtteansøgninger fra europæiske forbrugerorganisationer). Det blev besluttet at yde støtte til 41 projekter, hvoraf fire indebar, at der blev ydet støtte til europæiske forbrugerorganisationers årlige aktiviteter. Det samlede støttebeløb var på 4,68 mio. € til specifikke projekter og 1,60 mio. € til de europæiske forbrugerorganisationers aktiviteter.

Yderligere oplysninger om forbrugerbeskyttelse og støttetildeling for perioden 1998-2000 findes på Internettet:

http://europa.eu.int/comm/dg24/general_info/budget_en.html.

Alene på grund af deres omfang kan de 600 afviste ansøgninger, der for perioden 1999 til 2000 ikke opfyldte vilkårene og kriterierne, ikke vises.

Supplerende materiale om finansiel støtte for perioden 1998, 1999 og 2000 er sendt direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets sekretariat.

(2001/C 46 E/245)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1590/00

af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(19. maj 2000)

Om: Europæisk kulturby

Hvilke kriterier anvendes der ved valg af den europæiske kulturby 2008? Er Kommissionen klar over, at en række byer slutter sig sammen for at afgive regionale bud? Er dette tilladt ifølge gældende kriterier? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. juli 2000)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-1581/00⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 169.

(2001/C 46 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1601/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Indledende møde i Den Interparlamentariske Sammenslutning for Landbrug, Skovbrug og Fiskeri

Den Interparlamentariske Sammenslutning for Landbrug, Skovbrug og Fiskeri holdt den 22.-24. februar 2000 et møde i Sydkorea, hvor der blev drøftet nogle WTO-spørgsmål inden for disse områder. Så vidt vides lod EU sig kun repræsentere af en tekniker fra Kommissionen, idet der heller ikke var repræsentanter til stede fra Europa-Parlamentet, hvilket dog ville have været ønskeligt i betragtning af dette mødes karakter.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

1. Blev Kommissionen indbudt til at deltage i dette møde?
2. I bekræftende fald og i betragtning af dette mødes betydning: Mener Kommissionen ikke, at dens deltagelse burde sikres på et højere niveau, nemlig ved tilstedeværelse af et kommissionsmedlem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. juli 2000)

Nej.

(2001/C 46 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1604/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(16. maj 2000)

Om: Motorola's konkurrencebegrænsende adfærd

Kan Kommissionen i anledning af klagerne fra Wordsworth Technology Ltd, som har hjemsted i min valgkreds, vedrørende Motorola's konkurrencebegrænsende adfærd bekræfte, at den aktivt undersøger denne sag, redegøre for de konklusioner, den allerede er nået frem til, og omtrentligt angive, hvor lang tid der vil gå, før den eventuelt skrider til handling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. juni 2000)

Kommissionen kan bekræfte, at Wordsworth Technology Ltd den 8. januar 1999 indgav en klage mod Motorola Computer Group i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17/62: første forordning om gennemførelse af EF-traktatens artikel 85 og 86 (tidl. artikel 89 og 90)⁽¹⁾. Kommissionen er ved at undersøge sagen.

Det Ærede Medlem forstår sikkert, at Kommissionen ikke kan diskutere anvendelsen af generelle konkurrenceregler i enkeltsager med andre end de involverede parter mens undersøgelsen er i gang. Kommissionens foreløbige konklusioner ventes at foreligge om nogle uger.

⁽¹⁾ EFT 13 af 21.2.1962.

(2001/C 46 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1613/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Usikre ansættelsesforhold for midlertidigt ansatte på treårige kontrakter ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra

De midlertidigt ansatte ved Det Fælles Forskningscenter (FFC) i Ispra, som arbejder på treårige kontrakter, har organiseret en faglig protest i et forsøg på at få FFC's ledelse til at forlænge de treårige kontrakter. FFC's nye forskningspersonalepolitik satser som bekendt på fleksibilitet i forvaltningen af kortvarige projekter. De kontraktansatte udgør 25 % af det samlede personale og kan ikke genansættes ved kontraktens udløb. Ifølge bestemmelserne skal kontrakterne besættes med nye midlertidigt ansatte i stedet for det personale, som afskediges.

1. Er denne treårige udskiftning rationel?
2. Er det ikke unødvendigt spild af energi ikke at forlænge kontrakterne for ansatte, som har udført et udmærket arbejde, og erstatte dem med nye medarbejdere, som ikke har samme erfaring med arbejdet?
3. Er det et led i den nye forskningspersonalepolitik at gøre usikre ansættelsesforhold til almindelig praksis?
4. Ville det ikke være mere hensigtsmæssigt og i højere grad i forskningens og FFC's interesse at fastsætte nye ansættelsesprocedurer i stedet for den nuværende automatiske usikkerhed i ansættelsen, således at man dels sikrer kontinuitet i forskningsvirksomheden, navnlig i forbindelse med arbejde ved samme projekter, og dels undgår automatisk udløb af kontrakter?
5. Hvad mener Kommissionen om denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Busquin

(10. juli 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlige forespørgsler P-0692/00 af Speroni⁽¹⁾ og P-1734/00 af Di Pietro⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 206.

⁽²⁾ Se side 212.

(2001/C 46 E/249)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1622/00
af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(16. maj 2000)

Om: Fejl ved godkendelse af medicinsk udstyr

På verdensmarkedet er der to producenter, der fremstiller et produkt, som bevirker, at kræftpatienter i kemobehandling kan beholde håret. Der er det dansk-svenske Dignitana og det engelske Paxman.

For at få lov til at sælge medicinsk udstyr inden for EU skal udstyret igennem en særlig godkendelsesprocedur. Jo højere sundhedsrisiko, desto større er kravene om tests, dokumentation og sikkerhedsforanstaltninger.

Paxmans produkt er registreret i den laveste klasse 1, hvorimod Dignitanas produkt er registreret i klasse 2a. Dette betyder, at der er markant færre krav til godkendelse af Paxmans produkt. Det engelske Medical Devices Agency har erkendt, at Paxmans produkt er fejlklassificeret, men alligevel har Paxman kunnet fortsætte med at producere og sælge sit produkt i EU.

Hvorledes forholder Kommissionen sig til fejklassificering af medicinske produkter? Finder Kommissionen, at fejklassificering af medicinske produkter er konkurrenceforvridende? — bør identiske produkter ikke vurderes i samme klasse? Hvilket hensyn vægtes højest, varernes fri bevægelighed eller patienternes sikkerhed? Mener Kommissionen, at det fejklassificerede produkt bør trækkes tilbage fra markedet, indtil det har været gennem en korrekt godkendelsesprocedure?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(16. juni 2000)

Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger⁽¹⁾ fastsætter kriterier for klassificering af medicinske anordninger, der er udviklet for at sikre en høj sundhedsbeskyttelse. Undertiden opstår der imidlertid fortolkningsproblemer. Kommissionen er klar over, at en korrekt klassificering af anordninger er vigtig af hensyn til sikkerheden og for at kunne sikre loyal konkurrence og frie varebevægelser. Der findes flere forskellige mekanismer til at løse problemer med klassificeringen.

Opstår der en tvist mellem producenten og det bemyndigede organ, forelægges sagen for den kompetente nationale myndighed. Desuden har Kommissionen, medlemsstaternes myndigheder, de bemyndigede organer, sektoren og andre berørte parter i fællesskab fastlagt retningslinjer for klassificeringen. Retningslinjerne ajourføres efter behov. De bemyndigede organer holder jævnligt møder, hvor man drøfter spørgsmål i forbindelse med klassificeringen. Derudover afholder Kommissionen jævnligt klassificeringsmøder med alle berørte parter, hvor man i fuld enighed fastlægger en fælles tilgang til bestemte anordninger. Er en anordning alligevel blevet klassificeret ukorrekt, bestemmer direktivet, at medlemsstaterne skal pålægge producenten (eller dennes repræsentant) at berigtige klassificeringen (herunder mærkning og procedurerne for overensstemmelsesvurdering) eller på anden måde begrænse eller forbyde markedsføring af anordningen og trække den tilbage fra markedet.

I den konkrete sag, som det ærede medlem henviser til, bør producenten, når han mener, at han har fået en forkert klassificering, anmode den nationale myndighed om at gribe ind.

⁽¹⁾ EFT L 169 af 12.7.1993.

(2001/C 46 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1623/00

af Roberto Bigliardo (TDI) til Kommissionen

(16. maj 2000)

Om: Arbejdstagernes situation i firmaet Tonno Nostromo i Vibo Valentia

Vil Kommissionen oplyse, om den er orienteret om, at de ansattes job på fabrikken i Porto Salvo tilhørende firmaet Tonno Nostromo (Calvo-koncernen) er i fare? Firmaet Tonno Nostromo har i flere år været involveret i og dækket en pæn markedsandel i et område med meget høj arbejdsløshed, og det hævder nu, at udbyttet ved forarbejdningen af det samme produkt i Spanien er højere end i Italien.

Det skal navnlig omtales, at arbejdstagerne hos Tonno Nostromo har udarbejdet et udkast til omstilling med henblik på etablering af et tunfiskekonservescenter i Calabrien, medens fagforeningerne har erklæret sig villige til at drøfte fleksibilitet og det for en effektiv tilrettelæggelse af arbejdet nødvendige udstyr.

Vil Kommissionen oplyse, om den agter at gribe ind for at fremskynde denne industrielle omstillingsproces?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. juni 2000)

Det er ikke Kommissionens opgave at gribe direkte ind i den industrielle omstillingsproces, som det ærede medlem henviser til.

Kommissionen vil gerne minde om, at Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾ såvel som de nationale gennemførelsesbestemmelser for den italienske lovgivning kan vise sig at være gældende i det nævnte tilfælde.

Endvidere i henhold til artikel 16, stk. 1, litra b, i Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽²⁾, kan medlemsstaterne med delvis støtte fra instrumentet til udvikling af fiskeriet (FIUF) yde godtgørelser til fiskeforarbejdningsindustrien med henblik på midlertidigt aktivitetsophør. Det ærede medlems opmærksomhed henledes på, at det falder ind under den forvaltningsmyndighed, der er ansvarlig for det omtalte strukturprogram, at beslutte, hvorvidt de omtalte godtgørelser skal ydes under hensyntagen til ovennævnte bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽²⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

(2001/C 46 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1663/00**af Jas Gawronski (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. maj 2000)

Om: Informationskampagne om udvidelsen af Unionen

Det fremgår af en lang række officielle udtalelser fra medlemmer af Kommissionen, at en af de alvorligste trusler mod Unionens udvidelsesproces består i mistilliden hos offentligheden i medlemsstaterne og ansøgerlandene i forbindelse med denne ændring.

Hvis denne »udvidelsesangst« udgør et så alvorligt problem, hvorfor har Kommissionen da vedtaget kun at afsætte 150 mio. euro til informationskampagnen i 28 lande over en periode på syv år (765 306 euro om året til hvert land)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(9. juni 2000)

Kommissionen er sig fuldt ud bevidst, at oplysningsvirksomhed er en vigtig forudsætning for, at udvidelsesprocessen kan blive vellykket. Kommissionen ønsker dog ikke at træde i stedet for medlemsstaterne og kandidatlandene, når det drejer sig om at formidle oplysninger til offentligheden. Kommissionen ønsker at optræde som ekstra katalysator ved at stå for en supplerende oplysningsvirksomhed »i marken«. Kommissionens strategi går ud på at levere oplysningsmateriale til målgrupper, som derefter sikrer en spredningseffekt.

Det samlede afsatte beløb, som det ærede medlem anfører, er et overslag, som Kommissionen på nuværende stadi anser for tilstrækkeligt. Dette beløb svarer nogenlunde til de udgifter, der er afholdt i forbindelse med tidligere eller igangværende aktiviteter såsom kampagnen for euroen.

Eftersom der i kandidatlandene er tale om decentraliserede foranstaltninger, er der desuden ved fastsættelsen af de finansielle midler taget hensyn til de bevillinger, som budgetmyndigheden har afsat på aktionsposterne for »udgifter til administrativ forvaltning«. Hvad angår udgifterne i medlemsstaterne og i Bruxelles, er de disponible bevillinger begrænset af tildelingerne til specifikke budgetposter, som er fastsat af budgetmyndigheden, herunder posten PRINCE.

(2001/C 46 E/252)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1672/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(29. maj 2000)

Om: Betaling af kontrahenter og leverandører

Vil Kommissionen i fortsættelse af Michael Schreyers svar på min skriftlige forespørgsel nr. E-0505/00⁽¹⁾ angive størrelsen af det i 1999 udbetalte samlede beløb, hvortil den inden for fristen på 60 dage udbetalte andel refererer?

⁽¹⁾ Se side 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Schreyer

(13. juli 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 46 E/253)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1712/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(29. maj 2000)

Om: ESF-projekter og tidsplaner

Et projekt baseret i Gloucester i UK under betegnelsen »Childcare for all« har modtaget støtte fra ESF. Under projektets gennemførelse udtrykte projektets netværkskoordinator foruroligelse over den begrænsede tidsplan, som var blevet fastlagt af Den Europæiske Socialfond, idet hun erklærede, at denne begrænsning efter hendes mening næsten gjorde det umuligt at opbygge et passende netværk og teamwork med beslægtede projekter og organisationer, hvilket er nødvendigt for at sikre, at projektet bliver vellykket.

Vil Kommissionen oplyse, om den muligvis vil overveje at tillade, at Den Europæiske Socialfond fortsat yder støtte over en længere periode end det tidsrum, der på nuværende tidspunkt er tale om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. juni 2000)

Kommissionen og de nationale myndigheder i Det Forenede Kongerige er opmærksomme på, at den begrænsede varighed af de projekter, som samfinansieres af Den Europæiske Socialfond, kan have været årsag til visse begrænsninger i programmeringsperioden 1994-1999.

Ansvar for at fastlægge reglerne for gennemførelsen af Den Europæiske Socialfond i detaljer i medlemsstaterne bæres af programmets forvaltningsmyndigheder. De dokumenter vedrørende programmet, som Kommissionen har vedtaget, indeholder ikke oplysninger om f.eks. projekternes varighed. Derfor kan Kommissionen ikke gribe ind i sagen. Kommissionen har dog opfordret ministeriet for uddannelse og beskæftigelse (Department for Education and Employment (DfEE)) til at bestræbe sig på at tilpasse den nuværende praksis.

DfEE og de regionale regeringskontorer er på nuværende tidspunkt ved at udarbejde specifikke gennemførelsesbestemmelser samt en håndbog og ansøgningsskemaer for projektinitiativtagerne. I løbet af processen har man vedtaget, at i forbindelse med Den Europæiske Socialfond i England er projekternes varighed op til to år generelt og tre år i særlige tilfælde. Bestemmelserne skulle bidrage til at sikre, at fremtidige projekter, som samfinansieres af Den Europæiske Socialfond, planlægges bedre og gennemføres mere effektivt.

(2001/C 46 E/254)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1720/00
af Cecilia Malmström (ELDR) til Kommissionen

(20. maj 2000)

Om: Regeringskonferencen

I sin tale på universitetet i Humboldt den 12. maj foreslog den tyske udenrigsminister, at Europa-Kommissionen kunne erstattes af Det Europæiske Råd som Unionens udøvende organ.

Han sagde også, at større samarbejde blot betyder øget samarbejde mellem regeringerne.

Er Kommissionen enig med Fischer i nogle af disse punkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(21. juni 2000)

Kommissionen reagerede umiddelbart positivt på tendensen i den tale, som J. Fischer har betegnet som en privat udtalelse. Det er imidlertid fortsat Kommissionens faste standpunkt, at man ikke fremsætter bemærkninger til enkelte punkter, der er taget ud af deres sammenhæng.

(2001/C 46 E/255)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1731/00
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(31. maj 2000)

Om: Kommissionens sprogpolitik — beskyttelse og fremme af mindretalssprog og/eller regionale sprog

Med den konference, det portugisiske formandskab havde arrangeret den 17. og 18. marts 2000 i Lissabon, med deltagelse af undervisningsministrene fra de 15 EU-lande, de 3 lande i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) samt de 13 ansøgerlande er der indledt en ny fase for fællesskabsprogrammerne på områderne uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom (Socrates, Leonardo da Vinci og ungdomspolitik) for perioden 2000-2006.

Kan Kommissionen på baggrund af de meget positive resultater opnået i forbindelse med aktionerne under Lingua-programmet (underprogram under Socrates til fremme af sprogundervisning og -indlæring), der i et vist omfang indgår som horisontale foranstaltninger i den tidligere fase af Socrates- og Leonardo da Vinci-programmerne (1995-1999), oplyse, om foranstaltningerne på området sprogundervisning og -indlæring under Lingua-programmet eller et eventuelt andet program for den nye periodes vedkommende (2000-2006) helt eller delvist indgår som horisontale foranstaltninger i EU's programmer for uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdomspolitik, samt hvilket beløb der påtænkes afsat til dette formål?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, om aktionerne med henblik på denne sprogundervisning og -indlæring omfatter mindretalssprog og/eller regionale sprog og i givet fald med hvor mange procent?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. juni 2000)

Lingua-aktionerne under Socrates-programmet havde til formål at fremme en kvalitativ og kvantitativ forbedring af undervisningen og indlæringen af Fællesskabets officielle sprog som fremmedsprog.

- a) Siden 1991 har man investeret næsten 22 mio. euro i multinationale projekter med deltagelse af institutioner, som uddanner undervisere, med henblik på at forbedre uddannelsen af sproglærerne ved at udveksle bedste praksis og innovation.

- b) Mellem 1995 og 1999 har man med stipendier til sprog læreres efter- og videreuddannelse på i alt 39 mio. euro bidraget til, at 34 600 fremmedsprogs lærere har kunnet forbedre deres kvalifikationer. Herudover modtog 19 000 lærere hjælp i form af stipendier mellem 1990 og 1994.
- c) Mellem 1995 og 1999 modtog over 2 800 fremtidige sprog lærere et stipendium, som gjorde det muligt for dem at tilbringe op til otte måneder med at undervise i deres modersmål på en skole i udlandet, som en del af programmet for Lingua-assistentophold.
- d) Man har givet støtte til udviklingen af innovative undervisningsmetoder og undervisningsværktøjer inden for fremmedsprogsundervisning samt udviklingen af instrumenter til brug ved vurderingen af sprogkunderskaber.
- e) Hvert år har man ved hjælp af stipendier gjort det muligt for 30 000 unge at forbedre deres fremmedsprogs kvalifikationer gennem samarbejde med andre unge på skoler i udlandet om projekter vedrørende deres uddannelse; de er rejst til udlandet og har ansigt til ansigt arbejdet sammen med de udenlandske unge; de har i en periode været integreret i en familie i udlandet, hvilket har gjort dem i stand til at bruge deres nye fremmedsprogs kvalifikationer i praksis.

Kommissionen er glad for at bekræfte, at de aktioner man refererer til under (a), (b), (c), og (e) ovenfor, fortsættes i anden fase af Socrates-programmet under Comenius-aktionen, hvis formål nu omfatter at fremme sprogundervisning og indlæring. De aktioner, der nævnes under (d), fortsætter man under den nye Lingua-aktion, som også omfatter nye foranstaltninger, som skal øge befolkningens kendskab til betydningen af sprogindlæring, forbedre borgernes muligheder for adgang til sprogindlæring og tilvejebringe udveksling af oplysninger om bedste praksis og innovation på området.

Fremme af sprogundervisning og -indlæring inden for erhvervsuddannelse er fortsat et af de prioriterede områder under Leonardo Da Vinci-programmet.

I Socrates-afgørelsen angives målsprogene som de 11 »officielle« sprog i Fællesskabet samt irsk og luxembourgsk. De nationale sprog i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) — norsk og islandsk — og de nationale sprog i de lande, som for nylig er begyndt at deltage, er også støtteberettigede. Regionale sprog og mindretalenes sprog er ikke støtteberettigede som målsprog under Socrates-programmet.

Der er ikke fastlagt målsprog under Leonardo Da Vinci-programmet.

(2001/C 46 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1734/00

af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(20. maj 2000)

Om: Ny forskningspersonalepolitik i Det Fælles Forskningscenter i Ispra

Den nye forskningspersonalepolitik, som også gælder i Det Fælles Forskningscenter i Ispra, har gjort det muligt at indføre mere fleksible ordninger for beskæftigelse af specialister (i de sektorer, hvor Kommissionen ikke råder over en reserveliste), ved at tilbyde tidsbestemte kontrakter, der gør det muligt for midlertidigt personale at besætte faste stillinger i maksimalt tre år.

Da dette system gælder for 25 % af hele personalet, er det ikke urimeligt at mene, at udløbet af disse kontrakter uundgåeligt sinker udviklingen i igangværende forskningsprojekter, samtidig med at udskiftningen af det pågældende personale medfører betydelige administrative udgifter (f.eks. til forberedelse af udvælgelsesprøver, gennemførelse af ansættelsesprocedurer, oplæring af nyt midlertidigt personale og arbejdsløshedsgodtgørelse, som udbetales i to år til personale uden arbejde).

Har Kommissionen på denne baggrund gennemført cost/benefit-analyser af denne nye personalepolitik? Har den sammenlignet omkostningerne til udskiftning af det pågældende personale med omkostningerne til forlængelse af deres kontrakter i en ikke tidsbestemt periode? I bekræftende fald, hvad er resultaterne heraf?

Hvis Kommissionen indførte denne politik for at sikre, at dens personaleforvaltning var mere fornuftig og bedre tilpasset til de opgaver, der skal udføres, hvorfor er de pågældende tidsbestemte kontrakter ikke udarbejdet, så de falder sammen med løbetiden for bestemte projekter?

Mener Kommissionen ikke, at denne nye personalepolitik begrænser gennemførelsen af det princip, at Kommissionen bør udnytte de sparsomme personaleressourcer, den har til rådighed, bedst mulig og mest effektiv, hvilket er centralt i de administrative reformer Prodi ønskede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(27. juni 2000)

De kontrakter, det ærede medlem refererer til, er midlertidige kontrakter med en gyldighedstid på højst tre år. Indgåelsen af sådanne kontrakter er et led i gennemførelsen af den nye personalepolitik, som Kommissionen vedtog i 1996 for medarbejdere henhørende under forskningsbudgettet for at skabe større smidighed i forvaltningen af specialiseret personale, navnlig på områder, hvor Kommissionen ikke råder over ansættelsesreserver. Antallet må ikke overstige 25 % af forskningspersonalet.

Det skal endvidere understreges, at disse kontrakter ikke er beregnet til at dække rammeprogrammets løbetid og heller ikke vedrører noget bestemt projekt. Ansættelsen af disse medarbejdere supplerer ansættelsen af midlertidigt personale henhørende under forskningsbudgettet og tager sigte på en mere målrettet forvaltning af en del af forskningspersonalet, således som det understreges af det ærede medlem.

Da det drejer sig om kontrakter med en gyldighedstid på højst tre år, udvælges ansøgerne på grundlag af en permanent database, som blev oprettet efter en procedure for indkaldelse af ansøgninger. Meddelelsen herom blev offentliggjort i store dele af den europæiske presse og i fagpressen.

De øvrige midlertidigt ansatte, som udgør den faste kerne i forskningsarbejdet, får i første omgang en femårig kontrakt, som kan fornyes, første gang for en tilsvarende periode og derefter på ubestemt tid. Disse ansatte udvælges fra en reserveliste oprettet på grundlag af en udvælgelsesprocedure, der omfatter prøver svarende til dem, der anvendes under de almindelige udvælgelsesprøver.

På denne baggrund og under hensyntagen til de vedtægtsmæssige forpligtelser, Kommissionen skal overholde, når den tilrettelægger udvælgelsesprøver, mener Kommissionen ikke, at der er grundlag for at gennemføre en cost/benefit-analyse.

Endelig skal det understreges, at midlertidigt ansatte med en treårig kontrakt fra begyndelsen underrettes om, at det drejer sig om en kontrakt af begrænset varighed. Hvis de ønsker at gøre karriere ved Kommissionen, har de naturligvis mulighed for at deltage i en udvælgelsesprøve eller udvælgelsesprocedure på samme vilkår som andre ansøgere.

Det er Kommissionens opfattelse, at den nye politik for forskningspersonale, navnlig de treårige kontrakter, som åbner mulighed for hurtig ansættelse af medarbejdere inden for meget specialiserede områder, hvor der ikke findes nogen ansættelsesreserve, er i fuld overensstemmelse med principperne om effektivitet og optimal udnyttelse af ressourcerne, som er en af hjørnestenene i reformpolitikken.

(2001/C 46 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1788/00

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(8. juni 2000)

Om: Det asturiske netværk for overnatningsmuligheder i landdistrikterne

På et møde, der blev afholdt for nylig i Den Spanske Sammenslutning for Turisme i Landdistrikterne, blev opmærksomheden atter henledt på den betydning, de foranstaltninger, der iværksættes af initiativtagerne til denne form for turisme i EU's landdistrikter, har fået for Unionens turistsektor.

I den forbindelse bør man understrege de foranstaltninger, der er truffet af det asturiske netværk for overnatningsmuligheder i landdistrikterne. Denne organisation har hjemme i en af de landskabsmæssigt mest attraktive regioner i EU, og den direkte tekniske hjælp, som den yder nye initiativtagere til landbrugsturisme i Asturien, har ført til, at der er blevet oprettet utallige direkte arbejdspladser i regionen og ca. halvt så mange indirekte arbejdspladser.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken bistand der er ydet til udvikling af det asturiske netværk for overnatningsmuligheder i landdistrikterne, og i hvor vid udstrækning og på hvilken måde initiativtagerne til denne form for landbrugsturisme i Asturien kan få adgang til den støtte, EU stiller til rådighed for denne sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. juli 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 46 E/258)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1828/00

af Gilles Savary (PSE) til Kommissionen

(31. maj 2000)

Om: Social beskyttelse — samordning på europæisk plan

To europæiske borgere, der er bosiddende i Frankrig og i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser inden for social sikring nyder godt af en pension, den ene får belgisk pension fra den belgiske pensionskasse og en pension fra den regionale sygeforsikringsordning i Aquitaine, den anden får en spansk pension og en pension fra den regionale sygeforsikringsordning i Aquitaine. De fik i første omgang besked om, at den regionale sygeforsikringsordning i Aquitaine påtog sig betaling af hjemmepleje.

Ifølge et ministerielt cirkulære af 22. april 1999 er den nationale pensionsforsikringskasse kun ansvarlig for sociale foranstaltninger når størstedelen af de rettighedsgivende forsikringsperioder er optjent under den almindelige ordning.

I henhold til denne tekst har den regionale sygeforsikringsordning i Aquitaine dernæst givet disse to ældre personer afslag, idet det drejer sig om betaling af hjemmehjælp.

For disse to personer vedrører størstedelen af de rettighedsgivende perioder henholdsvis under den belgiske og den spanske ordning, som kun påtager sig udbetalinger til pensionerede, der er bosat i deres eget land.

Er cirkulæret af 22. april 1999 i overensstemmelse med de gældende fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende social sikring, og er afslaget som følge heraf legalt i henhold til disse?

Med hvilken ret kan disse personer påberåbe sig ret til hjemmehjælpsservice og hos hvilke nationale myndigheder?

Hvis det skulle vise sig, at der ikke findes nogen fællesskabsbestemmelser, som kan løse denne situation og fastlægge, hvilken myndighed der er kompetent til at yde denne service, agter Kommissionen da snarest muligt at supplere fællesskabsteksterne for at garantere alle de borgere, der står i lignende situationer, alderdomsydelse på højeste niveau, uanset hvilket sted, de har valgt at bosætte sig i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. juni 2000)

Kommissionen skal meddele det ærede parlamentsmedlem, at et lignende spørgsmål er blevet rejst ved Domstolen, som har måttet undersøge, om ydelserne i den nye »plejeforsikring«, som blev indført i tysk lov med virkning fra den 1. januar 1995, udgør en ydelse i anledning af sygdom som defineret i Rådets

forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾. I Domstolens dom af 5. marts 1998 i sag C-160/96, Molenaar,⁽²⁾ har Domstolen analyseret de forskellige former for ydelser i den tyske plejeforsikring, idet den bemærker, at disse ydelser både kan betegnes som naturalydelser og kontantydelser fra sygeforsikringen som defineret i forordning (EØF) nr. 1408/71.

For Domstolen »består ydelserne i henhold til plejeforsikringen dels i en overtagelse af eller godtgørelse af udgifter som følge af den pågældendes plejebæhov, i særdeleshed de hermed forbundne udgifter til lægebehandling. Sådanne ydelser, som har til formål at dække udgifter til pleje af den forsikrede såvel i hjemmet som på plejehjem, til indkøb af udstyr og til foranstaltninger i hjemmet, er »naturalydelser« som defineret i forordningen» (præmis 32 i dommen).

Derimod har Domstolen ment, at den plejegendtgørelse, som udgør en økonomisk støtte, som bevirker, at plejekrævende personers levestandard kan forbedres, idet de kompenseres for de merudgifter, de måtte have som følge af deres plejebæhov, må betragtes som en »kontant ydelse« som defineret i forordning (EØF) nr. 1408/71 (præmisserne 35 og 36 i dommen).

I forordning (EØF) nr. 1408/71, som koordinerer de forskellige nationale systemer for social sikring, men som ikke harmoniserer disse, er der fastsat bestemmelser, hvis formål er at fastslå, hvad der er gældende lovgivning, bl.a. inden for området ydelser i anledning af sygdom afhængig af personkategorien (aktive arbejdstagere, pensionerede, arbejdsløse).

På baggrund af ovenstående har Kommissionen anmodet de nationale myndigheder om at indsende oplysninger om deres lovgivning vedrørende hjemmehjælp, for at Kommissionen kan undersøge, om disse bestemmelser falder ind under begrebet ydelser i anledning af sygdom som defineret i forordning (EØF) nr. 1408/71, og eventuelt gennemføre de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den nationale lovgivning er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971 (seneste konsoliderede udgave: forordning (EF) nr. 118/97 — EFT L 28 af 30.1.1997).

⁽²⁾ Sml. 1998, s. I-843.

(2001/C 46 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1903/00

af Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Adnan Oktar-sagen

Science Research Foundation (SRF) er en ikke-statslig organisation, som blev oprettet i henhold til lov 743 og 903, og som har været aktiv i Istanbul siden 1990. Adnan Oktar er ærespræsident for SRF. Sammen med 90 andre mennesker blev han arresteret den 12. november 1999, og han sidder stadig fængslet indtil retssagens afslutning, der fandt en stor politiaktion sted omkring klokken tre om morgenen i 48 forskellige huse, hvor alle disse mennesker blev taget i forvaring, deriblandt Adnan Oktar. Ifølge vore informationer blev menneskerettighederne krænket adskillige gange under denne politiaktion, og både under og efter arrestationerne blev der anvendt vold. Politiet påstår, at SRF er en kriminel organisation. Der er tidligere fremsat to andre beskyldninger mod Adnan Oktar, men han er begge gange blevet renset. Retssagen mod Adnan Oktar er indledt. Under det første retsmøde den 7. april 2000 krævede den offentlige anklager de tilbageholdte SRF-medlemmer løsladt, fordi der ikke var fundet skygge af beviser. Det andet retsmøde finder sted den 2. juni 2000.

Kan Kommissionen — eftersom Tyrkiet er et ansøgerland — oplyse, om den kender til denne sag, og hvilke foranstaltninger den, hvis den finder, at der er tale om et brud på menneskerettighederne, agter at træffe for at sikre, at sådanne hændelser ikke gentager sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Verheugen*(7. juli 2000)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1020/00 fra Manisco ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 144.

(2001/C 46 E/260)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1904/00
af Nirj Deva (PPE-DE) til Kommissionen***(16. juni 2000)*

Om: Udbud li 9701.01.04.02 under EF's Phare-program

Kan Kommissionen — eftersom bud på kontrakter under Phare-programmet kun kan accepteres for hele entrepriser, og eftersom at udstyr skal stamme fra et EF-land, eller et land der er omfattet af Phare-programmet — oplyse, hvem der fik tildelt kontrakterne for hver enkel entreprise under dette udbud, og hvilket udstyr (mærke og model) der var omfattet af de vindende bud?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(3. juli 2000)*

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 46 E/261)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2011/00
af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen***(21. juni 2000)*

Om: Græsk farvandsafgift

Af oplysninger fra »Der Spiegel« 21/2000 fremgår det, at den græske regering vil indføre en i Europa enestående indrejseafgift for udlændinge, herunder også EU-borgere, på private yachter. Ifølge disse bestemmelser skal yachter på over syv meters længde omregnet betale et beløb på 12,00 DM pr. m i særafgift. Vil man sejle rundt i de græske farvande i mere end tredive dage, skal man betale den samme afgift endnu en gang.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende:

- Hvordan vurderer Kommissionen spørgsmålet om, hvorvidt denne nye græske lov om indrejseafgift er i overensstemmelse med EU-lovgivningen?
- Er denne lov i strid med forbuddet mod forskelsbehandling?
- Hvad agter Kommissionen at foretage sig imod denne ordning endnu inden begyndelsen af sommer-sæsonen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(18. juli 2000)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1062/00 fra von Wogau ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 150.

*(2001/C 46 E/262)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2034/00
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen***(21. juni 2000)*

Om: Direkte støtte til landbrugssektoren

José Manuel Silva, Kommissionens generaldirektør med ansvar for landbrug og udvikling af landdistrikterne, deltog for nylig i præsentationen af en universitetsundersøgelse, hvori det påstås, at produktiviteten i landbruget i Galicien ligger på 16 % af EF-gennemsnittet. Ifølge den galiciske presse skal kommissionsmedlemmet have udtalt, at landbrugssektoren i Galicien ikke modtager en omfattende direkte støtte, fordi de vigtigste produkter, nemlig mælk og kød, er omfattet af markedsordninger i stedet for direkte støtteordninger. Hvad er det for en vanvittig ordning, som er ansvarlig for, at støtten fra Fællesskabet, navnlig gennem EUGFL's Garantisektion, hovedsageligt kommer de mest velstående landbrugsområder til gode til skade for andre områder, der som Galicien udmærket er i stand til at udvikle et diversificeret arealbaseret landbrug?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(13. juli 2000)*

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

*(2001/C 46 E/263)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2193/00
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen***(3. juli 2000)*

Om: Revision af det særlige program for De Kanariske Øer som følge af deres afsides beliggenhed og økarakter (Poseican)

I forbindelse med Rådets afgørelse om oprettelse af et særligt program for De Kanariske Øer som følge af deres afsides beliggenhed og økarakter (Poseican) bedes Kommissionen oplyse følgende: Hvordan er situationen i øjeblikket med hensyn til reformen af dette program, og hvilke foranstaltninger træffes der i forbindelse med Kommissionens rapport om gennemførelse af artikel 299, stk. 2, i EF-traktaten med henblik på indførelse af en permanent status for regionerne i den yderste periferi, og hvilken indvirkning har det på budgettet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Prodi*(11. juli 2000)*

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems mundtlige forespørgsel H-0468/00 i spørgetiden under Parlamentets møde maj 2000 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (maj 2000).

(2001/C 46 E/264)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2237/00**af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen**

(29. juni 2000)

Om: Svig ved import af bananer

Falske importcertifikater har cirkuleret i Den Europæiske Union i næsten et år. Således er 164 000 tons bananer produceret i tredjelande importeret illegalt til det europæiske område. De pågældende importører betalte en told på 75 EUR i stedet for de 750 EUR pr. tons svarende til det beløb, de skulle have betalt som importører af bananer uden for kvoten.

Det prisfald, der er konstateret de seneste måneder til stor skade for mange producenter i meget fjerntliggende områder, kunne således forklares ved den meget samvittighedsløse holdning, nogle importører indtager.

Hvilke foranstaltninger påtænker Europa-Kommissionen at træffe, og hvornår, for at afhjælpe den forskelsbehandling, disse producenter har været udsat for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. juli 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 46 E/265)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2264/00**af Vincenzo Lavarra (PSE) til Kommissionen**

(29. juni 2000)

Om: Ret til markedsføring af spisedruer, der er opført med dyrkningstilladelse i den italienske sortsliste i overensstemmelse med EU-bestemmelserne

Producenter af kerneløse druer i Syditalien og navnlig producenterne af sorten Sugraone (der er opført med dyrkningstilladelse i den italienske sortsliste) er bekymrede over, at visse EU-importører som betingelse for at aftage druerne stiller krav til dem om at have betalt et produktionsvederlag til et amerikansk selskab, der påstår at have eneret på Sugraone-druen (som selskabet imidlertid kalder ved et andet navn), også i forbindelse med markedsføringen.

Kan Kommissionen med henblik på at undgå urimelige krav og markedsfordrejninger på det indre marked oplyse om følgende:

1. Kan producenterne lovligt og frit markedsføre Sugraone-druen uden at skulle opfylde krav fra aftagerne om at have betalt rettighedsvederlag for produktionen af denne sort?
2. Gælder kravet om betaling af rettighedsvederlag udelukkende produktion og markedsføring (og købernes kontrol af, at dette krav er opfyldt) af spisedruer, som der er eneret på, og som er navne-

og varemærkeregistrerede, eller gælder det også for spisedruer af sorter som Sugraone-druen, der er opført med produktionstilladelse i den italienske sortliste i overensstemmelse med EU-bestemmelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. juli 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 46 E/266)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2319/00

af Véronique Mathieu (EDD) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Civilbeskyttelse og bekæmpelse af brande efter storm

I forlængelse af følgerne af stormene i december 1999 truer risikoen for brande de europæiske skovområder, som er ramt af stormene. Der er allerede registreret brande i visse skovområder.

Forebyggelse af katastrofer forudsætter imidlertid en forbedring af brandsikkerheden.

1. Mener Kommissionen, at forebyggelse af brande efter storm henhører under fællesskabsprogrammet til fordel for civilbeskyttelse indført med rådsafgørelse af 9. december 1999?
2. Hvorledes indpasser Kommissionen forsigtighedsprincippet, som var genstand for en meddelelse fra Kommissionen af 2. februar 2000, i forebyggelsen af brande efter storm?
3. Kan Kommissionen oplyse, om der på fællesskabsplan har fundet en evaluering sted af risikoen for brande efter storm?
4. Hvilke foranstaltninger har været samfinansieret i medfør af forordning (EF) nr. 2158/92⁽¹⁾, som fastlægger fællesskabsaktionen vedrørende beskyttelse af skovene mod brand med følgende sigte:
 - at klarlægge skovbrandenes årsager;
 - at bestemme midlerne til deres bekæmpelse?
5. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage med henblik på at forbedre skovovervågningssystemet efter naturkatastrofer eller teknologiske katastrofer?

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. juli 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 46 E/267)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2321/00
af Roy Perry (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. juni 2000)

Om: Europæiske midler

Hvor mange penge har Den Europæiske Union udbetalt via sine fonde til projekter i: grevskabet Hampshire, Southampton by, Portsmouth by samt grevskabet Isle of Wight i de sidste 4 år fordelt på midler, projekter, år og områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(11. juli 2000)

Kommssionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.
